வானக்குயில்

அல்லது

வாழ்க்கையின் நாதம்

வாழ்க்கையின் நாதம்
அல்லது
வானக்குயில்

வை. மு. கோதைநாயகி அம்மாள்

எழுதிய

41-வது நாவல்

நான்காம் பதிப்பு

"ஜகன்மோகினி" காரியாலயம்,
26, தேரடித் தெரு,
திருவல்லிக்கேணி : : சென்னை-5

காபிரைட்] [ரூ. 2—8

வாழ்க்கையின் நாதம்

அல்லது வானக்குயில்

1

“உலகத்தையே மயக்கும் நேரங்களில் அந்தி நேரம் ஓர் தனி மகிமை பெற்றதல்லவா? மாலைப் பொழுது சூரியன் உஷ்ணம் தணிந்து சாந்த ரூபமாய் மேற்கு நோக்கிச் சென்றுவிட்டான். சிலு சிலுப்பான காற்றும், மனோரம்யமான அந்தி வேளையின் அழகும் எல்லோரையும் பரவசமுறச் செய்கின்றன. 5 மணி

டாங் டாங்கென்று அடித்ததும் குழந்தைகளின் சொல்ல முடியாத குதூகலமும், கொக்கரிப்பும், ஆரவாரமும் கூறத் தரமே இல்லை. கூண்டிலிருந்து விடுபட்ட பறவைகளைப் போல, சுயேச்சையாய் பலகையும் புத்தகமுமாகப் பள்ளிக் கூடத்தை விட்டு வெளியேவரும் ஆனந்தக் காட்சியைத் தினம் பார்க்கும் எனக்கே திகட்டவில்லை. என்ன குதூகலம் பார்த் தீரா!'' என்று ஒரு உபாத்தியாயர் மற்றொரு உபாத்தியா யரை நோக்கிக் கேட்டார். அதற்கு அவர், "இந்த ஆனந்த கரமான காட்சியைக் கண்டு களித்துச்செல்வதற்காகத்தான் நான் தினம் சற்று நேரம் தங்கிப் போகிறேன்'' என்றார்.

கார்த்திகைப் பண்டிகையின் பட்டாசின் பேரொலி ஆங் காங்கே ஆரம்பித்துவிட்டது. பள்ளிக்கூடம் விட்டவுடன் குழந்தைகள் கூட்டங்கூட்டமாக வெளியில் வரும்போதே அவர்களது இதயத்தின் ஆவல் வேகம் பட்டாசைப்பற்றிப் பேசவும், பட்டாசு கடையை நோக்கவுமே பறந்தது. அந்தப் பள்ளிக்கூடத்தின் எதிர் வீட்டு வாசலில் பட்டாசுக்கடை வைத்திருப்பதைக் கண்ட பிள்ளைகளும், பெண்களும், அந்தக் கடைப் பக்கம் அவர்களை அறியாது ஆசை இழுத்துச் செல்ல, அதன் முன்பு கூடிவிட்டார்கள்.

அப்போது தலை நனையும்படி சிறு தூறல் தூறுவதால் சில பணக்காரப் பிள்ளைகள் வண்டியில் போய்விட்டார்கள். சிலர் குடை பிடித்துச் சென்றார்கள். சிலர் சவுக்கத்தைத் தலைமீது போட்டுக்கொண்டு சென்றார்கள். சிலர் பலகையைத் தலைமீது வைத்துக்கொண்டு சென்றார்கள். அந்த மழையிலும் அவர்களுடைய கவனத்தைப் பட்டாசுக் கடை இழுத்ததே யன்றி, அவர்கள் மழையைப் பொருட்படுத்தவில்லை.

அந்தக் கூட்டத்தில் இளம் சிறுமி யொருத்தியும் சிறு வன் ஒருவனும் சாதாரண ஆடையுடன் கிழிந்த புத்தகமும், ஒரு பலகையும் தலைமேல் மழைக்காகப் பிடித்துக்கொண்டு மற்றக் குழந்தைகளுடன் பட்டாசுக் கடையின் முன்பு ஆவ லுடன் நின்றார்கள். அங்குக் கூடியுள்ள மற்றப் பெண்களும் பிள்ளைகளும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துப் பேசத் தொடங் கினார்கள்.

ஒருபெண்:—எங்காத்துலெ எங்கப்பா நெறய பட்டாசு வாங்கிண்டு வந்திருக்கா!...ஓங்காத்துலெ?

வேறு:—ஓ! எங்கப்பாகூட அப்பவே வாங்கிண்டு வந்துட்டா. இவாப்பா இன்னிக்குதான் வாங்கிண்டு வரப் போறாராம்.

மற்றொரு:—ஏண்டி வாஸந்திகா! ஒங்கப்பா வாங்கிட்டாரா! எத்தனை பொட்டளம் பட்டாசு, மத்தாப்பு எல்லாம் வாங்கியிருக்கு?

வாஸ:—(முகத்தில் விசனமும் ஆவலும் ஜ்வலிக்க) எங்க அப்பா இன்னும் வாங்கலெம்மா! இனிமேதான் வாங்கித் தருவா.

ரங்கராஜு:—அக்கா! அப்பா வாங்கித்தரேன்னு சொன்னாளா?

வாஸ:—பேசாமெ இரு ராஜு! நாம்ப ஆத்துக்குப் போயி அப்பாவே கேக்கலாம். இவாகிட்டெ அப்படித்தான் சொல்லணும்.

கடைக்காரன்:—தே!...ஏ பசங்களா! கடெயெ மறச்சுண்டு இதென்ன கும்பல்? தம்பிடிக்கு வியாபாரமில்லாமே வீண் சத்தம் போட்றீங்களா! போங்க, போங்க! வாங்கவாரவாளுக்கு வழிவிடுங்க.

இந்தக் கூச்சலைக் கேட்டவுடனே சில பசங்கள் பயந்து கொண்டு ஓடிவிட்டார்கள். சுபாவத்திலேயே மிகவும் பயந்தவர்களான வாஸந்திகாவும், ரங்கராஜுவும் பயந்துகொண்டு கடையைவிட்டு வெளியே வந்தார்கள். ஆங்காங்கே பட்டாசு வெடிக்கும் சப்தத்தைக் கேட்டு அதிலேயே மனம் லயித்து, ஏக்கத்துடன் வீதியில் நின்று நின்று அவைகளைப் பார்த்துக்கொண்டே நடந்தார்கள். அதற்குள் இவர்களுடைய வீடும் வந்துவிட்டதால், வீட்டுப்படி ஏறினார்கள்.

அப்போது பக்கத்து வீட்டுத் திண்ணையில் அவ்வீட்டு எஜமானரான கிழவர், தமது பேரன் பேத்திகளை உட்கார வைத்துக்கொண்டு, பட்டாசு சுட்டு வேடிக்கை காட்டிக் கொண்டிருந்தார். அதைக் கண்ட வாஸந்திகாவும், ரங்கராஜுவும் திண்ணைமேல் உட்கார்ந்து வேடிக்கை பார்த்து ஆனந்தப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

தாம் பட்டாசு விடுவதைப் பார்த்து இவர்கள் சந்தோஷிப்பதைக் கண்டு சகியாது பொறாமை கொண்ட அந்தக் குழந்தைகள் இவர்களை விரைக்க விரைக்கப் பார்த்தார்கள். இந்தக் களங்கமற்ற தூய்மையான குழந்தைகளுக்கு அது ஒன்றும் புரியவில்லையாதலால், அங்கேயே உட்கார்ந்து

பக்கத்து வீட்டுப் பெண்ணையும், கிழவரையும் ஆவலோடு நோக்கிக் கொண்டிருந்தன.

வாஸ:—தாதா! நாங்களும் அங்கே வந்து பட்டாசு சுடலாமா? சிவகாமி! நானும் வரட்டுமாடி?

சிவகாமு:—நாங்க ஏன் குடுப்போம்? ஒங்கப்பாவெ வாங்கிக் குடுக்கச் சொல்லு. பிச்சை வாங்கி பட்டாசு சுட வெக்க மில்லாமெ வராயோ?......

கிழவர்:—தெ குட்டி! பேசாமெ இரு. இதோ ஒரு நிமிஷம் அவாளெ வெரட்டி புட்றேன் பாரு...

என்று கூறிக்கொண்டே ஒரு பட்டாசைக் கொளுத்தி ராஜூ, வாஸந்திகா உட்கார்ந்திருந்த இடத்தில் கொஞ்சமும் ஈவிரக்க மற்றுப் போட்டுவிட்டுக் குழந்தைகளோடு கடகட வென்று சிரித்தார். என்னே அக்கிரம நெஞ்சின் அழுத்தம்! பாராக்காகப் பார்த்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்த குழந்தை களின் பக்கம் பட்டாசை எறிந்ததும், குழந்தைகள் மருண்டு நடுநடுங்கிப்போய் உருட்டியடித்துக்கொண்டு, க்ரீச் சென்று கூவியவாறு எழுந்து ஓட்டம் பிடித்தார்கள். இதற்குள் பட்டாசும் டபீரென்று வெடித்தது அந்த வெடியின் ஒலிக்கு மேல் கிழவரின் நகைப்பும், குழந்தைகளின் நகைப்பும் சப்தித்தனவென்றால் அவர்களின் மனோநிலைமையைக் கூற வேண்டுமா?

2

மக்கள் பலராலும் கௌரவிக்கப்படுவதும், பூஜிக்கப் படுவதும் அவர்களின் உத்தமமான நல்லொழுக்கத்தினாலும், நன்னடத்தையினாலுமேயன்றி, வேறொன்றினாலுமில்லை. அவ் வூரில் 'மகா சாது, மகா யோக்யன்' என்று தையல்கார திருமூர்த்தியைப் போற்றாதோர் கிடையாது. திருமூர்த்தியின் வம்சம் வெகு மேன்மையான பாரம்பரையைச் சார்ந்ததாகும். அவனது பிதா, தமக்கிருக்கும் சொல்ப நிலங்களில் உழுது வயிறார உண்டு காலந் தள்ளிவந்தார்.

ஆனால், யார் விதி யாரை விடுகிறது? பஞ்ச காலத்தின் தாண்டவம் ஆரம்பித்த உடனே பயிர்களை யழிக்கும் பூச்சிகள் பயிர்களில் நிரம்பிவிட்டதால், விளைவுக்குப் பஞ்சம் ஏற்பட்டுச் சாப்பாட்டுக்கும் வரிப்பணம் செலுத்துவதற்குமே வெகு கஷ்டமாகிவிட்டது. இந்நிலைமையில் சிலவருஷங்கள் பலவித

கஷ்டப்பட்டு முயற்சிகள் செய்தும் பலனற்றதாகிவிட்டதால் அந்தக் கிராமத்து ஜனங்களே பிழைப்பைநோக்கி, வேறு நகரங்களுக்கு ஓடவாரம்பித்தார்கள். அவர்களோடு திருமூர்த்தியின் தாய்தகப்பனும் சிறுவனுகிய திருமூர்த்தியுடன் ஓடி வந்தார்கள். அங்கும் பிழைப்பதற்கான சாதனங்கள் ஒன்றுமே கிடைக்கவில்லை.

படிப்போ ஒன்றுமே தெரியாது. இக்நிலைமையில் ஒரு தையற்கார சாயபு இவருக்குச் சிநேகமாகி இவரைக் கடையில் வைத்துக்கொண்டு தையல்வேலை கற்றுக்கொடுத்து, கால் வயிறு கஞ்சி வார்த்துவந்தான்; நாளடைவில் அவர் நன்றாக சகலவித வெட்டுக்களும் தாமே வெட்டித் தைக்கும் சாமர்த்தியம் பெற்றுவிட்டார். சில வருடங்கள் சாயபுவின்கடையிலேயே பிரதான தையல்காரனாக வேலைசெய்துவந்தார்.

சாயபு காலமாகிவிட்ட பின்னர் அவரே தனிமையில் தையல் கடை யொன்று வைத்து அதில் தன் மகனுக்கும் ஆதிமுதல் இதையே கற்றுக்கொடுத்து வந்தார். அத்தொழில் காலக் கிரமத்தில் இவர்களுக்குப் போதிய ஆதாரவும் லாபமும் கூடக் கொடுத்துவந்தது. திருமூர்த்தி சிறுபிராயம் முதலே கைதேர்ந்த தையல்காரனாகிவிட்டான்.

திருமூர்த்திக்கு ஏற்ற நிழல் போன்ற திரிவேணி என்ற வனிதாமணியை விவாகம் செய்வித்தார். அவ ளக் இருக தர்மத்திலும் ஒற்றுமை மிகுந்த தம்பதிகள் என்ற புகழ்தேவி ஸ்வீகரித்தாள். அவனுடைய பிதா காலமாகிய பின்னர் தன் பிதா நடத்திய தொழிலைச் சற்றும் சளைக்கவிடாமல், நடத்தி வந்தான். வெகு விரைவிலேயே இரு குழந்தைகளுக்குத் தந்தையாகிவிட்டான்.

எந்தக் காலத்திலும், எந்த ஒரு தனிப்பட்டத் தொழிலும் அதற்குப் போட்டி இல்லாமல் நடந்ததே இல்லை. எத்தகைய காரியமாயினும், தொழிலாயினும் அதற்குப் போட்டியும், எதிரிகளின் பொருமையும், அதனால் நஷ்டமும் துன்பமும் ஏற்படுவது சகஜமாகிவிட்டது. திருமூர்த்தி மற்ற சில தையகாரர்களைப்போல, ஊரில் இருக்கும் துணிகளை எல்லாம் வாங்கிக்கொண்டு, "இதோ தைத்துக்கொடுத்து விடுகிறேன்; நாளைக்குக் கொடுக்கிறேன்" என்று கூறி, குறித்த நேரத்தில் கொடுக்காமல் ஏமாற்றியும், ரவிக்கை, ஜாக்கெட்டு, சொக்காய், கவுன், பாவாடை முதலியவைகளைச் சரியாய் வெட்டி அளவுப்படி அழகாய்த் தைக்காமலும், துணிகளைத்

திருடிக்கொண்டும் கலுக்கியும், அழுக்காக்கியும், கவனியாது அலக்ஷியமாகப் போட்டும், சில சமயம் எலியும் கடிக்கும்படி வைத்தும் இதுபோல் ஒழுங்கற்ற முறையில் ஒரு நாளும் நடக்கவேமாட்டான்.

தன்னால் சாத்தியமான வரையில்தான் துணிகளை வாங்கு வான். குறித்த தவணை தவறாது தைத்துக்கொடுப்பான். இதனால், திருமூர்த்தி யோக்யமானவன் என்ற பொதுஜன வாக்கையும் ஆதரவையும் பெற்றுவிட்டான். இவனைப்போல், இதே தொழில் செய்யும் இரு தொழிலாளிகள் தமது குற்றத் தையும், ஒழுங்கற்ற வேலை முறையையும் அடியோடு மறந்து போய், திருமூர்த்தியினால்தான் தங்களுக்குத் தொழில் சரி யாக நடக்காமல் கஷ்டம் வந்துவிட்டதென்ற ஓர் எண்ணம் உண்டாகி, அவன்மீது கோபமும் ஆத்திரமும் கொண்டார்கள்.

"எனக்கு இரு கண்கள் போனாலும் பாதகமில்லை; பக் கத்து வீட்டுக்காரனுக்கு ஒரு கண்ணாவது போய்விட்டால் போதும்" என்று ஒரு புண்ணியவான் நினைத்ததாகப் பழ மொழியுண்டு; அதேபோல், அந்தத் தையற்காரர்களும், இன் னும் சில தையற்காரர்களுடன் கூட்டம் போட்டுப் பேசி, ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்துவிட்டார்கள்.

அதாவது,—ஒவ்வொரு துணிக்கும் கூலியைக் குறைத்து விடுவது, தனியாக ஸ்பெஷல் ஆட்களை வைத்து வீடு வீடாகச் சென்று, துணிகளை வலுவில் வாங்கித் தைத்துக் கொடுப்பது, சில சில ஏழைகளுக்குத் துணியும் தாமே கைவிட்டு வாங்கிக் கொடுத்து நாளடைவில் பணம் வாங்கிக்கொள்ளுவது, தட புடல் பிரசாரம் செய்வது—என்று ஆரம்பித்தார்கள்.

இதற்கு ஏற்றாற்போல் நாகரிகமும், தினேதினே விருத்தி யாகிக்கொண்டே வருவதன்மூலம், ஒவ்வொரு பெரிய மனி தரின் வீட்டிலும் கைமெஷினும், கால்மெஷினுமாகத் தையல் மெஷின்கள் வாங்கி, சீமாட்டிகளும் தங்களுக்கு வேண்டிய வற்றைத் தைக்க ஆரம்பித்துவிட்டார்கள்.

மேற்கண்ட போட்டியும், வீட்டுத் தையல்களும் ஒன்று சேர்ந்து வெகு விரைவிலேயே திருமூர்த்தியைத் தாக்கிய தால், அவனது தொழில் குன்றி வருவாயே இல்லாமல், கேவல மான நிலைக்கு வந்துவிட்டது. "எல்லாம் சோதனைக் காலம். கடவுளின் திருவுள்ளம் இது" என்று தம்பதிகள் மனந்தேறு வார்களேயன்றி, அப்போதும் அவர்களது விரோதிகளின் மீது பகையோ கோபமோ கொள்ளாது, தம் தலை விதி என்றே எண்ணித் துணிவார்கள்.

திருமூர்த்தி மகா மானியாகையால், தானாக வலுவில் சென்று பல்லிளித்துக் கெஞ்சிக்கூத்தாடி, கூழைக் கும்பிடு போட்டுக் கள்ளப் பேச்சு பேசி, அட்டகாஸம்செய்யும் மனிதனல்ல. தன்னை நம்பி மதித்து யார் கேட்கிறார்களோ அவர்களுக்குப் பழைய ஒழுங்கு மாறாது தைத்துக்கொடுப்பான். சில சமயம் தையல் மெஷினுக்கு வேலையே இல்லாமல் சும்மா தூங்கும்; அந்நிலையில் அதைப் பார்க்கும்போது திருமூர்த்தியின் மனம் மிகவும் வருந்தும். தன் குழந்தைகளைவிட அதிகமான பாசத்துடன் அந்தத் தையல் மெஷினை அவன் நேசித்து வந்தான்.

மெஷின் வேலை செய்யும்போது உண்டாகும் ஓசையை அவன் ஓர் உயர்ந்த சங்கீத நாதம்போல் எண்ணிப் பூரிப்பான். அதையே அவன் வாழ்க்கையின் ஜீவநாதமாகவும் நினைப்பான். இம்மாதிரி நிலைமையில் தொழில் க்ஷீணமடைந்து மாதா மாதம் சாப்பாட்டிற்கும், வீட்டு வாடகைக்கும், குழந்தைகளின் போஷணைக்கும்கூட வருவாய் காணாமல் கஷ்டதசையே தலை தூக்கித் தாண்டவமாடத் தொடங்கியது. சுகஜீவியாக இருந்த காலம் மறைந்து, கஷ்ட ஜீவனத்தில் பிரவேசித்தார்கள். மூர்த்தியின் தாயார், தன் மகனுக்குச் சம்பவித்த போட்டி நஷ்டத்தைக் கண்டு மனமுருகினாள். ஆனால், அவளோ தள்ளாத கிழவி; என்ன செய்யமுடியும்?

தையலுக்கென ஓர் தனி விடுதியை வைத்திருந்தது போய் ஒரே அறையில் தையலும் குடும்பமும், நடக்கும் நிலைமைக்கு வந்துவிட்டது; வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்தின் கொடுமையில் சுழன்றுழலும் பலர் தையல் கடைகளை வைத்துவிட்டனர். பல குடும்பப் பெண்மணிகள் தனியாகத் தையல் கடை வைத்துப் பெண்கள் தைத்துக்கொடுப்பதாகப் பிரசாரம் செய்துவந்தார்கள். எல்லாம் சேர்ந்து திருமூர்த்தியின் தொழிலுக்கு முட்டுக்கட்டை ஏற்பட்டது; குழப்பமும் பெருகி, தொழிலும் க்ஷீணமாய்விட்டால், எப்படிப் பிழைப்பது? இந்நிலைமையில் நாலைந்து வருடங்களாகிவிட்டன. எல்லா மாதங்களையும்விட இம்மாதம் அடியோடு வருமானமே இல்லை.

திருவேணி:—நேற்று யாரோ தேடினாரே, அவர் இன்னும் வரவில்லையா? கார்த்திகைப் பண்டிகைக்கு இன்னும் மூன்று நாட்கள் தானே இருக்கின்றன.

திருமூர்த்தி:—வேணீ! நமக்கு இப்போது சரியான வேளை இல்லை போலிருக்கிறது. நேற்று வந்தவரை அந்தக் கடைக்

காரரின் கடையில் பார்த்தேன். இனிமேல் அவர் இங்கு ஏன் வருவார்? 'கார்த்திகை வந்து விட்டதே, வருடத்தில் ஒரு நாள் வரும் அழகான பண்டிகைக்குச் செய்வதற்குக்கூட நம் கை தற்சமயம் வரண்டு கிடக்கிறதே' என்று என் மனம் தவியாய்த் தவிக்கிறது. குழந்தைகள் பட்டாசு சுடும் ஒவ்வொருவரையும் பார்த்துக்கொண்டு ஏங்கி நிற்கிறார்கள். அதைப் பார்க்கும்போது என் மனம் பதறுகிறது. என்ன செய்வேன்?

திருவேணி:—பட்டாசு இல்லாது போனாலும் போகட்டும். அரை வீசை எண்ணெயும், அதற்கான திரி அகல் முதலியனவும் வாங்கி, நைவேத்தியத்திற்கு ஒரு பழமாவது வைத்துக் கார்த்திகைப் பண்டிகையை நிறைவேற்றும்படியான உதவி கிடைத்தாலும் போதும். வருடத்திற்கு ஒரு முறை வரும் உயர்ந்த பண்டிகையல்லவா இது?

அச்சமயம், பட்டாசை எறிந்ததனால் மனம் கலங்கிப் போன குழந்தைகள் அழுதுகொண்டே உள்ளே ஓடிவந்து பெற்றோரின்மீது விழுந்து கட்டிக்கொண்டு விக்கிவிக்கி அழுதபடியே,

வாஸ:—அம்மா! அம்மா! பக்கத்தாத்து பொண்ணு பட்டாசு சுட்டுண்டிருக்கா. நாங்க அங்கே நின்னு வேடிக்கை பாத்தோம். அதுக்கு அந்தத் தாதா பட்டாசெ கொளுத்தி எங்க மேலே போட்டுட்டாம்மா...(விக்கி விக்கி அழுகிறாள்) நாங்க ஓடியே வந்துட்டோம்.

திரு:—அம்மா! வாஸந்தி! நீ அப்படியெல்லாம் போய் நிக்கக் கூடாதுன்னு சொன்னேனே!... ஏம்மா அங்கே நிக்கணும்? அவாளுக்கு ஒன்னே கண்டா எளப்பமா இருக்கு. நீ இனிமே அவாளோடே பேசாதேம்மா! (குழந்தையைத் தடவிக் கொடுத்துச் சமாதானம் செய்கிறாள்.

ரங்க:—அப்பா! இனிமே அவாத்துப் பக்கமே போக மாட்டோம். எங்களுக்கு ஏம்பா பட்டாசு வாங்கித் தால்லே? பட்டாசுப்பா! எனக்கும் அக்காக்கும் சுடணும்னு ஆசையா இருக்குப்பா! தீபாவளியும்போது கொஞ்சமா வாங்கிக் குடுத்துட்டுக் கார்த்திக்கு ரொம்ப வாங்கித் தரேன்னு சொன்னையேப்பா! இப்ப ஏம்மா இன்னும் வாங்கல்லே?

திருமூர்த்தி:—கண்ணா! ராஜு! கார்த்தி பண்டிகைக்கு இன்னும் மூணு நாள் இருக்கே; அதுக்குள்ளே ஸ்வாமி எனக்குப் பணம் குடுத்தா ஒடனே நெறயபட்டாசு வாங்கித்தரேன். இப்போ கையிலே காசில்லேடா கண்ணு! (கண்ணில் ஜலம் ததும்புகிறது)

வாஸந்தி:—(அப்பா மடியில் தாவி உட்கார்ந்து) அப்பா! ஒன் கையிலே இப்போ பணமில்லே?...

திருமூர்:—இல்லேடா கண்ணா!

வாஸந்தி:—ஏம்பா! ஒனக்கு மாத்தரம் பணமில்லே? எல்லாராத்து பசங்களும் பட்டாசு சுட்டாளே! அவா அப்பாக்கும் மாத்திரம் பணம் ஏதப்பா?

திருமூர்:—வாஸந்தீ! அவாள்ளாம் புண்ணியம் பண்ணவாம்மா! நான் பாவத்தைப் பண்ணவன். அதனாலே தான் கடவுள் எனக்குப்பணத்தெ குடுக்கல்லே. இதோபாரு, வாஸந்தி! ராஜூ! காசைப்போட்டு பட்டாசு வாங்கி அதைக் கொளுத்தி கரியாக்ரதுலே என்ன லாபம் சொல்லு. நமக்கு இப்ப கொஞ்சம் பணம் கடவுள் குடுத்தாக்கா அதைக்கொண்டு நெறய விளக்கு ஏத்தி ஸ்வாமிக்கு வைத்தா ரொம்ப நல்லது. புண்ணியமுண்டு. பார்க்க ரொம்ப அழகாயிருக்கும்; கடவுளுக்கும் அது ரொம்ப சந்தோஷமாயிருக்கும்.

வாஸ:—அப்படின்னா பட்டாசு வாங்கித்தரமாட்டாயா? இப்ப பட்டாசு சுட்றவாள் மேலே எல்லாம் கடவுளுக்குக் கோபம்வருமா? போப்பா! அது பொய். கடவுளுக்குக் கோபமே வராதுன்னு அம்மா கதை சொல்லி இருக்காளே! அந்தக் கடவுள் ஏம்பா நமக்குமட்டும் பணங்குடுக்கல்லே?

திருவேணி:—வாஸந்தீ! நீ சமத்தோன்னோ! அப்பா கையிலே காசிருந்தா உங்களுக்கு வாங்கித் தராமே இருப்பாரா! நீ தான் பாக்கரயேம்மா! நாலு நாளா ஒரு ரவிக்கை கூட யாரும் தெக்க வரல்லே. மெஷினை வெச்ச எடத்துலேயே இருக்கு. அப்பாவெ வெறுமெ தொந்தரவு செய்தா அவருக்கு வருத்தமா இருக்காதா! சாமி நமக்கு குடுக்கட்டும். அதுலே நாம்ப முதல்லே கார்த்திக்கு விளக்கு ஏத்தற வேலைதான் செய்யணும். அதுக்கு மேலே பட்டாசு வாங்க முடிஞ்சாவாங்கித்தரேன். விளக்கு ஏத்தறது தான் முக்கியம்.

வாஸ:—ஏம்மா! அப்படின்னா சாமியெ வேண்டிண்டா குடுக்கமாட்டாரா? யார் யாரோ சாமியெ வேண்டினா; ஏதேதோ குடுத்தான்னு நீ கதெ சொல்றயே! அப்படி நமக்கும் குடுப்பாரா! (கொஞ்சலாக தந்தையை நோக்கி) அப்பா! நீ வருத்தப்படாதே! நாங்க சாமியெ வேண்டிண்டு ஒனக்கு நெறய பணம் குடுக்கச் சொல்றோம். அப்ப வாங்கித் தாயாப்பா! அடே ராஜூ! நீ எந்து வாடா! நம்ப சாமியெ வேண்டிக்கலாம்.

என்று கூறிக்கொண்டே ராஜுவின் கையைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டே வெளியே ஓடினாள். தம்பதிகளின் கண்கள் தடாகம்போல் நிரம்பின. பெருமூச்சுப் பார்வைப் பிளந்துகொண்டு வந்தது. வேணி பூமாதேவியைப்பார்த்தாள். மூர்த்தி வேணியைப் பார்த்தான். இருவரும் பதுமைபோலானார்கள்.

3

குழந்தைகளின் மனத்தில் விவரிக்க இயலாத பெருத்த விசனமும், குழப்பமும் உண்டாகிவிட்டன. அவர்கள் மனத்தில் கடவுளை வேரோடு பிடுங்கிக்கொண்டு வந்துவிட வேண்டுமென்ற பெரும் ஆவல் தாண்டவமாடுகிறது. இடை இடையே ஆங்காங்கு சப்திக்கும் பட்டாசின் சப்தம், இவர்களின் மனத்திலுள்ள உறுதியைக் குலைத்து ஆசையைக் கிளறுகிறது.

இருவரும் தெருப்பக்கம் போனார்கள். தாங்கள் கடவுளை எப்படி வேண்டுவது? தங்களுக்கு ஒன்றுமே தெரியாதே என்று சற்று விழித்தார்கள். மீண்டும் உள்ளே வந்தார்கள். அப்போது மூர்த்தி எழுந்து வெளியே சென்றான். வேணி குடத்தை எடுத்துக்கொண்டு தண்ணீருக்காகக் குழாய்ப் பக்கம் சென்றாள். இந்தசமயத்தை யறிந்த குழந்தைகள் கதவைச் சாத்திக்கொண்டு உள்ளே வந்தார்கள்.

தினம் தம் பெற்றோர்கள் பூஜை செய்யும் படத்தருகில் சென்று நமஸ்காரம் செய்தார்கள். "ஸ்வாமீ! எங்கப்பாக்கு நெறய பணம் குடுக்கமாட்டாயா? ஊர்லே எல்லாரும் பட்டாசு சுட்றாளே! எங்களுக்கு மட்டுந்தானா ஒன்றுமில்லே? சாமீ! எங்கப்பாவும், அம்மாவும் நித்தியம் ஒன்னே வேண்டிக்கிறாளே; அவாளுக்கு நீ ஏன் பணங் குடுக்கமாட்டேங்கறே? எனக்கும், என் தம்பிக்கும் பட்டாசு சுடனும்னு ஆசெ அடிச்சுக்கிறதே. பட்டாசுக்காவது பணங் குடுக்கமாட்டாயா?" என்று வாஸந்தி தோத்திரம் செய்தாள். ராஜு "அக்கா! ஸ்வாமிக்குப் பாட்டுப் பாடினாதான் ரொம்ப இஷ்டம்னு அம்மா சொல்றாளே! உனக்குப் பள்ளிக்கூடத்தில் சொல்லிக் குடுத்தாளே அந்தப் பாட்டெ இப்ப பாடி சாமியே வேண்டலாண்டீ!" என்றான். வாஸந்தி உடனே ஆமோதித்துப் பாடவாரம்பித்தாள்.

ராகம்—மால்கோஸ்: ஏகதாளம்

கதி இலை கருணை செய்வாய் மதுசூதனனே!
மனம் மிக நொந்தேன் (கதி)
1. விதியினை மாற்றிடும் வேந்தன் நீ யல்லவோ!
மதுவெறியனைபோல் மயங்கிடல் நீதியோ! (கதி)
2. பக்தரைக் காத்திடும் பணி மறந்தாயோ!
உத்தமனே இன்னும் உறக்கங்கொள்ளாதே! (கதி)

"ஸ்வாமீ! எங்கம்மா, அப்பா அழுதாக்கா எங்களுக்கும் அழுகை வரது. நீ அவாளே அழாமெ பாத்துக்கமாட்டியா? பணம் குடுக்கமாட்டியா? எங்க ஆசெயெ பூர்த்தி செய்ய மாட்டியா? சாமீ! பெருமாளே!" என்று குழந்தைகள் மனங் குழைந்து வேண்டும்போது, இடுப்பில் தண்ணீர்க் குடத்துடன் திருவேணி இதைப் பார்த்துக்கொண்டே வந்துவிட்டாள்.

குழந்தைகளின் தூய்மையான இதயவேகத்தின் உணர்ச்சி வெள்ளமும், இனிமையாக மழலை மொழியில் பாடும் பாட்டும் அவள் மனத்தைப் பரவசமுறச் செய்தன. கண்ணீர் பெருகி விட்டது. தான் வந்ததைக் குழந்தைகளறிந்தால், பாட்டை நிறுத்திவிடப்போகிறார்களே என்று கதவின் பக்கத்திலேயே நின்று இவர்கள் பக்தியைக் கண்டு சந்தோஷமடைந்துகொண் டிருந்தாள்.

குழந்தைகள் மீண்டும், "ஸ்வாமீ! நீ எங்கப்பாக்கு நெறய துணியெ தெக்க வாங்கிக் குடு. அப்பா எனக்குப் பட் டாசு வாங்கித் தருவா. அந்த பட்டாசெ ஒன் முன்னே வச்சு ஒனக்கே வச்சு பூஜை பண்ணிட்டு ஒன்னெதிரேயே சுட்டுட றோம்; ஒனக்கு இன்னும் நெறய வௌக்கு ஏத்தி வெக்கறோம்" என்று வேண்டிக்கொண்டு நமஸ்காரம் செய்துவிட்டு, எழுந்து வந்தார்கள். வேணி அப்போதே வந்தவள் போல், உள்ளே சென்று குடத்தைக் கீழே வைத்தாள். சந்தோஷப் பெருக் குடன் குழந்தைகள் ஓடிவிட்டார்கள்.

தாங்கள் ஸ்வாமியை வேண்டிக்கொண்டுவிட்டதால், உடனே ஸ்வாமி தங்களுக்குப் பணம் கொடுத்துவிடுவாரென்ற ஓர் நம்பிக்கை அவர்கள் மனத்தில் ஊன்றிவிட்டதால், தங்கள் வீட்டுக்கு யார் வருவார்கள்? யார் துணி கொடுப்பார்கள்? என்கிற எதிர் பார்ப்பும், அதே எண்ணமான ஏக்கமும் உண் டாகிவிட்டன. தன் பிதாவுக்கு யாராவது துணிகள் தைக்கக் கொடுத்தால்தான் பணம்; இல்லாவிட்டால் இல்லை...என்ற திட்டம் மட்டும் வாஸந்திகாவுக்கு நன்றாகத் தெரிந்துவிட்டது.

எதிர் சாரியிலுள்ள மூர்த்தியின் போட்டிக் கடைக்கு ஏராளமான ஜனங்கள் செல்வதைப்பார்க்கும்போது இளமையும், தூய்மையும் கலந்த இளந்தளிர் போன்ற வாஸந்திகாவின் இதயத்திலும், தன் பிதாவுக்கு இம்மாதிரி வரவில்லையே என்ற எண்ணமும் அந்த உணர்ச்சியும் உண்டாகியது. அன்று வெகு நேரம் வரையில் வீதியிலேயே நின்று பார்த்தாள். ஒருவர்கூட இங்கு வாராமையினால் வாஸந்திகாவின் மனத்திற்குச் சற்றுச் சலிப்பும் வெறுப்பும ஏற்பட்டுவிட்டன.

வாஸந்:—ராஜு! சாமிக்குக் கொஞ்சங்கூட புத்தியே இல்லேடா! நாம்ப இத்தனை வேண்டிண்டும் அப்பாவுக்கு வேலெ குடுக்க யாருமே வரல்லே. எதிர் கடைக்கு மட்டும் எத்தனெ பேர் போரா பாத்தியா! சாமி ரொம்ப கெட்டவர்டா!

ராஜு:—ஆமாம் அக்கா! சாமிக்கு எரக்கமே இல்லே. அக்கா! நான் ஒன்னு சேயட்டுமா! அந்தக் கடைக்கி எதிரெ நின்னிண்டு துணி கொண்டுவரவாளேயெல்லாம் பார்த்து எங்கப்பாகிட்டெ குடுங்கோ! ரொம்ப நன்னு தெச்சு தருவார்னு கூட்டிண்டு வரட்டுமா? —என்றான்.

வாஸந்:—ராஜு! நான்கூட அதாண்டா நெனச்சேன். நீயே சொல்லிப்புட்டே. நாம்ப ரெண்டு பேரும் அந்த மாதிரி சேசு ரெண்டுபேரெயானு அழைச்சுண்டு வந்துட்டமானுக்க, ஒரு துணிக்கார பணம் பட்டாசுக்கும், இன்னொரு துணிக்கார பணம் வளக்கு ஏத்தரத்துக்கும் ஆகும். அப்பாக்குத் தெரியாமெ அப்படித் தாண்டா செய்யணும், வாடா—என்று ராஜுவின் கையைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு திண்ணையை விட்டிறங்கினாள்.

அப்போதுதான் இதைக் கேட்டுக்கொண்டே வந்த திருமூர்த்தி, இவர்களிருவரையும் தடுத்து, "நில்லுங்கள்; நீங்க ரெண்டு பேரும் நல்ல புத்திசாலி, சமத்துன்னு பாத்தேனே! இப்படியா அசட்டுத்தனமா ஓடுவா? சீச்சீ! அந்த மாதிரி செய்யவே கூடாது. ஸ்வாமி நமக்குன்னு குடுத்ததான் நாம்ப வாங்கிக்கலாமே தவிர, எதிராளிக்கு வாத்தெ நம்ப தடுக்கறது ரொம்ப பாவம், தெரியுமா? நமக்கு இல்லாதுபோனாலும் கஷ்டப்படலாம். அசலாரெ கெடுக்கவே கூடாது. சாமி நம்ப கண்ணே குத்திடும். பிச்செ வாங்கப் போராப்பலே இப்படிப்பட்ட காரியம் செய்தால், இனிமே அடிப்பேன்; பத்ரம்; வாருங்கோ உள்ளே" என்று அதட்டியபடியே உள்ளே இழுத்துக்கொண்டு போய்விட்டான்.

குழந்தைகளின் தவிப்பும், துக்கமும் இன்னும் அதிகமாய் விட்டன; இரவு சாப்பாடு கொள்ளவில்லை; சரியான நித்திரையும் கொள்ளவில்லை. தாங்கள் பட்டாஸ் வெடிப்பது போலும் விளக்கு நிறைய ஏத்தி வைத்திருப்பது போலும் கனவு கண்டு கொண்டே வாய் பிதற்றும் குழந்தைகளின் பரிதாபத்தைக் கண்ட தம்பதிகளின் விசனமும், ஏக்கமும் அதிகரித்தன. கடவுளைத் தொழுது வேண்டியபடியே எப்படியாவது குழந்தைகளின் ஆவலை ஓரளவு பூர்த்திசெய்தால் போதுமே! என்ற ஏக்கம் இருவருக்கும் பிடித்துக்கொண்டது.

4

மைதிலிக்கு வயது இன்னும் 15 பூர்த்தியாகவில்லை. 'பால் வடியும் முகம்; சந்திர பிம்பம் போன்ற முகம்' என்றால் அவளுக்கே தகும். ஆனால், அம் முகத்தைப் பார்த்த யாரும், "இத்தனை அழகிய முகம் ஏன் இப்படி வாடி வதங்கிச் சோபையற்றுக் கிடக்கின்றது?" என்று தம்மை மறந்து கூறிவிடுவார்கள். அவளுடைய பூர்வோத்திரம் அவளுக்கே தெரியாது என்றாலும மிகையாகாது.

மைதிலிக்குத் தனியரசியைப் போன்ற ப்ருமாண்டமான பங்களாவும், அதற்கான மற்ற சவுகர்யங்களும், பரிபூர்ண செல்வமும் இருந்தும் ஏன் இந்த வாட்டம்? இவ்வளவு சோகம்? அடிக்கடி விடும் பெருமூச்சின் போராட்டமென்ன! இவைகளை அவ்வழகிய நங்கை தனது 12 வயதான பிறகே அறிந்தாள். அன்று முதல் இன்று வரையில், அவள் அறிந்த விபரீதமான விஷயம் அவளையே விழுங்க வரும்போல் ஆயிற்று.

அதாவது,—மைதிலியின் பெற்றோர்கள் மிகுந்த செல்வந்தர்கள். ஏராளமான செல்வக்களஞ்சியத்திற்கு மைதிலியே பொறுப்பாளி. அவளுடைய துரதிஷ்டம், அவளுடைய தாயாரை அவள் பிறந்த அன்றே விழுங்கிவிட்டது. தந்தை அவளை வைத்துக்கொண்டு வளர்க்கும் முறையில் வெகு சிரமப்பட்டார். மனித சகாயத்திற்காக தன் உடன் பிறந்த சகோதரியின் குடும்பத்தையே வீட்டில் கொண்டுவந்து வைத்துக் கொண்டார். குழந்தை வளர்ப்பில் பெரும் கவனத்தைச் செலுத்தி வந்த பிதாவும், மைதிலியின் மூன்றாவது வயதில் திடீரென்று இதயவெடிப்பினால் அகால மரணத்தை யடைந்து விட்டார்.

ஆனால், பிராணன் போகும்போது தன் சகோதரியின் கையில் தன்னருமைக் கண்மணியைப் பிடித்துக் கொடுத்து, அவளைக் காப்பாற்றும்படி வேண்டிச் சென்றார். மூன்று வய துக் குழந்தைக்கு என்ன தான் தெரியும்? தன்னிடம் அன்பா யிருந்த ஒரு ஆசை முகம் மறைந்து போயிற்றே என்று வெளி யிட்டுக் கூற முடியாத ஏக்கமும், தாங்கலும் கொண்டு அழுது அழுது மெலிந்து நோயாளியைப் போலாய்விட்டாள்.

மைதிலியின் அத்தையும் அவளிடம் அதிக பட்சமாகவே இருந்து துக்கம் தெரியாமல் வளர்த்துவந்தாள். நாளடை வில், அத்தையின் ஆவல் முற்றும் மைதிலியின் திரண்ட செல் வத்தின்மீதே பாய்ந்துவிட்டது. "அவள் பெண் குழந்தை யாகையினால், அத்தனை சொத்தும் அவளை யார் மணக்கிறார் களோ அவர்களைத்தானே சேர்ந்துவிடும்? மற்றப்படி அதை எவ்விதமும் அசைக்க முடியாது. அந்தச் சொத்தை நாம் அபகரித்து எடுத்துக்கொண்டாலுங்கூட அவள் பெரியவளா கிய பிறகு நம்மீது அவள் விவகாரம் நடத்தக்கூடும். ஆகை யால், அவ்வாறு ஏதும் வாராதபடிச் செய்துவிடவேண்டும். எவ்வகையில் அம்மாதிரி செய்யலாம்?" என்று சதா அதே யோசனையுடன் இருந்தாள்.

அவளுடைய சதியாலோசனைக்குத் தக்கபடி அவளுடைய மகனின் இரண்டாவது சம்சாரம் திடீரென்று விஷ பேதியில் இறந்துவிட்டாள். குழந்தை குட்டிகள் அதிகமில்லை. இறந்த மருமகளுக்கே 35 வயதாகிறது. அவளே இரண்டாந்தாரம் என்றால், அந்த அத்தையின்மகனுக்கு 50 வயதிற்குப்பஞ்சமே இல்லை. அத்தையின் எண்ணம் முற்றும் தன் யோசனைக்கு முடிவு கிட்டுமா என்று இருந்தது; அதற்கு அனுகூலமான முடிவே கிடைத்துவிட்டது.

தன் மகனுக்குச் சரியானபடி உரை ஏற்றி, "இச் சொத் துக்களை நீயே அடையவேண்டுமாயின், மைதிலியை நீயே மணந்துகொண்டு ஒருவிதமான பேச்சுக்கும் இடமில்லாது செய்துவிடலாம். திரண்ட செல்வமும் இளம் பெண்ணும் ஒன்றாகக் கிடைப்பதே துர்லபம். ஆகையால், யோசனையே வேண்டாம்" என்று தூபம் போட்டாள்.

50 வயதான அவ்வாலிபனும் தாயின் மொழியை உடனே ஆமோதித்துவிட்டார். எனினும் "ஏம்மா! வயசுக் குழந்தை யாயிற்றே! அதைமணந்து..." என்று முடிப்பதற்குள் தாயார் இடை மறித்து, "ஆமாண்டா! பெண்கள் வெகு சீக்கிரம்

வளர்ந்து பக்குவமாய்விடுவார்கள். இன்னும் 7 வருடம் விரைவில் ஓடி மறைந்துவிடுகிறது. இதற்காக இத்தனை செல்வத்தை விடுவார்களோ!'' என்றாள்.

அப்போதும் அவர், "ஒருகால் குழந்தைக்கு இஷ்டமில்லை என்றால் என்ன செய்வது?'' என்றார். தாயார் முறைப்பாகப் பேசத்தொடங்கி, "ஆமாண்டா! இஷ்டமும், மண்ணும்; அதற்கு இப்போது என்ன தெரியும்? உன்னுடைய நன்மைக்குத்தான் சொல்லுகிறேன். சொத்து வருவதற்கு மட்டுமல்ல. நான் கிழட்டுப் பிணம் என் கண் மூடிவிட்டால், உனக்கு ஒரு ஆதரவு வேண்டாமா? உன்னுடைய காலத்திற்கும் ஒண்டிக் கட்டையாகவா இருப்பாய்? அதோடு இனிமே உனக்குப் பெண் கொடுப்பதும் துர்லபம். சிறு குழந்தையில் விவாகத்தைச் செய்துவிட்டால், எல்லாம் சரியாகிப் போய்விடும்......

என் காலத்திற்குப் பிறகு நீ தரையில் விழுந்தால், கஞ்சி வார்க்கவும் ஐயோவென்று சொல்லவும் ஒருவர் வேண்டாமா? அதற்காகத்தான் இப்படிச் செய்கிறேன்'' என்று திட்டமாகக் கூறிவிட்டாள். இதற்குமேல் அப்பீலே ஏதுமில்லாது இரண்டு மூன்று மாதத்திற்குள் அவர்கள் வெளியூருக்குச்சென்று குழந்தை மைதிலியை அந்தக் கிழட்டு வாலிபனுக்கு மணம் செய்து, அவளது கழுத்தில் தாலியைக் கட்டிவிட்டார்கள்!

குழந்தை மைதிலிக்கு, கல்யாணம் என்றால் என்ன என்னும் வார்த்தையே புரியாத நாளில் ரகஸியமாயும், வெளியூரிலும் நடந்துவிட்ட இந்தக் கல்யாணத்தையும், அவள் கழுத்திலுள்ள தங்கத்தாலியையும் அவள் ஏதோ ஒரு விளையாட்டாக நினைத்ததுமட்டுமின்றித் தனக்கொரு புதிய நகை கிடைத்ததாகச் சந்தோஷப்பட்டாள்.

இவ்வனியாய விவாகம் நடந்ததையறிந்த ஊர் ஜனங்கள் அத்தையின் அக்கிரமத்தைப் பலமாகக் கண்டிக்க வாரம்பித்து, "இப்படியும் ஒரு குழந்தையின் வாழ்க்கையைப் பாழ்படுத்தலாமா?'' என்று கேட்டதற்கு, அத்தை வெகு தந்திரமாக தான் ஏற்கெனவே ஜோடித்து வைத்திருந்தபடி, "ஆமாம்! என்னைவிட ஊராருக்குத்தான் அதிகமாக அக்கரை வந்துவிட்டதுபோலிருக்கு! அக்குழந்தையின் நன்மையை உத்தேசித்து என் மகனுவது தாலிகட்டினுனே அதைப் பாருங்கள்! அந்தப் பெண்ணின் தேகத்தில் துர்வியாயிருப்பதை நானல்லவோ அறிவேன். இன்னும் வயதாக ஆக அந்த வியாதி முற்றிவிட்டால், அவளை யாரும் கண்ணால்

கூடப் பார்க்கமாட்டார்கள். கன்னி கழியவும் முடியாத அவமானம் வந்துவிட்டால் அதை எப்படித் தாங்கமுடியும்? இந்தக் காரணத்தினுல்தான், என் தம்பிக்கு நான் கொடுத்த வாக்குப்படி செய்து முடித்தேன். இன்னும் வயசாகிவிட்டால், இவனும் கல்யாணம் செய்துகொள்ளமாட்டேனென்று ஏதாவது தடபுடல்கள் செய்யலாம். அம்மாதிரி அவன் செய்தால், நான் இவளை வைத்துக்கொண்டு என்ன செய்வது?

அதோடு என் காலம் வரையில் கஷ்டப்பட்டுக் கட்டிக் காத்துவிடுவேன். என் கட்டை சாய்ந்துவிட்டால், இச் சிறு பெண்ணை யார் கேட்பார்கள்? கலியாணமும் ஆகாமல், ஆதாரமும் இல்லாதிருந்தால் கெட்ட பெயரும் விபரீதமான ஆபத்துமல்லவா சம்விக்கும்? அம்மாதிரி ஏதாவது வந்துவிட்டதானுல், அவள் கதி என்னவாகும்? பிறகு அவள் பிழைப்பு கால் காசுக்கு உபயோகப்படுமா? நாலு பேர் காரியுமிழ்ந்து கைகொட்டியல்லவா சிரிப்பார்கள்! என்னமோ? அவனேடு கூடப் பிறந்த பாசத்திற்காக, இந்தப் பயங்கரங்களை எல்லாம் யோசித்துத்தான் இம்மாதிரி ஒரு காரியத்தைச் செய்துவைத்தேன். பெண்கள்தான் கிழவிகளாய் விடுவார்கள். ஆண்களுக்கென்ன அப்படியே ராஜா மாதிரி இருப்பார்கள். அவன் என்னம்மா இன்னும் இளமை மாருத குமரன் போலத்தான் இருக்கிருன். அவனுக்கென்ன குறைச்சல்?'' என்றெல்லாம் பெரிதாக வ்யாக்யானம் செய்து மழுப்பிவிட்டாள்.

ஸ்வர்ண விக்கிரகம் போன்றுள்ள மைதிலிக்குக் கொடிய வியாதி இருப்பதாக இந்தப் போாலைக்காரி டமாரமடித்துவரும் விஷமப்பிரசாரத்தின் விபரீதத்தை அந்த இளஞ்சிறுமி, பால்மணம் மாருத பாலகி, உலகமறியாத இளங் குருத்து எங்ஙனம் அறிவாள்? அவள் விளையாட்டும், அவள் படிப்பும், அவளுடைய கும்மாளமும் ஓர் தனித்த இன்பத்துடன் 12 வயது வரையில் கழிந்துவிட்டன.

பள்ளிக்கூடத்துச் சகபாடிப் பெண்களில் இரண்டொருத்திக்கு விவாகமாகிய பொழுது, "ஏண்டீ, மைதிலீ! உனக்கு எப்போ கல்யாணம்? நீ யாரை மணக்கப் போகிருய்?" என்று கேட்கும்போதுதான் மைதிலிக்கு வெட்கம் பாதிக்கும். அக்காலத்து உணர்ச்சிகள் அவளைச் சூழ்ந்துகொள்ளும். அவர்களின் கல்யாணத்தைப் பார்க்கும்போது, அவள் மனத்திலும் கல்யாண ஆசை சிறிது தோன்றி, இந்தக்கல்யாண மாப்பிள்ளையைவிட அழகான மாப்பிள்ளையைப் பார்த்து, தான் மணக்கவேண்டுமென்று ஆசை கொள்வாள்.

சில சமயம் அவள், தனக்கு மிகவும் வேண்டியவள் அத்தைதான் என்பதை யறிந்திருப்பதால், "ஏன் அத்தை! எனக்கு எப்ப கல்யாணம் செய்வே! கல்யாணம் பண்றப்போ அழகான பிள்ளையை நானே பொறுக்கிப் பார்த்துத் தான் கல்யாணம் பண்ணிக்கிவேன்" என்பாள். அப்போது அத்தை, "சீ அசடே! உனக்குத் தான் கல்யாணம் ஆய்ட்டுதே. அத்தான் தான் உன் ஆமடையான்" என்று சொல்லும் போது, அது விளையாட்டு வார்த்தை என்று எண்ணி, "ஊம்! அத்தானை நான் பண்ணிக்கவே மாட்டேன். அவர் தாத் தான்னு!" என்று கூறிக்கொண்டே ஓடிவிடுவாள். இவைக ளெல்லாம் பத்து வயதுக்குட்பட்ட லீலையாக முடிந்தது.

ஒரு சமயம் மைதிலியின் சிநேகிதைக்கு விவாகம் நடந்த போது, அவள் அந்த விவாக வீட்டிலேயே இருந்து வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். அச்சமயம் அவள் மனத்தில் இம்மாதிரி தனக்கும் ஒரு அழகிய கணவன் வந்து தானும் மண வைபவங்கள் நடத்திக் களிக்கவேண்டும் என்று தனக்குள் ஆசைப்பட்டுக்கொண்டே இருந்தாள்.

கல்யாணப் பசங்களுக்கு கலங்கு இடும்போது, பிள்ளை வீட்டாரில் ஒரு அம்மாள் மைதிலியைக் காட்டி, "இந்தப் பெண் யாரு? வெகு அழகாக இருக்கிறது. பாட்டும் குயில் போல் பாடுகிறது. இதைப் பார்த்தால், எனக்கு மிகவும் பிடிக்கிறது. இதைப்பேசி முடித்தால் நம்ப சுப்புணிக்கே இவளைக் கல்யாணம் செய்துவிடலாம். இவள் யார் வீட்டுப் பெண்?" என்று விசாரித்தாள்.

இவ்வார்த்தைகள் மைதிலியின் காதில் விழும்போதே அவள் மனத்தில் ஒருவிதமான ஆனந்தம் உண்டாகியது. அவள் மெல்லத் திரும்பிப் பார்த்தாள். அந்தம்மாள் ரதி போன்ற அழகுடன் விளங்கியதால், அவள் மகனும் அவளைப் போலவே அழகாகவிருப்பான்; தான் அவனை மணக்கலாம்; "கன்யா வரயதே ரூபம்" என்ற சுலோகத்தின் கருத்துப்படி இவள் முடிவு செய்துகொண்டாள்.

இதற்குள் அங்கிருந்த பெரியம்மா ஒருத்தி, "போதும்! இந்தப் பெண்ணைத்தானா நீங்க மாட்டுப்பெண்ணாக அடைய ணும். இந்தப் பெண்ணைப்போல் பாபாத்மா உலகத்திலேயே இல்லை. திரண்ட செல்வத்தில்தான் பிறந்தது. ஆனால், பிறந்த உடனே பெற்றோரை விழுங்கிவிட்டது. அத்தை நாசாவி

இருக்கிறாள். அவள்தான் இந்தப் பச்சைக் குழந்தையை எடுத்து வளர்த்துப் பணத்திற்காக ஆசைப்பட்டுக்கொண்டு, இல்லாத பொல்லாத கட்டுக் கதைகளை எல்லாம் கட்டி, இந்தப் பெண்ணுக்குத் துர்வியாதி இருப்பதாகக் கூறி, பறை சாற்றி, தன்னுடைய 50 வயதான மகனுக்கே இந்தப் பெண்ணை 5 வயதிலேயே கல்யாணத்தைச் செய்துவிட்டாள்..." என்று முடிப்பதற்குள், அந்த அம்மாள், "ஐயையோ! இதுக்கா கல்யாணம்! கிழவனுக்கா குடுத்தார்கள்? அட அக்கிரமமே! இனியாட்டம் அழகும், குழலாட்டம் பாட்டும், ஐயோ! எல்லாம் பாழாய்ப் போய்விட்டதே" என்று கையைத் தட்டி விசனத்துடன் கூறினாள்.

இதுபரியந்தம் மனத்தில் பலவித உணர்ச்சியுடனும், ஆனந்த ஸ்வரூபியாயும் உட்கார்ந்திருந்த மைதிலியின் காதில் இவ்வார்த்தைகள் விழுந்த க்ஷணமே, அவள் தலைமீது எரிமலையே புரண்டுவிட்டதுபோலும், தான் உட்கார்ந்திருக்கும் பூமியே வெடித்துவிட்டதுபோலும் அதிர்ச்சி உண்டாகி விட்டது. திடீரெனக் கண்கள் இருண்டு அந்தகார உலகத்தில் அவளை இழுப்பதுபோலத் தோன்றியது.

தம்பதிகளின் தடபுடலான கலங்கின் வேடிக்கையில் எல்லோரும் ஆழ்ந்திருந்த சமயம், தான் இங்கு இனி நிற்பது கூடாது என்ற வெறுப்பும் துக்கமும் எண்ணமும் ஒன்று கூடியதும், ஏதோ சூனியத்தில் நடக்கும் பொம்மைபோல் மைதிலி மெல்ல நழுவி, தன் வீட்டிறகு வந்து, தன்னறைக்குச் சென்று தடாரென்று கட்டிலின்மீது விழுந்துவிட்டாள். அன்றோடு தன் வாழ்க்கைக்கு முற்றுப் புள்ளி விழுந்து விட்டதாயும், தன் பிறப்பின் சகாப்தம் முடிந்துவிட்டதாயும் தோன்றிவிட்டது.

இனி, 'விம்மினாள், அழுதாள், மூட்டிக்கொண்டாள்' என்று கூறவேண்டுமா? அவளுக்குப் பிரக்ஞை வந்து கண்ணைத் திறந்து பார்க்கும்போது, மத்தியில் சில தினங்கள் ஓடி மறைந்துவிட்டதை அறிந்தாள். அவள் பக்கவில் அத்தையும், (அத்தானைத் தாதாவென்றுதான் மைதிலி கூப்பிடுவாள்) அந்தத் தாதாவும் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். அவர்களைப் பார்த்ததும் தன் வாழ்வை அள்ளிக் குடித்த எம ஸ்வரூபங்கள் என்பதை யறிந்ததும், கண்ணைக் கெட்டியாக மூடிக்கொண்டு குப்புறப் படுத்துவிட்டாள்.

கல்லியாண வீட்டிலிருந்து வந்த அந்தினமுதல் மைதிலி ஊமையாகிவிட்டாள் என்றால் மிகையாது. யார்

என்ன கேட்டபோதிலும் பதில் பேசுவதையே அடியோடு விட்டாள். தன் எதிர்காலத்தின் பயங்கர எதிரொலியே அவள் காதில் கோரமாக சப்தித்து. உயிரை உறிஞ்சும் பூதத்தின் நாதம்போல் த்வனித்தது. தனக்கா துர் வியாதி என்று கட்டுக்கட்டிக் கயிறு திரித்தாள்! இந்த வார்த்தை ஊரில் பரவியதனுல்தான் சிலர் தொட்டு நெருங்கிப் பழகாமலிருந்தார்கள் என்பதை உணர்ந்ததும் அவள் தேகமே தீயினுல் எரிவதுபோல் தோன்றியது.

ஒரு தினம் பட்டப்பகலில் வீராவேசங் கொண்டவள் போல் ஒரு பிரபல டாக்டர் வீட்டிற்குச் சென்றுள். டாக்டர் வெகு மும்முரமாக வேலை செய்துகொண்டிருக்கையில், இந்தச் சிறுமி அங்குச் சென்று, "டாக்டர்! நான் உங்கள் வேலையைத் தடை செய்வதற்கு மன்னிக்கவேண்டும். தாங்கள் என்னை முதலில் சரியாக பரிசோதித்து என் உடம்பில் என்ன வியாதி இருக்கிறதென்பதைக் கூறவேண்டும்" என்றுள்.

இச்சிறுமி இம்மாதிரி கேட்பது டாக்டருக்கே மிக்க ஆச்சரியமும், வேடிக்கையுமாகத் தோன்றியது. "எம்மா! உனக்கென்ன உடம்பு என்று இம்மாதிரி கேட்கிறுய்? உனக்குப் பெரிவர்கள் யாரும் வரவில்லையா?" என்றுர். மைதிலி, சிறிதும் தயங்காமல், "எனக்கு நானே தான் பெரியவள்; இதோ உங்களுக்குப் பீஸ் தயாராகக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். என்னைப் பரீக்ஷித்துக் கூறியனுப்புங்கள். எனக்கு ஏதோ கொடிய வியாதி இருப்பதாக யாரோ குட்டி டாக்டர் சொல்லிவிட்டதால், எனக்குப் பயமாயிருக்கிறது. அதற்காகத்தான் சந்தேக நிவர்த்திக்கு இங்கு வந்தேன்" என்றுள்.

இதை நம்பிய டாக்டர், இச்சிறுமியைப் பரிசோதித்து, "பெண்ணே! உனக்கு எந்த விதமான வியாதியும் இல்லை. நீ பரிசுத்தமாக இருக்கிறுய். உன்னுடைய ஆத்திரந்தான் தலை தூக்கித் தெரிகிறது; வேறு ஒன்றுமே இல்லை. பயப்படாதே! எனக்கு பீஸூம் வேண்டாம், ஒன்றும் வேண்டாம். கற்றுக்குட்டி டாக்டர்களின் வார்த்தையை நம்பி கண்ட மருந்துகளையும் தின்று பாழாகாமல் புத்திசாலியாக இங்கே வந்து சந்தேக நிவர்த்தி செய்துகொண்டாயே! அதுவே எனக்குப் பெரிய சந்தோஷம். போய்வாம்மா!" என்றுர்.

மைதிலி நோட்டை மேஜை மீதே வைத்துவிட்டு வயிற்றெரிச்சலுடன் வீட்டுக்கு வந்தாள். பிறகு அவளை வெளியில்

யாருமே கண்டிருக்க முடியாது. பள்ளிக்கூடமும் நின்றது. தன் சிநேகிதைகளையும் தானே வரவேண்டாமென்று தடுத்து விட்டாள். வயது 13 ஆக விருப்பினும் பாரபுத்தியும், மனோ திடமும் அபாரமாகப் பெருகிவிட்டன. அந்தையும் தாத்தா வும் எத்தனை கேட்டும் என்ன சொல்லியும்—ஊமையாவது தன்னுடைய பே...பே...பாஷையில் பதில் கூறும்—மைதிலி அதுவும் அற்று மௌனமாகவே விளங்கினாள்.

பொங்கி வரும் வெள்ளம் போன்ற மூர்க்க வைராக்கியத் துடன் இரண்டு வருட காலம் ஒரே இடத்தில் அடைபட்டுக் கிடந்து பைத்தியம் போலானாள். உடல் மெலிந்து அழகு குன்றிப் போய்விட்டாள். தனனுடைய வயது 15 கடந்து விட்டது என்பதை யறிந்தபொழுதே வயதாவது வளராது குழந்தைப் பருவமாக இருக்கக்கூடாதா வென்று ஏக்கம் உண் டாகிறது. தான் இப்படியே கிடந்தால், எங்கே பயித்தியம் பிடித்து விடுமோ என்ற பயமும் உண்டாகியது.

எத்தனை காலந்தான் இம்மாதிரி இருக்கபோதிலும் தனக்கு விடிவு, விமோசனந்தான் ஏது என்ற ஒரு சிறு எண் ணமும் ஒவ்வொரு சமயத்தில் தோன்ற வாரம்பித்தது. "ஏன்? நம்மையும் இவ்வுலகந்தானே ஈன்றது. இவ்வுலகந்தானே சுமக்கிறது. இவ்வுலகத்தில் எனக்குமட்டும் இயற்கையின் தோற்றங்கள் சொந்தமில்லை? அதை நான் மட்டும் ஏன் அனு பவிக்காமல் இருக்கவேண்டும்? ஆகாயம், பூமி, சூரிய சந்தி ராதி தாரகைகள், மேகக் கூட்டங்கள், பக்ஷி இனங்கள் முதலிய சகலமும் எல்லோருக்கும் சொந்தந்தானே!"...என்ற ஓர் நூதன உணர்ச்சி அவள் மனத்தில் தானே உதயமாகியது. அது முதல் மைதிலி மெல்ல மேன்மாடத்தில் சென்று இயற்கை தேவியின் அழகைக் கண்டு களிக்க வாரம்பித்தாள்; சில சமயம் அவ்வூரிலிருந்த நதிக்குச் சென்று மனிதநட மாட்டமே இல்லாத இடத்தில் உட்கார்ந்து, கண்ணீர் உதிர்ப் பாள். அந்த நதியில் இறங்கிவிடலாமா வென்று நினைப்பாள். ஆனால், "நான் ஏன் சாகவேண்டும்! என்ன தப்பிதம் நான் செய்தேன்?" என்று தானே தீர்மானிப்பாள்.

பருவ காலத்தையடைந்த பெண்மணி இம்மாதிரி தனி யாகச் செல்வதை உலகம் ஏற்குமா! கிழவரும் அவளைத் தனது வலையில் வீழ்த்தப் பலவிதமான தந்திரங்களையெல்லாம் கையாண்டு பார்த்தார். மைதிலியா அதற்குப் பயப்படுகிறவள்? ஒரு கடிதத்தில்,

"என்னுடைய சகலமான சொத்துக்களையும், வீடுவாசல், நிலம் புலம் முதலிய யாவற்றையும் என் மனப்பூர்வமான சுய உணர்வுடன் வேதாசலத்திற்குச் சர்வ சுதந்தரத்துடன் இஷ்டம்போல் அனுபவிக்கும் உரிமையை நான் கொடுத்து விட்டேன்."

என்று எழுதிக் கிழவரிடம் கொடுத்துவிட்டாள். இந்தச் செய்கை கிழவரையும், அத்தையையும் பிரமிக்கச் செய்தது. எத்தனை விதத்தில் பேசிப் பார்த்தும், மைதிலி வாயைத் திறக்கவே இல்லை. மவுனம், மவுனம்; முற்றிலும் மவுனமாகி விட்டாள்! மனக்கோட்டைகள் பல கட்டலாம். சதியாலோசனையும் பல செய்யலாம். ஆனால், அவர்கள் வாணாள் அவர்களுக்குச் சாச்வதமல்ல என்பதை அவர்கள் அறிவதில்லை.

இத்தனை அனுகூலங்கள் செய்த மகா புண்யவதியான அத்தை கண்மூடி மவுனியாகிப் பரலோக ப்ராப்தியாகிவிட்டாள். அதையும் மைதிலி லக்ஷ்யமே செய்யவில்லை. கிழவர் கேட்டதற்குப் பதில் சொல்லவும், வீட்டில் உலாவவும் ஆரம்பித்தாள். கிழவர் பார்த்தார். இனிமேல் தன் அதிகாரத்திலேயே தான் நடக்கவேண்டுமென்றும், விளம்பரங்களில் காணும் பால்யம் திரும்பும் மருந்துகளை எல்லாம் கணக்கற்றதாக வாங்கிக் குடித்துப் பருவகாலத்தை யடைந்து யௌவனமாகிவிட்டால் மைதிலியைத் தன் வயப்படுத்திவிடலாம் என்ற எண்ணத்துடனும் ஆரம்பித்தார். இந்தக் கொடுமையையும் மைதிலி அறியாமலில்லை. மிகவும் ஆப்தமான ஒரு கிழவர் வாலிபம் திரும்பும் மருந்துகள் வாங்குவதற்கு இவருக்கு ஆப்த சகாவாகச் சேர்ந்ததால், அத்தொழிலில் இருவரும் இறங்கினார்கள்.

மைதிலியின் ஆதி சரிதையை ஒருவாறு அறியும் பொருட்டு விளக்கிவிட்டோம். இந்தக் கட்டங்களை எல்லாம் தாண்டி நம் கதை யாரம்பிக்கும்போது, நாம் முதலில் தெரிவித்ததுபோல் மைதிலி விசனமே உருவான பிம்பம்போல் ஓர் சோபாவில் வீற்றிருந்தாள்.

சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்த பெரிய காலெண்டரின் அன்றைய தேதி அவள் கண்ணில் அகஸ்மத்தாகப் பட்டதும் தீயை மிதித்தவள்போல் துள்ளினாள். ஏனெனில், அதே மாதம் அதேதேதி தான் சில வருடங்களுக்கு முன்பு அவள் வாழ்வு பாழாகிவிட்ட ரகஸியத்தைச் சிநேகிதையின் கல்யாண வீட்டில் அறிந்த நாள். ஆகையால், அதைப் பார்த்த உடனே

அந்த நாளின் நினைவும், அன்று நிகழ்ந்த சகல சம்பவங்களும் அந்தக் காலெண்டருக்குள்ளேயே படக்காட்சிபோல் தோன்றின. சோபாவின்மீது அப்படியே சாய்ந்துவிட்டாள்.

அச்சமயம் கிழவர் அட்டகாஸமான அலங்காரத்துடன் அங்கு வந்தார் மைதிலியின் கண்ணீர் கன்னத்தில் வழிந்தோட அவள் சோகப் பதுமையைப்போல் உட்கார்ந்திருப்பதைப் பார்த்து, முகத்தைச் சிடுத்துக்கொண்டு, "மூஞ்சியைப் பாரு, எப்போ பார்த்தாலும் விளக்கெண்ணெய் குடிச்ச மாதிரி உட்கார்ந்திருக்கயே!......மூதேவி!.........ஓம் மூஞ்சியிலே சிரிப்பே வராதோ? என்றார்.

மைதிலி:—(தன் வயிற்றெரிச்சலுடன் கிழவரை ஒரு பார்வை பார்த்தாள். தலையைக் குனிந்துகொண்டு) ஆமாம், விளக்கெண்ணெயைக் குடித்தால் தேகத்திற்காவது ஆரோக்யமுண்டாகும். படுமோசபாதக விஷத்தைக் குடித்திருக்கிறவள் மூஞ்யிசிலே சிரிப்பு எப்படி வரும்?

கிழவர்:—ஓஹோ! என்னடீ, என்னமோ ஒளர்றே! இதோ பாரு கண்ணாடிலே? என்னே நானே பார்த்தாலுங்கூட மன்மதன் போலிருக்கிறேன். எனக்கென்னடீ குறைச்சல்? ராஜாதிராஜன் போல் அழகான......என்று முடிப்பதற்குள் மைதிலி காதைப் பொத்திக்கொண்டு, சடக்கென எழுந்து ஜன்னலண்டை சென்று நின்றாள்.

கிழவர் பின்னாலேயே பல்லிளித்துக்கொண்டு வந்து நின்று,"ஏண்டீ மைதிலி! கார்த்திகைப் பண்டிகைக்கு உனக்குப் புடவை வாங்கிண்டு வந்திருக்கேன். இதோ பாரு, என்ன அழகான சேலை!"...என்றார். ஆனால், மைதிலி அதைத் திரும்பிக்கூடப் பார்க்கவில்லை.

அச் சமயம் வீதியில் ஒரு ஜோயிச்சி பிச்சைக்காரி உடம்பெல்லாம் தெரியும்படியான கந்தல் சேலையுடனும், ஒரு கந்தத் துணியில் தூளி கட்டித்தோளில் போட்டு அதில் ஒரு குழந்தையை விடுக்கொண்டு, "தாயே, தர்மலட்சுமீ! குளிர் நடுக்குது தாயே! கொயந்தே வெரச்சு போவுது தாயே! ஒரு கந்தே குடுங்க தாயே! மானத்தே காப்பாத்த ஒரு பூழக் துண்டு குடுங்க தாயே!" என்று கத்தும் பரிதாபகரமான குரல் மைதிலியின் காதில் விழுந்ததும், அவ்வுருவத்தைக் கவனித்தாள்.

அவளால் சகிக்கமுடியாத துக்கம் பொங்கிவிட்டது. உலகத்தில் இப்படியும் ஒரு வறுமைப்பேயின் தாண்டவம்

இருக்கிறதா? என்று மனம் புழுங்கினுள். தடதடவென்று வீதிப்பக்கம் வந்தாள். இதற்குள் இந்தப் பிச்சைக்காரி இவள் வீட்டுக்கே வந்துவிட்டாள். மைதிலி வாயைத் திறக்காமல், கிழவர் அங்கு வைத்த சேலையை எடுத்து, "ஜோயிச்சி! இந்தா இதை ரெண்டா கிழிச்சு பாதியை நீ கட்டிக்கோ, பாதியை தூளி கட்டி குழந்தையை விடு; இந்தா, இந்தப்புடவையையும் எடுத்துக்கோ" என்று அங்கு கொடியிலிருந்த சேலையையும் எடுத்துக் கொடுத்தாள்.

இந்தச் செய்கையைப் பார்த்த கிழவர், "ஐயோ! ஐயோ!" என்று வாயிலும், வயிற்றிலும் தலையிலும் அடித்துக்கொண்டு, "அடிபாவி! படுபாவி! இந்தப்பிச்சைக்கார நாய்களுக்கா இப்படிப்பட்ட புடவைகளைக் குடுப்பது? நீ நாசமாப்போ!" என்று கூறிக்கொண்டே மைதிலியை அடித்துவிட்டு, பிச்சைக்காரியிடமிருந்த சேலையைப் பிடுங்கிக்கொண்டு, அவளையும் அடித்து, "தரித்திர மூதேவி! மானங்கெட்ட முண்டே! போடி வெளியிலே, போடி வெளியிலே"...என்று பிச்சைக்காரியின் கழுத்தைப் பிடித்துத் தள்ளினுர்.

பிச்சைக்காரி வயிறு எரிந்து, "அடே பாவி! இட்றவங்களெயும் வாணும்னு தடுக்கும் புண்யாத்மாவே! ஒனக்கு எந்த நரகத்தான் கடவுள் குடுப்பானே? இந்த சோத்தெ ஓன் தலெல்லெதான் போட்டுக் கொளுத்தப் போராங்க" என்று திட்டிக்கொண்டே போய்விட்டாள்.

கிழவர் ஆத்திரத்துடன், "என்ன! என்ன!! பிச்சைக்கார நாய்க்கு இத்தனை வாயா! ஆஹா! எல்லாம் இந்த ஊமை மூதேவியாலெதான் வரது" என்று தலையிலடித்துக் கொண்டு தாண்டவமாடினுர்.

5

மாலை 5 மணியாயிற்று. எங்கும் பழையபடி பட்டாசின் பேரொலி காதைத் துளைக்கிறது. அந்த ஓசையைக் கேட்கக் வாஸந்திகாவுக்கும், கேட்க ராஜுவுக்கும் ஆசை இன்னும் துளுத்துவிட்டது. அவர்கள், ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டே, தமது ஏக்கத்தையும் ஆவலையும் முகத்திலும் பார்வையினுலும் வெளிப்படுத்திக்கொண்டார்கள்.

ராஜு:—அக்கா! சாமிக்குப் புத்தியே இல்லேக்கா! நாம்ப எத்தனெ வேண்டினேம், பாடினேம். எது சேஞ்சாலும் காசு குடுக்கல்லயே. இனிமே சாமியெ கேக்கவே வாண்டாம் அக்கா!

வாஸந்தி:—ஆமாம் ராஜு! சாமியுமாச்சு; பூதமும் ஆச்சு! பட்டாசு கெனவுலே, இன்னிக்குப் பள்ளிக்கூடத்துலே சரியா பாடம் வாசிக்கலேன்னு வாத்தியாரம்மா அடிச்சா. அப்பகூட எனக்குச் சாமியேலேதான் கோவம் வந்துது. (வீதியில் பார்த்துவிட்டு, அலறி பயந்தபடியே) ஐயையோ! ராஜு! எங்க வாத்தியாரம்மா வராடா. நான் உள்ளே பூட்றேன். அப்பாகிட்ட சொல்லராப்பலெ இருக்குடா!

இதற்குள் வாத்தியாரம்மா படி ஏறிவிட்டாள். வாஸந்திகா பயந்துகொண்டு ஓடுவதைப் பார்த்ததும், நகைத்துக்கொண்டே, "வாஸந்திகா! ஓடாதே; நில்லு. நில்லு. இப்ப உன்னெ அடிக்க நான் வரல்லெ. பயப்படாதே; இங்கே வா!" என்றாள். வாஸந்தி பயந்து நடுங்கியபடியே மிரள மிரள விழித்துக்கொண்டு மெல்ல நடந்து வந்து,

"டீச்சர்! நாளெக்கி பாடத்தை நன்னு படிச்சுட்றேன். எங்கப்பா இட்ட சொல்லாதெங்கோ டீச்சர்! அப்பா அடிப்பா. (கண்ணில் ஜலம் வந்துவிடுகிறது. கண்ணைக் கசக்குகிறாள்.)

ராஜு:—ஆமாம் டீச்சர்! அக்கா மத்தியானம் பிடிச்சு அழுதுண்டே இருக்கா! அவளெ பாத்தா எனக்கும் அழுகெ வரது. அப்பாகிட்டே சொன்னாக்கா இன்னும் அடிச்சு புடுவா. சொல்லாதேங்கோ டீச்சர்! அக்கா! அழாதேடீ! (வாஸந்தியைக் கட்டிக் கொள்கிறான்.)

டீச்சர்:—(குழந்தைகளைத் தட்டித் தடவிக்கொடுத்து) இருவரையும் இரு கைகளாலும் அணைத்துக்கொண்டே, குழந்தைகளே! அழாதேயுங்கள். நான் அப்பாகிட்ட சொல்ல வரல்லே. இனிமே ஒன்னே அடிக்கவும் மாட்டேன். இதோ பாரு, அப்பா உள்ளே இருக்காரா?

ராஜு:—ஓ! இருக்கார் டீச்சர்! வாங்க, உள்ளே அழைச்சிண்டு போறேன். ஏன் டீச்சர்! அப்பாகிட்டே சொல்லீடுவுங்களா?

டீச்சர்:—இல்லே ராஜா! நான் சொல்லமாட்டேன்; வா!—என்று கூறியதும், உள்ளே சென்றார்கள். வாஸந்திகாவும் ராஜுவும் முன்னால் உள்ளே ஓடினார்கள்.

திருமூர்த்தி, தையல் மெஷினுக்கு எண்ணெய் போட்டு க்ளீன் செய்துகொண்டிருந்தான். வேணி அம்மியில் துவையல் அரைத்துக் கொண்டிருந்தாள். இருவர் முகத்திலும் விசனக் களை குடிகொண்டிருந்தது. அச்சமயம் குழந்தைகள் இருவரும், "அப்பா! அப்பா! எங்க வாத்தியாரம்மா!

ஒன்னே தேடிண்டு வந்திருக்காப்பா! நாங்க பள்ளிக்கூடத்துலே தப்பே பண்ணலேப்பா! அடியே வாங்கலெப்பா! சமத்தா படிக்கிறோம்பா" என்று தங்கள் குறையை முன்கூட்டியே சொல்லியதைக் கேட்ட வாத்யாரம்மாளுக்குக் கடகடவென்று நகைப்பு வந்துவிட்டது.

வேணியும் கையலம்பிக்கொண்டு எழுந்து வந்து, 'வாருங்கம்மா (ஒரு பாயை எடுத்துப்போட்டு) இப்படி உட்காருங்க" என்றாள் மூர்த்தியும் மெஷினைத் துடைத்தபடியே, "வரணும்; குழந்தைகள் எப்படிப் படிக்கிறா? விஷமத்தனம் பண்ணாமெ இருக்காளா! சமத்தா படிக்கிறாளா! ஓதை வாங்காமெ இருக்கிறாளா" என்று கேட்கும்போது, குழந்தைகளின் முகத்தில் அசடுவழிய வாத்தியாரம்மாவின் முகத்தையே பார்த்தார்கள்.

வாத்தியாரம்மாள், தன் அன்பைக்காட்டி, குழந்தைகளை இரு கைகளாலும் தடவிக் கொண்டே நகைத்தவாறு, "குழந்தைகள் வெகு சமத்தா படிக்கிறார்கள். அடியே வாங்குகிற தில்லையே. அவாளைப்பத்திக் கவலையே வேண்டாம். இந்த வருஷம் பரீக்ஷையில் பரிசுகூட வாஸந்தி அடித்துவிடுவாள் பாருங்கள்!" என்று சொல்லியபோது, வாஸந்தியின் முகத்தில் அபாரமான சந்தோஷக் களை தாண்டவமாடியது. அவளுடைய இரு விழிகளும் ஆனந்தத் தடாகம்போல் பிரகாசித்தன. தன் பெற்றோரையும் சகோதரனையும் ஒரு முறை பார்த்தாள். வாத்தியாரம்மாவையும் பார்த்தாள். "டீச்சர்! டீச்சர்! எனக்கா டீச்சர்! பிரைஸ் வரப்போறது?" என்று ஆவலே வடிவாகக் கேட்டாள்.

டீச்சர்:—ஆமாம். நீ நல்ல அக்கரையோடெ படிச்சேன்னாக்கா கட்டாயம் பிரைஸ் வரும். இன்னும் சமத்தா படிக்கணும் தெரியுமா!......சரி நான் வந்த காரியம் வெகு முக்கியமும் அவசரமுமானது. என் சிநேகிதை யொருத்தி வெளியூரிலிருந்து வந்திருக்கா. அவள் நாளைக் காலை 10 மணிக்குப் புறப்படும் ரங்கூன் கப்பலில் போகணும். அவசரம்; இன்னிக்கித்தான் சில துணிகள் வாங்கினா; அதைத் தைத்துக் கொண்டு போகணுமாம். நீங்க எப்படியாவது காலை எட்டு மணிக்குள் அதைத் தைத்துக் கொடுக்க முடியுமா? நாலு பாவாடை, நாலு கவுன், எட்டு சொக்கா, ஆறு ஜாகெட், மூன்று ட்ராயர் இவைகள்தான். ஒரே இரவில் தைப்பது கஷ்டந்தான்; தெரியும். அவசரம். வேறு இடங்களில் விசாரித்ததில், மூன்று நாள் அவகாசம் வேணும் என்றார்கள். அதனால்தான் நான் இங்கு வந்தேன்.

இச் சொல்லைக் கேட்ட உடனேயே வேணியின் இதயத்தில் அவளை யறியாத ஒரு சந்தோஷக் கொந்தளிப்பு, ஒரு விகசிதம், முகத்தில் ஒரு சோபை, கடவுள் காட்டிய வழியை எண்ணி ஒரு தனி பக்தி... இத்தனையும் ஏக காலத்தில் உதயமாயிற்று. மூர்த்தியின் உள்ளத்தில் இதைப்போன்ற எண்ணங்களே பளிச்சென்று தோன்றியபோதிலும், "இத்தனையும் எப்படி ஓரே இரவில் தைத்துக் கொடுக்கமுடியும்? வாக்கு நாணயம் தவறாது செய்து முடிக்கமுடியுமா?" என்ற பெருங் குழப்பமும் சேர்ந்தது.

குழந்தைகளின் கண்களில் ஒரு புதிய பிரகாசமும், ஜீவகளையும் உண்டாயின. இதை ஒப்புக்கொள்ளும்படிக் கெஞ்சுவது போன்ற உணர்ச்சியுடன் தந்தையை நோக்கினார்கள். தந்தை இவ் வேலையை முடித்துக்கொடுத்தால், தங்களுக்குக் கட்டாயம் பட்டாசு கிடைக்குமென்கிற பேராவல் மனத்தில் கடலைப்போல் பொங்கி எழுந்தது.

வாஸந்திகா, ராஜுவின் காதோடு, "அம்பி! சாமி அப்பாவை ஒத்துக்கும்படி பண்ணணமே. பண்ணுவாராடா?" என்றாள். ராஜுவும், "அக்கா! காம்ப நேத்தி சாமியெ வேண்டிண்டோமோன்னோ! அதுனாலெதான் இப்போ துணி வந்தது. காம்ப இன்னும் சாமியெ வேண்டிக்கலாம்" என்று குசு குசுவென்று கூறிக்கொண்டே, கண்ணை மூடிக்கொண்டு கையைக் குவித்தவாறு, 'சாமி! எங்கப்பாவெ இந்தத் துணியெ தைக்க ஒப்புக்கச் சொல்லு. சாமீ! நீ நல்லவரோன்னோ?' என்று தனியாகச் சொல்வதை முதலில் யாரும் கவனிக்கவில்லை.

ஆனால், அடுத்த நிமிடமே மூர்த்தி கவனித்துவிட்டான். குழந்தைகளின் ஆவல் எவ்வளவு வேகத்துடன் பொங்குகின்றது என்ற எல்லையை அவன் இதயம் அறியும்போது அவன் மனத்தில் இருந்த சிறிது குழப்பமும் விலகிப்போய் விட்டது. எப்பாடாவது பட்டு இரவு முற்றும் கண்விழித்துத் தைத்துக் கொடுத்து, குழந்தைகளின் ஆவலைப் பூர்த்தி செய்வது என்று முடிவு கட்டிக்கொண்டான்.

"அம்மணி! ஏதோ என்னால் முடிந்த வரையில் இரவு முற்றும் வேலை செய்து முடிக்கப் பார்க்கிறேன். அப்படி இரண்டொன்று நின்றுவிட்டால் மன்னிக்க வேண்டும். அளவுத் துணிகள் இருக்கின்றனவா?" என்றான்.

இச் சொற்கள் குழந்தைகளின் காதில் பட்டவுடனே அவர்களின் உள்ளத்திலிருந்து எழுந்த ஓர் அபூர்வ உணர்ச்சி

யின் சந்நிவேசத்தை அளவிடவே முடியாது. ஒரு குதி குதித்தார்கள். சாமியை வேண்டியதற்குப் பலன் கைமேல் கிடைத்துவிட்டதாக ஒரு பெரும் நம்பிக்கையான பக்தி அவர்கள் இதயத்தில் ஊன்றியது.

“ராஜு! நான் வேண்டிண்டதாலேதான் சாமி சீக்கிரம் வரம் குடுத்துட்டார்” என்றாள் வாஸந்தி. ஆனால், ராஜு அதற்கு இசைவானா? “இல்லேக்கா! சின்னப் பையன் நான் வேண்டிண்டேன். அதான் சாமிக்கும் மனசு எரங்கித்து” என்றான். இவர்களின் குட்டிச் சண்டையையும் மூர்த்தி கடைக்கண்ணால் கவனிக்காமலில்லை.

உடனே வாத்தியாரம்மாள் தன்னோடு வந்த வேலைக்காரி கொண்டு வந்த மூட்டையை அவிழ்த்து, புதுத் துணிகளையும், பழய அளவுத் துணிகளையும் முறையே காட்டினாள். மூர்த்தியும் அவைகளைச் சரியாகக் கவனித்துக்கொண்டான். குழந்தைகளின் மனது ஒரு நிலையுள்ளதல்ல வென்பதற்கு அத்தாட்சி, வாஸந்தியும் ராஜுவும் பகவத் பக்தியிலிருந்து குட்டிச் சண்டைக்கு வந்து, அதிலிருந்து இந்தப் புதிய துணிகளின் மேல் பாய்ந்துவிட்டதே போதும். அவர்கள் நிதியைக் கண்டவர்கள்போல் இந்த உடைகளினால் கவரப்பட்டு ஓடிவந்தார்கள். குட்டிச் சண்டை மறைந்தது. ராஜு, “பாத்தியா! அக்கா! என்ன அழகு பாத்தியா!” என்று கூற, இருவரும் விநோதக் காட்சியில் மூழ்கிவிட்டார்கள்.

வாத்தியாரம்மாள் உடைகளைக் கொடுத்துவிட்டு, மறு நாள் காலை எட்டு மணிக்கு வருவதாகச் சொல்லி, “குழந்தைகளே! நான் வருகிறேன்” என்று கூறிவிட்டுப் போய்விட்டாள். கடவுளை நம்பினோர் கைவிடப்படார் என்ற பழமொழியின் உண்மை இந்த இளந் தம்பதிகளின் உயர்ந்த எண்ணத்தில் உயரிய இடம் பெற்றுப் பதிந்தது.

வாஸந்தியும், ராஜுவும் ஏக காலத்தில் தந்தையின் காலைக் கட்டிக்கொண்டு, “அப்பா! நாங்க சாமியெ வேண்டினோம்பா; அதான் சாமி வேலெ குடுத்தூட்டார். இனிமே எங்களுக்குப் பட்டாசு உண்டாப்பா?” என்றார்கள். மூர்த்தியின் இதயத்தில் ஆனந்தம் பொங்கியது. “கண்மணிகளே! சாமியெ இப்படித்தான் இடைவிடாமெ பக்தி பண்ணுங்கோ; எல்லாம் உண்டாகும். சரி! நீங்க விளையாடப்போங்கோ; நான் துணி தைக்கணும்; இங்கே தொந்தரவு செய்யக்கூடாது.

தெரியுமா?'' என்றான். உடனே குழந்தைகள் துள்ளிக் குதித்து ஓடிவிட்டார்கள்.

மூர்த்தி, துணிகளை வெட்ட உட்கார்ந்தான். "வேணி! விளக்கு நிறைய எண்ணெயைப் போட்டு ஏத்தி வை. நீயும் கொஞ்சம் சகாயம் செய்யணும்'' என்றான். அப்போது அவன் தொனியில் ஒரு புதிய ஜீவன் த்வனித்தது. வேணியும் சந்தோஷத்துடன், "இதுக்குச் சொல்லணுமா! நான் காத்துண்டிருக்கேன்'' என்றாள். புருஷனும் மனைவியும் ஒற்றுமையாக வேலை செய்ய வாரம்பித்தார்கள். மூர்த்தி மெஷினில் தைக்க, வேணி துணிகளை அளவுப் பிரகாரம் கத்தரித்து, ஒரு ஓட்டு ஓட்டி வைத்து உதவி புரியவாரம்பித்தாள்.

6

மூர்த்தியின் தாயாருக்கு ஒருவிதமான வாதத்தின் கொடுமையால் நடக்க முடியாது நகர்ந்துகொண்டே செல்லும் கதி ஏற்பட்டுவிட்டதால், பட்டின வாஸத்தில் இச் சிறிய விடுதிக்குள் தானும் கூடவிருந்து மகன் படும் கஷ்டத்துடன் இன்னும் கஷ்டம் கொடுக்கப் பிரியப்படாமல் கிழவி கிராமத்தில் இருக்கும் தனது சகோதரியின் வீட்டில் தான் இருப்பதாகவும், மாதா மாதம் ஏதேனும் கொடுத்தனுப்பியும், அடிக்கடி வந்து பார்த்துக்கொண்டும் இருந்தால் போதுமென்றும் கூறிச் சென்றுவிட்டாள்.

மூர்த்தி, தங்களுக்குச் சாப்பாட்டுக்கு இல்லையெனினும் மாதம் எப்படியாவது கஷ்டப்பட்டுத் தன் தாயாருக்கு 5 ரூபாய் சேமித்தும், கடன்பட்டும் அனுப்பி வந்தான். இரண்டு மாதத்திற்கொருமுறை தாயாரைப் பார்த்துவிட்டு வருவான். இப்போது அடியோடு வருவாய் குறைந்துவிட்டதன் பயனாக ஆறுமாத காலமாய் ரயில் செலவுக்குப் பணம் அகப்படாமல் தாயாரைப் போய்ப் பார்க்கவே முடியாது தவிக்கிறான். தான் ரயிலுக்குச் செலவு செய்வதை அவர்களுக்கு அனுப்பி வைத்தால் உபயோகமாயிருக்கும் என்ற எண்ணத்துடன் நாட்கள் கடந்துவிட்டன.

இன்று இந்த வேலை வந்தவுடனே மூர்த்தியின் மனத்தில் குழந்தைகளின் ஆவலைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு உண்டான சந்தோஷத்தைவிடத் தன் தாயாரை எப்படியாவது போய்ப் பார்த்துவிட்டு வரவேண்டுமென்ற பேராவலும், தாயின் பிம்பம்

கண்முன்பு தெரிவதுபோன்ற தோற்றமும் உண்டாயின. வேணி குழந்தைகளுக்குச் சாப்பாடு போட்டுப் படுக்க வைத்தாள். புருஷனுக்கு எழுந்து வந்து இலையில் உட்கார்ந்து சாப்பிடும் நேரமும் வீணுகாமல், வேணியே கலந்து அவன் கைத் துக்கொண்டிருக்கும்போது வாயில் போட்டவாறு, "என்ன! நாளைக்குக் கார்த்திகையானதும் மறுநாள் முதலில் அம்மாவைப் பார்த்து விட்டு வரணும். நானும் பார்த்து ரொம்ப நாளாய்விட்டது எனக்கும் பார்க்கவேண்டும் போலிருக்கு" என்ருள்.

ஒரே சமயத்தில் மூர்த்தியின் கால்கள், கைகள், கண்கள், மூளை முதலிய எல்லாம தையல் வேலையில் உழைக்கின்றன. வாயில் போட்ட சாதத்தை வாய் தன் வேலையைச் செய்து கொண்டிருக்கிறது! மனத்திலோ கிராமத்திலிருக்கும் தன் ஆருயிர் அன்னையின்மீது மோதும் அன்பு அலைகள் அடிக்கின்றன. தான் நினைக்கும் நினைப்பையே தன் மனைவியும் கேட்டதால், மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன், "வேணீ! நானும் அதையேதான் யோசித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். அதே நினைவாயிருக்கிறது. அதோடு சென்ற சில மாதமாய் 5 ரூபாய் அகப்படாததால், 3 ரூபாய்தான் அனுப்பினேன். அது அவர்களுக்குப் போதல்லையாம் அதனுல் ஒருமாதிரியாய் கோபித்துக் கடிதம் எழுதியிருக்கிருர்கள். 'தள்ளாதகிழவியான அவளை ஏதாவது உபத்திரவம் செய்கிருர்களோ! அல்லது ஆகாரம் குடுக்காமல் பட்டினிபோடுகிருர்களோ?...என்றெல்லாம் என் மனம் அலைகிறது. ஆகையால், நாளை மறுநாள் போய்வருவோம்" என்று சாந்தமாகக் கூறும்போது, தாயின் பாசத்தினுல் மூர்த்தியின் கண்களில் நீர் நிறைந்துவிட்டது. ஆகிலால நினைவு முற்றும் மூளையில் சுற்றவாரம்பித்தது.

வேணி தானும் சாப்பிட்டு வேலை செய்ய உட்கார்ந்தாள். பௌர்ணமிக்கு முதல் நாளாகையில் நிலவு உலகத்தையே பால்யமாக்கி விட்டது. இரவின் இயற்கைத் தேவி வெகு குதூகலமாக சிம்மாசனத்தில் வீற்றுச் செங்கோல் செலுத்துகிருள். இராக்காலப் பக்ஷி இனங்கள் தம்தம் உத்ஸாகப் படிக்குப்பாடிக்கொண்டிருக்கின்றன. சிறிது தூரத்திலிருக்கும் கடல், மதிமன்னனைக் கண்டு பொங்கிப் பூரித்துப் பேராரவாரம்செய்து இரைச்சலிடுகின்றது. அந்த இரைச்சலாகிய சங்கீதத்திற்கு ஜீவனுடன் கூடிய தம்பூரா ச்ருதி கூட்டுவது போன்று மூர்த்தியின் தையல் மெஷின் த்வனிக்கின்றது.

தெருக்கோடியிலுள்ள விநாயகர் கோவிலின் கடியாரமும், பெரிய மணியும் இராக்காலம் உருண்டு செல்லும் மார்க்கத்தை அவ்வப்போது அளந்து காட்டிக் கொண்டே செல்கின்றன. இரவு மணி ஒன்று ஆனதை அந்த மணி விளக்கியபோது தான் வாஸந்திகா தூக்கத்தில், "ராஜு! பட்டாசு பொட்ட ளம் பாத்தியா! மத்தாப்பூ பாத்தியா! நாம்ப ரெண்டுபேரும் சுடலாண்டா; சண்டெ போடாதேடா; சாமி நல்லவர்டா! நமக்குப் பட்டாசு குடுத்தார்" என்று வாய்ப் பிதற்றினாள்.

அந்தப் பிதற்றல் தம்பதிகளின் கை வேலையின் ஊக்கத்தை அதிகரிக்கச்செய்து, கையில் இன்னும் வேகத்தைக் கொடுக்கும் சக்தி வாய்ந்த சாட்டைபோலாயிற்று. வேணி தடுக்கமுடியாத தூக்கம் வந்து உபத்திரவிப்பதை அவ்வப்போது தடுத்துக்கொண்டே தன் வேலையைச் செய்துகொண்டிருந்தாள்.

அச்சமயம் அவ்வறைக்கு வெளியில் பைசாசம் கத்துவது போன்ற பிரும்மாண்டமான ஓர் சப்தம் மெஷினின் ஓசையையும் தாக்கிக்கொண்டு வந்து, இவர்கள் செவியில் கேட்டதும், இருவரும் நடுங்கியபடியே அதைக் கவனித்தார்கள். இவர்கள் காதில் விழுந்த சப்தம் வீட்டுக்காரக் கிழவியின் குரல்தான் என்று தெரிந்தது. "சனியன் பிடித்த எழவு! ராவெல்லாம் தூங்கவிடாமெ கர்ரா புர்ராவென்னு மெஷின் தலைவேதனை பண்ணிண்டிருந்தா எப்படி தூங்குவது? மூணு நாளா ஒடம்பு சரி இல்லாமெ கடக்கும் என் பேரன் இந்த எழவெடுத்த ஓசையாலே தூக்கமே வாராமே தவிக்கிறான். தூக்கம் வாராத்தாலே ஜுரம் அதிகமாறது! ஏ திருவேணீ! திருவேணீ! கதவெத் தாரடீ!" என்று கூறிக் கதவைப் பலமாக இடித்தாள்.

இதைக் கேட்ட வேணி அலறியடித்துக்கொண்டு எழுந்து போய், கதவைத் திறந்து பயத்தோடு நின்று, "என்ன பாட்டீ!" என்றாள். கிழவி பின்னும் தூபம் போட்ட பிசாசு போல் எழும்பிக் குதித்து, தன் பொக்கை வாயை ஆட்டி அறைத்துக் கையை நீட்டி மடக்கி, நர்த்தனம் செய்தவாறு, "ஏம், பாட்டியா? இப்பாழும் ஓசை எம் பேரனெ கொண்ணு விடும்போலிருக்கிறதே. அப்போ பிடிச்சு நானும் பாக்கறேன், நிக்கிற வழியே காணம். எனக்குப் பொறுக்கமுடியாமே வந்தேன். அடே மூர்த்தி! நிறுத்தப்போறயா இல்லையாடா!" என்று அலக்ஷியமாய்க் கேட்டாள்.

வேணி:—(மிகுந்த பய பக்தியுடன்) பாட்டீ! இத்தனை நாள் மெஷின் துருப்பிடித்துதானே கிடந்தது. ஏதோ பகவான் கிருபையால் வந்த வேலை இன்னிக்கு ஒருநாள் தானே பாட்டீ! நான் தான் கதவெ சாத்தி இருக்கேனே; அதுவா ஒங்களுக்கு மெத்தெ மேலே ஓசை கேக்கறது? பாட்டீ! தயவு பண்ணி மன்னிக்கணும்.

கிழவி:—என்னடி பெரிசா அளக்கரே? தினம் இந்த மாதிரி சுத்தி சுத்தி தலைவேதனெ பண்ணல்லியேன்னு கொறையா இருக்கோ! வீட்டுலெ சீக்குக்காரா இருக்கறது கூட தெரியாமெ என்ன அமக்களண்டீ! போது விடியறதுக்குள்ளே குபோனு பூடப்போறயோ! நோயாளி கஷ்டப் பட்றுன். இனுமே சுத்தா தேங்கோ!....

இதற்குள் பக்கத்து வீட்டுக்காரன் அங்கு ஓடி வந்து, "இதென்ன தலைவேதனை! ராத்திரி எல்லாம் ரோதனையா யிருந்தா எப்படி தூங்கறது? வீட்டிலே பிரஸவிச்சி இருக்கற வளுக்குத் தலைவேதனை பொறுக்கமுடியலேன்னு கத்தரா! தூக்கம் முழிச்சு தலைநோவு கண்டு ஜன்னி வந்துடுத்துன்னு என்ன பண்றது? வாசல்லேந்து ரெண்டு தரம் கூப்டேன். இந்த பாழாப்போன மெஷின் ஓசேலே எதுதான் காதுலே விழும்!" என்று அவன் சொல்லும்போது மூர்த்தியின் இதயத்தில் குத்துவதுபோலிருந்தது.

மூர்த்தி:—பெரியம்மா! ஐயா! நான் பரம ஏழேன்றது ஒங்களுக்குத் தெரிந்த விஷயம். எனக்கு இந்த மாசம் அசலே வரும்படி இல்லாமே தவித்தேன். கடவுள் கிருபை பண்ணி இந்த வேலை குடுத்தார். இன்னிக்கு ஒருநாள்தான் பொறுத்துக்கணும். மன்னிக்கணும். விடிஞ்சா கார்த்தி பண்டிகை. கையில் காலணு இல்லே. இதைச் செய்து குடுத்தா காலணு வரும்னு பொழைப்பெ உத்தேசிச்சு செய்யறேன்.

கிழவி:—போடா! போ! நோவாளியும், பிரஸவிச்சவளும் சாகரான்னு என்னென்னமோ அளக்கறயே! அவா செத்துத் தொலேச்சா அது நல்லதோ! இதோ பாரு.. இந்த பஞ்சப் பாட்டுப் பாடதே; ஒணும்னு மெஷினே தூக்கிண்டு கொல்லெப் புறம் போட்டுண்டு வேலை செய். இங்கே அடம் செய்யாதே!— என்று அப்பீல் கோர்ட்டு முடிவுபோல் கூறினள். பக்கத்து வீட்டுக்காரனும் இதையே ஆமோதித்து மண்டையை ஆட்டினுன.

இதற்குமேல் அந்த ஏழை தம்பதிகள் என்ன செய்வார்கள் பாவம்! தங்களைப் படைத்த பூமாதேவியைப் பார்த்துப் புலம்புவதைவிட வேறு தெரியாதவர்களாய் தலை குனிந்தார்கள். இதை இரவோடிரவு தைத்துக் கொடுத்தால் காலணு காசு வரும் என்ற ஆவலுடன் இருந்த இவர்களுக்குப் பெருத்த குழப்பமும் ஏமாற்றமும் ஆகிவிட்டது. "இம்மாதிரி தடங்கல் வந்துவிட்டதால் காலை குறித்த நேரத்திற்குள் தைத்துக் கொடுக்கமுடியுமோ, முடியாமற் போய் காணயம் தப்பி விடும்படியாகி விடுமோ!" என்ற பயமும், கலக்கமும் சூழ்ந்து கொண்டுவிட்டன.

7

தம்பதிகளிருவரும் கொல்லைப்புறமிருக்கும் இடத்தைப் போய்ப் பார்த்தார்கள். அங்கு ஒரே அழுக்கும் குப்பையும் ஒட்டடையும் நிறைந்து கிடந்தது. "இந்த இடத்தில் நல்ல துணிகளை எப்படிப் போட்டுத்தைப்பது? அழுக்காகிவிட்டால் என்ன செய்வது?" என்ற கலக்கத்துடன் வேணி கைக்கெட்டியவரையில் ஒட்டடை யடித்துப் பெருக்கிவிட்டுப் பாயை விரித்தாள். பின்னர் தம்பதிகள் இருவருமாக மெஷினைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்து போட்டுக்கொண்டு, அங்கே தைக்க உட்கார்ந்தார்கள்.

காற்றில் விளக்கு நிற்காமல் குப் குப் என்று புகைத்து எரிந்து அணைந்துபோய் விடுகிறது. எத்தனை தரம் தீக்குச்சியைக் கிழித்து ஏத்தியும் பத்து நிமிட்கூட சேர்ந்தாற் போல் தைக்கவிடாமல் அவிந்துபோய் விடுவதால், இவர்கள் மனம் உடைந்துபோய்விட்டது. உள்ளே தனியாக இருட்டில் படுத்திருக்கும் குழந்தைகள் எங்கே எழுந்து பயந்து அழப்போகிறார்களோ என்ற ஒரு பெரிய பயம் அடிக்கடி தோன்றி வதைக்கிறது. "விளக்கு ஏற்றி ஏத்தி வத்திக்குச்சியும் ஆய்விட்டது இன்னும் இரண்டு மூன்று குச்சிகள் தான் பாக்கி இருக்கின்றன. இதுவும் ஆய்விட்டால் என்ன செய்வது? இந்த அர்த்த ராத்திரியில் வத்திக் குச்சிக்கு எங்கே போவது! ஈசா! இதென்ன சோதனை!" என்ற வேதனையுடன் இருவரும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொள்கிறார்கள்.

மூர்த்தி:—வேணி! நமக்குத் தொழில் க்ஷீணமாய்விட்ட போதிலும் ஆதியில் இடைத்த நாணயக்காரன் என்ற பேரும் நல்ல அபிப்பிராயமும் க்ஷீணமாகல்லே. இப்போ அதுவும் போயுடுமோ என்று பயமாயிருக்கே; இப்படி விளக்கு அவிஞ்சா என்ன செய்யறது?

வேணி:—நானும் அதுதான் யோசிக்கிறேன். கஷ்டம் மறைய தொழிலைக் காட்டின கடவுள் இப்படி எல்லாம் சோதனையும் பண்ணுவார்னு நான் நெனைக்கல்லே. இப்படி அணஞ்சா இருட்டிலே என்னமா தெக்க முடியும்! காலையிலெ அந்தம்மா வந்தா என்ன சொல்றது? பாதிகூட தெச்சாகல்லெயே.

மூர்த்தி:—வேணி! குழந்தை அழறாப்பலெ சப்தம் கேக்கறது. போய்ப் பாரு! இருட்டிலே பயந்துக்கப் போறது—என்றான்.

விளக்கு அணைந்துவிட்டது. மூர்த்தி தலையில் கையை வைத்துக்கொண்டு உட்கார்ந்துவிட்டான். வேணி எழுந்து சென்றாள்.

8

இருட்டில் தூங்கும் குழந்தைகளில் ராஜூ விழித்துக் கொண்டு எழுந்து பார்த்தான். எங்கும் இருட்டும் ஜன்னலால் தெரியும் சிறிது நிலவு வெளிச்சம்மட்டுமே இருப்பது கண்டு பயந்துபோய் வீறென்று அழுதுகொண்டே நிலை தெரியாமல் எழுந்து ஓடிவந்து தூணில் முட்டிக்கொண்டு, சுவரும் இடித்துக்கொண்டு கதவருகில் வந்தான்.

வீட்டுக்காரக் கிழவி பத்ரகாளித் தாயி படுத்தபடியே ஆவேசத்துடன், "என்னடா, சனியன் புடிச்ச எழவா இருக்கு! ஏண்டா அழறே? ஒங்கம்மாவே பூதம் முழுங்கிப்புடல்லே. மெஷின் ஓசை பேச்சுன்னுக்கா நீ பல்லவி பாட ஆரம்பிச்சுட்டாயோ! ஐயையோ உபத்திரவமே! அடி, வேணீ! வேணீ! இதோ பாரு! ஒஞ் செல்லம் ராக ஆலாபனை செய்யறது! வந்து சமாதானப்படுத்து" என்று கத்தினாள்.

அதே சமயம் வேணி அலறிக் கட்டிக்கொண்டு ஓடிவந்து, குழந்தையை வாரியணைத்து எடுத்துத் தோள்மீது சாத்திக் கொண்டே, "கண்ணு! ராஜூ! அழாதேடா சாமீ! என்

அப்பாவோன்னோ! பாட்டி திட்டுவா; அடிப்பா; நீ அழாதேடா ராஜா!"...என்று கொஞ்சியவாறு சமாதானம் செய்தாள்.

குழந்தை இக்கிக் கேவியவாறு, "அம்மா! இருட்டுலே எங்களே உட்டுட்டு எங்கே பூட்டே? அப்பா எங்கே?... பயம்மா இருக்கே" என்று அழுதான். அவனைத் தோள்மீது அணைத்துக்கொண்டே உள்ளே போய்ப் படுக்கவைத்துத் தூங்கச் செய்தாள்.

9

மைதிலியின் பொழுதுபோக்கிற்கு உயர்ந்த வகையில் நீதிகளையும், உலகானுபவங்களையும், சமூக சீர் திருத்தங்களையும் தேசபக்தி, தெய்வபக்தி முதலியவைகளையும் போதிக்கும் போராசிரியன் போன்ற உன்னதத் தமிழ் நாவல்களும், இதர புராண புத்தகங்களுந்தான் உயிர்த் துணையாயிருக்கின்றன. மிஞ்சிய நேரத்தில் தன் மூத்தாரின் குழந்தைகளிடம் வெகு பட்சமாயும் பொறுமையற்றதன்மையில் சமதிருஷ்டியோடும் அவர்களை வளர்க்கும் வேலையைத் தன் முழு மனத்துடன் ஒரு புனிதத் தொண்டாக எண்ணிச் செய்து வருவதில் பெரு மகிழ்ச்சிகொண்டாள்.

குழந்தைகளும் கிழத் தந்தையைவிட மைதிலியையே அதிகமாக நேசித்து வந்தார்கள். கிழவருக்கு மைதிலி எந்த விஷயத்தில் எப்படி நடந்துகொண்டபோதிலும் தன் விஷயத்தில் அவள் சரியாக நடந்துகொள்ளாத குறையை அவர் பெரும் பகையாயும் கடின குற்றமாயும் மதித்து வந்தார். ஆகையால் அவர் எந்த வழியில் மைதிலியை மயக்கலாம் என்ற பெரும் ஆராய்ச்சியில் இறங்கிவிட்டார்.

அன்று, அவர் வெளியில் போகும் ஜோரில் முகங் கழுவி, சரிகை வேஷ்டியுடுத்தி, தலைப்பாகை கட்டிக்கொண்டு ஜம் மென்று மாப்பிள்ளைபோல் அலங்கரித்துக்கொண்டு கண்ணாடியின் முன்பு நின்றார். வாயில் கட்டி இருக்கும் பல் காற்றம் காறியதால் அதைக் கழற்றி, பக்கத்திலிருந்த பேஸின் ஜலத்தில் நன்றாகக் கழுவித் துடைத்துக்கொண்டிருக்கையில், தூரவிருந்த மைதிலி கண்ணாடியின் பிரதிபிம்பத்தில் இவர் பல்லைத் துடைப்பதை யறிந்து,ஓட்டமாக ஓடிவந்துகிழவரின் கையைத் தட்டிவிட்டாள்.

பல் வரிசைகளில் ஒன்று தபாரென்று கீழே விழுந்து விட்டதும் மைதிலி அதைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு கிழவரின் முகத்தைப் பார்க்கிறாள்; பல்லைப் பார்க்கிறாள். வயிற்றில் நெருப்பு வைத்ததுபோல் பற்றி எரிகிறது! சோகத்தில் முதிர்ந்த ஒரு சிரிப்பு அவள் முகத்தில் ஜ்வலித்தது. கடகட வென்று சிரித்துக்கொண்டே பல்லைத் தூக்கிக்கொண்டு இரண்டடி நகர்ந்து, "தாதா! பேஷ்! பல்லு வெகு அழகா இருக்கே!" என்றாள்.

கிழவருக்கோ கோபம் நான்காவது அவதாரம்போல் பீறிக்கொண்டு வருகிறது. தான் பரம ரகஸ்யமாக வைத்திருந்த இந்தப் பல்லை இவள் எப்படியோ பார்த்துவிட்டாளே என்ற வேதனையும் வெட்கமும் சூழ்ந்துகொண்டன. கிழவர் மற்றொரு செட்டு பல்லை வாயில் மாட்டிக்கொண்டு மைதிலியைத் துரத்திக்கொண்டு ஓடி வந்தார். அவள், கையிலகப்படாமல் சுற்றி ஓடியவாறு, "தாதா! ஒரு வரிசைப் பல்லே ரொம்ப அழகா இருக்கே" என்று மீண்டும் வயிற்றெரிச்சலுடன் நகைத்தாள்.

இதற்குள் கிழவரின் பெண் அங்கே ஓடிவந்து, "என்னம்மா! அது என்னது? எனக்குக் காட்டு. அப்பா என்ன வாங்கிக் கொடுத்தா?"...என்று கேட்டது. கிழவருக்கு இச்சிறுமி வந்ததும் பின்னும் பயமும் வெட்கமும் பிய்த்துக்கொண்டுவிட்டன. ஒத்தைப் பல் வரிசையுடன், "அடீ மைதிலீ! வாண்டாம்; வாண்டாம். சொல்லாதே!...இப்படி குடுத்துடு. ஊம்...தெ. சனியனே மீனாட்சீ தூரப்போய்டு. இல்லாட்டா அடிப்பேன். அம்மா கைலே ஒண்ணுமில்லே" என்று கூறியவாறு மகளை இழுத்துத் தள்ளினார்.

மைதிலி, "தாதா! குழந்தையை என் தள்றங்கோ! மீனாட்சி! இதோ, பாரு! ஒங்கப்பாவின் பல்லு வரிசை; வேறொன்றுமில்லே" என்று காட்டிவிட்டாள். மீனாட்சி கடகட வென்று சிரித்துக்கொண்டே தகப்பனாரையும் பல்லையும் பார்த்துவிட்டு, "எம்பா! ஒனக்குப் பொக்கைவாயா? நெஜம் பல்லு கடையாது? அதான் நீ முறுக்கு, சீடை எல்லாம் சாப்படமாட்டேங்கறே...அடே முத்தூ! முத்தூ! இதோ பார்டா, அப்பாவின் பல்லு!" என்று தன் அண்ணனைக் கூவி அழைத்துக்கொண்டே ஓடினாள். கிழவர் ஆனை பலத்துடன் ஓடி வந்து மீனாட்சியை அடித்து இழுத்துத் தள்ளிவிட்டு, பல்லை லொடக்கென்று வாயில் போட்டுக்கொண்டு, "தடிக் கழுதை!

இதெ வெளியிலே சொன்னுக்கா மண்டெயெ ஓடச்சுப்புடு வேன் ; ஜாக்ரதை !"......என்று கூறிவிட்டு, மைதிலியை முறைத்துப் பார்த்துக்கொண்டே மீண்டும் கண்ணுடியின் அருகில்வந்தார்.

அதே சமயம் தபால்காரன் ஒருபார்ஸலைக் கொண்டுவந்து "சார், பார்சல்!" என்றான். இந்தக் குரலைக் கேட்டதும் கிழவர் அபாரமான சந்தோஷத்துடன் விழுந்தடித்துக்கொண்டு ஓடிவந்தார். இதற்குள் மைதிலி ஒரே பாய்ச்சலாய்த் தபால் காரனிடமிருக்கும் பார்ஸலை வாங்கிப் பார்த்தாள். அதன் மேல் "மன்மதபாண சஞ்சீவி" என்ற பெயர் காணப்பட்டதும், வயிற்றில் கபீரென்ற சங்கடமும், தாங்கமாட்டாத வெறுப்புடன் கலந்த கோபமும் உண்டாகியது. கிழவரையும் மருந்தையும் உற்று உற்றுக் கவனித்தாள். கடகடவென்று வெறுப்பும் பரிகாசமும் கலந்த ஒரு நகைப்பு நகைத்துவிட்டு, "தாத்தா! மறு ஜென்மம் எடுக்காமலேயே சின்னப் பிள்ளை, யௌவன வாலிபனாகப் போகிறாப்பலே இருக்கே!" என்றாள்.

இதற்குள் கிழவர் இவள் மருந்தை வாங்கிக்கொண்டு விட்டதைக்கண்டு கோபத்துடன் தபால்காரனை முறைத்துப் பார்த்தபடியே கையெழுத்துப் போட்டுக் கொடுத்துவிட்டுத் திரும்பினார். அப்போதுதான் மைதிலியின் நகைப்பும் அந்தக் குறும்பான பாணம்போன்ற வார்த்தைகளும் காதில் பட்டன. ஆத்திரத்துடன் "ஹி! ஹி! ஹி!" என்று நங்கு காட்டும் முறையில் சிரித்துக்கொண்டு, "மோரக் கட்டையைப் பாரு. தே...வெளையாடாதே; மரியாதையாஇப்படிக் கொடுத்தூடு.... ஐயோ! பிரிக்காதே, மைதிலீ! மைதிலீ! சொல்றதைக் கேளு, பிரிக்காதே ; அது என்னுதில்லே;சேஷப்பருடையது" என்று கூறிக்கொண்டே, மைதிலியின் கையிலிருந்து அதைப் பிடுங்கத் தாவினார்.

இதற்குள் மைதிலி சிட்டுக் குருவிபோல் பறந்துவேறு இடம் ஓடியவாறு, பார்சலைப் பிரித்துப் புட்டியைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டாள். கிழவரும் விட்டபாடில்லை. ஓடோடி வந்தார். அந்தக் கூடத்தை மூன்று முறை ஓடி ஓடி மைதிலி சுற்றினாளே யன்றி, மருந்தைக் கொடுக்கவில்லை.

கிழவரும் விடாமல் சுற்றி, மைதிலியைப் பிடித்துக் கையி லிருந்த புட்டியை இழுக்கப்போனார். மைதிலி கண்களில் தீப் பொறி பறக்க, "என் கையை விடுங்கள். மன்மத பாண சஞ்

சிவியா வேணும்? ஏன் மன்மதனே கேரில் வந்து பாண ப்ர யோகம் செய்தால் இன்னும் இளமையும், யௌவன சுகுமார மும் வந்தூடுமே. இந்தக் கிழத்திற்கு மருாது ஒரு கேடா?” என்று கூறியபடியே மருந்து புட்டியை வீசி எறிந்தாள். இவள் மனத்தில் சிதறி அலையும் வேதனையைக் காட்டுவது போல், புட்டி சுக்கல் நூறுக உடைந்து மருந்து சிதறி யோடியது. மைதிலி, கையைத் திமிறிக்கொண்டு வேறு புறம் சென்று நின்றாள்.

கிழவரின் கோபத்தைக் கேட்கவேண்டுமா! “ஆஹ்ஹா! என்ன செய்தே?” என்று உறுமிக்கொண்டு, மைதிலியை அடிப்பதற்குக் கையை ஓங்கிக்கொண்டு வந்த சமயம், கிழவ ரின் மூத்தமகன் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து வந்துவிட்டவன், தற்செயலாகப் பார்த்து, புத்தகத்தைப் போட்டுவிட்டு ஓடி வந்து தகப்பனுரைத் தடுத்து, “ஏம்பா! வெறும்மெ சித் தியை அடிச்சு கொல்றெ? ஐயோ பாவம்! அவளுக்கு யார் இருக்காப்பா! அவ அழறு பாரு!” என்று தடுத்தான்.

கிழவரின் கோபம் இன்னும் பொங்கியது “ஆமாண்டா! தறுதலைப் பயலே! நீ சிபார்சுக்கு வந்தூட்டயோ! போடா வெளியே” என்று பையனின் கழுத்தைப் பிடித்துத் தள்ளிய தள்ளில் அவன் உருட்டியடித்துக்கொண்டுபோய் விழுந்தான். கிழவரின் ஆத்திரம் சரியான உச்சஸ்தாயியை எட்டிவிட்ட சமயம் சேஷப்பர் தொந்தியைத்தடவிக்கொண்டே, “ஏண்டா வேதாசலம்! பார்சல் வந்துடுத்தோ! தபால்காரன் இங்கே எதிரப்பலே இருந்தது. ஒனக்கு மாத்திரம் வந்ததா! எனக்குக் கூடவா?” என்று கேட்டுக்கொண்டே கூடத்தை அடைவதற்குள், கிழவர் தலையிலடித்துக்கொண்டு, வாயைமூடும் படி சேஷப்பருக்குக் கையால் சமிக்ஞை காட்டிக்கொண்டே ஓடினர். அதைப் பார்த்த மைதிலிக்கு அந்த நிலைமையிலும் கடகடவென்று நகைப்பு வந்துவிட்டது. பெரிய சத்தமிட்டுச் சிரித்தாள்.

அச்சமயம் அவள் உள்ளத்தைக் கொள்ளைகொண்ட தேவகானம்—கந்தர்வகானம், மாநிலத்தில் மானிட வாழ்க் கையை உய்விக்கும் மகிமை கானம், வானக்குயிலின் அம்ருத நாதம் போன்று ஒலிக்கும் இனிய கானம்—வழக்கம்போல் கேட்டது. மைதிலியின் தேகமே மயிர் சிலிர்த்தது. அவ ளுடைய நகைப்பு முற்றும் அந்த விநாடியே மறைந்துபோய் அவள் உள்ளத்தினின்று எழுந்த ஒரு புதிய சக்தி அவளை

ஜன்னலண்டை இழுத்துச்சென்றது. முகம் ஓரே நிலையில் நின்றது கண்கள் மெய்மறந்து ஆனந்தத்தினால் சற்றுநேரம் மூடுவதும், பின்னும் திறப்பதுமான ஒரு தனிச் சுடருடன் பிரகாசித்தன. அவள் அனுபவிக்கும் கானமாவது:—

(ஹைறசுனியாமே—என்ற மெட்டு)

தூய்மையினாலே துன்பம் வென்றிடலாம்
துணிந்தெழுவாய் மட நெஞ்சமே!—
அச்சுதன் அருள் நம்பி (தூய்)

கடல் பெரிதெனினும் கப்பல் சிறிதெனினும்
இடர் பல வரினும் தடுத்துமுன் நீந்தியே—
கடல் கடப்பது கப்பலே (தூய்)

இந்த அருமையான பாடலை ஒரு சரணம் பாடியதும் தாழ்ந்த குரலில், "ஆமாம், ஆமாம்! கடல் மகாபெரிது ஆழமும், கரையும் காணாது. ஆனால் அதில் தைரியமாக ஒரு சிறு கப்பல் கிளம்பி அதைக் கடக்க முன் வருகிறது. அக் கப்பலை அப்படியே கவிழ்த்து ஆபத்துண்டாக்குவதற்குப் பெரிய திமிங்கிலம் முதலிய நீர் வாழ் ஜந்துக்களும், கடல் மலை முதலியனவும் தயாராயிருக்கின்றன. அது போதாதற்குச் சில சமயம் புயலும் காற்றும் பெரு மழையுங்கூட வாடி வதைக்கின்றன. ஆனால், மாலுமியின் சாமர்த்தியத்தினால் கப்பல் சேதமின்றி அக்கரை சேர்ந்துவிடுகிறது. இதுதான் உலக ரகஸ்யத்தின் தத்துவம்! கப்பலுக்கு மாலுமி எப்படியோ, அப்படி மனிதனாகிய கப்பலுக்கு மனமாகிய மாலுவே அத்யாவசியம்!

கப்பலின் மாலுமி சிறிது அஜாக்கிரதையாக இருப்பானாயின், கப்பல் பெரும் ஆபத்துக்கு ஆளாவதோடு, அக்கப்பலை ஆதாரமாக நம்பி ஏறியுள்ள ஜனங்களுக்கும், பண்டங்களுக்கும் பேராபத்து விளைந்துவிடும். அதேபோல் மனித வாழ்க்கைக் கப்பலை நடத்திச் செல்லும் மாலுமிபோன்றுள்ள மனது சற்று அஜாக்கிரதையாய், ஆசாபாச மோகங்களாகிய விபத்துக்களில் சிக்கிவிடுமாயின், பேராபத்துக்கும், விபரீத பாபக் குவியலுக்கும் பங்குதாரராகவும், துன்பமே உருவாகவும் ஆய்விடும். இம் மனிதக் கப்பலையே சாத்வதமாக நம்பியுள்ள பெண்டு பிள்ளைகள், மக்கள் மனிதர்கள் முதலிய எல்லோரையும் இவனுடைய அஜாக்கிரதையே சிதறப் பதற அடித்து விடும். ஆகையால், சம்சார சாகரத்தைக் கடக்க மனமாகிய மாலுமி, வெகு பக்குவமாய்த் தெய்வபக்தியும், உறுதியும் வழு

வாமல் இருந்தால். அச் சாகரத்தைக் கடந்து கடவுளின் பாதங்களாகிய அக்கரையை அடைந்து இன்புறலாம். ஏ, மட நெஞ்சே! தெளிந்து அறிந்துகொள்; மயங்காதே! தயங்காதே!

மாலுமி மரக்கலம் காத்தற்போல் மணிதர்க்கு
வாழ்க்கைக் கடல் கடந்து வானுலக மேகிட—
மாலுமியாம் மனமே (தூய்)

என்ற மற்றோர் அடியைப் பாடியவாறு கீதத்தின் ஒலி வெகு தூரம் போய்விட்டது. அதியற்புதமான கானத்தின் அழகும் அர்த்தமும் பேரானந்தமுமே மைதிலியின் புண்பட்ட வாழ்க்கையை நடத்திச் செல்லும் ஜீவசக்தியாய், வாழ்க்கையின் நாதமாய் அமைந்தன.

10

வேணி, "மணி 8 அடிக்கப்போகிறது, எப்படி தெச்சாகப் போகிறதுன்னு பயப்பட்டதுக்குக் கடவுள் எப்படியோ ஒரு அபரிமிதமான சக்தியைக் கொடுத்துக் காரியத்தை முடிச் சுட்டார். இதெல்லாம் தான் தெய்வச்செயல் என்பது" என்றாள்.

மூர்த்தி:—வேணீ! எப்போதும் நம்பினவாளை அந்த பரம் பொருள் கைவிடவே மாட்டான். எல்லாம் அவனருள்.

வாஸந்த:—அப்பா! வாத்தியாரம்மாவும், இன்னொரு அம்மாவும் வாராப்பா!

மூர்த்தி:—அம்மணீ! வாருங்கோ; வாருங்கோ! (வேணி, பாயைப் போட்டு உட்காரச் சொல்லுகிறாள்) மூர்த்தி, தைத்த துணிகளை ஒழுங்காக மடித்து வைத்திருப்பதை எடுத்துக் காட்டி, பழந்துணிகளையும் கணக்குப்படிக்குக் கொடுத்துவிட்டு) அம்மணீ! சரிதானே!

வந்தவள்:—(துணிகளைப் பிரித்துப் பார்த்துவிட்டு) ஆஹா! தர்ஜீ! நீர் ஏதோ வீட்டுக்குள்ளே சின்ன தையல்காரனாட்டம் உட்கார்ந்து தெக்கறீரே. யன்றி வேலை ஷாப்பு வேலையைவிட அற்புதமாயிருக்கே ....வாத்தியாரம்மா, பாத்திங்களா!... என்ன அழகா தெச்சிருக்கார்? தர்ஜீ! இதுக்கெல்லாம் என்ன கூலியாச்சு?

மூர்த்தி:—அம்மா! நான் எப்போதும் ஓரே கூலிதான் வாங்கரது...எல்லாத்துக்கும் சேத்து நாடா, டேப்புகள், ரிப்பன்கள் உள்பட 5 ரூபாயாறது.

வந்தவள்:—என்ன? அஞ்சு ரூபாயா! அடாடாடா!...... போன தபா நான் நாலு கவுனும் ரெண்டு சொக்காயும்

தெக்கச் சொல்லி ஒரு ஷாப்புலெ குடுத்தேன். அதுக்குமட்டும் 4 ரூபா வாங்கிட்டானே. ஒரு ஜாக்கெட்டுக்கு நீர் ரெண்டு அணுவா போட்டீர் ?

மூர்த்தி:—தாயே, ஆமாம்! அதையாவது ஸ்வாமி தவரூது குடுத்தா போதும். எனக்குப் போட்டி போட்டுப் பேராசைப்பட இஷ்டமில்லே அந்தமாதிரி எண்ணமே இது வரையில் குடுக்கல்லே இனிமேயும் குடுக்காதிருக்கும்படித் தான் வேண்டிக்கிறேன்.

வந்தவள்:-இந்த மாதிரி உத்தம குணத்தைக் காண்பதே அரிது நான் ரொம்ப அவசரமா வேலெ குடுத்துச் சிரமப் படுத்திவிட்டேன். இதோ பணம்—என்று 5 ரூபாய் நோட்டையும், கூட இரண்டு ரூபாயையும் சேர்த்துக் கொடுத்துவிட்டு—இதையும் வாங்கிக்கணும், அவசரமாக வேலே செய்ததுக்கு அதிகப்படி, இது. இதே வேலெயே ஷாப்பிலே இருந்தா 15 ரூபா கட்டாயம் பில்லு போடுவான். நான் வரட்டுமா? உங்களுக்கு ரொம்ப வந்தனம்—என்று கூறியவாறு துணி மூட்டையுடன் எழுந்தாள். வாத்தியாரம்மாவும், இவர்களுக்கு வந்தனம் செய்துவிட்டு, "ரொம்ப சந்தோஷம்! நாங்கள் போய் வருகிறோம்" என்று விடை பெற்றுச் சென்றாள்.

குழந்தை வாஸந்திக்கும் ராஜூவுக்கும் இந்த ரூபாயைப் பார்த்தவுடனே உண்டான சந்தோஷத்திற்கு எல்லேயே இல்லே. முகத்தில் சிரிப்பும் இன்பமும் தாண்டவமாடுகிறது. ஒருவரை யொருவர் பார்த்துக்கொண்டு குதித்தபடியே தமக்குப் பட்டாசு நிச்சயமாய்க் கிடைத்துவிடும் என்ற நம்பிக்கையுடன் மகிழ்ந்தார்கள். மூர்த்தியும், வேணியும் குழந்தைகளைப் பார்த்துப் பரம சந்தோஷம் அடைந்தார்கள்.

மூர்த்தி:-வேணீ! கடவுள் கிருபையில் கார்த்திகைப் பண்டிகைக்கு குறைவில்லாமெ கிடைத்துவிட்டது. நீ வெந்நீர் போடு. நான் கடைக்குப் போய் சிக்கிரம் எண்ணெய், சீக்கா பொடி, திரிநூல், அகல்கள், ஸ்வாமி நிவேதனத்துக்கு வேண்டிய சமான்கள் எல்லாம்... ......என்று முடிப்பதற்குள், வாஸந்திகா ஓடிவந்து, பிதாவைக் கட்டிக்கொண்டு, "ஏம்பா, பட்டாசு!" என்றாள். மூர்த்தி சந்தோஷத்துடன் அவளைத் தட்டிக்கொடுத்துவிட்டு, "கண்ணே வாஸந்திகா! பட்டாசு இல்லாமெயா? அது கூடத்தாண்டாப்பா வாங்கப்போறேன். எல்லாம் வாங்கிண்டு வறேன்......குழந்தைகளுக்கு எண்ணெய் தேய்ச்சு நீயும் தேய்ச்சுக்கோ; நான் போய்வறேன" என்றான்.

ராஜா:—"அப்பா ! மத்தாப்பு, புருசுவத்தி, கம்பிவத்தி எல்லாம் வாங்கிண்டு வாயாப்பா!"—என்றான்.

அவனைத் தூக்கியணைத்து முத்தமிட்டுப் பின், "கண்ணே! எல்லாம் வாங்கிண்டு வறேன்" என்றான். இதற்குள் வேணி எண்ணெய்ப்பாத்திரம் கொண்டுவந்துகொடுத்தாள். மூர்த்தி, அதை எடுத்துக்கொண்டு சந்தோஷமாகச் சென்றான். குழந்தைகளும் பட்டாசு வரும் என்ற ஆவலுடன் எதிர் பார்த்துக்கொண்டே வழியனுப்பினார்கள்.

11

மூர்த்தியின் இதயம் சந்தோஷமயமாக மாறி நிறைந்தது. முதலில் பட்டாசுக் கடைக்குச் சென்று ஓருருபாய்க்குப் பட்டாசு,மத்தாப்பு முதலியவைகளை வாங்கிப் பையில் போட்டுக்கொண்டான். அகல்களும் சட்டிப் பானைகளும் விற்கும் கடைக்குச்சென்று அவற்றை வாங்கினான், எண்ணெய்,திரிநூல், கற்பூரம், தேங்காய், பழம், வெல்லம், காய்கரிகள்முதலிய சகலமும் வாங்கிக்கொண்டு, சாமான்களைப் பார்க்கும்போது அவன் சந்தோஷத்திற்கு இச் சாமான்கள் சிகரம் வைத்தது போல் தோன்றின. இப் பட்டாசைக் கண்டதும் குழந்தைகள் எவ்வளவு சந்தோஷப்படுவார்கள் என்று நினைக்கும்போது அவனுடைய ஆனந்தம் கரைபுரண்டது. பையில் சாமான்களையும், துணி மூட்டையில் காய்கறிகளையும் கட்டித் தோள் மீது போட்டுக்கொண்டும் எண்ணெய்த் தூக்கைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டும் சீக்கிரமாக வீட்டை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தான்.

கார்த்திகைப் பண்டிகையின் குதூகலத்தினால், குழந்தைகள் எண்ணெய் தேய்த்து ஸ்நானம் செய்துவிட்டு, புதிய உடை உடுத்திக்கொண்டு பட்டாசு சுட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். ஒவ்வொரு வீட்டு வாசற்படியிலும் மாவிலைத் தோரணங்களும், மாக்கோலங்களும் வெகு அற்புதமாயிருந்தன. சிலர் அவ்வருடம் கல்யாணம் செய்த பெண்களை மாமியார் வீட்டிற்குச் சீர் வகைகளோடு கொண்டுவிடும் காட்சிகளையும் பார்த்துக்கொண்டே, மூர்த்தி, "நம் வாஸந்திகாவுக்கும் விவாகமாகிவிட்டால், இப்படித்தானே மாமியார் வீட்டிற்குப்

போவான்''...என்று எண்ணியபடியே ஆனந்தத்துடன் நடக்கிறான்.

அச் சமயம் இரண்டு பெரிய வடக்கத்திக் காளை மாடுகள் பூட்டிய வில் வண்டி கணகணவென்று மணியொலிக்க, கடகட வென்று பறந்துகொண்டு வந்தது. எதிரில் வந்த மோட்டார் லாரியின் பேரிரைச்சலையும் வேகத்தையுங் கண்டு புதிதாக வாங்கப்பட்டு வந்துள்ள காளை மாடுகள் மிரண்டுபோய் வண்டியைத் தாறுமாறுமாக இழுத்துக்கொண்டு ஓடியதில், எதிரில் வந்த மூர்த்தி ஏர்க் கால் பட்டுக் கீழே விழுந்துவிட்டான்.

அந்தோ! பரிதாபம்! பரிதாபம்! மூர்த்தியின் சாமான்கள் மூலைக்கொன்றாகச் சிதறி யடித்துக்கொண்டு ஓடிவிட்டதையும், கீழே அடிப்பட்டுக் கிடக்கும் மூர்த்தியையும் காண கும்பல் கூடி ஓரே கூச்சலும் கலாட்டாவாகவும் ஆகிவிட்டன. எரிகிற வீட்டில் பிடுங்கியது லாபம் என்றதுபோல் மூர்த்தியின் சாமான்கள் மூலைக்கொன்றாகச் சிதறியதைக் கண்ட சில சோதரர்கள், ஆளுக்கொன்றாக எடுத்துக்கொண்டு, ஓட்டம் பிடித்தார்கள். எண்ணெய் பூமா தேவிக்கு ஸ்நானமாக அர்ப்பணமாகியது! வரும்பொழுது மூர்த்தியின் ஆனந்தம் இருந்த வேகமென்ன! இப்போது உடைந்து சிதறிப் போய் விட்ட விபரீதமென்ன! என்னே உலகம்! என்னே மனித வாழ்க்கை!!

12

தந்தை வரவை நிமிடத்திற்கு நிமிடம் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் குழந்தைகளின் உள்ளத்தில் பொங்கி எழும் ஆவல் வெள்ளத்தை யாரால் அளவிட முடியும்? அரை நிமிடத்திற்கொரு முறை உள்ளே ஓடிப்போய், ''ஏம்மா இன்னம் அப்பா வரல்லே? அப்பா எப்போ வருவார்?'' என்று வாஸந்தியும், ராஜுவும் வேணியைக் கேட்டுத் தொந்தரவு செய்வதும், மீண்டும் வீதியில் வந்து நிற்பதும், சற்றுத் தூரத்தில் சாமான்களுடன் வரும் ஒவ்வொருவரையும் ''அதோ அப்பா! அதோ அப்பா!' என்று கூறி ஏமாறுவதுமாகத் துடி துடித்து வழியை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அச்சமயம் வீதியில் ஓர் இரட்டை மாட்டு வண்டி வந்து நின்றதும் குழந்தைகளின் ஆவல் பின்னும் அதிகரித்து, தம் பிதாதான் வண்டியில் வந்திருப்பதாக எண்ணி, ''அப்பா!

வாங்கிண்டு வந்துட்டயா?'' என்று கூவிக்கொண்டே படி இறங்கி ஓடி வந்து வண்டியை எட்டிப்பார்க்கும்போது, அந்த வண்டியில் தலையிலடிபட்டு ரத்தம் பெருகும் காயத்துடன் மூர்த்தி படுத்திருப்பதை யறிந்து, அப்படியே அலறிப்போய் "அப்பா!... அப்பா!''...என்று கத்தினார்கள்.

இதற்குள் வண்டிக்காரன் இறங்கி, வாஸந்தியை நோக்கி, "அம்மா! கத்தாதே! ஓங்க உள்ளு எது, காட்டு! அவரே கொண்டு உட்றேன்'' என்றான். வாஸந்தி தாங்கமாட்டாத விசனமும், ஆத்திரமும் பொங்கியவளாய் வண்டிக்குள் சடக் கென்று ஏறிக்கொண்டு, "அப்பா! அப்பா! ஏம்பா காயம் பட்டுது? எங்கேப்பா வியுத்தே?...கண்ணெ தறந்து பாரப்பா! அப்பா! ஐயோ! அப்பா பேசல்லயே, வண்டிக்காரா! எங் கப்பாவுக்கு என்ன வந்துது? எங்கே இந்த அடிப்பட்டுது? சொல்லேன்''...என்று கண்ணீர் வழிய, கதறிக்கொண்டே கேட்டாள்.

வீதியில் போவோர் வருவோர் இந்தக் கூக்குரலைக் கேட்டுக் கூட்டங்கூடி, "என்ன! என்ன!'' என்று வண்டியைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள்.

வண்டிக்காரன் கூட்டத்தை விலக்கிக்கொண்டு; வண்டிக் குள் தலையை நீட்டி வாஸந்தியை நோக்கி, அம்மா! நீ ஏன் இப்படிக் கூச்சப் போட்றே; கும்பு கூடிப்போறது. இந்த மாடு மெரண்டு தாறுமாறு வண்டியை இஸ்திகினு ஓடச்சே இவரு எதிரே வந்து எக்கசக்கமா உயிந்துட்டாரு. எங்க எஜமான் அங்கேயெ எறங்கிகினு இவரே ஊட்டுலே வுட்டுட்டு வரச் சொன்னாரு. நீ எறங்கு, இவரே உள்ளே கொண்டு போவலாம்'' என்று வாஸந்தியை இழுத்துக் கீழே இறக்கினான்.

பிறகு, மூர்த்தியை ஆட்டுக் குட்டியைப்போல் தூக்கிக் கொண்டு படி ஏறினான். வாஸந்தி கண்ணீர் பெருகப் பொங்கும் துயரத்துடன் முன்னே வழி காட்டிச் சென்றாள். ராஜு இன்னும் குழந்தையாகையால், அதற்கு ஒன்றுமே தோன்றாது கிலி பிடித்துப் போய்விட்டது! சிறிது பேசக்கூடத் தோன்ற வில்லை. தன் தமக்கையை நோக்கி, "என் அக்கா! அப்பா பட்டாசு வாங்கிண்டு வரச்சே அதை யாராவது திருடன் பிடுங்கிண்டு அப்பாவே அடிச்சுட்டானா?'' என்று அவன் சிறிய புத்திக்குத் தோன்றியதைக் கேட்டான்.

வாஸந்தி பதிலே சொல்லாமல், "பேசாமெயிருடா! சனியனே!" என்று தான் பெரியவள் என்கிற அதிகாரத்தை யும் விடாமல் காட்டிக் கொண்டே உள்ளே சென்றாள். வண்டிக்காரன், மூர்த்தியைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்தான். ராஜுவும் பின்னாலேயே ஓடி வந்தான். விதி யாரை விட்டது? சற்று முன் நடந்ததும், இனி நடக்கப்போவதும் யாராலறிய முடியும்? எல்லாம் அவன் செய்யும் லீலா விநோதத்தின் மகிமையல்லவா! பட்டாசு வாங்கிக்கொண்டு வருவதாகச் சென்ற மனிதனை ஆவலோடு எதிர்பார்க்கும் குழந்தைகள் எப்படிக் கண்டார்கள்? விதியின் வலிமையை மாற்றல் அரிதன்றோ?

13

அன்று மகோன்னதமான கார்திகைப் பண்டிகையாகை யால், வேணி அவள் இருக்கும் சிறு விடுதியைப் பெருக்கி மெழுகிப் பின்னர் ஸ்வாமியைப் பஜித்தபடியே அவரது சன்னி தானத்தின் முன்பு கோலமிட்டுக் கொண்டே, "ஜகதீசா! உன்னுடைய கிருபா கடாக்ஷம் என்றும் இவ்வேழைமீது நிலைத்திருந்தால் போதும். அதிக ஆசை அதிக நஷ்டம். அன்றாடம் கஞ்சிக்கு வேண்டிய மட்டும் தொழில் காட்டினா யானால் போதும். உன்னடியார்கள் வருந்திக் கஞ்சிக்குத் தவித் தால் அந்த வருத்தம், அவமானம் உனக்கில்லையா?" என்று வேண்டும் பொழுது, வாஸந்தி பெரிய குரலால், "அம்மா! அம்மா! அப்பாவெ பாரேன்...ஐயோ! தலையிலே ரத்தம் வழியறதே. கண்ணைத் திறக்கவே இல்லியே! பேசவே மாட் டேங்கறாரே!" என்று கத்திக்கொண்டே ஓடிவந்து, கயித்துக் கட்டிலில் பாயை விரித்து, அதில் விடும்படி வண்டிக் காரனுக்குக் கூறினாள்.

ஈச்வர தியானத்தில் மெய்ம்மறந்து துதிக்கையில், பேரிடி போன்ற இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டதும், வேணி கதிகலங்கிப் போய், கையிலிருந்த மாவு கொட்டாங்கச்சி கீழே நழுவுவது கூடத் தெரியாமல் அலறிக்கொண்டு ஓடி வந்தாள். அவளுக்கு ஒன்றுமே தோன்றாமல், ஆகாயமும் பூமியும் ஒன்றாய்ச் சுழல்வது போன்ற வேதனையுண்டாகிவிட்டது. "வாஸந்தி! என்னம்மா அப்பாக்கு என்ன?...வண்டிக்காரா! என்னப்பா சமாசாரம்! சீக்கிரம் சொல்லேன்" என்று கேட்டுக்கொண்டே

ஒரு செம்பில் வெந்நீர் கொண்டுவந்து, துணியில் நனைத்து மூர்த்தியின் தலையில் வழியும் ரத்தத்தைத் துடைத்தாள்.

இதற்குள் வாஸந்தி விசிறி கொண்டுவந்து விசிறுகிறாள். ராஜூ, பேந்தப்பேந்த விழித்தபடியே அம்மாவையும், அப்பாவையும் மாறி மாறிப் பார்க்கிறான்; ஒன்றுமே தோன்றாது இடிந்துபோய்விட்டான்! வண்டிக்காரன் உண்மையில் பரிதாபத்துடன், அம்மா! எங்க எசமான் ரெண்டு வடக்கத்தி காளெங்களெ இப்பதான் புடிச்சாந்தாரு. அது இன்னும் இந்த ஊரு மோட்டாக் காருங்க கிட்ட பயகலீங்க. அதெக் கட்டிக்கினு எங்க எசமான் கடெத்தெரு பக்கம் போனாருங்க. எதிரே ஒரு மோட்டாரு பெரிய பூதம்போல் வந்திடுச்சு. அதெப் பாத்து காளெ மெரண்டுபோய் தாறுமாறு வண்டியெ இஸ்திகினு ஓடித்துங்க...

அப்போ இந்த ஐயா ஏதேதோ சாமானுங்க வாங்கிகினு வந்தாரு. அந்தப்புறம் மோட்டாரு, இந்தப்புறம் மாட்டுவண்டி, நடுவுலே ஐயா மாடுமுட்டி வுயுந்துட்டாரு. நானு சாமர்த்தியமா வண்டியே இஸ்து புடிச்சித் திருப்பினேன். அதனாலேதானுங்க இந்த மட்டும் மிஞ்சிச்சி. சாமானுங்கல்லாம் சோதா பசங்க ஆளுக்கு ஒண்ணு தூக்கிகினு பூட்டாங்க...

இவரு கீயே உயிந்ததும் நான் மாட்டெ கட்டிப்புட்டு கிட்ட போயி விசாரிச்சேனுங்க, இந்த ஊடுன்னு சொன்னாரு. அப்பறந்தான் மயக்கம் வந்திடிச்சி. எங்க எசமான் வண்டிலே உட்டு ஆட்லே கொண்டுபோயி உட்டுடுன்னாரு. தூக்கியாந்தேன். அழுவாதீங்க! நல்ல மருந்து போட்டு கட்டுங்க! ஐயோ! மணி ஓசை கேக்குதுங்க...காளெ பிச்சிகிச்சோ என்னமோங்க?" என்று கூறியவாறு ஓட்டமாக ஓடிவிட்டான்.

வேணியின் இதயம் தத்தளிக்கிறது. தண்ணீரை முகத்தில் தெளித்து வாயிலும் வார்த்துப்பார்த்தும் பேச்சு மூச்சே இல்லை. வாஸந்தி அடங்காத விசனத்துடன், "அப்பா! அப்பா! கண்ணெ தெறந்து பாரேன்; அப்பா! அப்பா!...... ஐயோ! கண்ணெயே தறக்கல்லேயே... அம்மா! என்ன பண்றதும்மா?" என்று கலங்கினாள்.

வேணி, தனக்குத் தெரிந்த கை மருந்துப் பொடியொன்றைத் தலைக்கு வைத்துக்கட்டவாரம்பித்தாள். வாஸந்திக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. "அம்மா! நீ அப்பாவே

ஜாக்கிரதையா பாத்துக்கோ! நான் இதோ ஓடிப்போய் டாக்டரை அழைச்சுண்டு வரேன்'' என்று கூறி எழுந்தாள்.

வேணி:—அசடே! எந்த வைத்தியனை நீ கூட்டிண்டு வர முடியும்? பணம் வைக்காமே யாருமே வரமாட்டாம்மா! அதோடே நீ சின்ன பொண்ணுச்சே; ஒன்னெ யார் லக்ஷியம் பண்ணுவா?

வாஸந்தி:—நீ பேசாமெ இரும்மா! நான் ஒரு நிமிஷத்துலெ ஓடிப்போய் அழைச்சிண்டு வரேன்; ஜாக்கிரதையா பாத்துக்கோ; தடங்கல் பண்ணாதே—என்று ஆவேசத்துடன் சொல்லி கொண்டே ஒரே ஓட்டமாக ஓடி மறைந்துவிட்டாள்.

வேணி கடவுளைப் பிரார்த்தனை செய்தபடியே உட்கார்ந்திருக்கிறாள்.

14

ஆவேசத்துடன் கிளம்பிய வாஸந்தி இரண்டு மூன்று தெருக்களைத் தாண்டி, ஓட்ட ஓட்டமாக ஒரு பெரிய வைத்தியரின் வீட்டுப் படி ஏறி உள்ளே ஓட முயன்றாள். வீதியில் காவலிருந்த பாராக்காரன், இச்சிறுமியின் கையைப் பிடித்து இழுத்து நிற்க வைத்து, "ஏய்! எங்கே இத்தனை தைரியமா பெரிய வீட்டுக்குப் பெண் கொடுத்தாப்லே போரே! நான் இங்கே நிக்கறது தெரியல்லே! என்ன முழிகிப்போனாப்பலே ஓட்றே?'' என்று அதட்டினான்.

வாஸந்திக்கு ஏற்கெனவே உள்ள துக்கத்துடன், இந்த மிரட்டல் பின்னும் மனத்தைக் கிளறியது. அவளுடைய தைரியத்தை அப்போதும் விடாமல், "இதோ பாரு! எங்கப்பாவெ ஒரு பெரிய மாடு முட்டித்தள்ளி மண்டெலே அடிபட்டுக் கீழே விழுந்து மயக்கமாய்ப் பூட்டா. ரத்தம் வழியறது! சீக்கிரம் டாக்டரெ அழச்சிண்டு போக வந்தேன். என்னெ விடு!'' என்று மீண்டும் திமிறிக்கொண்டு உள்ளே ஓடப் பார்த்தாள்.

வேலைக்காரன் தடுத்து, "ஏ பொண்ணே! இப்போ டாக்டரெ பாக்கவே முடியாது. அவர் ஒரு ஆபரேஷன் கேஸில் இருக்காரு. ஆயிரம் ரூபா கொடுத்தாலும் இப்ப வரவே மாட்டாரு. நீ வேறே யாரையாச்சும் அழைச்சிண்டு போய் சீக்கிரம் பாரு. ஐயோ பாவம்! போம்மா! அழாமெ போ!'' என்றான்.

துள்ளிக் குதித்த ஆவல் வாஸந்தியின் மனத்தில் உடைந்தது. அவளுக்குப் பெருங் குழப்பமும், திகிலும் உண்டாகிவிட்டதால், தள்ளாடிக்கொண்டே படி இறங்கிவிட்டாள். எதையோ தீர்க்கமாக யோசிப்பதுபோல் சிறிது நின்ருள். அவளுடைய மூளையில் ஏதோ ஓர் நூதன உணர்ச்சியுடன் கூடிய யோசனை உதயமாகியதால், அவளுடைய முகம் சடக்கென்று மலர்ந்தது. கண்களில் ஜீவசக்தி பிரகாசித்தது, நன்கு விளங்கிவிட்டது. உடனே மானைவிட அதிக வேகமாக ஓட ஆரம்பித்தாள்.

அங்கு பிடித்த ஓட்டம் சில நிமிடத்திற்குள் அவளுடைய பள்ளிக்கூடத்திற்குள் சென்று தலைமை உபாத்யாயினியின் அறையில் நின்ருள். ஓடி வந்த வேகத்தின் அதிர்ச்சியினுல் மூச்சு துரத்துகிறது வெயர்வை வெள்ளமாகக் கிளம்பி வருகிறது. அங்குள்ள வேலைக்காரன் அவ்வறையிலுள்ள எஜமானியின் புத்தகங்கள் உள்ள பீரோக்களையும், கண்ணுடி மேஜை, நாற்காலி முதலியவற்றையும் துடைத்துக்கொண்டிருந்தான்.

அந்தச் சமயம் வாஸந்தி இத்தனை அலங்கோலமாக வந்து நின்றதைப் பார்த்து வியப்புற்று, "என்னம்மா! இன்னிக்கு லீவுன்றது மறந்துட்டயா! இன்னிக்குக் கார்த்தி பண்டிகை இல்லே! பள்ளிக்கூடம் கடயாதம்மா! ஏன் இப்படி எரைக்க எரைக்க ஓடிவந்தே?" என்று பக்ஷமாகக்கேட்டான்.

வாசந்தி:—(கண்ணில் நீர் ததும்ப அவ் வேலைக்காரனின் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு) முத்தய்யா! பள்ளிக்கூடம் லீவுன்றது எனக்குத் தெரியும். அதுக்காக வல்லே. எங்கப்பா திடீர்னு கீழே விழுந்து தலெலெ அடிபட்டு ஞாபகமில்லாமே கடக்கிரு. நீ ஒரு ஒபகாரம் பண்ணனும். அதுக்குத்தான் இங்கே வந்தேன். இந்த டெலிபோனில் டாக்டர் ராமநாதனைக் கூப்பிட்டுட்டு என் கையிலே ரீஸீவரே குடுத்துடு. நான் பேசிக்கிறேன். இதுதான் நீ செய்யவேணும்.

முத்தய்யா:—அடாடா! அவர் பெரிய டாக்டராச்சே. அவர் வந்தா சரியானபடி பணங்கொடுக்க உங்களாலே முடியுமோ! வீட்டுக்கு வந்தாலே பத்துருபா குடுக்கணுமே...தரும ஆஸ்பத்திரிக்குப் போகக்கூடாதோ?

வாஸந்தி:—(சற்று யோசித்த பின்) தரும ஆஸ்பத்திரி இருக்கட்டும். முத்தய்யா! எங்கம்மாகிட்ட பணம் இருக்கு. அவர் வந்தாதான் நன்னு பாப்பார். சீக்கிரம் குணமாயிடும். நீ கூப்பிடு, முத்தய்யா! எனக்கு நம்பர் தெரியாது—என்ருள்.

முத்தய்யன் இயற்கையிலே நல்ல உபகார குணமுடைய வன். அதோடு, மூர்த்தி ஒரு சமயம் இந்த முத்தய்யனுக்கு இனமாக ரெண்டு சொக்காய் தைத்துக் கொடுத்த நன்றி விசுவாசம் உள்ளவன் ஆகையால், உடனே இசைந்து டெலிபோனின் நம்பர் பார்த்து, டாக்டரை அழைத்துவிட்டு, வாஸந்தியிடம் ரிஸீவரைக் கொடுத்தான்.

இந்தச் சிறுமி பரபரப்புடன் ரிஸீவரை வைத்துக் கொண்டு, ''ஹல்லோ டாக்டர்! குட்மார்னிங், சார்! எங்க அப்பாவுக்கு அடிபட்டு மயக்கமா விழுந்துட்டா; இன்னும் தெளியலே. நீங்க அப்பாசாமி தெரு, 66-நெம்பர் வீட்டுக்கு உடனே வரணும்; அவசரம்...ஆமாம் டாக்டர்! ரத்தம் நிக்கவேயில்லே...சீக்கிரம் வாங்கோ...குட் மார்னிங்'' என்று கூறி, ரிஸீவரைக் கீழே வைத்துவிட்டு, ''முத்தய்யா! ஒனக்கு ரொம்ப வந்தனம். நான் போய்வரேன்'' என்று சொல்விட்டு அங்கிருந்து ஓட்டம் பிடித்தாள்.

15

ஆவலே உருவமாக ஓடிவந்து, ''அம்மா! அம்மா! பெரிய டாக்டர் ராமநாதனையே வரச்சொல்விட்டு வந்திருக்கிறேன். இப்பவே வந்திடுவா. இன்னமா அப்பா கண்ணை தறக்கல்லே? பேசினாரா? மயக்கம் தெளிந்ததா!... அப்பா! கண்ணை தறந்து பாரேம்பா! ராஜு அழுரான் பாருப்பா; அப்பா!'' என்று கூப்பிடும்போது மோட்டார் ஹாரன் வீதியில் கேட்டதைக் கவனித்ததும், ''அம்மா அம்மா! அதோ டாக்டர் வந்துட்டார். நான் போய் கூட்டிண்டுவரேன்'' என்று எழுந்து பரபரப்புடன் ஓடினாள்.

அதற்குள் அந்த அறையின் வாசற்படி யருகில், டாக்டர் கையில் ஒரு சிறு தோல் பெட்டியுடன் வருவதைப் பார்த்த வாஸந்தி, ஆச்சரியத்துடன், ''டாக்டர்! குட்மார்னிங்! இதான் எங்க அறை; உள்ளே வாங்கோ! இன்னும் எங்கப்பா கண்ணே தெறக்கலே டாக்டர்!'' என்று குழந்தைகளின் சுபாவத்தைப் போலவே களங்கமற்றுக் கூறினாள்.

தன்னைப் பிரமாதமாக டெலிபோனில் அழைத்ததைப் பார்த்தால், ஏதோ பெரிய மனிதர்களின் வீடு என்று எண்ணி மலைத்துக்கொண்டு வந்த டாக்டர், இச்சிறு வீட்டையும், இங்குள்ள ஏழைச் சின்னங்களையும் பார்த்து, தாம் வீடு

தவ்ருக வந்துவிட்டோமோ என்று யோசித்துக்கொண்டு நிற்கையில்தான், வாஸந்தி ஓடிவந்து மேற் சொன்னவாறு அவரிடம் தெரிவித்தாள். டாக்டரின் கையைப் பிடித்து இழுக்கவும் ஆரம்பித்தாள்.

டாக்டர்:—என்ன, நீயா டெலிபோன் பண்ணே?

வாஸந்தி:—ஏன் டாக்டர்! நான்தான் பண்ணேன். எனக்கு டெலிபோனில் பேசத் தெரியுமே!

டாக்டர்:—அடாடா! என்ன தைரியம்! நான் யாரோ பெரிய மனுஷான்னு பார்த்தேன்.

வாஸந்தி:—(முகம் சுருங்கியவாறு பரிதாபமாகப் பார்த்துக் கொண்டே) டாக்டர், ஆபத்துன்னு எல்லாருக்கும் ஒன்னுதானே! டாக்டர்! இதிலே பணக்காரா, ஏழேன்னு வித்தியாசம் உண்டா,டாக்டர்! எங்கப்பாக்கு ஆபத்து வந்தா எங்களுக்கு வேறு திக்கு யாரு,டாக்டர்? ஏழைகள் கூட்டாக்கா பணமில்லாமே டாக்டர்கள் வரமாட்டான்னு எங்கம்மாகூட சொன்னு! தர்ம ஆஸ்பத்திரிககுப் போனுக்கா அங்கேகூட ஏழைகளெ சரியாகவே பாக்கறதில்லேன்னு எங்க வாத்தியாரம்மா முன்னே சொல்லி இருக்கா. அதனுல்தான் டாக்டர், நான் நேரே வந்தா நீங்க வரமாட்டேள்ன்றது தெரிஞ்சுதான் இப்படி டெலிபோன் செய்தேன். டாக்டர்! சீக்கிரம் எங்கப் பாவெ, டாக்டர்!'' என்று கூறும்போது கண்ணில் மடமட வென்று ஜலம் வழிந்துவிட்டது.

இந்தச் சிறுமியின் வார்த்தைகள் டாக்டரின் இதயத்துள் புகுந்து துளைத்தன. வயதில் சிறியவளாயினும் சாமர்த்தியமாக வேலை செய்து, சாதுர்யமாகப் பேசுவதைக் கண்டு வியப்படைந்துவிட்டார். தடதடவென்று உள்ளே வந்து மூர்த்திக்குக் கட்டுக் கட்டி, ஒரு ஊசி குத்தி,மயக்கம் தெளிய மூக்கில் ஏதோ முகரச்செய்து, பின்னரே அச் சிறுமியின் பால் வடியும் முகத்தை நோக்கி ஒரு குறுநகை புரிந்தார். அச் சிறுமியின் முகத்தில் ததும்பும ஆவலும், பிதாவிடமுள்ள வாஞ்சையும் அவரை வியப்புறச் செய்தன.

டாக்டரின் மனமும் கலங்கியது. ஒரு விஸிட்டுக்கு 15 ரூபாய் கக்க வைக்கும் தன்னை இச் சிறுமி இத்தனை புத்திசாலித்தனமாய், தந்திரமாய் வரவழைத்துப் பேசிய வியப்பை அவரால் அடக்கவேமுடியவில்லை. அதைச் சற்று சமாளித்துக் கொண்டு, ''குழந்தெ!......அப்பாவுக்கு ஒன்னும் பயமில்லெ,

சாயங்காலத்துக்குள்ளே சரியாப்போயிடும். கவலைப்படாதே. எனக்குப் பீஸ் குடு; நான் போகணும்'' என்று ஒரு மாதிரி பார்த்தபடியே கேட்டார்.

வாஸந்தியின் முகம் சடக்கென்று மாறியது. அவளால் தடுக்கமுடியாத ஒருவிதமான விசனம் மனத்தில் பொங்கி எழுந்தது. ''டாக்டர்! டாக்டர்! நாங்க ரொம்ப ஏழை. எங்கப்பாவுக்குத் தையல் வேலெதான்; அதுவும் இப்போ வரதே கிடையாது; எங்கப்பாவுக்கு சீக்கிரம் ஒடம்பு குணமாகணமேன்னு நான் ஒங்களெ இப்படிக் கூட்டுட்டேன்; அது ரொம்ப தப்புதான்; அதுக்காக என்னே மன்னிக்கணும்; பெரியவாகிட்ட தப்பு பண்ணிட்டாக்க அது பரிகாரமாறத் துக்கு அவாளெ விழுந்துவிழுந்து சேவித்து, தாடெலெ போட்டுண்டா பாவமில்லேன்னு எங்க வாத்யாரம்மா சொல்லி இருக்கா; என்னால் அதான் இப்போ செய்யமுடியும்...'' என்று கண்ணீர் வழியக் கூறிக்கொண்டே, டாக்டரே எதிர்பாரா வண்ணம் விழுந்து பலதரம் நமஸ்காரம் செய்துவிட்டாள். இதைக் கேட்டும் பார்த்தும் நிற்கும் டாக்டரின் மனம் கலங் கியதோடு, கண்ணில் கண்ணீரும் முட்டிவிட்டது. 'இத்தனை சிறிய பெண்ணின் மனத்திலும் என்ன பரிசுத்தமான தெய்வ பக்தியும் நம்பிக்கையும் சாமர்த்தியமும் அடங்கி இருக் கிறது' என்று ஆச்சர்யக் கடலில் மூழ்கியவராய்ச் சிறுமி யைத் தூக்கி அணைத்துக்கொண்டு...

''குழந்தாய்! நீ மகா கெட்டிக்காரி! உன்னுடைய சமத் காரத்தினால் நான் பரம சந்தோஷப்பட்றேன். நான் விளை யாட்டுக்குக் கேட்டேன். நீ வருந்தாதே. நாளைக்கு என் வீட் டுக்கு அப்பாவை அழைச்சுண்டு வா; கட்டு கட்றேன். அழா தேம்மா! என்னையே ஏமாத்திவிட்ட நீ பலே பேர்வழி! நான் போய்வரேன்...'' என்று கூறிக்கொண்டே தன்னுடைய கைப் பெட்டியை எடுக்கப்போனார்.

வாஸந்தி, ''ஊ ஊம்!...நான்தான் அதைக் கொண்டுவரு வேன்'' என்று பெட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டு, டாக்டர் பின்னா லேயே சென்றாள். தன் மகளின் அதியற்புதமான சாகஸத் தைக் கண்டு வேணி வியந்தாள்.

மைதிலி எந்தச் சந்தோஷத்திலும் பங்கெடுத்துக் கொள்வதில்லையெனினும், அவளுடைய இப் பிறவி பாழ்பட்டு விட்டதேபோல் அடுத்த பிறவியும் பாழாகாமல் இருக்கும்படி சதா பகவானைப் ப்ரார்த்தனை செய்வது வழக்கம். அன்று கார்த்திகையாகையால், குத்து விளக்குகளையும் வெங்கல அகல்களையும் அழகாகத் துடைத்துக் குங்குமம் இட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

அச்சமயம் அவர்களின் வண்டிக்காரக் கருப்பன் அங்கு ஒரு மாதிரியான முகத்துடன் வந்ததைப் பார்த்த மைதிலி, "ஏண்டா கருப்பா! போன வேகமென்ன? வந்த ஜோரென்ன? ஏன் ஒரு மாதிரியா இருக்கே? என்ன சமாசாரம்? ரெண்டு கிழங்களும் எங்கே போச்சு?" என்று கேட்டாள்.

கருப்பன்:—ஆமாம்! போற எடந்தான் தெரிஞ்சிருக் கிதுங்களே! தென்னல் ராமன், கருப்பு காயெ வெள் ளாயாக் கினுனே அந்தமாதிரி இந்த ரெண்டு தாத்தாக்களும் பதினறு வயசுக் கொமரனுகிப்புடப் போராங்களாம்! அதுக்கு இன் னமோ மருந்து சாப்புலே வந்துகிதுங்களாம். அதுக்காகப் போயி ஒரு ஏயெயின் வயித்திலே அடிச்சாப்புலே தள்ளிப் புட்டாங்க!...

மைதிலி:—என்ன! எந்த ஏழெயெ அடிச்சாங்க, சரியாச் சொல்லு?

கருப்:—அடிக்கலே தாயெ! மாடு மெரண்டு போய் எதிரே வந்த ஆளெ முட்டித் தள்ளி மண்டெயெ ஒடச்சிப்புட்டுது. ரத்தம் வெள்ளமா ஓடுது, பாவம்! கால்லெ கூட கல்ல தப்பெ பட்டிருக்கும்!

மைதி:—ஐயையோ! பாவமே! அவனெ என்ன பண் ணுங்கோ! ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டுபோயிட்டாங்களா!

கருப்:—ஐயோ பாவம்! அவன் கார்த்திக்காவ என்னமோ சாமானுங்கல்லாம் வாங்கியாந்தான். பட்டாசுக்காவ அவன் கொயந்தெங்க ஆசெயா வாசல்லே கின்னுகினு எதிர் பார்த் தது தெரியுமா? நம்ப ஐயா அந்த ஆளெபத்தி கொஞ்சமும் கவனிக்கவே இல்லே'...மடயன், தடியன், எதிரேவந்து முட் டிண்டான்னு திட்டிப்புட்டு, வண்டியிலேயே அவனெபோட்டுக் கினுபோயி ஊட்டே உட்டுட்டு வான்னுரு. எசமான் உத்தரவு போல நான் கொண்டுபோய்விட்டேன். கொயந்தங்களும்

அந்த அம்மாளும் என்ன அழுவுராங்க, தெரியுமா! ஐயோ பாவமுண்ணு இருக்குது!

மைதி:—அட கிரகசாரமே! இப்படியா பண்ணுரு? தன் மாட்டினுலெதானே அந்த மனுஷனுக்கு ஆபத்து வந்துது; வீட்டுலே கொண்டுவுட்டு நேரே தேறுதல் சொல்லி, மன்னிப்புக் கேட்டுண்டு வரக்கூடாதா! அவா மனசு எப்படிக் கஷ்டப்படும்? ஐயோ பாவம்! கருப்பா, குழந்தைகள் ரொம்ப சின்னதுகளா?

கருப்:—பெரிய பொண்ணு அம் மாத்திரம் இருக்குதுங்க. 10 வயசுக்குள்ளாற இருக்கும். சின்ன பையனுக்கு 5, 6 வயசு இருக்கும். அவரு பொஞ்சாதி மவாலச்சிமி போலேக்கிராங்க. அவருகூடதான் ராசாமாதிரிகீராரு. அல்லாரும் அழுவுராங்க!

மைதி:—கிழவர் இப்போ எங்கே இருக்கார்?

கருப்:—ரெண்டுபேரும் எங்கே போனுங்கண்ணு தெரியாது. தெற்குப் பக்கமா போனுங்க.

மைதி—சரி, நீ சுப்ப சின்னவண்டியைக் கட்டு. நானு வது போய்ப் பார்த்து மன்னிப்புக் கேட்டுண்டு வரேன்.

கருப்பனும் உடனே சென்று வண்டியைக்கட்டிவிட்டான். மைதிலி வண்டியில் ஏறிக்கொள்ள, வண்டி கிளம்பியது. 'ஐயோ பாவம்!'...என்ற பச்சாத்தாபமும் காருண்யமும் மைதிலியைப் பலமான தைரியத்துடன் வெளிக் கிளப்பின.

மைதிலி, வேணியின் வீட்டுவாசலில் இறங்கும் போது தான் நாம் முன்பு தெரிவித்ததுபோல, டாக்டர் திரும்பியதும் டாக்டர் கைப்பெட்டியை எடுத்துக்கொண்டு அவர் பின்னேடு வாஸந்தி ஓடிவந்ததும், மைதிலி இறங்கி படி ஏறியதும் உள்ளிருந்து வரும் டாக்டரைப் பார்த்து ஆச்சரியத்துடன், "ஓ டாக்டர்! நீங்கள்தான் வந்தீர்களா? நோயாளி எப்படி இருக்கிறார்? பயம் ஒன்றும் இல்லையே, பிராக்ளை வந்ததா! உங்களை யார் அழைத்து வந்தா?" என்று மைதிலி கேட்டாள்.

டாக்டர்:—(நகைத்துக்கொண்டே) இதோ இந்தப் பெண் இருக்கிறுளே! இவள் பலே கெட்டிக்காரி! ஐந்து நிமிஷத்தில் என்னை எமாத்திவிட்டாள். இவளுடைய புத்திசாலிதனமும் சாமர்த்தியமும் பரிதாபமும் என்னை உருக்கின. பெரிய மனுஷன் வீட்டிலிருந்து கூப்பிடுவதுபோலெ டெலிபோன் செய்துவிட்டா! நோயாளிக்கு அபாயம் ஒன்னுமில்லே. ஆனு நல்ல அடிதான். உங்களுக்குப் பந்துவோ!

மைதி:—பக்துவுமில்லே, ஒன்னுமில்லே! இவாளெ எங்களுக்குத் தெரியக்கூடத் தெரியாது. எங்கவீட்டு மாட்டு வண்டியாலேதான் அவருக்கு இந்த விபத்து வந்தது. அவர் 'என் பாவின்னு கூட' கேக்கலயாம். ஐயோ பாவம், ஏழை களாச்சேன்னு நானே நேரே பாத்துட்டு, ஓங்களெ கூப்பிட எண்ணினேன். கடவுளே உங்களெ கூப்பிட்டார்.

டாக்:—ஓங்க மாடா முட்டியது? என், தாதா எங்கே? மருந்துக்குப் போய்ட்டாரா? நான் எத்தனெ சொன்னலும் கேக்கறதில்லே......சரி, நேரமாகிறது; நான் வரேன்—என்று கூறிப் பின் வாசந்தியைத் தட்டிக்கொடுத்துவிட்டு, "கொழந்தெ, பயப்படாதே! நான் வரென். மாமியெ உள்ளே அழைச்சிண்டு போ"—என்றார்.

வாஸந்தியும் "ரொம்ப வந்தனம், டாக்டர்! நமஸ்காரம்!" என்று கூறிக் கைகுலுக்கினள். காரும் பறந்தது.

வாஸந்தியின் சமத்தும், சுறுசுறுப்பும் மைதிலியைப் பிரமிக்கச் செய்தன. அவளேயே பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள். வாஸந்தி, "மாமி உள்ளே வாங்கோ" என்று அழைத்துச் சென்றாள். அதேசமயம் மூர்த்தி கண்ணைத்திறந்து பார்த்தான். வருத்தம் தாங்காது கண்ணீர் மளமளவென்று வந்துவிட்டது. அருகில் உட்கார்ந்திருக்கும் வேணியின் பரிதாபத்தையும், ராஜு பேந்தப்பேந்த விழிக்கும் விழிப்பின் கண்ணராவியையும் கண்டு சகிக்காமல், ராஜுவை வாரியணைத்துக்கொண்டபடியே, "அக்கா எங்கேடா கண்ணா?" என்றான்.

அதே சமயம் வாசந்தி சந்தோஷத்துடன், "அம்மா! அப்பா கண்ணை முழிச்சாரா! அப்பாவெ முட்டியது இவாத்து மாடுதானும்மா! இந்த மாமி வந்திருக்கா, பாரு!"...என்று கூறிக்கொண்டே வரும்போது, மூர்த்தி பேசிய குரலைக்கேட்டு ஆவலே வடிவாய் ஓடி அவனை அணைத்துக்கொண்டு, "அப்பா! அப்பா! மயக்கம் தெளிஞ்சுபோச்சா! எங்களுக்கெல்லாம் பயம்மாப்போயிடுத்துப்பா! தலெ வலிக்கிறதாப்பா?' என்று கொஞ்சிக்கொஞ்சிக் கேட்டவாறு தலையையும், முகத்தையும் தடவிக்கொடுத்தாள். மூர்த்தியும் வாய் திறந்து பேச முடியவில்லை. மௌனமானன். வேணி, மைதிலியை நோக்கி, அம்மா! வாங்கோ; ஒக்காருங்கோ!" என்றாள்.

மைதிலி:—அம்மணி! இந்த மாதிரி ஒரு விபத்து எங்கள் முரட்டு மாட்டினல் ஏற்பட்டதற்கு, நான் ரொம்ப வருத்தப் பட்றேன். அடிபட்டுவிட்டதுக்காக ஒரு மன்னிப்புக்கூடச்

சொல்லாமல் அவர் வந்தூட்டதாக எங்க வண்டிக்காரன் சொன்னான். அதனாலே நான் வந்தேன். நீங்க ரொம்ப மன்னிக்கணும். ஏதோ புதிய மாடானதால் இப்படி நேர்ந்து விட்டது.

வேணி:—அம்மா! மாடு என்ன செய்யும்? வண்டி என்ன செய்யும்? இப்போ இந்தமாதிரி அனுபவிக்க விதி வலிய வந்தது. அதை யாராலாவது தடுக்கமுடியுமா! நீங்கள் இந்த ஏழைமேல் அன்பு வைத்து இந்தக் குடிசைக்கு வந்ததற்காக நாங்கள் எங்கள் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறோம்.

மைதிலி:—இதென்னம்மா ஏதோ தடபுடலா பேசறங்கோ! எங்களாலே இந்தமாதிரி விபத்து வந்ததுக்கு நாங்க தானே மன்னிப்புக்கேட்கணும். குழந்தைகளின் பரிதாபத்தெ எங்க வண்டிக்காரன் சொன்னதும் என் மனசுக்கு மிக்க வருத்தமாய்ப்போய்விட்டது. அவர் ஆசையா வாங்கிண்டு வந்த சாமான்கள் பட்டாசுகள் எல்லாம் ரோட்டிலே சிதறிப் போச்சாம், குழந்தைகளுக்குப் பட்டாசுகள் வாங்கிண்டு வருவார்னு எதிர்பார்த்த ஆவல் எல்லாம் அடியோடு ஓடஞ்சுபோயிருக்கும், பாவம்!......அம்மா வாஸந்தீ! இந்தம்மா! நீயும், தம்பியும் பட்டாஸ் வாங்கி சுடுங்கோ' என்று கூறிக்கொண்டே வாஸந்தியின் கையில் இரண்டு ரூபாயைக் கொடுக்கப்போனாள்.

வாஸந்தியும், ராஜுவும் அதை வாங்கிக்கொள்வதா, வேண்டாமா வென்று தயங்கியபடியே, தாயாரின் முகத்தை மாறிமாறிப் பார்த்தார்கள். குழந்தைகளின் குறிப்பறிந்த வேணி, சாமர்த்தியமாக மைதிலியை நோக்கி, "அம்மா! அதெல்லாம் ஒன்னும் வாண்டாம். பரவாயில்லை. ஒங்க அன்பு என்னிக்கும் இருந்தா அதுவே போதும்" என்றாள்.

மைதிலி:—அம்மா! இந்தப் பிரமாதத்துக்குப் பெரிய பெரிய வார்த்தைகள் சொல்வது சரி இல்லெ. கொழந்தைகளின் ஆவல் எவ்வளவு தூரம் இருக்கும்னு எனக்குத் தெரியும். அதனாலெ இதைமட்டும் மறுக்காமெ கொழந்தைகளெ வாங்கிக்கச் சொல்லுங்கோ? "இந்தாடா கண்ணா! வாங்கிக் கோப்பா!" என்று ராஜுவை இழுத்து ஆசையோடு மடியில் உட்கார வைத்துக்கொண்டு, ரூபாயைக் கையில் வைத்து மூடியபடியே, "இதோபாரு, அக்காவும் நீயும் பட்டாசு மத்தாப்பு எல்லாம் வாங்கிக்கிங்கோ" என்று கூறினாள். வேணியின் முகத்தை ராஜு பார்க்கும்போது வேணியும்

ஒப்புக்கொள்ளும்படி தலை யசைத்ததால், ராஜு பணத்தை வாங்கிக்கொண்டான்.

அவன் முகத்தில் சந்தோஷக் களை ஜ்வலித்தது! அவன் ரூபாய்களை மாறி மாறிப் பார்த்தான். அவன் பார்வையும் ஆவலும் வாஸந்திகாவின்மீது தாவியது. அடுத்த நிமிடமே சரேலென்று எழுந்து வாஸந்தியிடம் சென்றுவிட்டான்.

படுக்கையில் படுத்திருக்கும் மூர்த்திக்கு இவைகளெல்லாம் காதில் கேளாமலில்லை. ஆனால், அவன் பேசவேண்டும் என்று நினைத்தும், அவனால் பேசமுடியாது பாதை ஒருபுறம் தடுத்தது. அன்னிய மாதரோடு பேசும் துடுக்கான சுபாவமற்ற உத்தமனுகையினால், தயக்கமும் பாதித்தது. அதனால் மௌனமாகவே படுத்திருந்தான்.

மைதிலி குழந்தைகளின் சந்தோஷத்தைப் பார்த்து உள்ளம் பூரித்தாள். பிறகு வேணியிடம், "இந்த வைத்தியர் எங்க குடும்ப வைத்தியர்தான். அவரையே தினம் வந்து பார்க்கும்படிச் சொல்லி இருக்கேன். பயப்படவேண்டாம். நான் போய்வருகிறேன்......மன்னிக்கணும்" என்று வணக்கத்துடன் கூறிவிட்டு எழுந்தாள். குழந்தைகள் தூர உட்கார்ந்து என்னென்ன வாங்கலாம்னு பேசிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து, பரமானந்தம் அடைந்த மைதிலி, அவர்களின் சந்தோஷத்தைத் தடுக்காமல் போய்விட எண்ணி, வேணியிடம் மட்டும் சொல்லிக்கொண்டு வீட்டிற்குப் போய்விட்டாள்.

வேணியும், மூர்த்தியும் மைதிலியின் அன்பையும், உதார குணத்தின் அழகையும் பற்றிக் கொண்டாடிப் பேசிக்கொண்டார்கள். இதற்குள் வாஸந்தி ஓட்டமாக ஓடிப்போய் வீதிப் பக்கமுள்ள பட்டாஸு கடையிலிருந்து பட்டாசு பொட்டளம், மத்தாப்பு முதலிய எல்லாம் அரை ரூபாய்க்கு மட்டும் வாங்கிக்கொண்டு வந்து மீதி ஒன்னரை ரூபாயைத் தாயார் கையில் கொடுத்துவிட்டு, "அம்மா! நாங்க பட்டாசு சுடப் போறோம்மா!" என்று கொஞ்சியவாறு சொன்னாள்.

வேணி அவர்களைத் தடவிக்கொடுத்து, "வாஸந்தி! நீ அப்பா பக்கத்திலேயே இரு. நான் போய் வெந்நீர் போட்டுவிட்டு வரேன். அப்ரம் எண்ணெ தேச்சு ஸ்நானம் செய்துட்டு, சாயங்காலமா பட்டாசு சுடலாம்மா! இப்போ அப்பாக்குத் தலை வேதனையாய் இருக்கும். ராஜு! அக்காவோடே கூடத் தான் நீயும் பட்டாசு சுடணும்; சமத்தாயிரு" என்று கூறிவிட்டு, வேலையைக் கவனிக்கச் சென்றாள். குழந்தைகள் இருவ

ரும் தாயாரின் வார்த்தையைத் தட்ட முடியவில்லை. பட்டாசு சுடவேண்டுமென்ற ஆசையும் நிற்கவில்லை. பட்டாசைக் கையி லேயே வைத்துக்கொண்டு, தந்தையின் பக்கத்தில் உட் கார்ந்துகொண்டு, அவனைத் தடவியபடியே இருந்தார்கள்.

17

மங்களகரமான எந்தக் காரியத்தையும் செய்யாமல் விடக் கூடாது என்ற கொள்கையை எந்தக் காலத்திலும் வேணி கடைப்பிடித்தொழுகுபவள் ஆகையினால், வீட்டிலிருந்த எண் ணெயைச் சாஸ்திரத்திற்காகக் குழந்தைகளுக்குத் தேய்த்துத் தீர்த்தமாட்டித் தானும் மங்கள ஸ்நானம் செய்து விட்டு, வாஸந்திக்குத் தலைவாரிப் பின்னிக்கொண்டிருந்தாள். "சாயந் தரம் பத்து தீபமாவது ஏற்ற வேண்டுமே, அதற்கு எம் பெருமான் என்ன விதமாக வழி காட்டப்போகிறார்!" என்று வேணி நினைக்கும்போது, அதையே ஜோஸியத்தாலறிந்து கூறுவதுபோல், வாஸந்தி தன் தாயை நோக்கி, "அம்மா! அரை ரூபாய் பட்டாசுக்குப் போனு, மீதி ரூபாய்க்கு எண்ணெ, அகல், திரி, வெத்திலை, பழம் எல்லாம் வாங்கி சாயங்காலம் அழகா பண்டிகை பண்ணலாம்மா" என்றாள்.

இதைக் கேட்டதும் வேணியின் மனத்தில் ஆனந்த ஊற்றுப் பெருகியது. அச் சமயம் வண்டிக்கார கருப்பன் ஒரு தட்டும், இரண்டு பாத்ரங்களும் கையில் கொண்டு வந்து வேணியின் உள்ளே வைத்து விட்டு, "அம்மா! எங்க எஜமானி யம்மா இதைக் குடுக்கச் சொன்னுங்க. இதை நீங்க வாங்கிக் காட்டிபோனு எங்கம்மாவுக்கு ரொம்ப மனஸுக்கு வருத்தமா பூடுமாம்; கோவம் வருமாம்; சொல்லச் சொன்னுங்க. இன்னிக்கு எப்படியும் பண்டிகையெ விடாமெ சந்தோஷமா செய்யச் சொன்னுங்க. ஐயாவுக்கு ஒன்னும் பயமில்லெனு டாக்டரய்யா சொல்லி இருக்காருங்களாம். பயப்படவாணும்னு அம்மா சொல்லச் சொன்னுங்க" என்று மூச்சுக்கூட விடாமல் சொல்லிவிட்டான்.

தட்டின் மேல் மூடப்படிருந்த துணியை நீக்கிய உடனே அதில் நிறைய வெற்றிலை, பாக்கு, மஞ்சள், வாழைப்பழம், தேங்காய், புஷ்பம், அகல், திரி, பட்டாசுபொட்டளம், முந்திரிப் பருப்பு, வெல்லம், கற்பூரம் முதலிய எல்லாம் இருந்தன. தூக்குச் செம்புகளில் நெய்யும், எண்ணெயும்

இருந்தன. இவைகளைப் பார்த்து வேணி மலைத்துவிட்டாள். குழந்தைகளும் திகைத்துவிட்டன. மூர்த்திக்கோ ஆச்சரியம் கூறத்தரமன்று.

வேணி:—நாம் இப்போ என்ன செய்யறது? அந்தம்மா கோபம் வரும்னு சொல்லி இருக்காளாமே. நம்ம கிரக சாரத்திலே இப்படி நேர்ந்துதுன்னு அதுக்கு அந்தம்மா என்ன செய்வா, பாவம்? இப்படிக் கல்யாண வரிசைபோல அனுப்பி இருக்கிறுளே! நீங்க சொல்லுங்கோ—என்று மூர்த்தியை நோக்கிக் கேட்டாள்.

மூர்த்தி:—வேணீ! இவ்வளவு ஆசையா குடுத்தனுப்பியதை நாம் திருப்பியனுப்பறது மரியாதைஇல்லெ. நன்னு இருக்காது. எல்லாம் ஈசன் செயல்னு எண்ணி வாங்கி வச்சுக்கோ.

வேணி:—(தட்டிலிருந்தவற்றை எடுத்து வேறு தட்டில் வைத்துக்கொண்டே வண்டிக்காரனை நோக்கி) ஏம்பா! ஓங்க எஜமானருக்கு என்ன வேலையோ?

வண்டி:—வேலையுமில்லே; வல்லக்காடுமில்லே! எல்லாம் பயிர் பச்செங்கதான்.

வேணி:—அப்படியா! குழந்தைகள் இருக்கா?

வண்டி:-எஜமானுக்கு ஒரு புள்ளே, ஒரு பொண்ணுங்க; நல்லா இம்பிட்டு ஓசரங்கீதுங்க. பள்ளிக்கூடத்திலே படிக்குதுங்க.

வேணி:—ஆச்சரியமா இருக்கே! உங்க எஜமானி சின்ன பொண்ணா இருக்காளே! அவளுக்கு அத்தனை பெரிய பசங்கள் இருக்கா!

வண்டி:—அந்த வவுத்தெரிச்சலெ ஏன் கேக்கரீங்க? அந்தம்மாளுக்கு இப்பதான் 15 வயசாவுதுங்க. மூத்த சம்சாரத்தின் கொயந்தெங்க அதெல்லாம்.

மூர்த்தி:—(சற்று ஆச்சரியத்துடன்) ஏம்பா! வண்டிலே இருந்த கிழவர் ஓங்க எஜமானு' அட ராமா! ரெண்டு பேருலே யாரு ஓங்க எஜமான்?

வண்டி:—அந்தக் கண்ணராவியெ கேக்காதிங்க, சாமீ! கொஞ்சம் பருமனா வழுக்கெ தலேயோடெ இருந்தாரே, அவரு தான் எங்க எஜமான்; அது ஏதோ அக்ரம கண்ணாலங்க. (மைதிலி கல்யாண வயிற்றெரிச்சலைக் கூறுகிறுன்.)

வேணி:—அடாடா! இப்படியா அநியாயம் செய்வா? அந்தப் பாவி அத்தைக்குத்தான் எப்படி மனசு துணிஞ்சுது? பொண்ணெ பார்த்தா பச்செகிளியாட்டம் இருக்காளே! ஊம், தலைவிதி!—என்று கூறிக் கொண்டே சாமான்களை எல்லாம் எடுத்து வைத்துகொண்டு, தட்டையும் மற்ற பாத்திரங்களையும் ஒழித்துக் கொடுத்தாள்.

வண்டிக்காரனின் முகத்தில் பரிதாபமும் விசனமும் ஜ்வலித்ததை இந்தத் தம்பதிகள் அறியாமலில்லை. பாத்திரங்களை எடுத்துக்கொண்டு, "சாமீ! போய் வரேங்க அம்மா! போய்வரேங்க!" என்றான். அப்போது ராஜூவும் வாஸந்தியும் தட்டில் வந்த பட்டாசு பொட்டளங்களை எடுத்துக் கொண்டார்கள். அளப்பரிய சந்தோஷத்துடன், "ராஜூ!சாமி ரெம்ப ரொம்ப நல்லவர்டா! நமக்குப் பட்டாசுமேலே பட்டாசு அகப்படறது" என்றாள் வாஸந்தி.

ராஜூவும் "ஆமாக்கா! சாமிக்கு நம்ப மேலெ நெரயே ஆசை இருக்கு: நாம்ப இன்னிக்குச் சாயங்காலம் வெளக்கு ஏத்திப்பூட்டு அப்பாக்கு சீக்கிரம் ஒடம்பு தேவலையாயிடம்னு சாமியெ நெரய வேண்டிக்கலாம்; வா அக்கா! நாம் பட்டாசு சுடுவோம்" என்றான்.

வாஸந்தி:—அவசரப்படாதே ராஜூ! அம்மா எப்போ வெடிக்கச் சொல்றாளோ அப்பதான் வெடிக்கணும். எல்லாத்தையும் ஒன்னு அடுக்கி வெக்கலாம் வா!—என்று கூறிக் கொண்டே ஓடிச் சென்று, ஒரு ஓலைப் பெட்டியைக் கொண்டு வந்து அதில் பட்டாசுகளை எல்லாம் அடுக்கி வைத்தாள்.

இவைகளையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டிருந்த கருப்பனின் சந்தோஷம் கூறத்தரமில்லை; மகிழ்ந்தவாறே அவன் போய் விட்டான். வேணியும் உத்ஸாகத்துடன் சமையல் வேலையைக் கவனிக்கச் சென்றுவிட்டாள். குழந்தைகள் பட்டாசின் கவர்ச்சியில் மயங்கிவிட்டார்கள். மூர்த்தியின், நினைவோ, பல மைல்களுக் கப்பாலிலுள்ள தன்னுயிர்த் தாயாரைத் தேடிக்கொண்டு சென்றது.

"அவளைப் பார்க்க வேண்டுமென்று ஆவலுடன் இருந்ததற்கு, அதி இம் முறையும் கை கூடாது போய் விட்டதே! தனக்கு இந் நிலைமை ஏற்பட்டதென்று தயாருக்குத் தெரியுமாயின், அவளுடைய உயிரே போய்விடுமல்லவா! அவளுக்குத் தெரியாதிருப்பதற்கு இன்றே தன் கைப்பட ஒரு கடிதம்

எழுதித் தாயைக் கடிதத்தின்மூலமாகவாவது வணங்குவோம்'' என்று தீர்மானித்துக்கொண்டு, வாஸந்தியைக் கூப்பிட்டு ஒரு காகிதமும், பேனவும் எடுத்துக் கொடுக்கச் செய்து, உடனே எழுதி, அதை வாசந்தியிடமே கொடுத்து, தபால் பெட்டியில் போட்டுவிட்டு வரும்படிச் செய்தான். வாஸந்தியும் ஒரு குதி குதித்துக்கொண்டே கடிதத்துடன் ஓடினாள்.

18

நம் பாரத நாட்டில் மக்கள் அனுஷ்டிக்கும் முக்கியமான பண்டிகைகள் பல இருக்கின்றன. அவற்றுள் மிகவும் சிலாக்ய மான பண்டிகைகள் சில உண்டு. அச் சிலவற்றுள் கார்த்திகை யும் ஆகும். பல பண்டிகைகள் எண்ணெய் ஸ்நானத்துடனும் விருந்து சாப்பாட்டுடனும் முடிந்துவிடும். மற்றப்படி தனித்த செய்கையோ, கண்ணைக் கவரும் காட்சியோ ஒன்றும் இருக்காது.

கார்த்திகைப் பண்டிகையிலோ மனத்திற்கு ரம்மியமும், திருவிளக்கேற்றி எம்பெருமானைத் தொழும் நேத்திரானந்த மும், இன்னிசைக் கீதங்கள் அச்சமயத்தில் ஒலிக்கும் ச்ரவணு னந்தமும், பட்டாசின் பேரொலியால் குழந்தைகளுக்குப் பேரானந்தமும், பெரியவர்களை எல்லாம் நமஸ்கரிப்பதும், அவர்கள் வாழ்த்துவதும், ஒருவர் வீட்டிற்கொருவர் சென்று சந்தோஷம் விசாரித்து வெற்றிலை பாக்கும் கொடுப்பதும் பிரம்மானந்த வைபவமாக இருக்கும்,

அத்தகைய கார்த்திகைப் பண்டிகையன்று வேணி, குழந்தைகளுக்கு அலங்காரம் செய்துவிட்டுத் தலைசீவி பொட்டிட்டுக்கொண்டு சாயங்காலம் சுவாமிபடத்திற்கு முன்பு மனையிலும், கீழேயும் அழகிய கோலங்கள்போட்டு, மண் அகல் பித்தளை அகல்கள், குத்துவிளக்குகள் முதலியனவற்றை எடுத்துவைத்து எண்ணெய் திரிபோட்டு, பயபக்தியுடன் அம் பாளை வேண்டிக்கொண்டே திருவிளக் கேற்றினாள். வாழைப் பழம், வெற்றிலைபாக்கு, தேங்காய் முதலியன கடவுளுக்கு நைவேத்தியம் செய்துவிட்டு, அந்தக் குத்து விளக்குகளைச் சுற்றிப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து எதிரில் மண்டியிட்டு உட்கார்ந்து பிரம்மானந்தத்துடனும், பக்தியுடனும் பாட ஆரம்பித்தாள். வாசந்தியும் ராஜுவும்கூட பாடத் தொடங்கினார்கள். கயிற் றுக் கட்டிலில் படுத்திருந்த மூர்த்தி ஆனந்தத்துடன் மெல்ல

எழுந்து கைகுவித்துக் கடவுளை வணங்கி, அந்தக் கட்டிலில் உட்கார்ந்தபடியே இந்தச் சங்கீதத்தில் ஐக்கியமானான்.

ராகம்—ஸாவேரி : தாளம்—ஆதி

("திருத்தணிகை மலையில்"—என்ற மெட்டு)

பல்லவி

மலர் மங்கையே! புவன ரக்ஷகியே!
மனக் குறையைத் தீராய் கண்பாராய்! (மலர்)

அநுபல்லவி

அலகில் வினைகளை நான் பலவிதம் செய்துள்ளம்
கலங்குகின்றேன் கதி இலை யுன்னை யன்றியே. (மலர்)

சரணம்

வகை யறியாமலே திகைத்திடும் ஏழைக்குன்
நகை முகங் காட்டி என் அகத் துயர் நீக்கிட
ஜகதோத் தாரகி! பகைவர்போல் பார்த்திடல்
தகுமோ! உனக்கிது தருமந்தானோ? (மலர்)

என்ற பாடலை அதி உருக்கமாக மூவரும் பாடுவதைக் கேட்டு, மூர்த்தி மெய்ம்மறந்து, தன் நோய்கள் முற்றும் நீங்கப்பெற்றவன்போல், ஒருவித புதிய உணர்ச்சியும் சக்தியும் ஆனந்தமும் அடைந்து, மெல்லக் கட்டிலிலிருந்து இறங்கி வந்து, திருவிளக்குக்கு முன்னால் விழுந்து நமஸ்கரித்தான். அவனை மீறிய உத்ஸாகத்துடன், "தாயே! ஜகன்மாதா! சர்வலோக ரக்ஷகீ! தயாநிதி!" என்று வேண்டிக்கொண்டு, கன்னத்தில் அறைந்து கொண்டு கைகட்டி நின்றான்.

வேணி கற்பூரத்தை ஆலத்தித் தட்டு மத்தியில் ஏற்றி வைத்து, வாஸந்தியையும் பிடித்துக்கொள்ளச் செய்து,

கானடா ராகம் — ஏக தாளம்.

"இருளை யகற்றும் —திருவிளக்கே!
இன்ப மளிக்கும் —திருவிளக்கே! 1
மங்கள காமாம் —திருவிளக்கே!
எங்கும் ஒளிரும் —திருவிளக்கே! 2
திருமகள் உருவாம —திருவிளக்கே!
பெருமை பயக்கும் —திருவிளக்கே! 3
தெள்ளிய ஜோதித் —திருவிளக்கே!
கள்ளனுக் கெமனும் —திருவிளக்கே! 4

மாலையி லுலவும் —திருவிளக்கே!
ஆலய பூஷணத் —திருவிளக்கே! 5
ஸகலரும் போற்றும் —திருவிளக்கே!
ஸத ஸலங்காரத் —திருவிளக்கே! 6
பாலர்க் கினிக்கும் —திருவிளக்கே!
ஞால முவக்கும் —திருவிளக்கே! 7
பூஜை பெற்றிலகும் —திருவிளக்கே!
ராஜரும் பணியும் —திருவிளக்கே! 8
தேஜோ மயமாம் —திருவிளக்கே!
திருவருள் பெற்ற —திருவிளக்கே! 9
இந்துவைப் போன்ற —திருவிளக்கே!
வந்தனம் செய்தேன் —திருவிளக்கே! 10
அந்தமுற் றேங்கும் —திருவிளக்கே!
எந்தனுக் கருள்வாய் —திருவிளக்கே! 11

என்ற பாடலை பக்தி பரவசத்துடன் பாடினார்கள். பிறகு எல்லோரும் ஸ்வாமிக்கு நமஸ்காரம் செய்துவிட்டு, விளக்குகளை எடுத்து ஆங்காங்கே வைக்கவேண்டிய இடத்தில் வாஸந்தியும், வேணியுமாக வைத்தார்கள், வீதியில் முற்றும் விளக்கு வைத்த பிறகு வாஸந்தியும் ராஜூவும் தம்முன்னறி தெய்வங்களாகிய பெற்றோரை வணங்கினார்கள். பிறகு "அம்மா! இனிமே பட்டாசு சுடலாமா! நீயும் கூட இருக்கையா அம்மா!" என்று வாஸந்தி கொஞ்சுதலாகக் கேட்டாள்.

மூர்த்தி:—வேணீ! மெஷினை மூடியுள்ள துணியை எடுத்துவிட்டு புஷ்பம் போட்டு, கற்பூர ஹாரத்தி பண்ணு. இந்த மெஷின்தானே நம்முடைய பிதிரார்ஜித சொத்து. இந்த மெஷின்தானே நம்முடைய குடும்ப வாழ்க்கையின் ஜீவன நாதம். இதுக்கு எந்த நல்ல நாளிலும் மறக்காது பூஜை செய்.

அவளும் அப்படியே செய்தாள். மூர்த்தி, சந்தோஷத்துடன், "சரி! நீ குழந்தைகளை அழைத்துக்கொண்டுபோய் பட்டாசு சுடச் சொல்லு" என்றான்.

இதைக் கேட்ட வாஸந்தியும் ராஜூவும் சந்தோஷத்துடன் பட்டாசு வைத்திருக்கும் பெட்டிகளைத் தூக்கிக்கொண்டு, தாயின் கையைப்பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு வீதிப்பக்கம் ஓடினார்கள். வேணியும் சந்தோஷத்துடன் சென்றாள்.

எல்லா வீட்டு வாசல்களிலும் கோலமும், மாவிலைத் தோரணமும், சில வீடுகளில் மின்சார விளக்குத் தோரணங்களுடன் எண்ணெய் விளக்குகளும் சேர்ந்து ஜொலிக்கும் காட்சி, கண் கொள்ளாப் பேரானந்தமாகவும், தெய்வ பக்தியை மக்கள் மனத்தில் இன்னும் அதிகப் படுத்துவதாகவும் இருக்கிறது.

அந்தச் சமயம் தன் உபாத்தியாயினி, வெள்ளைக்கார துரைசானி ஒருத்திக்கு வீதியில் இரு சாரி வீடுகளிலும் செய்திருக்கும் தீபாலங்காரத்தைக் காட்டி, அதன் மகிமையை விளக்கிக் கூறிக்கொண்டே வருவதை வாஸந்தி சற்றுத் தூரத்தில் பார்த்துவிட்டதும் பட்டாசு வெடிக்காமல் எழுந்து நின்றாள்.

வெள்ளை மாது:—ஓ! இந்த மாதிரி அலங்காரம் பார்ப்ப பதற்கு மிகவும் அழகா இருக்கிறதே! இது உங்கள் மத சம்பிரதாயமான உத்ஸவமா! வெகு நேர்த்தி; வெகுஆனந்தம்!

உபாத்தியாயினி:—ஆமாம்! இம்மாதிரி வருஷத்துக்கு ஒரு நாள் தான் செய்யறது. இந்த நாள், ஒரு பெரிய பக்தன் பகவானுடைய கிருபைக்குப் பாத்திரமாகிய ஐதீகத்தைக் கொண்டாடும் சந்தோஷ நாள். இந்துகளுக்கு இது மிகவும் முக்கியமான பண்டிகை. எப்படிப்பட்ட ஏழையாக இருந் தாலும் பத்து விளக்காவது ஏத்தி ஸ்வாமிக்குப் பூஜை செய்யாமல் இருக்கமாட்டா.

வெள்ளை:—இது எப்படிப் போடறது! இது ட்ராயிங்கி மாதிரி இருக்கே!——என்று மாக்கோலத்தைப் பார்த்து ஆச்சரியத்துடன் கேட்டாள்.

உபாத்தி:—இதுவும் எங்கள் இந்து தர்மத்தில் முதன்மை யானது. தினம் விடிந்தால் எழுந்த உடனே முதல் கடமை இந்தமாதிரி கோலம் இடுவதுதான் முக்கியம். அப்பத்தான் லக்ஷ்மீ கடாக்ஷம் வரும் என்று எங்கள் சாஸ்திரம் கூறுகின் றது. இது ட்ராயிங்கு மாதிரியான ஒரு சித்திரம்தான். எங்கள் இந்துப் பெண்மணிகள் ஒவ்வொருவருக்கும் இந்த சித்திரம் வராமலிருக்கமுடியாது. இதுக்கு ட்ராயிங்கு போடு வதற்கு வேண்டிய ஸ்கேலும், மற்ற ஆயுதமும் வேண்டாம். அரிசி மாவில் இப்படி ஊரவைத்து அரைச்சு மாக்கோலம் போட்டா, இதோ இப்படி வரும்—என்று மாக்கோலத்தைக் காட்டினாள்.

வெள்ளைக்கார மாது இந்தக் கோலங்களைப் பார்த்து அபாரமான சந்தோஷத்துடனும், ஆச்சரியத்துடனும் நின்ருள். பிறகு "மேடம்! இந்தமாதிரி போடுவது ரொம்ப கஷ்டம். ஆச்சரியம். வெகு அழகாக இருக்கிறது. எனக்குப் போட்டுக் காட்டிக் கற்றுக்கொடுக்கிருயா! எனக்கு மிகவும் ஆசையாயிருக்கிறது" என்ருள்.

உடனே உபாத்தியாயினி சந்தோஷத்துடன் "ஓ! அப்படியே ஆகட்டும். இதோ இப்போதே போட்டுக் காட்டுகிறேன் ...அதோ அந்த வீட்டில் நிற்கும் பெண் என் க்ளாசில் படிக்கும் மாணவிதான். அத்தனை சின்ன பெண்கூட இந்தமாதிரி சித்திரம் போடுவாள். எங்கள் நாட்டினருக்கு இது சர்வ ஸகஜம்" என்று கூறிக்கொண்டே வாஸந்தியின் வீட்டுப்படி ஏறினுள்.

இவர்களையே உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த வாஸந்தி சந்தோஷத்துடன் வாத்தியாரம்மாளை வரவேற்று, 'வாங்க டீச்சர்! இவர் யார், டீச்சர்?' என்ருள்.

உபாத்தி:—வாஸந்திகா! உள்ளேபோய் சீக்கிரமா கோல மாவு கொண்டுவா—என்ருள்.

வாஸந்தி ஓட்டமாக ஓடிச்சென்று அரிசிமாவும், அரிசி அரைத்துக் கரைத்த மாவும் இரண்டு கையிலும் கொண்டு வந்தாள். உடனே வாத்தியாரம்மாள், 'வஸந்தீ!நீ ஒரு அழகிய தாமரைப் பூக்கோலம் போடு. இந்தம்மாள் பார்க்கணுமாம். எங்கே சீக்கிரம் போடு பார்க்கலாம்' என்ருள்.

உடனே வாஸந்தி திண்ணையின் கீழே உள்ள இடத்தில் நன்ருகத் துடைத்துவிட்டு ஒரு பக்கம் பொடிக் கோலமும் ஒரு பக்கமும் மாக்கோலமும் கிடுகிடுவென்று நிமிடத்தில் போட்டுவிட்டாள். இதைக்கண்ட வெள்ளைக்கார மாதின் ஆச்சரியத்திற்கு எல்லையே இல்லை. அந்த மாவைத் தான் வாங்கி அதேமாதிரி கோலம்போட்டுப் பழகிக்கொள்ள முயன்ருள்.

மேனுட்டவர்களுக்கும், நம் நாட்டவர்களுக்கும் உள்ள வித்தியாசம் இதுதான். மேல் நாட்டினர் எந்த ஒரு அதிசயமானதைப் பார்த்தாலும் அதையோர் பிரமாதமாக மதித்து அதைச் செய்து பார்க்கும் முன்னறிவும், விசாலபுத்தியும் கொண்டு, செய்து வெற்றியை அடைகிருர்கள். நம்மவர்களோ சர்வ சாதாரணமாய்ச் செய்யக்கூடிய முக்கிய காரியங்களையும்

செய்யாமல் விட்டுவிட்டுத் தோல்வி அடையும் நிலைமைக்கு வந்துவிடுகிறார்கள். இதே கோலமிடும் கடமை மிகச் சிறந்ததாக உள்ள பாரதநாட்டின் நாரீமணிகளில் தற்காலப்படிப்புப் படித்த எத்தனை பேர்கள் ஒரு இழை பிடித்து இழுக்கவும் தெரியாமல் இன்னமும் இருக்கிறார்கள் என்பதை நினைக்க வருந்தாமலிருக்க முடியவில்லை.

இதே கோலம் போடுவதில் எத்தனை அருமையான உருவங்களை எல்லாம் அபூர்வமாகச் சிருஷ்டித்து வர்ணங்கள் முதல் கொடுத்துச் சித்திரம்வரையும் நாரீமணிகளும் நம்நாட்டில் இப்போதும் விளங்குகிறார்கள். அவர்களின் சித்திரங்களைக் கண்டு மனம் பூரிக்கின்றது. இத்தகைய அருமையான சித்திரத்தைக் கண்ணாரக் கண்டு களிப்பதுடன் நாம் நின்றுவிடுகிறோம். ஆனால், அதை மேனாட்டார் கண்டால் முதலில் கற்றுக்கொள்ளவே முயற்சிப்பார்கள்.

இந்தக் கோலத்தைக் கண்டு அபாரமான சந்தோஷமடைந்த வெள்ளை மாது வாஸந்திகாவின் கைகளைக் குலுக்கி அதற்காகத் தன் அன்பு நிறைந்த முத்தமிட்டு, பின்னர் தன் ஜேபியிலிருந்த ஒரு பவுண்டன் பேனாவை அவளுக்குப் பரிசாகக் கொடுத்தாள். வாஸந்தி உபாத்தியாயினியின் முகத்தைப் பார்த்தாள். உபாத்தியாயினி வாங்கிக்கொள்ளும்படிக் கண் ஜாடை காட்டியதால், வாஸந்தி அதை வாங்கிக்கொண்டு, துரைசானிக்குப் பிரதி வந்தனங் கூறினாள்.

பேனா கிடைத்த சந்தோஷம் வாஸந்தியின் ஆனந்தத்தை அதிகப்படுத்தியது. உபாத்தியாயினி, "சரி; நாம் போகலாமா?" என்றாள். பிறகு, "வாஸந்தீ! இந்தப் பேனாவை ஜாக்கிரதையாக வைத்துக்கொள்ளு. உன் சித்திரத்திற்காகப் பரிசு வந்த பேனாவானதால் ரொம்ப பத்திரமாக வெச்சுக்கணும்" என்று கூறியபின், இன்னும் மற்ற வீட்டு விளக்குகளையும் அலங்காரங்களையும் பார்த்துக்கொண்டே போய்விட்டார்கள். வாஸந்தி அந்தப் பேனாவைத் தன் பிதாவுக்குக் காட்டுவதற்காகத் தூக்கிக்கொண்டு உள்ளே ஓடினாள். வேணி சந்தோஷ பிம்பமாய் விளங்கினாள்.

20

மைதிலி, வேணி வீட்டிலிருக்கும்போதே அவர்களுக்குத் தங்களால் நஷ்டமாகிவிட்ட சாமான்களுக்கு ஈடுசெய்து அவர்

களைப் பண்டிகையை நடத்தும் படிக்குச் சொல்லி யனுப்பிவிட வேண்டும்; இப்போது கையில் கொடுத்தால் வாங்கமாட்டாள்; மறுத்து விடுவாள்—என்று தீர்மானம் செய்துவிட்டா ளாகையினால், அந்த எண்ணத்தை வெளியில் சொல்லாமல் வண்டியிலமர்ந்து வீட்டிற்கு வந்திறங்கினாள்.

அப்போது வீதித் திண்ணையின்மீது கிழவர் உட்கார்ந்து பத்திரிகையைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தார்! வாயில் நிறைய புகையிலையுடன் கூடிய தாம்பூல ரசம் நிறைந்துபோய் வாய்மேல் தூக்கி ராமதூதன் சாயலாக உப்பிவிட்டது! அருகில் நின்ற மீனாட்சியை நோக்கி, புகையிலை அடக்கத்துடன் பேசும் பரிபாஷையில், வழவழ கொழகொழ அகராதியுடன்,"ஏழ்டி! எங்கே போனேழீ?" என்று கேட்டார்.

மீனாட்சி:—வண்டிக்கார கருப்பன்கிட்ட என்னமோபேசிண்டிருந்தாப்பா! யாரோ பாவம் விழுந்து அடிபட்டுதாமே; அவாளெ பாக்க ஒரு வேளை போனாளோ என்னமோப்பா! யாருக்குப்பா அடிபட்டுது?

கிழவர்:—ஆழ்ழ்ஹ! அப்பழியா சேழி—என்று கோபம் தலைக்கேறிவிட்டது. கையிலிருந்த பத்திரிகையை விசிறி எறிந்துவிட்டு முகத்தையும் கைகளையும் ஆட்டி ஆட்டி விழித்தார். வாயைத் திறந்து பேசவோ, வாய் நிறைய புகையிலைச் சாறு திணிக்கப்பட்டுவிட்டது. தர்மசங்கடமான நிலைமையிலிருக்கும்போது மாட்டுவண்டி வந்து நின்றதும், மைதிலி சடக்கென்று இறங்கி ஓர் பறவையைப்போல் பறந்து உள்ளே போய்விட்டாள்.

அவசர அவசரமாகக் கிழவர் முறைத்துப் பார்த்துக் கொண்டே திண்ணையைவிட்டு இறங்கின வேகத்தில், வேஷ்டியின் கச்சம் அவிழ்ந்துவிட்டது. அதைச் சரியாகச் சொருகிக் கொண்டு நிமிரும்போது வண்டிக்கார கருப்பன் வண்டியில் போட்டிருந்த ஜமுக்காளத்தை எடுத்துக் கொண்டு உள்ளே போகப் படி ஏறினான்.

கிழவர் ஆத்திரத்துடன் "ஏழ்ண்டா! முழ்ழாள் பயலே! ......அவ எங்கேழா போய் வழ்தா?" என்று கருப்பனைப் பார்த்து முறைப்பாகக் கேட்கும்போது ஆத்திரத்தின் வேகத்தினால், மகா அடக்க ஒடுக்கத்துடன் வாய்க்குள் இருந்த புகையிலையின் ரசம் குபீரென்று அவரையும் அறியாமல் வெளிக் கிளம்பி கருப்பனுக்கு அபிஷேகம் செய்வித்ததுபோல் பீறிக் கொண்டு அவன் முகத்தில் வந்துவிழுந்தது.

கருப்பன் திடுக்கிட்டுப் போய், ''ஐயோ!'' என்று வாய் விட்டும் சொல்லிவிட்டான். அவன் இவர்கள் வீட்டில் வெகு நாட்களாக இருக்கும் பழைய ஆளாகையினால் எல்லோருக்கும் அவனிடத்தில் அதிக நம்பிக்கையும் மதிப்பும் உண்டு. அவன் இவ் வீட்டிற்கு வேலைக்காரன் என்ற பெயரே யன்றி, சகல விதத்திலும் வீட்டுக்கு அக்கரையுடன் உழைக்கும் பெருந் தன்மையான குணம் வாய்ந்த சொந்தக்காரன் போலவே இருப்பவன்.

அவன் முகத்தில் எச்சில் விழுந்த உடனே, மீனாட்சி, ''ஐயையோ! என்னப்பா கருப்பன் மேலே துப்பிட்டேனே! ஐயோ பாவம்! கருப்பா! போய் மூஞ்சியை அலம்பிண்டு வாடா!'' என்று தன் அனுதாபத்தைக் காட்டினாள். கருப்பன் துணியால் மூஞ்சியைத் துடைத்துக் கொண்டபடியே, ''எஜமான்! இது என்ன வேலெங்க, எம்மூஞ்சியே சாக்க டேன்னு நெனச்சுக்கிட்டீங்களா! நல்ல வேளே, அம்மா மூஞ்சிலே துப்பாமெ இந்த நாயிமூஞ்சிலே துப்பினீங்களே; அதுவே போதுங்க'' என்று கூறிக்கொண்டே வாசற்படி தாண்டப் போனான்.

இதற்குள் கிழவர் கருப்பனைப் போகவிடாமல் கையைப் பிடித்துமிறுக்கித்தடுத்துவிட்டு, வாயிலிருப்பதைப் பூராவும் கீழே துப்பிவிட்டு, ''ஏண்டா ஓனக்கு உடம்பு திமிர் ரொம்ப அதிகமாய்ப்போயிடுத்தோ! அந்தச் சிறுக்கியை எங்கே அழைச்சிண்டுபோயிட்டு வந்தே? நெஜத்தைச் சொல்லிபுடு'' என்று கடுமையான தொனியில் கேட்டார்.

கருப்பன்:—இதென்ன எஜமான், இப்பிடி கேக்கரீங்க! அம்மா எங்கே போயிட்டாங்கன்னு நெனச்சுட்டிங்க. வண்டி மாடு மூட்டி அந்த ஆளு உயிந்துட்டாக்கா நீங்க பேசாமெ வந்துட்டீங்க; அம்மா மனசு கேக்கலெ, பாவம்! அவுங்க ஆட்டுக்குத்தான் போயி வந்தாங்க; இதுலே என்னாங்க தப்பு? —என்று ஸ்வாதீனமாகவே கூறினான்.

கிழவர்:—ஆ! அப்படியா சமாசாரம்! அம்மாளுக்கு அப்படியே கருணை மழைபொழுஞ்சுட்டுதா! அடேய் கருப்பா! ஓனக்கு வாயும் துணிச்சலும் அதிகமாய்ப் பூடுத்துடா! நீ என்ன செய்வே? அந்த நீலி குடுக்கர எடம்டா! எடம்!— என்று கூறிக்கொண்டே ஆவேசத்துடன் உள்ளே சென்றார்.

மைதிலி இங்கு நடப்பவைகளைக் கேட்டுக்கொண்டே ஊஞ்சலில் உட்கார்ந்திருந்தாள். கிழவர் ஆத்திரத்துடன்

"ஏண்டி பத்ரகாளீ! எனக்கில்லாத கருணை உனக்கு ஊத்து எடுத்துப் போச்சோ! நித்தியம் எத்தனையோ பிச்சைக்கார நாய்கள் ரோட்டில் போகும் வண்டிகளில் அகப்பட்டு சாறது களே. அதுக்கெல்லாம் நீ தயாரக்ஷகியா காப்பாத்தக் கிளம்பி விட்டயோ ஆ! அத்தனை தைரியமாடீ, உனக்கு? இத்தனை பெரியமனுஷன் பேசாமெ இருக்கச்சே ஒன்னெ யாருடீ பெருந் தனம் பண்ணி அந்தப் பிச்சக்கார நாய் ஆட்டுக்குப் போகச் சொன்னது?' என்று தாறுமாறுமாகக் கூச்சலிட்டுக்கொண்டே சற்றும் தாக்ஷண்யமின்றி மைதிலியைத் 'தடார், தடார்' என்று அடித்துவிட்டார்.

பொறுமைக்கு இருப்பிடமாகிய மைதிலி சற்றும் அசை யவுமில்லை; வாயைக்கூடத் திறக்காமல் கல்லுபோல் உட்கார்ந் திருந்தாள். அவள் அவ்வாறு உட்கார்ந்திருப்பதைப் பார்த்து கிழவருக்கு இன்னும் ஆத்திரம் அதிகரித்துவிட்டது. "ஆஹா! என்னை ஒரு மனுஷன்னு பாத்தியா! பூச்சி, புழுன்னு நெனச்சியா? அசையக்கூட இல்லாத கல்லு மாதிரி ஒக்காண்டிருக்கியே. முன்னே பின்னே தெரியாத வீட்லே ஒனக்கென்னடீ வேலெ? மலையாட்டம் நான் இருக்கச்சே ஒட்ட சாண் சிறுக்கி ஒனக்கென்னடீ தைரியம் வந்துடுத்து!" என்று ஊஞ்சலில் உட்கார்ந்திருக்கும் மைதிலியின் தலைமயிரைப் பிடித்திழுத்து முதுகில் தாறுமாறாக அடித்தார்.

மைதிலி அப்போதும் கிழவனை நேரில் பார்க்காமல் எங்கேயோ பார்த்தபடியே, "ஆமாம்! மலைபோல் மனிதராக இருக்கிறதுனாலேதான் மலைபோல் தப்பு பண்ணிப்புட்டு, மலை வாய்திறக்காததுபோல நீங்களும் வாய் திறக்காமெ வந்துட் டங்கோ! அந்தப் பாபத்துக்கு நான் போய் மன்னிப்புக் கேட்கறது தப்புதான். தேகம் மலைபோல இருந்தால் பிரயோசனமென்ன? நல்ல புத்தியும், குணமும் மலைபோல இருந்தா உபயோகமுண்டு..." என்று கூறிக்கொண்டே சடக் கென்று உள்ளே போய்விட்டாள்.

அதுவரையில் ரேழி மறைவில் நின்று பார்த்துக்கொண் டிருந்த எதிர்வீட்டுக் கிழவர், மெல்ல கூடத்திற்கு வந்து, "ஏண்டா வேதாசலம்! ஒனக்குக் கொஞ்சம்கூட புத்தியே இல்லே! இப்படி அடிக்காதே; அடிக்காதே: அடிச்சா ஆபத்தா முடியும்! எம் மூணும் எனையாளெப்போல ஓடிப்பூடு வான்னு ஒனக்குப் பதனாயிரந்தரம் சொன்னேனே ... அதை ஒறெக்கலையா! அடிச்சு அதிகாரம் பண்ணாதேடா! பேசாமெ

இருந்து தொலை. இன்னிக்குக் கார்த்திகையும் நல்ல நாளுமாக ஏன் இப்படிப் பண்றே'' என்றார். கிழவர் தலையைத் தடவிக் கொண்டும் தொந்தியைத் தடவிக்கொண்டும் கோபத்துடன் நின்றார்.

நாம் முன் தெரிவித்ததுபோல் மைதிலி சாமான்களைக் கருப்பனிடம் கொடுத்தனுப்பிவிட்டுப் பின்னர் தன் மூத்தாளின் மகளுக்குத் தலை சீவிச் சிங்காரித்தாள். அவள் மட்டும் பழைய உடையுடன் அலங்காரமற்ற தன்மையில் இருப்பதைக்கண்ட மீனாட்சிக்கு மைதிலியை அலங்காரம் செய்து கொள்ளும்படிக் கூறவேண்டுமென்ற ஆசை அடித்துக்கொள்கிறது. ஆனால், என்ன சொல்வாளோவென்று பயமாகவும் இருக்கிறது. ஆதலால், மெல்லத்தயங்கியவாறு 'சித்தீ! சித்தீ! என்று கூப்பிட்டாள். அதற்குமேல் சொல்லமாட்டாது நின்றாள்.

மீண்டும் அவள் கையைத் தடதடவென்று பிடித்து இழுத்துக் கொண்டுபோய் ''சித்தீ! எங்கம்மா படத்தைப் பாரேன்; எத்தனை அலங்காரம் பண்ணிண்டு இருக்கா! நீயும் இந்தமாதிரி ஏன் சித்தி அலங்காரம் பண்ணிண்டு படமெடுத்துக்கக் கூடாது?'' என்று கொஞ்சலாகக் கேட்டாள்.

மைதிலி கண்களில் ஜலம் தடதடவென்று பெருகியது. அந்தப் படத்தைப் பார்க்கும்போது மைதிலிக்குத் தாங்க முடியாத ஆத்திரமே உண்டாயிற்று. 'இந்தப் படுபாவி செத்ததனாலன்றோ என் தலையெழுத்து இம்மாதிரியாயிற்று. இந்தப் பாவி ஏன் சாகணும்!' என்ற வெறுப்பும் விரக்தியும் அபாரமாகப் பொங்கி எழுந்ததால், அவள் சடக்கென்று முகத்தைச் சுளித்துக்கொண்டு, ''ஆமாம்! என்னை இந்தக் கதி ஆக்கத்துக்குத்தான் இந்தப் பாவி இப்படி அலங்கார சுந்தரியா இருக்கா! எனக்கு அலங்காரம் எப்போ பண்ணுவா தெரியுமா? என் சரீரத்தைவிட்டு ஆத்மா போய்விட்டப்புறம் தடபுடல் அலங்காரம் ஒங்கப்பா செய்வா. அப்போ நீயும் பார்க்கலாம்......வா...வா......நாழியாச்சு. திருவிளக்கு ஏத்தலாம் வா!'' என்றாள்.

அதற்குமேல் மீனா ஒன்றுமே பேசமாட்டாது தம்பித்து விட்டாள். சிறுமியாகையால் விவரித்துப் பேசவும், விஷயத்தையறிய சக்தியும் இல்லாது போய்விட்டது. ஆகையால், பேசாமல் மைதிலியுடன் சென்றாள். மைதிலி கண்ணீர் பெருகியவாறு பகவானைத் தோத்திரம் செய்தபடியே, அம்பாளை

யும் தோத்திரம் செய்து நெஞ்சையடைக்கும் துக்கத்துடன் பாடியபடியே திருவிளக்கேற்றிக் கற்பூர ஹாரத்தி செய்து வணங்கி, பின்னர் மீனுவுடன் விளக்குகளை ஆங்காங்கே வைக்கவேண்டிய இடங்களில் நிறையவும், அலங்காரமாயும் வைத்தாள். அவள் மனத்தில் வேண்டிக்கொள்வதெல்லாம் தனது முடிவைச் சீக்கிரத்தில் கடவுள் கொடுக்கவேண்டும் என்பதுதான்.

கார்த்திகைப் பண்டிகையின் தீபாலங்காரத்தை இரண்டிடங்களில் பார்த்தோம். ஒன்று பரம ஏழைகளாயினும் மனப்பூர்வமான ஒற்றுமையுடன் கூடிய குடும்பத்தினராதலால் பாலும் தேனும்போல் எல்லோரும் ஒருமனப்பட்டுத் தீபாலங்காரமும் பூஜையும் செய்தார்கள்.

மைதிலியின் குடும்பத்திற்கு ஏராளமான செல்வமிருந்தும் எதற்கு உபயோகமாயிற்று? கிருஹலக்ஷ்மி என்ற ஸ்தானத்தில் இருந்தும் எந்த விதத்திலாவது சந்தோஷம் உண்டா? மன நிம்மதி உண்டா? ஒன்றுமில்லை. அவள் உதவாக்கட்டையைப்போலவே தன்னை எண்ணிவிட்டதால் தன்னையேதான் வெறுப்பதுதான் அவள் பிறவியின் சந்தோஷமாயிற்று. அந்நிலைமையில் ஓர் தூணில் சாய்ந்துகொண்டிருந்தாள்.

தீபாவளியன்று விடியற்காலம் ஸ்நானம் ஆனதும் ஒவ்வொருவரும் சிநேகிதர்களையும், உறவினர்களையும் கண்டு, “கங்கா ஸ்நானம் ஆயிற்று?” என்று கேட்டு க்ஷேமம் விசாரிப்பதுபோல், கார்த்திகைப் பண்டிகைக்கு முக்யமாகப் பெண்களும் பெண் குழந்தைகளும் தங்கள் தங்கள் சொந்தக்காரர்கள், சிநேகிதர்கள் முதலியோர் வீட்டிற்குச் சென்று, பெரியவர்களாயின் சேவிப்பதும், ‘தீபாலங்காரம் ஆயிற்று?’ என்று கேட்பதும், பெரியவர்கள், “ஜோதிச்சுடராய் உங்கள் குடும்பம் பிரகாசிக்கவேண்டும்!” என்று வாழ்த்துவதும் சம்பிரதாயமாகையினுல், இன்றும் நாளையும் கர்னுடக வழக்கத்தைக் கையாளுபவர்களின் வீடுகளில் இம்மாதிரி நடந்துவருகின்றது.

அதேபோல் சில பெண்பிள்ளைகள் மைதிலியின் வீட்டிற்கு வெற்றிலை பாக்கிற்கு வந்தார்கள். மீனுவும் மைதிலியுமாக அவர்களுக்கு வெற்றிலை பாக்கும், பொரி உருண்டை, முந்திரிப் பருப்பு உருண்டை முதலியனவும் கொடுத்து அனுப்பினர்கள்.

வேணி, எல்லா அம்சங்களிலும் கர்நாடக சம்பிரதாயத்தை அனுஷ்டிப்பவளாதலால், ராஜுவை மூர்த்தியிடம் உட்காரவைத்துவிட்டு, வாஸந்தியுடன் மைதிலியின் வீட்டிற்கு மஞ்சள் குங்குமத்திற்கு வந்தாள். வரும்போதே வீதியில் உட்கார்ந்திருந்த கிழவரைப் பார்த்ததும் வேணிக்குத் திக்கென்று தூக்கிவாரிப்போட்டது! "ஐயோ! இந்தக் கிழவர் தான் வீட்டு எஜமானர் போலிருக்கே!" என்று தனக்குள் நினைத்துக்கொண்டு மைதிலிக்காகப் பரிதாபப் பட்டபடியே உள்ளே வந்தாள்.

மைதிலி, தன் கையைக் கன்னத்தில் ஊன்றிக்கொண்டே விசனம் நிறைந்த பாவைபோல் நாற்காலியில், உட்கார்ந்திருந்தாள். வாஸந்தி, அன்று ஒரு வேளை பார்த்ததிலிருந்தே வெகு நாட்கள் பழகியவளைப் போன்ற தாராளமான சுபாவத்துடன் "மாமி!" என்று அழைத்துக்கொண்டே மைதிலியின் முன்பு சென்று அவளை நமஸ்காரம் செய்து, "மாமீ! விளக்கேத்தியாச்சா?" என்றாள்.

இவள் சமத்தும் பரபரப்பும் மைதிலியின் மனத்தைக் கவர்ந்தன. இவர்கள் வருவார்கள் என்று அவள் சற்றும் நினைக்கவில்லையாதலால், தன் விசனத்தில் இவர்களைக்கண்டதும் பெரும் சந்தோஷமாக மாறியது. உடனே வாஸந்தியை இறுகத் தழுவிக் கட்டிக்கொண்டு, "விளக்கு ஏத்தியாச்சுடி, கண்ணு! தீபத்தின் ஒளியைப்போன்ற உயர்ந்த ஆம்படியான் உனக்கு வரணும்; உன் குடும்பம் தீபஜோதிபோல் பிரகாசிக்கணும்" என்று மனமார வாழ்த்திய பின்னர், "ஒக்காருங்கோம்மா! அவருக்கு இப்போ தேவலையா? சாதாரணமா யிருக்காரா! நீங்க வந்தது எனக்கு ரொம்ப சந்தோஷமா யிருக்கு... மீனு! நான் காத்தாலே சொன்னேனே, அந்தப் பொண்ணு இவதான்" என்று மீனுவை அழைத்து வாஸந்தியை அறிமுகம் செய்துவைத்தாள்.

மீனு, வாஸந்தியை உற்று நோக்கி, குழந்தைகளின் சுபாவப்படிக்கு, "நீ எத்தனை பொட்டளம் பட்டாசு சுட்டே! என்னென்ன வாணம் வாங்கி இருக்கே! எந்தப் பள்ளிக்கூடத்திலே படிக்கிறே! எத்தனாவது க்ளாஸ் படிக்கிறே?" என்று விசாரித்தாள். வாஸந்தி, "நான் நாலாவது க்ளாஸ் படிக்கிறேன். என் தம்பி ஒண்ணாங் க்ளாஸ் படிக்கிறான். நாலு பட்டாஸ் கட்டு, ஒரு பொட்டி மத்தாப்பு எல்லாம் சுட்டேன். நீ எத்தனாவது படிக்கறே?" என்றாள்.

மீனு:—நான் ஆறுவது படிக்கிறேன். ஓங்கப்பாக்கா காத்தாலெ அடிபட்டுது! இப்ப ஒண்ணுமில்லெயே!

வாஸந்தி:—வலிக்கிறதுங்கிரா! ஆனா ஒக்காண்டு செத்தெ நேரம் பேசினா.

மைதிலி:-அம்மா! வாஸந்தி! ஒனக்குப் பாட்டுத் தெயுமா? தெரிஞ்சா ஒண்ணு பாடேன்!

வாஸந்தி:—இதோ பாட்ரேன், மாமீ!

பேகடா ராகம்—சாபு தாளம்.

பல்லவி

முன்னர் நான் செய்த வினை பின்னர் மூண்டதோ தாயே!
என்ன செய்வேன அம்பிகே! (முன்)

அநுபல்லவி

உன்னை யல்லால் வினை ஒழிக்க வல்லாருண்டோ?
இன்னும் தாமதம் செய்தால்என்னுயிர் நீங்கிடும். (முன்)

சரணம்

இன்னில மக்களின் இன்னல்கள் போக்காமல்
கன்னெஞ்சம் போன்று நீ கவலை யற்றிருந்திடில்
அன்னை என்ற மகிமை உன்னைவிட் டகன்றிடும்
துன்னிய வருள் செய்தென் துன்பத்தைத் தீர்த்திடாய். (முன்)

என்று அழகாகப் பாடி முடித்ததும், "மாமீ! எங்க பள்ளிக் கூடத்திலே ட்ராமா போட்டபோது எனக்குச் சொல்லிக் குடுத்தா. நான் இதைப் பாடி நடிச்சேன். எல்லாரும் கை தட்டி சந்தோஷப்பட்டா, மாமீ! இவ பள்ளிக்கூடத்திலே நாடகம் நடிச்சிருக்கிறாளா?" என்று மீனுவைக் காட்டிக் கேட்டாள்.

இந்தப் பாட்டின் குரலைக் கேட்டு உள்ளே வந்த கிழவர், மைதிலி வாஸந்தியைத் தடவியவாறு உட்கார்ந்திருப்பதையும் வேணியுடன் அன்பாய்ப் பேசுவதையும் பார்த்து, அசாத்திய மான கோபம் அடைந்துவிட்டார். தான்தான் வீட்டுக்காரர் என்றும் தன்னுடைய மனைவியை அதிகாரம் செய்யும் கம்பீரத்தை நான்கு பேர் முன்னிலையில் தான் காட்டவேண்டு மென்றும் சில அற்பர்கள் நினைத்துக்கொண்டு, அம்மாதிரியே செய்கிறார்கள். அதனால் அவர்களுக்கு ஏதோ பெரிய மதிப்பும் பெருமையும் வந்துவிட்டதாக அந்த ஜம்பக்காரர்கள் நினைத்துச் செய்வதானது அவர்களையே பிறர் வெறுக்கும்

படியும், தூஷிக்கும்படியும் செய்து விடுகிறதென்பதை அந்த அற்பர்கள் அறிவதில்லை.

அந்தக் கோஷ்டியில் முதல் தாம்பூலம் பெற்ற இக் கிழவர், தொண்டையைப் பெரிதாகக் கனைத்துக் கொண்டு, 'அடீ மைதிலி! என்னடீ ஒக்காண்டு அரெட்டெ அடிக்கிறெ! கூத்துப்பாட்டும். தன்னுனே பாட்டும் பாட இது என்ன வீடுன்னு நெனச்சிண்டாயா! தெருக்கூத்து கொட்டா யின்னு நெனச்சிண்டயா! இது யாருடி?" என்று கேட்டு முடிப்பதற்குள், மீனு எழுந்து ஓடி வந்து, "அப்பா! கோச்சுக்காதெப்பா! இன்னிக்குக் காத்தாலெ நீ வண் டிலெ போகச்சே மாடு யாரையோ முட்டிடுத்துன்னு சென்னெயெ, இந்தப் பொண்ணொடெ அப்பாதானும்பா அது; இந்தப் பொண்ணு ரொம்ப நல்ல மாதிரியா இருக் காப்பா! இவா அம்மாவாம் அந்த மாமி, நன்னு பாட்ரா பாருப்பா!" என்று கூறினுள்.

இதைக் கேட்டதும் கிழவரின் ஆத்திரம் தலை தூக்கித் தாண்டவமாடக் கிளம்பிவிட்டது; வேணி இருக்கும் திசையை நோக்கினுர். கிழவரைக் கண்டதும் அவள் மரி யாதையாய் எழுந்து ஒதுங்கி நின்ருள். மைதிலியையும் கிழ வரையும் பார்க்கப் பார்க்க அவள் மனம் கலங்கி, "ஐயோ பாவமே!" என்ற பரிதாபத்துடன் சங்கடப்பட வாரம்பித் தது. "இந்தக் கிழட்டுக் கட்டெலெ போரவளை இவ்விளங் குமரி எவ்விதம்தான் பதியாக மனத்திலாவது நினைக்கமுடி யும்?" என்று வேணி நினைக்கும்போது, அளவிலாத வெறுப்பு அவள் முகத்தில் பிரகாசித்தது.

மைதிலியோ, தலையையும் நிமிரவில்லை. இந்தக் கிழம் ஆத்திரத்தில் என்ன திட்டிவிடுமோ! என்ன செய்து விடுமோ! என்கிற பயத்தினுல் அவள் சடக்கென்று, "அம்மா! உள்ளே வாருங்கள்" என்று கூறியவாறு வேணி யையும், வாஸந்தியையும் கையைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு பக்கத்தறையில் புகுந்துவிட்டாள்.

குழந்தை வாஸந்தி ஒன்றுமே தெரியாமல் விழிக்கின் றது. கிழவர் கோபத்தைமட்டும் அறிந்தாளேயன்றி, ஏன் கோபிக்கிருர் என்ற விவரம் தெரியாமல் விழிக்கையில் தன்னை மைதிலி அழைத்துச்சென்றதால், உள்ளேபோய்

விட்டாள். எனினும் அவள் உள்ளேயே நிற்காமல் தலையை வெளியே நீட்டி நீட்டி எட்டிப் பார்த்தாள்.

அப்போது கிழவர் தலையில் அடித்துக்கொண்டு, முகத்தைச் சிணுக்கி, கையை நெறிப்பதையும், வாய் முணுமுணுப்பதையும் கண்டு, மிரண்டுபோய் மைதிலியை நோக்கி, "மாமி அந்தத் தாத்தாவுக்கு ஏன் இப்படி கோபம் வரது. அதோ பாருங்கோ! தலையில் அடிச்சிண்டு என்னமோ பண்றுரே! நாங்க வந்தது அவருக்கு பிடிக்கலையா? அவரெ பாத்தா என்னெ அடிச்சிடுவாபோல இருக்கே. அம்மா அம்மா! நாம்ப ஆத்துக்குப் போயிடலாம் வாம்மா!" என்று தாயாரைக் கூப்பிட்டுப் பின்னும் எட்டிப் பார்த்தாள்.

பிசினரிக் கிழவன், "கார்த்திகைக்காக ஏத்தி இருந்த விளக்குகள் எத்தனே நாழி எரியும்? எண்ணெய் பாழாப் போறது" என்று கூறிக்கொண்டே, சில விளக்குகளைக் கையால் அணைப்பதையும், சிலவற்றை வாயால் ஊதி அணைப்பதையும் பார்த்தாள். சிறுமியாயிருப்பினும் வாஸந்திக்கு இச்செய்கை மிகவும் ஆச்சர்யத்தை உண்டாக்கியது. குழந்தை சுபாவத்துடன் பயத்தை மறந்து திடீரென்று கிழவரிடம் ஓடிவந்து, "தாதா! ஏத்தின வெளக்கெ இப்படி அணைச்சாக்கா பாவம்னு எங்க வாத்தியாரம்மா சொல்லி இருக்காளே! கார்த்திகை பண்டிகைக்கு ஏத்தின விளக்கை அணைக்கிறீரே; இது பாவமில்லெ?" என்று கேட்டுவிட்டாள்.

கிழவர் சீறிவிழும் கடுவாம் பூனைபோல் முகத்தை வைத்துக் கொண்டு, 'ஓஹோ! நீ பெரிய நாத்துப்பாட்டி. பாவத்தையும் புண்ணியத்தையுங்கண்டுட்டே! ஒட்டசாண் சிறுக்கி என்ன கேள்வி கேக்கரே....அதிகம் பேசினயானா ஒதைப் பேன், போயிடு" என்று மிரட்டி அவளைத் தள்ளியபடியே தன் வேலையைத் தொடர்ந்து செய்தார்.

இதற்குள் வேணி இனிமேல் இங்கு நிற்கக் கூடாது என்று எண்ணியவளாய் வெற்றிலை பாக்கு வாங்கிக் கொண்டு வெளியே வந்தாள். அப்போதுதான் கிழவர், குழந்தை வாஸந்தியைத் தள்ளிவிட்டதும், வாஸந்தி சுவரோடு சுவராய் சாய்ந்துகொண்டு நின்றாள். வேணியின் மனம் புழுங்கியது. கையைப் பிடித்து அழைத்துக்கொண்டு தடதடவென்று நடந்தாள்.

கிழவர், வேணி வருவதையும், அவள் வாஸந்தியை அழைத்துச் சென்றதையும் பார்த்து அப்படியே சற்றுத் திகைத்து நின்றுவிட்டார். வேணியின் முக வசீகரமும், சாந்தமும், குங்குமப் பொட்டின் பிரகாசமும் அவளுடைய அழகை பதினுயிரம் மடங்கு அதிகரிக்கச் செய்து காட்டிய தோற்றம், அந்தக் கிழவரின் மனத்தில் ஓர் தீய எண்ணத்தின் சிறு தீப்பொறியைக் கிளப்பியதால், கண்மூடிக் கபோதியைப்போல் அவர் பல்லை இளித்துக்கொண்டும், விளக்கை அவித்த எண்ணெய்க் கையைத் தலையில் தடவியபடியே அசட்டுப் பார்வை பார்த்துக்கொண்டும் நின்றார்.

வேணி, இவர் செயலையறியாது தான் வீடு செல்லும் நோக்கத்துடனேயே சென்றாள். "அந்த அம்மாளும் குழந்தையும் மனங் கலங்கும்படி நடந்துவிட்டதே!" என்ற எண்ணத்தால், மைதிலி வருத்தமுற்று, அவர்கள் வீட்டுக்குச் செல்வதைப் பார்த்துக் கொண்டே நின்று கொண்டிருந்தாள்.

இதற்குள் மீனுட்சி சிறுமியின் இயற்கையான சுபாவத்துடன், "வாஸந்திகா! நாளைக்கு எங்காத்துக்கு வரயா?" என்றாள். வாஸந்தி ஒரு மாதிரியான பார்வையுடன், "போருமே! இன்னிக்கு தாத்தா இழுத்துத் தள்ளியதோடு விட்டார். நாளைக்கு வந்தாக்கா அடி அடின்னு அடிச்சு பிச்சிபுடுவா. நான் வர்லேடியம்மா!" என்று கூறி விசையாக இரண்டடி வைத்தாள்.

இதைக்கேட்ட கிழவர், "ஹி....ஹி!........ இதோ பாரு, கொழந்தே போகாதே! இங்கே வா!....நான் அடிக்கமாட்டேன். அடி மைதிலி! அந்தம்மாளே கூப்பிடுடீ! கூப்பிட்டு பக்ஷணங்கள்ளாம் கொடுத்தனுப்புடீ! அவா எஜமானருக்குக் காத்தாலே நேர்ந்துட்ட விபத்துக்கு நான் ரொம்ப விசனப்பட்டதாக சொல்லுடீ! போராளே!....சீக்கிரம் கூப்பிடு" என்று கூறிக்கொண்டே அவரும் வீதிப்பக்கம் போனர்.

மைதிலி, இந்த வார்த்தையைக் காதில்போட்டுக்கொள்ளவே இல்லை. வேணியும் திரும்பிக்கூட பார்க்கவில்லை. வாஸந்திமட்டும் திரும்பிப் பார்த்து நின்று, "தாதா கார்த்திகை விளக்குகள் எரிஞ்சா எண்ணெய் ஆய்பூடுதேன்னு அணைக்கிறேளே! பக்ஷணங் கொடுக்க உங்களுக்கா மனசு

வரும்? வாண்டாம்; வாண்டாம். ஒங்க பக்ஷணமும் வாண்டாம். அடியும் வாண்டாம்" என்று கூறிக்கொண்டே ஓடிவிட்டாள். கிழவர், பல்லை பிளந்துகொண்டே வீதியில் நின்று அவர்களைப் பார்த்து பெருமூச்சுவிட்டார்.

22

வேணிக்கு, கார்த்திகைப் பண்டிகையன்று தனக்கும் தன் மகளுக்கும் மைதிலியின் வீட்டில் அவமானம் நேரிட்டதே என்ற மனவருத்தம் சற்று வேதனை செய்தது. எனினும் மைதிலியின் பால்வடிந்த முகத்தோற்றம், அன்பின் அரவணைப்பும், அவள் கிழவனுல் படும் துன்பமும் ஒன்று கூடி வேணியின் வருத்தத்தை சற்று மாற்றுவதாயிற்று. அதைப் பற்றியே மூர்த்தியுடன் பேசிக்கொண்டு, துணிகளை உயர உள்ள கொடிகளில் காயவைத்துக்கொண்டிருந்தாள். வாஸந்தியும் ராஜூவும் தங்கள் பாடங்களைப் படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மூர்த்தி மெல்ல எழுந்து சுவருடன் சாய்ந்தபடி உட்கார்ந்திருந்தான்.

அச்சமயத்தில் அவர்களின் உள் கதவு மெல்லத் திறக்கப்பட்டு, கிழவர் தலையை மெதுவாக உள்ளே நீட்டினர். முதலில் இதை யாரும் கவனிக்கவில்லை. வேணி துணி உலர்த்திக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்ததும், கிழவருக்கு சந்தோஷ உணர்ச்சி பொங்கிவிட்டதால், நாக்கை வெளியில் நீட்டி, பல்லால் கடித்துக்கொண்டே, வேணியைப் பார்த்துப் பிரும்மானந்தமடைந்து, மீண்டும் தலையை வெளியே எடுத்துக்கொண்டார். மீண்டும் அதே மாதிரி செய்தார். அப்பொழுதும் இவரை யாரும் கவனிக்கவே இல்லை.

தானேதான் உள்ளே போகவேண்டும். தன்னை யாரும் கவனிக்கவில்லை என்றதை யறிந்ததும் கிழவர் கதவை நன்ருகத் திறந்தார். அக்கதவு கிரீச்சென்று ஓசை செய்ததும், வாஸந்தி ராஜூ இருவரும் உடனே திரும்பிப் பார்த்தார்கள். வாசற்படி சாதாரண உயரமுள்ளதாதலால் கிழவர் வெகு ஜோராயும், மூடுக்காயும் உள்ளே வரும் வேகத்தில் படாரென்று தலையில் அபசகுனம்போல் இடித்தது. உடனே கிழவர், முகத்தைச்சுணுக்கிக்கொண்டு, "இதென்ன சனியன்! வரும்போதே தலையில்

இடிக்கிறது'' என்று ஆத்திரத்துடன் வாசற்படியை முறைத்துப் பார்த்தார்.

அதே சமயம் ராஜூவும் வாஸந்தியும் கடகடவென்று சிரித்து விட்டதால், இச் சத்தத்தை கேட்டதும் வேணி திரும்பிப் பார்த்தாள். கிழவரைக் கண்டதும் வியப்பும், ஒரு மாதிரியான வெறுப்பும், ஆனல் பெரியவர் என்கிற மரியாதையும் ஒன்று கூடியதால் கையிலுள்ள கம்பை மூலையில் வைத்துவிட்டு, தன் கணவனை ஜாடையாகப் பார்த்து கதவுப்பக்கம் கண்ணைக் காட்டியபின், குழந்தைகளை நோக்கி, பேசாமலிருக்கும்படி கண்ணாலேயே ஜாடை காட்டி மிரட்டியதோடு, சற்று நகர்ந்து ஓரமாக நின்ருள்.

குழந்தைகளின் கணீரென்று ஒலிக்கும் வெங்கலமணி போன்ற குரலின் நகைப்பைக் கேட்டதும் கிழவரின் முகத்தில் அசடு தட்டுகிறது. அவமானக் களை தாண்டவமாடுகிறது. கையால் தலையை தடவியபடியே மெல்ல இரண்டடி உள்ளே எடுத்து வைத்தவாறு, மூர்த்தியை நோக்கி, 'ஹி.... ஹி!... நேத்து எங்க மாடாலெ ஒங்களுக்குத் தலையிலெ அடி. இன்னிக்கு அதுக்குத் தண்டனை ஒங்க வாசப்படியாலெ என் தலையிலே கொஞ்சமாவது அடிபட்டது சந்தோஷந்தான். ஒங்களுக்கு ஒடம்பு எப்படி இருக்கு?'' என்று கேட்டார்.

இதற்குள் மூர்த்தி, தன் படுக்கையை இழுத்துக் கொண்டு, கயிற்றுக் கட்டிலிலேயே ஒரு பக்கமாக அவரை உட்காரும்படிக் கூறினன். கிழவரும் தலையைத் தடவிய படியே உட்கார்ந்தார். கண்கள் மட்டும் வேணி இருக்கும் திக்கைத் தாவித்தாவி சுழலமிட்டு அலைகின்றன. 'அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியும்' என்றபடி கிழவரின் முகவிகாரத்தின் பிரகாசம் தனியே ஜ்வலிக்கின்றது. "உம், ஒங்களண்டை நேத்திக்கே நான் மன்னிப்புக் கேக்க வரமுடியலே. என் ஆமடையாளை அனுப்பினேன். இன்னிக்கித்தான் ஒழிஞ்சுது; மாடு புது மாடு மன்னிக்கணும்'' என்று வேணியைப் பார்த்துப் பல்லை இளித்தபடியே கூறினர்.

வேணிக்கு இப்பார்வையும் பல் இளிப்பும் சற்றும் பிடிக்காமல் குடத்தைத் தூக்கி இடுப்பில் வைத்துக் கொண்டு, தடதடவென்று கொல்லைப்புறம் போய்விட்டாள். இந்தச் செய்கை கிழவரின் மனத்தில் முள்போல தைத்தது. ஆனல், அதை எப்படிக் காட்டிக் கொள்வது?'

மெல்ல அடக்கிக்கொண்டு, ஹி! ஹி! உமக்கு உடம்பு எப்படி இருக்குன்னு விசாரிக்கவே வந்தேன். உடம்பை ஜாக்கிரதையா பாத்துக்குங்கோ! நான் போயிட்டு வரேன். இந்தாம்மா கொழந்தே!" என்று வாஸந்தியைக் கூப்பிட்டார்'

வாஸந்தி இவரிடம் வருவதற்குப் பயந்து சற்றுதயங்கித் நின்ருள். பிறகு இரண்டடி எடுத்துவைத்தபடியே, "ஏன் தாதா! இப்போ என்னைப் புடிச்சித் தள்ளமாட்டாளே!" என்று குறும்பாகக் கேட்டாள். இச் சிறுசு தன்னைத் தாதாவென்று கூப்பிடும்போதெல்லாம் அவரை ஒரு தள்ளு தள்ளி ஆட்டுவது போலிருக்கிறது. முகத்தில் பதிஞயிரம் கோணல் ஏற்பட்டுத் தன் உடம்பைத் தானே பார்த்துக்கொள்ளுகிருர். அந்த உணர்ச்சியையும் அடக்கிக் கொண்டு அசட்டுச் சிரிப்பு சிரித்தவாறு, இந்தாம்மா! பயப்படாதே. ஒன்னெ நான் ஏன் தள்ளுவேன்? இந்தா ரூபா வாங்கிக்கோ!" என்று கூறிக்கொண்டே கிழவர் வாஸந்தியின் கையைப் பிடித்திழுக்க எழுந்தார்.

கயிற்றுக்கட்டிலின் காலில் கிழவருடைய வேஷ்டியின் கச்சம் மாட்டிக்கொண்டு அவரை ஓடாமல் தடுத்து இழுத்து காலில் மாட்டிக்கொண்டதால் சிறிய நர்த்தனம் செய்து சமாளித்துக்கொண்டு, மீண்டும் கட்டிலிலேயே உட்கார்ந்தார். வாஸந்தியும் ராஜுவும் கடகடவென்று சிரித்துவிட்டார்கள். மூர்த்திக்கோ கிழவரின் ஒவ்வொரு உணர்ச்சியும் தெரியாமலில்லை. அவர் தன்னைச் சிறுபிள்ளையாக நினைத்திருப்பதைக் காண எப்படி நகைக்காமலும், பரிதாபப்படாமலும் இருக்கமுடியும்?

மூர்த்தி எதுவுமே பேசவில்லை. "என் விதி இம்மாதிரி அடிபட்டது" என்ற ஒரே வார்த்தையுடன் நின்றுவிட்டான். கிழவர் வாஸந்தியை அழைத்து, 5 ரூபாய் நோட்டு ஒன்றைநீட்டி, "இந்தா!" இதை அம்மாவிடம் கொடுத்து, உனக்கு நல்ல பாவாடைகள் வாங்கித் தரச்சொல்லு" என்ருர்.

வாஸந்தி அந்த நோட்டைப் பார்த்ததும் தேளை பார்ப்பதுபோல் வெறுத்தாளேயன்றிச் சற்றும் ஆசையே கொள்ளவில்லை. குழந்தை சுபாவத்துடன் சற்றும் பயமின்றி, "ஏன் தாதா! நேத்து சாமிக்காக ஏத்தின வெளக்

கெல்லாத்தையும் எண்ணெய் செலவாயிடும்னு பிசினாரித் தனமா அணைச்சேளே. இப்போ ரூபாயெ எப்படி தாதா குடுக்க உமக்கு மனசு வரும்? எங்களுக்கு வாண்டாம். எனக்கு நெறய பாவாடை இருக்கு'' என்று கூறிவிட்டு, முகத்திலடித்ததுபோல் புத்தகத்தை வைத்துக்கொண்டு படிக்க உட்கார்ந்தாள்.

வேணி, கிழவர் போயிருப்பார் என்று எண்ணி குடத்துடன் உள்ளே வந்தாள். அப்போதும் அவர் அங்கே உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டதும் திரும்பிப் பாராமல் அடுப்பங்கரைக்கு நேரே சென்றாள். கிழவர் இனிமேல் அங்கு இருப்பது மரியாதையல்லவென்று எண்ணியவராய் முன்போல் வேஷ்டி மாட்டிக் கொள்ளாமலிருக்கும் பொருட்டு வெகு ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்துக்கொண்டு எழுந்தார்.

"சார் நான் போய் வருகிறேன். நீங்க கவலைப்பட வேண்டாம், நாளைக்கே குணமாயிடும். இதை வெச்சுக்கணும்'' என்று மூர்த்தியிடம் அந்த நோட்டை நீட்டினார். மூர்த்தியும் மெல்ல நகைத்துக்கொண்டே, "ஐயோ! ஒங்க தயவு இருந்தா போதும். இது இப்ப வாண்டாம். நேத்திக்கி ஒங்க மனைவி அனுப்பின மரியாதையே போரும். நீங்க செய்தா என்ன? அந்தம்மா செய்தா என்ன!'' என்றான்.

அதற்கு மேலும் கிழவருக்கு ஒன்றும் சொல்லமுடியவில்லையாதலால், "சரி நான் போய் வரேன்....அம்மா! நான் வரேன்'' என்று வேணியைப் பார்த்துக் கூறினார். வேணியும் மரியாதையுடன் தலையை அசைத்தாள். இஞ்சி தின்ற குரங்குபோல் கிழவர் தலையில் இடிக்கப் போகின்றதே என்ற பயத்துடன் பாதி முதுகு வளையும்படிக் குனிந்து சென்றார். இதைப் பார்த்த குழந்தைகளுக்கு, ஏன் பெரியவர்களுக்குங்கூட, அடக்கமாட்டாத சிரிப்பு வந்துவிட்டது. கிழவர் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டே மறைந்துவிட்டார்.

மூர்த்தி:—வேணி! கிழவரின் அலங்காரத்தெ பாத்தையா!....

வேணி:—'இந்தக் கிழத்தைப் பார்த்தாலே எனக்குப் பத்தி எரியறது. இப்படி மூளைக்கெட்ட கிழமும் உலகத்

திலே இருக்கேன்னு சங்கடமா இருக்கு. அந்தப் பெண்ணின் பாவந்தான் இப்படி கிழத்தின் ரூபமாயிருக்கு'— என்று மைதிலியை எண்ணிக் கலங்கினுள்.

23

தொத்து வியாதி ஓரிடத்தில் பரவ வாரம்பித்தால் அது எப்படி எல்லோரையும் பிடிக்குமோ, நெருப்பு ஓர் இடத்தில் பிடித்துக் கொண்டால் அது எவ்விதம் நெடுக பஸ்மமாக்கிவிடுமோ, வெள்ளம் ஆரம்பித்தால் எப்படி பெரும் வேகத்துடன் தங்காது ஓடுமோ அம்மாதிரியே கிழ்வரின் புத்தியில் தோய்ந்து ஊறிவிட்ட மோக எண்ணம் காட்டுத் தீயைப்போல் வளரவாரம்பித்தது. நல்ல எண்ணங்களும், நல்ல சகவாஸமும் விருத்தியாவதற்கு வேண்டுமானுல் மிகவும் கஷ்டம். தீய எண்ணங்கள், தீய காரியங்கள், 'தீய' என்ற பதம்போலவே தீயினும் வேகமாக விருத்தியாகிவிடக் கேட்கவேண்டுமா?

இந்த அக்ரம எண்ணத்தை உத்தம தம்பதிகள் எங்ஙனம் அறியக்கூடும்? அல்லது பரிசுத்தவதியான மைதிலி தான் எவ்வாறு அறிவாள்? வேணியிடமும், வாஸந்தியிடமும் கொண்ட ஓர் வாஞ்சையினுல்தான் மைதிலி தன் துயரம் சற்று மறையும் பொருட்டு, வேணியின் வீட்டிற்குச் செல்வதும், அவளுடன் சத் விஷயமாகவே பேசுவதும், மனத்திற்கு ஆறுதல் அடைவதுமாகவிருந்தாள்.

கிழவரோ உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசியவாறு மூர்த்தியை க்ஷேமம் விசாரிக்கும் முறையிலும் குழந்தைகளுடன் பேசிக் குலாவும் முறையிலும் தினம் ஒரு வேளையாவது அங்கு வருவதும், குழந்தைகளுக்குத் தின்பண்டங்களை வாங்கிக் கொடுப்பதும், தனக்குத் தாகம் 'தீர்த்தம் வேண்டும்; மோர் வேண்டும்; வெற்றிலைப் பாக்கு வேண்டும்' என்றெல்லாம் கேட்கவாரம்பித்தார்.

இச் செய்கையின் உள் மர்மத்தையறியாத மூர்த்தி, 'இக்கிழவர் மிகவும் வெகுளி' என்று எண்ணி அவருடன் பேசுவதும் அவர் கேட்பதைக் கொடுப்பதுமாக வாரம்பித்தான். மைதிலி வருவது கிழவருக்குத் தெரியாது. கிழவர் செல்வது மைதிலிக்குத் தெரியாது. வேணிக்கு மட்டும் கிழ

வரைப் பார்க்கவே பிடிக்காது ஒருவித வெறுப்பும், எரிச்சலும் ஆதிமுதலே பாதித்துக்கொண்டு வந்தது. அதன் காரணம், மைதிலியின் வாழ்க்கையைக் கிழவன் கண்மூடித்தனமாகப் பாழ்படுத்தி விட்டானே என்ற பரிதாபமே முதன்மையாயிருந்தது.

ஒரு தினம் மைதிலி வழக்கம்போல் வேணியின் வீட்டிற்கு வந்தாள். குழந்தைகள் பள்ளிக்கூடம் போய்விட்டன. மூர்த்தி எங்கோ வெளியில் சென்றிருந்தான். அச்சமயம் வேணி மட்டும் பழைய நோட்டுப் புத்தகம் ஒன்றைப் பார்த்து,

"வாத்ஸல்யாத் அபயப்ரதாந கரணுத் ஆர்த்தார்த்தி நிர்வாபணுத் |
ஔதார்யாத் அகசோஷணுத் அகணித ச்ரேயப் பதப்ராபணுத்" ||

என்ற ச்லோகத்தை ராகத்துடன் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். மைதிலி குறுநகை புரிந்தவாறு, "ஆமாம்! பகவானின் லீலா விநோதங்களைப் படித்து இன்புறப் புகுந்தால், உலகமே மறந்து போகிறது. அதை நினைக்காமல், என் விதியைமட்டும் நினைத்தால், பகவானே மோசம்; ஹம்பக்கு; கருணையில்லாத வெறும் பொம்மை. எந்த பக்தரைக் காத்தாலென்ன? எனக்கு என்னவாச்சு?' என்ற அகங்காரந்தான் உண்டாகிறது" என்று கூறிக்கொண்டே உள்ளே சென்று உட்கார்ந்தாள்.

யாரையும் முதல்முதல் பார்க்கும்போது வெகு மரியாதை. பேசவும் தெரியாத—முடியாத—சங்கோசம். கேட்டதற்குப் பதில் மாமி! அக்கா! அத்தை வாங்கோ, போங்கோ முதலிய அழைப்பு பரிபாஷை ப்ரயோகம். சில நாள் பழகின பிறகு தானே கூப்பிட்டுப் பேசும் வழக்கம். சினேகத்திற்குத் தக்கப் பாத்திரமாக இருந்து முதல் சந்திப்பிலேயே ஓர் பற்றுதல் உண்டாகி மனம் ஒன்றுகி விட்ட பிறகோ, மரியாதை முற்றும் பாலில் கலந்த சர்க்கரையைப்போல் அன்பிற் கலந்த சினேகத்துடன் உருவம் மாறி, வாம்மா! வாடியம்மா! என்னருமை சினேகிதையே... கண்ணு! முதலிய ஸ்வாதந்தர்ய மொழிகளையே சம்பாஷிக்கும் நிலைமை உண்டாகி விடுகிறது,

மனத்திற்குப் பிடிக்காத மனிதர்களாயின், அவர்களை அடிக்கடி பார்த்தாலும் மாமி முறையும், வாங்கோ

போங்கோ பேச்சும், கேட்டதற்குப் பதிலும், சிலசமயம் சில ரிடம் அதுவும் இல்லாது மெல்ல மெல்ல தேய்பிறைத் திங்கள் போல் தேய்ந்தும் போய்விடுகின்றது. சிநேகம் முதிர்வதற்கும் ஏகவசனமாக மனங் கலந்து பேசுவதற்கும் நம்மையறியாத ஓர் தனித்த அன்பும் ஆர்வமும் மனத்தில் பொங்கி எழுந்தாலன்றி அச்சிநேகம் நிலைக்காது. அப்படி மனமொத்து லயித்துப் போன சிநேகம் கால வித்யாசத் தினால் பிரிந்துபோக நேரிட்டுவிடினும் உள்ளுக்குள் ஆழ மாகப் பதிந்து போய்விட்ட உணர்ச்சி, மனத்துள் தேக்கிக் கிடக்கும் அன்பு ஒருபோதும் அகற்றமுடியாது. நினைக்கும் போதெல்லாம் ஒரு ஷாக் அடித்தே மறையும். சில சமயம் ஒரு பொட்டுக் கண்ணீரும் பெருகும். இத்தகைய மாற்றி லாத உண்மையான அன்பிற்கே பூர்வ ஜன்மத்து பந்தம் என்கிறார்கள்.

வேணியும் மைதிலியும் மேற்குறிக்கப்பட்ட ஐக்யபாவத் துடன் சிநேகிதைகளாகி விட்டதால், 'வாம்மா' என்ற ஏக வசன ப்ரயோகம் வெகுவிரைவிலேயே உண்டாகிவிட் டது. முக மலர்ச்சியுடன் வேணி, மைதிலியை முதுகில் தடவிக் கொடுத்தபடியே நகைத்துக்கொண்டு. "நாம் செய்த விபரீதமான கர்மத்திற்குக் கடவுள் என்ன செய் வார்? அவர் மேலே பழி போட்டுத் திட்டி இன்னும் பாவத்தை மூட்டைதான் கட்டிக்கணும். இந்த சுலோகத் தில் பகவானின் ஆறுவிதமான குணங்களையும், ஆறு பக்தர்களின் மூலம் விரிவாக சொல்லி இருக்கு. அந்தப் பக்தாளைப் போல நாமும் இடைவிடாமெ பகவானெ பஜித்தா நமக்குக் கருணை செய்யாமலா இருப்பார்? அந்தக் குறை நம்மிடமே இருக்கச்செ பகவானே சொல்லி உப யோகமென்ன?" என்றாள்.

மைதிலி:—ஆமாம்! வேணீ! எல்லா வேதாந்தமும் எனக் குத் தெரியும். நானுந்தான் நாள் முழுக்கக்கூட சொல்லு வேன். சொந்தத்திற்கு என்னவாச்சு! இன்னிக்குப் பாரு ஒரு வேடிக்கெ. கிழவரின் மூத்த மனைவியோடெ தம்பி ஊரிலிருந்து வந்திருக்கான். அவனை நான் இதுவரையிலெ பார்த்ததெ இல்லெ. எங்கேயோ கல்கத்தாவிலே இருக் கானம். அவன் இன்று மருமாக்களே பார்க்கவந்தான். ஒரு மனுஷன் நம் வீட்டுக்கு வந்தா; அவன் நம்மை விசா ரிச்சா, நாமும் பதில் சொல்லணமா இல்லையா? அப்படி அவன் ஏதோ விசாரிச்சான். என்னே பாத்தாதான் எல்

லோருக்கும் பாழாப்போன அழுகை வந்துட்றது. என்னைக் கண்டதும் 'ஐயோ! ச்ச்சு! என்று சொல்லிவிட்டான்.

கிழவருக்குப் பெரிய சந்தேகப் பிசாசு உள்ளே பூந்துண்டு ஆட ஆரம்பிச்சுடுத்து. உள்ளே வந்து என்னைக் கன்னுபின்னுன்னு திட்டி, "உனக்கென்ன அவனோடே பேச்சு? இனுமே அவன் எதிரே வா பாக்கலாம்னு," வசுவோடெ ஒதையும் குடுத்தார். தன் மகனைக் கூப்பிட்டு ஒங்க மாமாவெ சீக்கிரம் ஊருக்குப் போகச் சொல்லு. இங்கென்ன காரியம்னு' உபதேசம் பண்ணினார்.

'ஊரிலிருந்து வந்தவாளெ அப்படி சொல்றது அழகில்லெ. நாளைக்கி எளையாதான் இப்படி சொல்லச்சொன்னுன்னு என் தலையே உருட்டுவா. நீ ஒன்னும் சொல்லாதேயப்பான்னு நான் சொல்லிப்புட்டேன். அவ்வளவுதான். இன்னும் கோபம் வந்து விபரீதமாக் கூச்சல் போட்டார். அவன் வரட்டும் நானே வெறட்டிப் புட்ரேன். அவன் எதிரே தலெ காட்டு சொல்றேன்; ஒன்னெ கொண்ணு புட்ரேன்னு என்னை பிடித்து இழுத்து உள்ளே தள்ளி, கதவெ தாளிட்டுண்டுப் போயிட்டார்.

"விதியை எண்ண எண்ண என்னை நானே தற்கொலை ஏன் செய்துக்கக் கூடாதுன்னு ஒரு வெறியும் பிடிச்சுக் கலங்கினேன். தற்கொலையின் பாவத்தை எண்ணி சற்று அடங்கினேன். வண்டிக்காரக் கரப்பனும்; மீனுவும் கிழவரோடெ சண்டே போட்டுக் கதவெ திறந்தா. நான் அப்பவும் வெளியே வரவே இல்லே. எத்தனை நாழிதான் அழுதுண்டே படுத்திருக்கிறது. பசங்க பள்ளிக்கூடம் போயிட்டா. கிழவர் மருந்து கேட்லாக்குகளெ பார்க்க எதிர்த்த வீடடுக் கிழவரோடெ போயிட்டார். எனக்குப் பயித்தியம் புடுச்சுடும்போலெ இருந்தது. எழுந்து வந்துட்டேன். காத்தாலெ பல் தேச்சதோடெ சரி. இன்னிக்கு முழு பட்டினி போட்டு ஏகாதசியாவது கொண்டாடலாம்னு இருக்கேன். எத்தனை இம்சையும் சகிக்கலாம். மனுஷனுக்குச் சந்தேகப்பிசாசு பிடிச்சுட்டா அந்த அவஸ்தெயெ எப்படித்தான் பொறுக்கறது வேணி!'—என்று கூறும்போது கண்ணீர் ஆறாய்ப் பெருகிவிட்டது.

வேணிக்கும் தாங்கமுடியாத விசனம் பொங்கிவிட்டது. "ஐயோ! நெருப்பெ ஈ, எறும்பு மொய்க்கிறதுங்கராப்பலெ இருக்கே ஒன்னெ சந்தேகப்பட்ரது, மைதிலி ! பட்டினியா

கவா இருக்கே? அம்மா! எம் மனசு சகிக்கலேடி! நான் உனக்குக் கூடப் பிறந்தவளாட்டும் எண்ணிண்டு ஒரு உருண்டெ சாதம் சாப்பிடும்மா! ஏகாதசி நேத்திக்குப் போச்சு" என்று கூறிக்கொண்டே எழுந்து சென்று இலையைப் போட்டுப் பரிமாறிவிட்டு, அன்பு ததும்ப மைதிலியின் கையைப் பிடித்து இழுத்து வந்து, இலைமுன் உட்கார வைத்தாள்.

வேணியின் கரைகாணாத அன்பின் அமுதைத் தட்டச் சக்தியற்ற மைதிலி மெல்ல எழுந்துபோய், இலையில் உட்கார்ந்து சாப்பிடவாரம்பித்தாள்.

வேணி:—மைதிலி! ஏதோ ஏழையின் வீட்டுச் சாப்பாடு. ருசிக்குமோ ருசிக்காதோ! அன்புதான் பிரதானம். விருந்து செய்ரது ஒன்னும் பிரதானமில்லெ.

இந்த வார்த்தைக்கு மைதிலியால் பதில் சொல்லவே முடியவில்லை. ஏழைக் குடும்பத்தின் ஒற்றுமையும், ருசியாயும் ஆரோக்யமாயும் இருக்கும் சாப்பாடும் அவளைப் பரவசமுறச் செய்தன. "வேணீ! கடலில் வற்றாத நீர் அலை மோதிச் சென்றாலும் அதை ஒரு கையாவது அள்ளிக் குடிக்க முடியுமா? சிறிய ஓடையாயினும் அதன் நீரல்லவோ கரும்பின் சாறுபோல் மக்களுக்கு உதவுகிறது. அது போலத்தான் என் செல்வமும் வாழ்க்கையும்" என்று கூறிக் கண்ணீர் உதிர்த்தபடியே, உண்மையில் பசியின் கொடுமையால் பூர்ண திருப்தியுடனும் ப்ரீதியுடனும் சாப்பிட்டாள்.

அச்சமயம் அவ்வறையின் வெளியில் யாரோ வரும் சப்தம் கேட்டு, வேணி உற்றுக் கவனித்தாள். "அம்மா! உள்ளே வரலாமா!" என்ற ஒரு குரல் மிகவும் வணக்கமாகக் கேட்டதும், வேணி கதவைத் திறந்தாள். அழகே உருக்கொண்ட வீர வாலிபன் ஒருவன் வெகு மரியாதையுடன் உள்ளே வந்தான்; மைதிலி சாப்பிடுவதைக் கண்டதும் அவனை மீறி கண்களில் ஜலம் ததும்பிவிட்டது.

"அம்மணீ! சாப்பிடும்போது நமஸ்காரம் செய்யப்படாது. என்னால் ஒங்களுக்கு நேர்ந்த தண்டனையை முத்துசாமி மூலம் தெரிஞ்சு என் மனசு நெருப்பில் விழுந்த புழு போலத் துடிக்கிறது. நான் ரொம்ப சகஜமாய் அங்கே வந்ததுக்குப் பலன் ஒங்க தலேலே வெடியும்னு தெரிஞ்சா

நான் முதல்லெயே ஓட்டலில் எறங்கி இருப்பேன். என் முட்டாள்தனத்தாலே நான் வந்ததும், ஒங்களுக்கு இந்த மாதிரி தண்டனே கிடைச்சதும் என் மனசை அறுக்கிறது. அம்மா! என்னே மன்னிக்கணும். நான் இப்பவே போறேன். என் மேலே கோபப்படக் கூடாது. நீங்க இங்கே போயிருக்கிறதாக கருப்பன் சொன்னுன். அவ னிடம் விலாசங் கேட்டுண்டு இங்கு வந்து ஒங்களிடம் மன் னிப்பு வாங்கிண்டு ஊருக்குப் போகவே வந்தேன்" என்று விசனத்துடன் கூறினுன். அவன் முகத்தில் பரிதாபக் களே தாண்டவமாடியது.

மைதிலி இம்மாதிரி இவன் வருவான் என்று கனவி லும் நினைக்கவில்லையாதலால், அவனைப் பார்த்ததும் மைதி லிக்குத் தூக்கிவாரிப்போட்டது. அவன் கூறிய ஒவ்வொரு வார்த்தையும் அவளால் தாங்க முடியாத விசனத்தைக் கிளறிவிட்டது போலாகி விட்டது. பதில் பேச வாயை எத்தனைதரம் எடுத்தும் முடியாது துக்கம் தொண்டையைப் பிடித்து இறுக்குகிறது. கையில் எடுத்த சாப்பாடும் அப் படியே நின்று விட்டது. தன்னுடைய கர்மம் எத்தனை பேரை ஆட்டுகிறது. ஈசா! என்ற ஒரே எண்ணம் அவளை வாட்டுகிறது. கையை அப்படியே உதறிவிட்டு கண்ணீர் கன்னத்து வழியே பெருகி வழிந்தவாறு, "ஐயோ இந்த மகா பாவியினலே நல்ல மனுஷாளான ஒங்க மனசு நோகும்படி நேர்ந்துவிட்டது என்னுயிரையே வதைக்கிறது. எல்லாம் என் விதி; ஒத்தர்மேலேயும் குத்தமே இல்லே. நீங்க இத்தனை தூரதேசம் வந்தும் இந்த மாதிரி அவமான மும், அபவாதமும் என்னுல் ஏற்பட்டதற்கு என்னை மன் னிக்கணும்" என்று மேலே கூறமாட்டாமல் தலையைக் குனிந்துகொண்டு பூமியை நோக்கினுள். கண்ணீர் மணி கள் உருண்டு விழுந்து சிதறின.

அதே சமயம் அட்டகாஸமாயும் ஆனந்த நகைப்புட னும் ஏதோ ராகத்தைப் பாட்டாக இழுத்துப் பாடிக் கொண்டே கிழவர், 'மூர்த்திவாள்!' என்று கூப்பிட்ட படியே உள்ளே பிரசன்னமானுர். இவரைக் கண்டதும் எமனையே நேரில் பார்ப்பதுபோல் மைதிலிக்கும், அந்த மனிதனுக்கும் தூக்கி வாரிப் போட்டது. வேணிக்கோ ஆகாயமும், பூமியும் சுழலுகின்றன. கிழவர், இங்கு நிற் கும் வேணுசாமியையும் மைதிலியையும் பார்த்துவிட்டது

தான் தாமதம்? கண்கள் நெருப்புப் பொறியாகி சிவந்து ஜ்வாலை வீசுகின்றன. தேகம் முற்றும் படபடத்துடன் ரோமம் துடிக்கவாரம்பித்தது....அந்தோ! இந்த விபரீதத்தினால் என்ன விபத்து நேருமோ? என்ன ப்ரளயம் வந்துவிடுமோ? என்ற பெருந் திகில் மைதிலியின் அடிவயிற்றில் இடி இடித்ததால், அப்படியே சுவருடன் சாய்ந்தாள்.

அதே சமயம் வழக்கமாக என்றாவது ஒருதினம் கேட்கும் கந்தர்வ கானத்தின் இன்னொலி மாதுர்யமாய் வானக் குயில் பாடுவதுபோல் கேட்டது.

(முன்பு பாடிய பாடலின் மெட்டு; தொடர்ச்சி; சரணம்.)

பாலை வனத்திலில் பதறித் துடிக்கினும்
காலக் கூத்தனின் கொடுமையால் கதறினும்
மாலின் பதம் மறவேல். (தூய்மையினாலே)

இந்த இன்னிசை கீதாம்ருதத்தில் மைதிலி அப்படியே ஐக்யமாகி விட்டாள். வேணியும் இந்த அபூர்வ கானத்தின் வாரிதியில் ஆழ்ந்தாள்.

24

எந்தக் காலத்திலும் மக்கள் தங்களுக்கோர் நெருக்கடியான சமயமோ, ஆபத்தோ நேர்ந்துவிட்டபோதுதான் கடவுளைப் பழிக்கவும், துதிக்கவும், வேண்டவும் அதிகமாக முனைகிறார்கள். கடவுளைக் கனவிலும் திட்டும் நாஸ்திகர்கள்கூட அம்மாதிரியான சமயங்களில் தம்மை மீறி, மனித சுபாவத்திற்குள்ள இயற்கையான பக்தி வெளிப்பட்டுப் பிரார்த்தனைகள் செய்து கொள்கிறார்கள் என்றால், ஆஸ்திகர்களைப் பற்றிக் கேட்கவும் வேண்டுமோ?

வேணியின் நெஞ்சு படபடவென்று அடித்துக்கொள்கிறது. "நம் வீட்டில் இந்தப் பெண் வந்திருக்கையில், என்ன விபரீதம் நேரிட்டு விடுமோவென்ற பயமும், திகிலும் தலைதூக்கி விட்டன. கிழவனின் சந்தேக எண்ணத்தின் விபரீதம் எம்மட்டும் கொண்டு போகுமோ? இச்சமயம் நம் கணவரும் வந்து விட்டால், அவருக்கு என்ன தோன்றுமோ? பகவானே! ஒருவிதமான விகாரமும், விபரீதமுமின்றிக் காக்கவேண்டும் என்னப்பனே!" என்று வேண்டியவாறு மைதிலியைத் தன்மீது சாற்றிக்கொண்டாள்.

அங்கு நிற்கும் வேணுசாமிக்கு மனத்தில் செய்யும் வேதனைக்கு ஓர் எல்லையே இல்லை. மைதிலியைப் பார்க்கிறான். வயிறு பற்றி எரிகிறது. கிழவரை நோக்க ஆத்திரம் அவனையும் மீறிக்கொண்டு வருகிறது. கிழவரின் மண்டையை உடைத்து விடலாமாவென்ற கோபம் கட்டு மீறி எழும்புகிறது. உடனே தன்னையே தான் சமாளித்துக் கொண்டு கிழவரின் முகத்திலடித்ததுபோல, தடாரென்று அவரைப் பிரதக்ஷணம் வந்து, கீழே விழுந்து சேவித்துக் கைகட்டியவாறு, "தர்ம பிரபுவே! ஒங்களைப்போல மகா உத்தம ஆத்மாக்கள் உலகத்திலே இருக்கிறதனாலேதான் ராமராஜ்யகாலம்போல் தேசத்தில் சுபீக்ஷம் பொங்குகிறது. எங்கே பார்த்தாலும் தர்ம தேவதை தாண்டவம் செய்கிறது நீங்க செய்த-செய்யவந்த-செய்யப்போற காரியத்தினால் உலகமே கூடிய சீக்கிரம் பிரளயத்திலே மூழ்காமல் இருக்கணுமே! ஐயோ!....சென்றது போக இன்னும் நூறு வருஷம் நன்னா இரும்" என்று அடக்கமாட்டாத ஆவேசத்துடன் கூறிவிட்டு, "அம்மா! உன் விதி என்னால் இன்னும் பலப்படவேண்டாம். நான் போய் வரேன்" என்று கூறிக்கொண்டே கிழவர் வியக்கும்படி சடக்கென்று வெளியே போய்விட்டான்.

கிழவருக்கு ஒன்றுமே தோன்றவில்லை. கோபம் மட்டும் தலைக்கேறி விட்டது. "ஆமாண்டா! அல்பாயுசே! நான் நூறு வருஷமில்லே. எரநூறு வருஷம் இருக்கப் போறேண்டா! நீ இப்பவே செத்துப் போ! போடா! போ! போ!........சின்ன பெண்கள் மேலெல்லாம் கண் வேட்டையாடும் கட்டை தடியா!.... வாயெப்பாரு வாயே!" என்று அவன் சென்ற திக்கைப் பார்த்துக் குதிக்குறார். கையைச் சுடுக்கிச் சுடுக்கித் திட்டுகிறார். பிறகு கயிற்றுக் கட்டிலில் உட்கார்ந்தார்.

கிழவரின் தாண்டவம் வேணியை நடுங்கச் செய்துவிட்டதால், வேணி மைதிலியை மெல்ல அழைத்துக் கொண்டு: கிழவர் எதிர்பார்க்கபதபடியே அவள் வீட்டிற்குப் போய் விட்டாள்! கிழவர் முதுகை வாசற்படி பக்கமாகத் திருப்பிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்ததால், இவர்கள் சென்றதை கவனிக்காது தன் போக்காக முணுமுணுவென்று ஏதோ மந்திரம் போல ஜபித்துக் கொண்டிருந்தார்.

அப்போது வாஸந்தியும் ராஜூவும் பலகை புத்தகத்துடன் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து வந்தார்கள். வாசற்படியருகில் வரும்போதே கிழவர் அங்கு உட்கார்ந்திருப்பதையறிந்ததும் வாஸந்திக்கு இங்கு நடந்த ஒரு செய்தியும் தெரியாதாகையினால், தன் இயற்கையான விளையாட்டுப் புத்தியுடன் மெல்ல சந்தடி செய்யாமல் ஒரு கயிற்றை எடுத்துக் கிழவரின் பின்புறம் தொங்கும் கால் வேஷ்டியில் முடிபோட்டு, அதைக் கதவு வளையத்தில் கட்டிவிட்டு, ஒரு துரும்பை எடுத்துக் கிழவரின் பின்புறமாகவே காதில் குடுகுடுவென்று குடைந்தாள்.

கிழவர், 'ஏதோ என்னதோ' என்று தலையை மாடு போல் உதறிக்கொண்டே, "ஏய்! அடீ! மைதிலி! வீட்டுக்குப் போ! இன்னும் இங்கே என்ன பண்ரே? திருட்டுத் தனமா அவனெ இங்கே வரச்சொல்லிப்புட்டு நீயும் இங்கு தளுக்கா வந்தது யாருக்குத் தெரியாதுன்னு பார்த்தே. உம். போ. வீட்டுக்குப் போ" என்று திரும்பிப் பார்க்காமலேயே கூறினர்.

வாஸந்தி கடகடவென்று சிரித்துக்கொண்டே கிழவரின் எதிரே வந்து வீதிப்பக்கமுள்ள ஜன்னலைக் காட்டி, "தாதா! நீங்க பாக்காமலெயே பேசறங்களே! அதோ பாருங்கோ யாரு போரான்னு...." என்று கிழவரைக் கூப்பிட்டாள். கிழவர் எழுந்து வந்தால் வேஷ்டி இழுத்துக் கீழே விழுந்து விடுவார்; வேடிக்கைப் பார்க்கலாம் என்ற குறும்புத் தனத்தினலேயே அப்படிக் கூப்பிட்டாள்.

கிமவர் வெகு சுறுசுறுப்பாக எழுந்து வரும்போது வேஷ்டியில் கட்டியுள்ள கயிறு பின்னல் இழுத்ததால் தடுக்கி தடாரென்று விழுந்து விட்டார். ராஜூ ஆச்சரியம் தாங்கமாட்டாது கடகடவென்று கையையும் கொட்டிக் கொண்டு சிரித்தபடியே, "தாதா! தாதா!! என்று எதிரில் நின்று குதிக்க ஆரம்பித்தான். வாஸந்தி ஒன்றும் அறியாதவளைப்போல், :"ஐயோ! தாதா! கீழேயா விழுந்துட்டேள். அடி கிடி பட்டதா? தாதா!" என்று கூறிக் கொண்டே வந்து வேஷ்டியிலிருந்த முடியை அவிழ்த்து விட்டு, அவரைக் கையைப் பிடித்து இழுத்தாள்.

கிழவருக்கு ஏற்கெனவே பொங்கும் ஆத்திரத்துடன் இதுவும் சேர்ந்ததால், முன்னிலும் பன்மடங்கு அதிகரித்த கோபம் வந்துவிட்டது. மைதிலியின் எதிரில் தாம் விழுந்து

விட்டதாக எண்ணியே அவருக்கு அவமானமும் ஆவேசமும் உண்டாகிவிட்டன. வாஸந்தியும் ராஜூவும் சிரிப்பதும் அவர் வேதனையைப் பின்னும் தூண்டுவதுபோலாயிற்று. ஆனல் குழந்தைகளை வையவும் அஞ்சியவராய்ச் சுருட்டிக் கட்டிக்கொண்டு அசட்டுச் சிரிப்பு சிரித்தவாறு எழுந்து நாற்புறமும் பார்த்தார். அங்கு வேணி, மைதிலி இருவரையும் காணுததால், தலையைத் தடவிக்கொண்டே, "ஏம்மா வாஸந்தி! அம்மா எங்கே?" என்ருர்.

வாஸந்தி கிழவரின் கையைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு போய், "தாதா! அதோ பாருங்கோ யார் போரு பாத்தங்களா?" என்று ஜன்னலால் காட்டினுள். வீதியில் வேணியும் மைதிலியும் தெருக்கோடியில் போவதையும், அவர்களுக்குச் சற்றுப் பின்னல் வேணுசாமி செல்வதையும் கிழவர் பார்த்துவிட்டார். அவருடைய இதயம் படபடவென்று அதிவேகமாக அடித்துக்கொள்ளவாரம்பித்தது.

"வாஸந்தி! இரு இரு இதோ நான் போய் ஒரு நிமிஷத்தில் வந்துட்ரேன்" என்று கூறிக்கொண்டே அங்கிருந்து வேகமாக வீதியை நோக்கி நடக்கவாரம்பித்தார். வாசற்படியின் நினைவு அவருக்கு அப்போதும் மறக்கவில்லையாதலால், வேகமாகப் போகும்போது பாதி முதுகு வளையும்படியே குனிந்து ஓடினர். அவர் தொந்தி குலுங்கக் குலுங்க ஓடும் வேடிக்கை குழந்தைகளைச் சிரிக்கச் செய்துவிட்டதால், " தாதா ! தாதா!" என்று பெரிசாகச் சத்தமிட்டுச் சிரித்துக்கொண்டே கிழவரைப் பார்த்தார்கள்.

25

ஆத்திரம் பொங்கினுலும், சந்தோஷம் பொங்கினுலும் மனிதர்களின் நிலை கலங்கச் செய்து சிறிது தடுமாற்றத்தையே அளித்துவிடும், இவ்விரண்டுடன் சந்தேகப் பிசாசும் ஒரு மனிதனைப் பிடித்துக்கொண்டால், ஆட்டத்திற்கு கேட்கவேண்டுமோ? மந்திரம், தந்திரம், உடுக்கை, வேப்பிலை, பிரம்படி, தூபம் முதலியன எதுவும் போடாமலேயே பேயாட்டமாடித் திருப்பாட்டுப் பாடவாரம்பித்துவிடும்.

அந்த முறையில் சற்றும் பின்வாங்காத, சளைக்காத முதல் நம்பர் தாம்பூலம் பெற்ற கிழவரின் நிலைமையைக்

கூறவேண்டுமா? வீதியில் ஓடுகிறோமா, நடக்கிறோமா என்பதையும் மறந்து வேகமாயும் தாறுமாருயும் கண்ணை மூடிக்கொண்டு அம்மூவரையும் துரத்தியவாறு ஓடினர்.

முன்னே சென்ற மூவரும் திரும்பிக் கூட பார்க்கவில்லை. மைதிலியையும், வேணுசாமியையும் கூப்பிட வேண்டுமென்ற ஆத்திரம் அவரை வாயெடுக்கச் செய்கிறது. எனினும் நடுவீதியாயிற்றே என்று சிறிது யோசனையுடன் நடந்தார்.

அச்சமயம் எதிர்வீட்டுக் கிழவர் ஒரு செம்பில் நெய் வாங்கிக்கொண்டு எதிரில் வேகமாக வந்தார். இவர் போகும் ஜோரில் அவர்மீது முட்டியடித்துக் கையிலிருந்த நெய் மேலேகொட்டி வேதாசலத்திற்கு அபிஷேகமாய் விட்டது. இமை கொட்டும் நேரத்தில் நடந்த இச்செய்கையில் ஒருவரை யொருவர் பிறகே அறிய நேர்ந்தது. "ஏண்டா வேதாசலம்! நீ நாசமாப் போக! எதிரே வரது கண் தெரியலையா? ஒரு வீசே நெய்யும் பாழாப் போச்சேடா! என் பொண்ணுத்துக்கு வாங்கிண்டு போற நெய்யாச்சே! என்னடா ஓட்டமிது? எங்கே குபேர பட்டணம் கொள்ளை போயிடுத்து!" என்று கேட்டார்.

கிழவர் நெய் அபிஷேகத்தையும் லக்ஷயம் செய்யாமல், "அப்பாடா! நீதானு! பொழச்சேன், குபேர பட்டணம் மட்டுமா கொள்ளை போரதுன்னு பாத்தே. குடும்பப் பட்டிணமே கொள்ளை போகப் போறதய்யா! அப்றம் சொல்ரேன். கழுகு கமலத்தெ அடிச்சிண்டு போகப் பார்க்கிறது இரு! இரு!' என்று கூறிக்கொண்டே மீண்டும் அதே நெய் அபிஷேகத்துடன் ஓடினர். எதிர்வீட்டுக் கிழவருக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. சற்று நின்று திரும்பிப் பார்த்தார் பிறகு போய்விட்டார். வேதாசலம் தொடர்ந்து போவதற்குள், மைதிலியும் வேணியும் வீட்டுக்குள் போய்விட்டார்கள். வேணுசாமி பின்னல் போய்க்கொண்டிருந்தான். கிழவர் ஆத்திரமாக தடதடவென்று படி ஏறி வாசக்கதவை தாளிட்டுக்கொண்டு, "வரட்டும்! வரட்டும்; அந்தப் பயலே வாசல்லெயே நிக்க வெச்சு மானத்தை வாங்கறேன்" என்று உறுமிக்கொண்டே கதவுக்குப் பின்னல் நின்ருர். கதவை வேணுசாமி இடிப்பான் என்பதே அவர் நோக்கம்.

நிமிஷம் ஒன்று, இரண்டு ஐந்தாகிவிட்டது. கதவை யாரும் இடிக்கவில்லை. கோபத்துடன் வீதிக் கதவைத்

தானே திறந்து தலையை நீட்டி எட்டிப் பார்த்தார். வேணு சாமியை வீதியிலே காணவில்லை. பின்னும் குறட்டுப் பக்கம் வந்து நிற்கும்போது மெத்தை பால்கனி வராந்தாவில் பேசுங் குரல் கேட்டு திடுக்கிட்டவராய், அதை நிமிர்ந்து பார்த்துக் கவனித்தார்.

வேணுசாமியும் முத்துசாமியும் பேசிக்கொண்டு நிற்பதைக் கண்டதும், "நாம் எப்படி ஏமாந்தோம்? எப்படி அவன் உள்ளே வந்திருப்பான்?" என்ற சந்தேகமும் அவமானமும் உண்டாகிவிட்டன. எனினும் அவர்கள் சம்பாஷணை இவருடைய கவனத்தை இழுத்தது.

முத்து:—ஆமாம் மாமா! எனக்குக்கூட ரொம்ப கஷ்டமாயிருக்கு. எங்க பாட்டியும், அப்பாவும் சேந்து சித்தியை கொன்னுப்புட்டான்னே சொல்லலாம். சித்தி எத்தனை நாள் ராத்திரி பட்டினி தெரியுமா? நான் பாதி ராத்திரியிலே எப்போ ஏந்து பாத்தாலும் சித்தி அழுதுண்டே படுத்திருக்கா! இல்லாட்டா ஏதாவது படிக்கிரா! அதுவும் தப்பினு வெளி மெத்தெலே தனியா போயி பிசாசு போல் ஒலாத்தரா! ஆகாசத்தைப் பாக்கரா! வெளியிலேயே படுத்துப் புலம்பரா! நான் சின்னவனுக்கூட அவ அழறது எனக்குத் தாங்கலே. என்ன செய்யறது?

வேணு:—ஒங்கப்பாவே போலப் புத்திக் கெட்ட கெழங்களை எல்லாம் புடிச்சி தண்டிக்க ஒரு சட்டம் கொண்டு வந்து தண்டிச்சுப்புட்டா வயித்தெரிச்சல் தீரும். ஐயோ பாவம்! மைதிலியைப் பாத்தா துக்கம் தாங்கல்லே....அவ மகா புத்திசாலீ. மகா உத்தமி. வெகு பொறுமைசாலி.

இந்த வார்த்தைகள் கிழவரின் காதில் விழுந்ததும் தீயே அவர் காதின் வழியாய் உள்ளே சென்றதுபோலாகிவிட்டது. "ஆஹ்ஹா! படவாப் பயல் என்னெ கண்டிக்க இந்தக் கழுதெ சட்டம் கொண்டுவரப் போறதா! இருக்கட்டும். இப்போ யாருக்கு மொதல் தண்டனெ கெடைக்கிறது பார்க்கிறேன்" என்று கூறிக்கொண்டே, தடதடவென்று மாடிப்படியில் ஏறினர்.

மேலே ஆத்திரத்துடன் சென்று பால்கனியில் பார்க்கையில் அங்கு யாருமில்லாது ஏமாற்றத்துடன் வீதியை நோக்கினர். மாடியிலிருந்து வீதியிலேயே இறங்கும் மாடிப்படிக் கதவைத் திறந்துகொண்டு, முத்துசாமியும் வேணு

சாமியும் கையில் ஒருவன் படுக்கையும் ஒருவன் பெட்டியையும் எடுத்துக்கொண்டு வீதியில் செல்வதையும், அடுத்த நிமிஷமே ஒரு ரிக்ஷாவண்டியில் வேணுசாமி படுக்கை, பெட்டி இரண்டையும் வைத்துக் கொண்டு தானும் ஏறிக்கொண்டு போவதையும், முத்துசாமி மாமனை வழியனுப்பிவிட்டு, மனக் கலக்கத்துடன் திரும்பி வருவதையும் கிழவர் பார்த்தார்.

கிழவர் வந்த வேகத்தில், பால்கனியிலிருந்து வேணுசாமியை அப்படியே தூக்கி வீதியில் உருட்டி அவனைக் கொன்றுவிடவேண்டும் என்று வந்ததற்கு ஏமாற்றமடைந்தும் அவன் போய்விட்டதானது சிறிது ஆறுதலையுங் கொடுத்தது. தன் தலையைத் தடவிக்கொண்டு, ''வரட்டும் கழுதை! இனிமே இந்தப்படி ஏறமுடியுமா பார்க்கிறேன். பிச்சி பிச்சி எறியமாட்டேனு! சோதாப்பயல்!'' என்று முணுமுணுத்துக்கொண்டே இருக்கையில், வேணி உள்ளே இருக்கும் ஞாபகம் வந்தது. அவளைப் பார்க்கவேணுமென்ற விகார எண்ணம் தலை தூக்கி விட்டதால், அங்கிருந்து வருவதற்கு நினைப்பதற்குள், வேணி தன் வீட்டை நோக்கிச் செல்வதைப் பால்கனியிலிருந்து பார்த்து, ''இதுவும் ஏமாற்றமா! ஐயோ ராகவா!'' என்று கூறி முணுமுணுத்துக்கொண்டே மறைந்தார்.

2

இன்ஸ்பெக்டர் ஏகாம்பரத்தை அறியாதோர் கிடையாது. அவர் மகா உத்தமரும் தயாள குணமும் பரோபகார சிந்தையும் பொதுமக்களுக்கு என்றும் தான் நன்மை செய்யக் கடமைப்பட்டிருப்பதாகவே தன்னை நினைத்து உழைக்கும் விசால குணமும் பொருத்திய மகா வீரர். அவர் செய்துள்ள உண்மையான தியாகங்கள் அனேகம் இருக்கின்றன. தான் வகித்துள்ள உத்தியோகம் மிகவும் அபாயகரமான போலீஸ் இலாகாவாயிற்றே! எந்த நேரம் எந்தத் திருடனுல், கொலைக்காரனுல், பகையாளிகளால் தனக்கு விபத்து நேருமோ என்ற எண்ணம் அவர் மனத்தில் ஒரு சிறிது இருப்பினும், அதைவிடச் சிறந்ததும், தலை தூக்கி நிற்பதுமான தயாள குணத்திற்கும், பொது மக்கள் சேவைக்குமே அவர் அதிகம் ஈடுபடத் தயாராயிருந்தார்.

[இவருடைய மகிமையை ஒரு சிறிது விளக்கியுள்ள *"ராஜ மோஹன்" என்ற நாவலைப் படித்தால் தெரியும். இவருடைய வீரமும் தியாகமும் தனியே எடுத்துக் காட்டும் சந்தர்ப்பம் வாய்க்கும்போது அதை வெளியிடுவோம்.]

அத்தகைய ஏகாம்பரம் ஆபீஸ் ரூமில் உட்கார்ந்திருக்கையில், எதிரே சப் இன்ஸ்பெக்டரும், ஜவான்களும் நின்றிருந்தார்கள்.

ஏகாம்பரம்:—இன்னும் ஒன்றும் விளங்கவில்லையே ; அந்த மாதிரி நூதன முறையில் கொள்ளை நடப்பது வேடிக்கையாகவே இருக்கு. இந்த ஒரு வாரத்துக்குள்ளே எத்தனெ எடத்துலெ நடந்திருக்கிறதாகச் செய்தி வந்திருக்கு?

சப் இன்:—சுமார் பத்து வீட்டிலெ நடந்திருக்கிறதாகத் தகவல் வந்திருக்கு. எப்படி எப்படி பார்த்தாலும் ஒன்னும் புலன் கிடைக்கல்லெ.

அதேசமயம் டெலிபோன் மணியடித்தது. ஏகாம்பரம் ரிஸீவரை எடுத்து, 'ஹல்லோ! யார் பேசறது? வேதாசலம் வீடா? கொள்ளையா! அவர்கள் இருக்குறார்களா? போய் விட்டார்களா! ஐயாயிரம் ரூபாய் மதிப்புள்ள சொத்தா? சரி; இதோ வந்துவிட்டேன்" என்று கூறிவிட்டு, உடனே தன் ரிவால்வருடன் ஜவான்களை அழைத்துக்கொண்டு கிளம்பி காரில் ஏறி, நேரே வேதாசலத்தின் வீட்டிற்கு வந்து இறங்கினர்.

உள்ளே சென்றபோது கருப்பன்தான் முன்னல் நின்று "வாங்க எஜமான்! அநியாயக் கொள்ளை எஜமான்! யாரோ ரெண்டு பொம்பளெங்க ரொம்ப அழகா இந்தக் காலத்துக்கு ஏத்தாப்பேலெ சிங்காரிச்சிக்கினு கையிலே அத்தரு, பன்னீரு, செண்டுங்க, தைலங்க, குங்குவம் அல்லாம் எடுத்துக்கினு வந்தாங்க. எங்கம்மா அந்தத் தைலத்தே வாணும் போங்கோன்னுங்க. அந்தப் பாவிங்க கேக்கலெ. வாசனெ பாரேன். ரொம்ப ஒஸ்தி தைலம் இண்ணுங்க. அம்மா, திங்கொயங்தெக்கு வாங்கலாமுண்ணு அதை மோந்து பாத்தாங்க. அப்பவே என்னெயும்பாக்கச் சொன்னுங்க. ரெண்டு பேரும் பாத்தோங்க. அப்படியே நான் மழக்கமா உயுந்துட்டேங்க அம்மாளும் படுத்துட்டாங்களாம்.

கண்ணெ தொறந்து பாக்கச்செ வெள்ளி சாமாங்க பணங்க அல்லாம் பூட்டுதுங்க. ஒடனே டெலிபோனு செய்

யச் சொன்னேங்க. எங்கம்மாளுக்கு இன்னும் தெளிய லெங்க. இதோ படுத்து கெடக்கறாங்க, எசமான்! டாக்டருக்கும் டெலிபோன் செஞ்சார்சுங்க" என்று கண்ணீர் பெருகக் கூறினன்.

கருப்பனின் சம்சாரம், மைதிலிக்கு ஜலத்தைத் தெளித்து விசிறிக்கொண்டிருந்தாள். அழகு தேவதையே சயனித்திருப்பதுபோல் கிடக்கும் மைதிலிக்கு மயக்கம் தெளியவே இல்லை. இன்ஸ்பெக்டர் அந்த வாஸனை எப்படி இருந்தது என்று அடையாளம் பார்க்கத் தேடியும் அங்கு ஒரு சின்னமும் அகப்படவில்லை. மைதிலியின் தேகத்திலிருந்த நகைகள் கழற்றப்பட்டிருந்தன. இன்ஸ்பெக்டர் எல்லாவற்றையும் குறித்துக் கொண்டார்.

இதற்குள் டாக்டர் ராமநாதன் வந்தார். மைதிலிக்கு தக்கபடி சிகிச்சை செய்தவாறே, "ஓதென்ன இன்ஸ்பெக்டர்வாள்! இந்தமாதிரி மயக்கம் போட்ட பேஷண்டை நான் பார்த்து வரேன்; இந்த மயக்க மருந்து ஏதோ கொடிய விஷங் கலந்ததாகவே நான் எண்ணுகிறேன். ஏன்ன, இதை அதிகமாக மோந்துவிட்டா பிராணனும் போயிடும். அப்படியும் ஒரு கேஸ் முன்னே நடந்தது. இதுக்கு நீங்க தீர யோசனை பண்ணி முயற்சி எடுக்கலையா?" என்றார்.

ஏகாம்:—இதுக்காக ஏகப்பட்ட ஏற்பாடுகள் செய்திருக்கோம் சார்! இன்னும் ஒன்னும் கண்டு பிடிக்க முடியலெ. போன வாரங்கூட வாஸனை விற்கும் ஒருவனை மடக்கி மிரட்டி அவனிடம் உள்ள பொருளைப் பரீக்ஷித்துப் பார்த்ததில் அதில் கொஞ்சமும் தோஷமே இல்லை. அதனல் அவனை விட்டுவிட்டோம். ரகசிய போலீஸார் ஆங்காங்கே கவனிச்சுண்டுதான் இருக்கா.

அச்சமயம் மைதிலி மெல்ல கண்ணைத் திறந்தாள். போலீஸாரும், டாக்டரும் தன்னைச் சுற்றியிருப்பதறிந்து மிக்க கலவரத்துடன் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள். எதற்காக இப்படி நிற்கிறார்கள் என்பதை யறியும் பொருட்டு, அவள் ஆவல்கொள்கிருள் என்பதை வைத்தியர் உணர்ந்து "ஏம்மா! வாசனை எப்படி? ரொம்ப ரொம்ப பரிமளமோ.... ஒங்க ஒடம்பு நகைகள் எங்கே பாருங்கோ? தாதா எங்கே போயிருக்கா?" என்று அடுக்கடுக்காய் பல கேள்விகள் கேட்டார்.

மைதிலி:—(தன் உடம்பைப் பார்த்தாள். ஒரு நகையும் காணவில்லை; தூக்கி வாரிப் போட்டது) வாஸனைக்காரிகள் எங்கே? கருப்பா என்னடா சமாசாரம்? ஒன் எஜமானர் இன்னும் வரவில்லையா?

கருப்பன்:—யம்மா! அந்த வாசனை சுத்த மோசம்மா? அவுங்க கொள்ளைக் காரங்கம்மா. கொள்ளை யடிச்சுக்கினு பூட்டாங்க, நானு டெலிபோன் பண்ணச் சொல்லி, இவங்களே வரவயிச்சேனுங்க. இந்த மாதிரி திருடு ஊரெல்லாம் நடக்குதுங்க.

அப்போதுதான் கிழவர் வந்து இங்கிருக்கும் அமர்க்களத்தைப் பார்த்து தீயை மிதித்தவர்போல் துள்ளிக் குதித்து, "ஐயையோ! இதென்ன போலீஸ் கூட்டம்?" என்று கூறியபடியே, பயத்தால் கையிலிருந்த மன்மத பாண சஞ்சீவி நழுவி விட்டதும் தெரியாது ஓடிவந்தார். டாக்டர் குறும்பாக நகைத்துக்கொண்டே, அந்த மருந்தைக்கையில் எடுத்துக்கொண்டு அதைத் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்தார்.

இதைக் கவனித்த கிழவருக்கு அவமானம் தாங்காமல், கையையும் முகத்தையும் கோணக்கோண வலித்துக் கொண்டே, "டாக்டர்! இப்படி குடுங்கோ" என்று டாக்டர் கையிலிருந்து அதைப் பிடுங்கிக் கொண்ட பிறகே அங்கு நடக்கும் சங்கதிகளைத் தெரிந்து கொண்டார். இடி இடித்தாற்போல் அலறியபடியே, "ஐயாயிரம் ரூபாயாச்சே! ஸ்வாமி! என்று அடித்துக்கொண்டார்.

ஏகாம்:—சார்! கத்தினுல் உபயோகம் என்ன? பேசாமெ இரும். எங்களால் ஆனதைச் செய்து இதைக் கண்டுபிடிக்க ஏற்பாடு செய்ரோம், மைதிலியை நோக்கி, 'அம்மா! வந்த பெண்கள் எப்படி இருந்தார்கள்? ஏதாவது அடையாளம் சொல்லமுடியுமா?

மைதிலி:—சாதாரண உயரமும், வசீகரமான முகத் தோற்றமும் நாஸுக்கான அலங்காரத்தோடும் இருந்தார்கள். வேறே ஒண்ணும் தெரியலெ...இன்ஸ்பெக்டர் இவைகளைக் குறித்துக்கொண்டு, கருப்பனின் வாக்குமூலத்தையும் எழுதிக்கொண்டு போய்விட்டார்.

கிழவரின் முகத்தில் மட்டும் நம்பிக்கை இழந்த ஓர் கள்ள புத்தியின் ஜோதியே ஜ்வலித்ததை மைதிலி அறியாமலில்லை. அதற்கேற்ருப்போல் அதே சமயம் கிழவர்

ஒரு மாதிரியான விரைப்புப் பார்வை பார்த்தபடியே "ஏண்டீ! இந்தக் கதை எல்லாம் நிச்சயமா நடந்ததுன்னு எனக்குத் தோணவே இல்லெ. கருப்பந்தான் ஒங் கையாளாச்சே! இன்னிக்கி காத்தாலேகூட அந்த அயோக்யப் பயல் வேணுசாமி இந்தத் தெருவுலே போனான்; நான் பாத்தேன். அந்த நாய்க்கு இங்கே என்ன வேலென்றேன். நீ ஏதோ சொல்லி சங்கேதம் பண்ணித்தான் அவன் வந்திருப்பான். அவனுக்கு இதெல்லாம் கழட்டி குடுத்துட்டு, இப்படி ஒரு விதமா கதை கட்டிப்புட்டியோன்னுதான் எனக்குச் சந்தேகம்" என்று அழுத்தமான குரலில் சொன்னார்.

மைதிலியின் காதில் இச்சொற்கள் கேட்கும்போது அவளை அப்படியே முள் புதரில் போட்டுப் புரட்டுவதுபோல் சகிக்கமாட்டாத வேதனை செய்தது. 'ஹா....ராமா !.... ராமா!' என்று காதைப் பொத்திக் கொண்டு உள்ளே போய்விட்டாள்.

கருப்பனுக்கும் தாங்கமுடியாத ஆத்திரம் உண்டாகி விட்டது. அவன் தேகம் படபடக்க, "எஜமான்! இந்தக் கயிதை மேலெ இப்படில்லாம் சொல்லாதீங்க. தர்ம தேவதென்ன அம்மாளுக்குத்தான் தகும். அவங்களெ பாத்துஅக்குறும்பா அநீதமாசொன்னீங்கன கண்ணவிஞ்சிப் பூடுங்க. இந்த நாயெ வேலெக்கு வாணும்னுட்டாக்கா ஒடிப்போவுது. இதுக்காவ இப்பிடியா சாமி சொல்றது" என்று தன்னையும் மீறிக் கூறிவிட்டான்.

கிழவர் தத்திக் குதித்து தாண்டவமாடிக்கொண்டே, "ஏண்டா! என் கண்ணுடா அவிஞ்சிபூடும்! இத்தனை தைரியமாடா ஒனக்கு வந்துவிட்டது?" என்று ஆவேசத்துடன் அவனை அடிக்கக் கையை ஓங்கிக்கொண்டு வந்தார். அச்சமயம் வீதி நடையில் "முத்தூ! முத்தூ!" என்ற குரல் கேட்டது. அது வேணுசாமியின் குரல்போல் கேட்டதால், கிழவரின் ஆவேசம் கருப்பனை விட்டு நடையில் தாவியது. "ஆஹா! வந்தாயாடா ! சோதாப்பயலே! முத்துவா முத்து! முத்து, பவழம் எல்லாம் இருக்கு வாடா; வா" என்று தன் கைப் பிரம்பை எடுத்துக் கொண்டு விசையாக நடந்து, நடையில் வந்து பார்த்தார். அப்படியே திடுக்கிட்டு நின்றார்.

வந்தவர் அவ்வூரில், நன்ருகப் படித்து, சாஸ்திரோக்தமாக விஷயமறிந்த பண்டிதர். அவர் முத்துவின் பள்ளிகூடத்துத் தமிழ்ப் பண்டிதர் என்பதையறிந்ததும் கிழவரின் முகம் படும் பாட்டைக் கேட்கவேண்டுமா, தடியைக் கீழே போட்டுவிட்டு, தன் சவுக்கத்தை இழுத்துக் கட்டிக் கொண்டு, தொந்தி பூமியில் பதிய சாஷ்டாங்கமாய்க் கீழே விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து, "மன்னிக்கணும்.... எங்க ஒறவுக்காரப் பையன் ஒத்தன் ரொம்ப சோதாவாயும், திருடனயும் இருக்கான். அவன் வந்துட்டான்னு பார்த்தேன்" என்று மழமழ, கொழகொழவென்று இழுத்தார்.

வந்த வாத்தியார் சற்று உரத்தகுரலில், "என்னய்யா! தினம் தினம் உம்முடைய வீட்டிற்கு நடந்து நடந்து காலும் தேஞ்சு போய்விட்டது. நீர் பாக்கி பணத்தைக் குடுக்கப் போறீரா இல்லையா?என்ன சொல்றீர்?" என்றுகேட்டார்.

கிழவர்:—ஐயோ! உமக்குன்னு வெச்சிருந்த பணந்தான் இன்னிக்கி கொள்ளை பூட்டுதே. ஐயாயிரம் ரூபாய்க்கு மேலே சொத்து போயிடுத்து ஸ்வாமி. நான் அடுத்த மாதம் கட்டாயம் குடுத்துட்ரேன். மன்னிக்கணும்—என்று சமாதானம் செய்து அனுப்பிவிட்டு, 'அப்பாடா! இம்முறையும் தப்பித்துக்கொண்டேன். சனியன் தொலைஞ்சுது" என்று தலையைத் தடவினர்.

பார்வைக்குப் பெரிய மனிதர்களாயிருக்கும் எத்தனையோ பேர்களிடம் உள்ளுக்குள் எலும்புருக்கி நோயின் கிருமிகளைப்போல் கடன் பொத்தல்கள் துளைத்துக் கொண்டே இருக்கின்றன. அவர்களுடைய கடன் வெளிக்குத் தெரிவதில்லை. ஏன்? பெரிய மனிதன் என்கிற ஹோதாவும், மோட்டார், பங்களா, வைரசெட்டு நகைகள் உயர்ந்த உடை முதலியவைகள் பார்ப்பவர்களைப் பிரமிக்கச் செய்கின்றன. அதனுல் கடன் தொல்லைகள் அதிகம் இருப்பவர்களையும் இல்லாதவர்கள் போலவே பிறர் நினைக்க இடமேற்படுகிறது. யாராவது இருப்பதாகச் சொன்னுலும் அதை நம்பமுடியாது வாதிக்கவும் ஜனங்கள் தயங்குவதில்லை. "இத்தனை பணக்காரர்களுக்குக் கடன் இருப்பதாவது, இதெல்லாம் வயிற்றெரிச்சலால் சொல்லும் வார்த்தையாகும். ஒரு வைர அட்டிகையின் விலை காணுது

மற்றவர்களின் செல்வம்" என்று பொதுமக்கள் கூறு வார்கள்.

அந்த வைர அட்டிகைக்கும், நெக்லேஸுக்கும், மோட்டாருக்குந்தான் சிலர் கடன் வாங்கிச் செய்திருக்கிறார்கள் என்பது அந்தப் பொதுமக்களுக்கு எப்படித் தெரியும்? இம்மாதிரி தடபுடல் செய்து வாழும் பெரிய மனிதர்களின் வாழ்க்கை சோடா புட்டியின் (காஸ்) காற்றுப்போல ஒரு நிமிடம் பொங்கி அடங்கிவிடுகிறது. பிறகு பெரிய மனுஷத் தராவெல்லாம் வெறும் பேச்சாக முடிகிறது.

பின்னும் சிலரோ, தம்மிடம் நிறைய பணமிருப்பினும் அதை வெளிக்குக் காட்டிக் கொள்ளாமல் அமுக்கமாக விருப்பதும், தனக்கு மிகவும் ஆப்தமானவர்களுக்குக்கூட தன்னிடம் இல்லாத சமயத்திலும் பிறரிடமாவது கடனை வாங்கிக் கொடுத்து உதவி செய்த பெருமையை அடையும் பொருட்டு வாங்கிக் கொடுப்பதும், பிறகு தான் தவிப்பது மாக நடப்பதும் உண்டு. இதில் இவர்கள் பார்க்கும் பெருமையை விட நஷ்டம்தான் அதிகமென்பது பின்பு அல்லவோ தெரியும்.

இந்த இரண்டாவது கோஷ்டியைச் சேர்ந்தவர் மகாது தாத்தா. அவர் தன்னுடைய ஆப்த சினேகிதரான எதிர் வீட்டு தாதாவுக்கு மூன்றாங் கல்யாணத்தின் செலவுக்காக 500 ரூபாய் அந்த வாத்தியாரிடம் தானே முன்னின்று வாங்கிக் கொடுத்ததற்கு இரண்டு காரணங்கள் உண்டு.

ஒன்று, தான் சிறு பெண்ணை மணந்ததுபோல் அவரும் மணந்துகொண்டு விட்டால், ஊரார் தன்னைமட்டும் ஏசாமல் கூட அவரையும் சேர்த்துக் கொள்வார்கள். அதில் ஒரு சந்தோஷம். மற்றொன்று கடன் வாங்கியாவது தான் உபகாரம் செய்த பெருமையை யடைவது, தனது தாராளத்தைக் காட்டுவதற்கு இதொரு வழி. இவ்விரண்டும் சேர்ந்து கொடுத்துவிட்டார்.

சொத்திற்காக ஆசைப்பட்டே மைதிலியை இவர் காலில் அத்தை மகா பாவி கட்டிவிட்டாள். எதிர் வீட்டுக் கிழவருக்கோ அடியோடு ஒருவேளைச் சோற்றுக்கும் விதியற்ற ஓர் ஏழை குடும்பம் பூராவும் பிழைக்கும் நோக்கத்தில் தங்கள் இளஞ்சிறுமியைக் கிழவருக்குக் கட்டிக்கொடுத்து

விட்டு, சுமார் ஒரு டஜன் பேர்வழிகள் வீட்டோடு 'காம்ப்' போட்டுவிட்டார்கள்.

இளம் மனைவிக்கு ஆசைப்பட்ட கிழவருக்குச் சிறிசு, பெரிசு, கிழம் கட்டு, குழந்தை, குஞ்சான் எல்லாமாக வீடு சம்பூர்ணமாகி விட்டதால், எத்தனை விளைவில் வந்தாலும், சம்பாதித்தாலும் ஓட்டைப் பாத்திரத்தில் வைத்த ஜலம் போல் போய்விடுவதால், பணத்தைக் கொடுக்க அடியோடு வழியில்லாது போய்விட்டது.

வட்டியோடு அசல் அதிகமாகிவிட்டதால், வாங்கிக் கொடுத்த கிழவருக்கும் தன் கைவிட்டுக் கொடுக்க மனம் வரவில்லை. அந்தக் கிழவரைப் பகைத்துக் கொள்ளவும் இஷ்டமில்லை. ஆகையால், அவருடன் கூடவிருந்தே பணத்தை வாங்கும் முறையில் சிநேகம் செய்து, மருந்துகள் வாங்கும் வழியில் வட்டியைக் கழித்துக் கொண்டும் வந்தார். இந்தக் கடன் இருக்கும் தந்திரம் வெளியாருக்குச் சற்றும் தெரியாது. கடனை எண்ணி எதிர்வீட்டை நோக்கிச் சென்றார்.

27

திருடு போன நகைகளைப் பற்றி ஒன்றுமே தகவல் தெரியவில்லை. தினம் புதிய புதிய மாதிரியாக 'அங்கே களவு போயிற்று; இங்கே களவு போயிற்று' என்ற புகார் மட்டும் போலீஸுக்குத் தகவல் கிடைத்துக்கொண்டே இருந்தது. வீதியில் போகும் எந்தச் சாமானையும் வாங்குவதற்குப் பொதுமக்கள் நடுங்கி பயந்து போய் விட்டனர். இந்த மாயக் கொள்ளையானது ஊரில் ஒரு பெரிய குழப்பத்தையும், கலக்கத்தையும் உண்டாக்கி விட்டதால், சாதாரணமாக தெருவில் தினம் வாங்கும் காய்கறிகள், தயிர், பால் முதலியனவற்றைக்கூட கூப்பிட்டு வாங்க ஜனங்கள் பயந்து, கடைகளில் போய் வாங்குவதும், கஷ்டப்படுவதுமாக ஆகிவிட்டார்கள். இதனால் தெருவில் அன்றாடம் சிறிய வியாபாரம் செய்து பிழைக்கும் ஏழைகளின் பாடு மிகவும் திண்டாட்டமாகிவிட்டதோடு சிலருக்கு அது பெரும் விபத்தாகவும் முடிந்தது.

சில தடபுடல் போலீஸ்காரர்கள் இம்மாதிரி விற்கும் சிலரைப் பிடித்து, அனாவசியமாக மிரட்டி உருட்டி; "வியா

பாரம் செய்பவர்களுக்குத்தான் வியாபாரத்தின் தந்திரமும் ஒளவும் தெரியும் சொல்லிவிடு' என்று இம்சை செய்வதுமாகவாரம்பித்ததைச் சகிக்காமல் பலர் கலங்கினர்கள். பொது மக்களிடையும், வியாபாரிகளிடையும் இம்மாதிரி ஓர் கலவரமும் பயமும் உண்டாகிவிட்டதால், ஊரிலேயே பரபரப்பும், குழப்பமும் குடிகொண்டன. இந்த மாயக் கொள்ளையைக் கண்டுபிடித்து விட்டதாக வதந்தி மட்டும் ஒரு இடத்திலும் உண்டாகவில்லை. உண்மைக்காக உழைக்கும் ஏகாம்பரம்தான் எப்படியாவது கஷ்டப்பட்டு இந்த மாயக் கொள்ளையைக் கண்டுபிடித்துப் பொதுமக்களுக்கு நன்மை செய்யவேண்டும் என்று எண்ணினரேயன்றி, இதனுல் தனக்கு அபாரமான புகழும், பட்டங்களும், அரசாங்கத்தாரால் நன்மதிப்பும் உண்டாகிவிடுமென்ற நப்பாசையையோ அல்லது ஐம்பத்தையோ அவர் ஒரு சிறிதும் எதிர் பார்க்கவே இல்லை.

இரண்டாவது கோஷ்டியில் சார்ந்துள்ள சப் இன்ஸ்பெக்டரும் ஹெட்கான்ஸ்டேபிள்களும் இதை எப்படியாவது கண்டுபிடித்துத் தாங்கள் இன்னும் உயர்ந்த பதவிக்கு உடனே மாறவேண்டும் என்ற நோக்கத்தை மனப்பூர்வமாகக் கொண்டுவிட்டதனுல்தான்; அவர்களில் சிலர் முன் தெரிவித்ததுபோல் பல தொழிலாளிகளை இம்சை செய்தார்கள். ஒன்றிற்கும் பலனே இல்லை.

இந்த வைபவத்தில் கிழவர், நகைகளும், பொருளும் திருடுபோய் விட்ட பெரும் துக்கத்தையும் லக்ஷியம் செய்யாமல், அந்த மகா உத்தமியான வேணியின் மீது கொண்டதுர் எண்ணத்தின் மீதே கண்ணுக இருந்தார். அவர்களை எப்படியாவது தம் வீட்டோடு கொண்டு வந்து வைத்துக் கொண்டு மூர்த்திக்கு உத்தியோகம் கொடுப்பதாகச் சொல்லி அவர்களை ஏமாற்றி தன் எண்ணத்தை முடித்துக் கொள்ள எண்ணினர்.

ஒரு தினம் ஏதோ வார்த்தையின்பேரில் மூர்த்தி, தனக்கு அடியோடு வருவாயே இல்லாததால், தன் தாயாரைப் பார்க்கப் போக முடியாதிருக்கிறதென்று சொல்லி விட்டதை ஓர் சாக்காகக் கொண்ட கிழவர், "மூர்த்தி! இதென்ன பிரமாதம்? சமயத்துக்கு மனுஷாளுக்கு மனுஷாள் உதவக்கூடாதா என்ன? இதோ பத்து ரூபாய்

வாங்கிக்கோம். ஒங்க தாயாரைப் பாத்துட்டு வாரும். இதை நீர் நிதானமா திருப்பித் தரலாம்'' என்றார்.

மூர்த்தி ஒருபோதும் ஒருவரிடமும் கடனே வாங்கித் துணியாதவன், தாயாரின் மீதுள்ள அளவு கடந்த அன்பால், அவளைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற வேட்கையில் வேணிக்கும் தெரியாமல், அதற்கு இசைந்து, கையை நீட்டி ரூபாயை வாங்கிவிட்டான். கிழவர் சந்தோஷத்துடன் போய்விட்டார். பிறகு மூர்த்தி, வேணியிடம் வந்து, ''வேணீ! எனக்கு இரவு பகலாகவே இருக்கிறது. நான் இன்னிக்கு ராத்திரியே புறப்பட்டுப் போய் நாளை மறுநாள் வந்துட்டேன். நீ குழந்தைகளோடே ஜாக்கிரதையா யிரு'' என்றான்.

வேணி:—நானும் அம்மாவே பாத்து எத்தனையோ நாளாச்சே! நானும் வரேனே !

மூர்த்தி:—இல்லே வேணீ! குழந்தைகளெ யாரிடம் விட்டு விட்டுப் போறது? ராஜு அழுவான். அடுத்த தரம் குழந்தைகளையும் அழைச்சிண்டுபோய் அம்மாவுக்குக் காட்டிட்டு வரலாம். அம்மாவும் குழந்தைகளைப் பார்க்கணும்னு சொன்ன. சரி! நான் போய் பழங்கள் வாங்கிக்கொண்டு வரேன். நீ சாப்பாடு தயார்பண்ணு என்று கூறிவிட்டுக் கடைக்குச் சென்றான்.

28

காமக் கள்வர்களுக்குக் கபட புத்தி அதிகமேயன்றித் துல்லிய எண்ணங்களைத் தரும் தூய புத்தி உதயமே ஆகாதல்லவா! அவர்கள் பார்ப்பதெல்லாம் விகாரப் பார்வை. செய்வதெல்லாம் விபரீதச் செய்கை. எண்ணுவதெல்லாம் விஷம் நிறைந்த கொடிய எண்ணங்கள். அவர்கள் ஸ்வாசிக்கும் ஒவ்வொரு மூச்சும் உயிரைக் கொள்ளைகொள்ளும் சர்ப்பத்தின் 'உஸ்' என்ற சீற்றத்திற்கு ஒப்பான மங்கையரின் உயிரினும் இனிய கற்பை உறிஞ்ச வரும் சீற்றக் காற்றாகவே இருக்கும்.

இத்தகைய விசேஷாம்சங்கள் நிறைந்த மகிமை கிழவரை மட்டும் விட்டு அகலுமா? மூர்த்தி கையை நீட்டிப் பணத்தை வாங்கிக்கொண்டதுமே தனது காரியத்திற்கு

அபாரமான வெற்றி நிச்சயமாகக் கிடைத்துவிட்டது என்றே தீர்மானித்துப் பின்னும் பன்மடங்கு அதிகரித்த சந்தோஷத்தையடைந்துவிட்டார் கிழவர். மூர்த்தி ஊருக்குப்போகும் நேரத்தையே எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார் அவன் போய்விட்டதை யறிந்த உடனே மெல்ல பல்லை இளித்துக்கொண்டு, மூக்கை நோண்டியபடியே உள்ளே வந்து பரம சாதுவைப்போல, "ஏம்மா! மூர்த்தி ஊருக்குப் போயிட்டாரா! ஐயோ! ஒரு பெலாப் பழத்தைக் குடுத்தனுப்பலாம்னு பாத்தேன். அதுக்குள்ளே போயிட்டாரே" என்று கூறிக்கொண்டே உள்ளே வந்து கயிற்றுக் கட்டிலில் உட்கார்ந்தார்.

கிழவரின் துர்எண்ணம் பூராவும் வேணிக்குத் தெரிந்துவிட்டதாகையால், அங்கு அவர் வந்து உட்கார்ந்ததும் அவள் தேகமே 'கிடு கிடு' என்று நடுங்கியது. தனக்கு ஒருவித கெட்ட பெயரும் இல்லாது, ஆபத்தில்லாது கடவுள் காப்பாற்றவேண்டுமே என்ற பயம் அவளை வதைக்கிறது. ஆயினும் இந்த முட்டாள் கிழவன் ஒரு இளங்குழந்தையைக் கொலை செய்துவிட்டதற்கொப்பாக வீட்டில் துடிக்க வைத்த பரிபவம் போதாமல் அயல் பெண்களின் பேரிலும் கண்வைத்து மானங்கெட்டு வந்திருக்கும் ஈன புத்திக்கு ஓர் பாடம் கற்பிக்கவேண்டும்; அதை எந்த முறையில் செய்யலாம் என்றே அவள் யோசனை செய்துகொண்டிருந்தாள். அவள் மனத்தில் ஒரு யோசனை தோன்றியது, அதை நிறைவேற்றவே அவள் சமயம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். ஆதலால், கிழவரைப் பார்த்ததும் மிகுந்த தைரியசாலி போல் முகத்தில் சிரிப்பையும், துணிகரத்தையும் வருவித்துக்கொண்டு, "தாதா! வாங்கோ! வாங்கோ!" என்று ஒரு நாளும் இல்லாமல் திருநாளைப்போல வரவேற்றாள்.

கிழவர்:—(முகத்தைச்சுளித்துக்கொண்டபடியே) என்ன வேணீ! நீகூட தாதான்னு கூப்பிட்றயே. நான் தாதாவா? என்னெ பாக்கர கிழங்களெல்லாம் 'என்னடா நீ ரொம்ப சின்ன பிள்ளையாட்டமா இருக்கயே'ன்னு வயித்தெரிச்சப் பட்ரா. நீ என்னமோ இப்பிடி கூப்பட்ரே. இனிமே அப்படி கூப்பிடாதே! ஏதோ கூப்பட்ர மாதிரி இல்லையா? அப்படி கூப்டேன்...ஹி! ஹி! ஹி! நீ மகா புத்திசாலி. என் மனசெ நன்னா தெரிஞ்சிண்டிருப்பேன்னு நினைக்கிறேன். என்ன வேணீ! அது சரிதானா?

வேணி:—ஹி! ஹி! ரொம்ப சரின்னு! அவருக்கு எப்படி பணம் கெடைக்கும்; எப்போது ஊருக்குப் போவார்னு தான் எதிர் பார்த்தேன்.

கிழவர்:—ஹாஹ்ஹ்ஹா!....அப்படியா! அந்த ரகஸியத்தைத் தெரிஞ்சுண்டுதான் நானே பணங்கொடுத்து அவரெ ஊருக்கு அனுப்பிட்டேன். இது உனக்குத் தெரியாதா?

வேணி:—(அடங்காத ஆச்சரியத்துடன்) அப்படியா! எனக்குத் தெரியாதே! ரொம்ப சந்தோஷம். அப்படீன்னு அவர் வரவரைக்கும் நீங்க இங்கேயே இருக்கலாம். உங்க வீட்டுக்கே போக வேண்டாம்.

கிழவர்:—(அபாரமான சந்தோஷத்துடன்) அடாடடா! கரும்பு தின்னக் கூலியா கேப்பா! நானும் அப்படி-தான் நெனச்சிண்டிருக்கேன். ரொம்ப சந்தோஷம்—என்று கயிற்றுக் கட்டிலில் சாய்ந்துகொண்டார்.

வேணி:—அது சரிதான் தாதா! என்ன இருந்தாலும் அசல்புருஷா ஆத்தோடே இருந்தா பாக்கரவாளுக்குச் சந்தேகமாயிடும். அதோடு குழந்தைகளும் புத்தி தெரிஞ்ச கொழந்தைகள். அதுக்கு என்ன தெரியும்? அந்த தாதா தினம் ஆத்திலேயே இருந்தார்னு அவா அப்பா வந்ததும் சொல்லிட்டாக்க என்னெவிட ஒங்களுக்குதான் அவமானம் அதிகம்.

கிழவர்:—ஆமாம். வேணி! அதுக்கு என்ன உபாயம் செய்யலாம்?

வேணி:—ஒங்க மனஸு த்ருப்தியாகணும்னுக்க ஒரு சின்ன காரியத்தைச் செய்துதான் ஆகணும். அதாவது, நீங்க ஆத்துக்குப் போனதும் ஏதோ அவசர ஜோலியா கிராமத்துக்குப் போகணும்னு மூட்டெ கட்டிண்டு வண்டியிலேறி பகிரங்கமா ஸ்டேஷனுக்குப் போயிடுங்கோ. மூட்டெலே ஒரு நல்ல புடவை, நகைகள் எல்லாம் கட்டிக்கங்கோ. எங்காவது மறைவான எடத்துலே போயி ஒரு பெரிய சுமங்கலிபோல் மூகத்துலே நெறெய மஞ்சளே பூசிண்டு பெரிய குங்குமப் பொட்டு வெச்சுக்கங்கோ! பொடவெயே சாதாரணமா மூன் கொசான் வெச்சு கட்டிக்கங்கோ! காதுதான் பெரிசாவே வளர்ந்திருக்கு. கம்மல் போட்டுக்கங்கோ! ஸ்ப்ரிங்கு மூக்குத்தி வாங்கி ரெண்டு மூக்குக்கும் போட்டுண்டு மூக்குக் கம்பி—பழய நாளைய

நகை—அதையும் எட மூக்குலே மாட்டிக்கங்கோ. காதுலே கத்திரிபாவிலி போட்டுகுங்க. கையிலே காப்பு, வளையல், கால்லே காப்பு, கொலுசு, மெட்டி, கழுத்துலே சங்கிலி முதலிய நகைகள். தெரியாதா! இதெல்லாம் போட்டுண்டு கண்ணுக்கு மை இட்டுண்டாக்கா யாருக்கும் ஆளே அடையாளம் தெரியாது.

தாதா! என்ன யோசனை? அப்படி செய்துண்டு நீங்க ஊரிலேந்து வராப்பலே ஒரு ஒத்தெ மாட்டு வண்டிலே இங்கே வந்து ஜம்முனு எறங்குங்கோ! எங்க அத்தெ வடக்கே இருக்கா. அவ வரப்போறான்னு நான் பசங்களுக்குச் சொல்லிப்புட்ரேன். எங்க வீட்டுக்கு யாராவது வந்துண்டே இருப்பா! அதுனலே அவாளுக்கும் எங்க அத்தேன்னு சொல்லிப்புட்ரேன். தெரிஞ்சுதா! நீங்க அசல் சுமங்கலியா ஸ்ரீமகாலக்ஷ்மிபோல சேவைதரணும். அப்புறம் சேந்தாப்பலெ பத்து நாளைக்கு என்னெ விட்டு, நீங்க போகவே வாண்டாம்.

இதைக் கேட்கக் கிழவருக்கு மூளையே கலங்கிவிட்டது. தன்னுசை நிறைவேறும் பொருட்டு வேஷம் போட்டுக் கொள்ள ஆசை தூண்டுகிறது. ஆனல், எப்படி பெண் வேஷம் போடுவது என்று சற்று மனம் தயங்குகிறது. இவ்விரண்டு போராட்டத்தில் முதல் யோசனையே ஜெயித்தது. முகத்தில் தெம்பும், சிரிப்பும் பொங்கியது. "சரி! வேணி! தலைக்கி என்ன செய்யறது?" என்ருர்.

வேணி:—ஆ! அது சொல்ல மறந்துவிட்டேனே! தலையே நன்ருக மொட்டையடித்துவிடுங்கள். நீங்கள் ரயிலிலிருந்து தனியாக வரவேண்டாம். திருப்பதி பிரார்த்தனைக்குப் போய் மொட்டையடித்துக் கொண்டு எத்தனை கோவிந்தா கோஷ்டிகள் வருகிருர்கள் பாருங்கள்.... ஆ!.... நெனவு வரது. எங்காத்து வேலைக்காரி திருப்பதிக்குப் போயிருக்கா. நாளெ காத்தாலே அவா ஊர் சுற்றி கோவிந்தா போட்டுவிட்டு, சமாராதனை செய்யப் போருா! நீங்க சமயம் பார்த்திருந்து அந்த மொட்டைகளோடே கலந்து கொண்டு இந்தத் தெருவில் மட்டும் கூடவந்து எங்கவீட்டிலே நொழஞ்சூடுங்க. இதுதான் சரியான யோசனை. ஒருவருக்கும் சந்தேகமிராது. என்ன தாதா?

கிழவர்:—தாதா தாதான்னு கூப்பிடாதே! நீ சொன்னது சரியான யோசனைதான். அப்படியே செய்துபுட்

ரேன். நான் போயி இப்பவே வேண்டிய ஏற்பாடு செய்றேன். நீ என்னுலும் கெட்டிக்காரியோ யில்லேயோ! சரி! நான் வரேன்—என்று கூறிக்கொண்டே கையை நீட்டி வேணியைத் தொடப் போனுர். வேணி நகர்ந்துகொண்டு, "என்ன தாதா! கிணத்து ஜலத்தை வெள்ளமா கொண்டு போறது, போய் வாருங்க" என்ருள். கிழவரும் மான அவமானங் கூடத் தெரியாமல் எழுந்து போய்விட்டார். வேணி கையைக் கொட்டிக் கலகலவென்று நகைத்தாள். அது வரையில் மூலேயில் பாயுடன் சுருட்டிக்கொண்டு ஒட்டுக் கேட்டிருந்த வாஸந்தியும் கிடுகிடுவென்று எழுந்து வந்து "அம்மா! பேஷ்!" என்று கையைத் தட்டியும் சுற்றிக் குதித்தும் பெரிதாக நகைத்தாள்.

29

மைதிலி, * "அனுதைப் பெண்" என்ற கதையைப் படித்துக்கொண்டிருந்தாள். அதில் லீலாவதியம்மாள் இந்திராணியை (அனுதைப் பெண்ணே) ஓர் கிழவனே மணக்கும் படிக் கூறும் கட்டத்தை வாசிக்கும்போது, மைதிலியின் மனதில் தான் படிப்பது கதை என்பதே மறந்து போய்விட்டது. தாங்கமுடியாத உணர்ச்சி மேலீட்டால், "ஐயையோ! இந்திராணீ! வேண்டாம். கிழவனெ மணக்காதே, அதெ விட கிணத்துலே விழுந்து செத்துப்போ. மகா பாவியான எனக்கு அந்த வருத்தம் தெரியும்" என்று வாய்விட்டுக் கத்திவிட்டாள்.

எதிரிலிருந்த கருப்பனுக்கு மளமளவென்று கண்ணீர் வந்துவிட்டது. அதைத் துடைத்துக்கொண்டு, "அம்மா! கதைப் புத்தகம் படிக்கச்சே என்னம்மா நெசம் போல பேசரீங்க?" என்ருன். அந்த வார்த்தை காதில் கேட்ட பிறகே, தான் படிப்பது கதை உண்மையல்ல வென்பது அவள் நினைவிற்கு வந்தது. தன் கையிலுள்ள புத்தகத்தையும் கருப்பனேயும் மாறி மாறிப் பார்த்தாள். வாய் திறந்து பெசவில்லை; மெளனமாகச் சாய்ந்தாள்.

கருப்பன்:—அம்மா! ஐயா எங்கெயோ ஊருக்குப் போராங்களாமே எந்த ஊருக்கம்மா?

மைதிலி:—கருப்பா! எங்கெ போனு எனக்கென்ன? எந்த ஊருக்காவது போகட்டும். என்னேடெ அதெல்லாம் சொல்லாதே. ஒன் வேலெயெப் பாரு.

கிழவர்:—(கையில் ஒரு மூட்டையுடன் அங்குப் பிரசன்னமாகி, ஒய்யார நடை நடந்தவாறு) டேய்! வண்டி கட்டினெயடா?

கருப்பன்:—கட்டிபுட்டேஞ் சாமி! வாசல்லெ நம்ப வண்டி தயாராக் கீதுங்க.

கிழவர்:—அடீ மைதிலீ! நான் ஊருக்குப் போய் வரேன். எப்ப வருவேன்னு எனக்கே தெரியாது. ஜாக்கிரதையா வீட்டெ பாத்துக்கோ. அந்தப் போக்கிரிப் பயல் இந்தப் பக்கம் வந்தான்னு தெரிஞ்சுதோ ஒங்க ரெண்டு பேரையும் சேத்துக் கொண்ணுபுடுவேன். தெரியுமா?—என்று ஒரு முறை அவளை முறைத்துப் பார்த்தார்.

'தான் திருடன், பிறத்தியானை நம்ப மாட்டான்' என்பது பழமொழி. அது இந்தக் கிழத்தினிடம் சரியாகிவிட்டது. மைதிலி பதிலும் பேசவில்லை; தலையை நிமிர்ந்துகூடப் பார்க்கவில்லை. கிழவரும் முடுக்காகப் போய்விட்டார். வண்டியில் ஏறியதும் வண்டி மானுகப் பறந்தது.

30

சோமகலம், திருச்சின்னம், சங்கு தாதன் பாடிக் கொண்டே தட்டும் ஓசை முதலிய சப்தத்துடன், "கோவிந்தா! கோவிந்தா! கோவிந்தா!" என்று இடி முழக்கம்போல் பெரிய கோஷம் வீதியில் கேட்டது. தம்பதிகள் மஞ்சள் உடையுடன் கழுத்தில் தாவடமும் மொட்டைத் தலையுமாகத் திருப்பதி ப்ரார்த்தனை செலுத்திவிட்டு, ஊர் வலம் வரும் காக்ஷி பிரமானந்தமாயிருந்தது.

ஊர்வலத்தில் அனேக ஆண்களும் பெண்களும் மொட்டை அடித்தவர்கள் எல்லாம் கலந்திருந்தார்கள். அத்தனை கும்பலின் மத்தியில், சாக்ஷாத் சர்வலோக சரண்யன் மோகனுவதாரம் செய்ததுபோல் வேதாசலம் மகாலக்ஷ்மி ரூபங்கொண்டு வேதவல்லி அம்மாளாகப் பிரகாசிக்கும் காக்ஷி, வேணிக்குத் தவிர வேறு யாருக்கும் தெரி

யாது. வேணி சொல்லிய அலங்காரங்களில் ஒரு சிறிதும் குறைவின்றித் தாராளமாகச் செய்திருப்பதோடு புல்லாக்கும் அணிந்தி ந்ததால், உண்மையில் அவர் அடையாளம் அடியோடு மாறிப்போய் விட்டது.

இடையிலேயே அவரும், ''கோவிந்தா! என்று பகவந் நாமாவைச் சொல்லி, கபட சந்நியாசிபோல் வேஷம் போட்டுக்கொண்டே வருகிறார். காதிலும் மூக்கிலும் உள்ள நகைகளின் வேதனை யொருபுறம் சகிக்க முடியவில்லை. காலில் இறுத்தும் காப்பு கொலுசு நடக்கத் தெரியாத வேதனை செய்கிறது. இந்த அழகுடன் குனிந்த தலை நிமிராமல் மாமியார் வீட்டுப் புது மாட்டுப் பெண்ணைபோல் கிழவர் நடந்து வருகிறார்.

காசு போடுகிறவர்களும், கோவிந்தனே பிரத்தியக்ஷமாகியதுபோல் எண்ணிய சில பக்தர்கள் நமஸ்கரிப்பதும் ''கோவிந்தா!'' வென்று கூறிச் செல்வதுமாகவிரு கிறார்கள்.

வேணியும் வாஸந்தியும் இதை வீதியிலிருந்து பார்த்ததும் விழுந்து விழுந்து சிரிக்கிறார்கள். பிறர் இதைப் பார்த்துவிடப் போகிறார்களே என்ற பயம் ஒருபுறம். அதையடக்கிக் கொண்டு பார்க்கையில், ஊர்வலம் வீட்டு வாசலில் வந்துவிட்டது.

வேதவல்லியம்மாள் மெல்ல இந்தத் திண்ணையின் பக்கம் வந்தாள். உடனே வேணி நிதியைக் கண்டவள்போல் நடித்து, ''அத்தே ! இதென்ன ஆச்சரியமா இருக்கே. எப்போ வந்தே! திருப்பதி போய் வரயா'' என்றாள். வாஸந்தி ஒரு துள்ளு துள்ளிக் குதித்து வேதம்மாளின் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு, ''அத்தே பாட்டி ! வா ! வா ! எங்களுக்கு என்ன கொண்டு வந்தே ? எங்கம்மா நேத்து புடிச்சு நீ வரப்போரென்னு சொல்லி குதிக்கிரா; உள்ளே வா அத்தேபாட்டி!'' என்று பெரியதோர் நகைப்புடன் கிழவரின் கையைப் பிடித்திழுத்தும் அவரைக் கட்டிக் கொண்டும் குதிக்கிறாள்.

கிழவர்:—வேணி ! சவுக்யமாடியம்மா ! எத்தனையோ வருஷமாச்சு ஒங்களையெல்லாம் பாத்து கண்ணே பூத்துப் போச்சு. இது ஒம் மொண்ணுடியம்மா ! உள்ளே வாடா கண்ணே, நெறய பலகாரம் கொண்டு வந்திருக்கேன்—

என்று கூறிக்கொண்டே அசட்டுப் பார்வையுடன், வாஸந்தியை அழைத்துக்கொண்டு, உள்ளே போய்விட்டார்.

உள்ளே சென்ற பிறகு கிழவருக்குச் சற்று உயிர் வந்தது எனலாம். அவர் மாறுவேஷத்தில் வரும்போதும் இந்த வாசற்படியின் பயம் விட்டுப்போகுமா? முதுகுவரையில் வளைந்து குனிந்து செல்வதைக் கண்ட வாஸந்தி கொல்லென்று சிரித்துவிட்டு "ஏன் அத்தேபாட்டி! இந்த வாசப்படி குட்டேன்னு ஒனக்கு எப்படி தெரியும்? இங்கே ஒரு தாதா வருவா. அவருக்கு இந்த வாசப்படியே பாத்தாலே பயம்! இப்படிதான் குனிஞ்சுண்டு வருவா! அதுமாதிரி நீயும் பண்றெயே?" ஏன் அத்தேபாட்டி! சாமிக்கு வேண்டிண்டு மொட்டே அடிச்சுட்டாயா?" என்றாள்.

கிழவருக்கு இதைக்கேட்டதும் உயிரே போவதுபோலிருக்கிறது. அசட்டுச் சிரிப்பு சிரித்துக்கொண்டே, "ஆமாண்டி கண்ணு! சாமிக்கு வேண்டிண்டு முடி குடுத்துட்டேன்" என்று கூறிக்கொண்டே தான் கொண்டு வந்திருந்த மூட்டையை அவிழ்த்து, அதனுள்ளிருந்து வெற்றிலை பாக்கு, மஞ்சள், புஷ்பம், ரவிக்கைத் துண்டு, பாவாடை முதலிய எல்லாவற்றையும் ஒரு தட்டில் வைத்துவிட்டு அதோடு 10ரூபாய் நோட்டு இரண்டையும் வைத்தார்.

வேணியின் வீட்டிற்குப் பெரிய சுமங்கலியா ஒரு அம்மா அதிசயமா வந்திருப்பதால், வீட்டிலிருப்பவர் இரண்டொருவர் உள்ளே எட்டிப் பார்த்து, "என்ன வேணி! ஒங்க அத்தையா? பார்த்தாலும் பாவம்போகும். மகாலக்ஷ்மியாட்டும் தொங்கத் தொங்க இருக்கா; பெரிய சுமங்கலி....ஏம்பாட்டி! திருப்பதியிலே ரொம்ப குளிரோ? மரப்பாச்சி, மரச் சொப்பு, ஒழக்கு ஒன்னும் வாங்கிண்டு வரல்லேயா?" என்னு கேட்டார்கள்.

கிழவருக்குப் பிராணன் போகிறது. தான் என்ன பதில் சொல்வதென்றே தெரியவில்லை. இவரது சங்கடமான நிலைமையை அறிந்த வேணி, "அதை ஏன் கேக்கரங்கோ! ரேணுகொண்டாவில் வண்டி மாறும்போது அந்த சாமானிருந்த மூட்டை திருடு போயிடுத்தாம். கோவிந்தார்ப் பணம்னு வந்துட்டாளாம்" என்றாள். இதைக் கேட்ட கிழவரின் உள்ளம் பூரித்தது. சந்தோஷத்துடன் வேணியைப் பார்த்தார். வேணியினிடத்தில் அவருக்கு அதிக நம்பிக்கையுண்டாகியது.

வேணியின் வீட்டில் வருபவர்களில் சில பெண்டுகள் "ஏம் பாட்டி! வடக்கே ஒங்க தேசத்திலே என்னென்ன அதிசயம் சொல்லுங்கோ! ஒரு வேளெ எங்களெ மாத்தி ஞக்கா நாங்களும் போகணுமோல்லியோ! திருப்பதியிலே என்ன அதிசயம்?" என்று கேடடுக்கொண்டே அங்கேயே உட்கார்ந்து விட்டார்கள். கடன் வாங்கியும் பட்டினி, ராமேச்வரம் போயும் சனீச்வரன் விடவில்லை' என்பதுபோல் கிழவர் பாடு திண்டாட்டமாகி விட்டது. வேணிக்கும் வாஸந்திக்கும் சிரிப்பு தாங்கமுடியவில்லை.

அச்சமயம் மைதிலி அங்கு வந்தாள். அவளை வேணி அன்போடு வரவேற்றுள். மைதிலியைப் பார்த்த உடனே கிழவருக்குத் தான் உட்கார்ந்திருந்த இடமே வெடித்து, பூகம்பத்தில் ஆடுவது போலாய்விட்டது. திருகத் திருக விழிக்கிருர். முகத்தில் அசட்டுக் களை தாண்டவமாடுகிறது. தர்ம சங்கடப்படுகிருர்.

மைதிலியோ கிழவர் உட்கார்ந்திருக்கும் பக்கமே சமீபத்தில் உட்கார்ந்து வியப்புடன், கிழவரைப் பார்த்துக் கொண்டே "இது யாரு வேணி?" என்று நமட்டுச் சிரிப்புடன் கேட்டாள்.

வேணி:—நான்தான் நேத்திக்கே எங்க அத்தெ வரப் போருன்னு சொல்லல்லே. அவதான் இவள். திருப்பதிக்குப் போயி பிரார்த்தனை செலுத்திட்டு வந்திருக்கா!

மைதிலி:—அடாடா! சாக்ஷாத் ஸ்ரீமகாலக்ஷ்மி போல் இருக்காளே; பார்த்தாலும் பாவம் போகும். இந்தக் காலத்திலே கூட இந்த மாதிரி பழய நாள் நகைகள் போட்டுக்கராளோ! இந்த மாதிரி செட்டு எல்லாம் ஒன்னு எங்காத்துலேகூட தாதா பெட்டியிலே வச்சிருக்கார். அதெல்லாம் எங்க மூத்தாளுதாம்.

இச்சமயம் கிழவரின் மார்பில் கூரிய வாள் பாய்வது போல் வேதனை செய்கிறது. 'இந்தச் சனியன் இப்போ எங்கே வந்தது?' என்று திட்டுகிருர். தன் குட்டு எங்கே வெளியாகி விடுமோ என்ற நடுக்கம் அதிகரித்து வாட்டுகிறது. கிழவரின் வேதனை உச்சஸ்தாயியை எட்டிக் கொண்டிருப்பதை வேணி நன்ருக அறிந்து கொண்டாள். வாஸந்தியோ, தாதாவின் மடியை விட்டு இறங்கவே இல்லை.

ராஜு மட்டும் தாதாவின் பின்புறம் கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டு முதுகில் சாய்ந்து ஆடிக்கொண்டிருக்கிறான்.

மைதிலி:—ஏம் பாட்டி! ஓங்க வடக்கு தேசத்துலே கூட சின்ன பெண்களெ கிழக்கட்டைகளாகிய பூதங்கள் கல்யாணமென்று பேரை வெச்சு கொலை பண்ற வழக்க முண்டா?

கிழவரின் மார்பு டக் டக் என்று அடிக்கும் வேகமும் பெருமூச்சின் வேகமும் போட்டியிட்டு சண்டை செய்கின்றன. சித்திரவதை இதைவிட வேறு ஒன்றுமே வேண்டிய தில்லை. வியர்வை வெள்ளம் 'குபீர் குபீர்' என்று பொங்கி வெந்நீர்போல் வெளியே வருகிறது. இந்நிலைமையில் அவர் என்ன பதில் சொல்வதென்று தெரியாது திணறுகிறார். அசட்டுப் பார்வையும், களையும் அவரைக் கப்பிக் கொண்டன. தடமாடியபடியே பேசத்தொடங்கி, "எந்த தேசத்துலேயும் இம்மாதிரி நடக்கிறது உண்டு. எத்தனை பேர்கள் கிழவனைக் கல்யாணம் பண்ணிண்டும் பேரனும் பேத்தியுமா வாழரா!....

(மைதிலி இடைமறித்து) "பாட்டீ! எத்தனையோ பேர்கள் மூலையில் அடைபட்டுச்சாகிறார்கள் என்பதை ஒளிக்கறதெங்கோ? கிழவனைக் கல்யாணம் பண்ணிண்டவாளெ கணக்கெடுத்தாக்கா, "அம்மா திரளுவதற்குள்ளே அய்யா உருளுவதுதான் அதிகம் இருக்கும்" இல்லையா? நீங்க சொல்லுங்கோ. அப்படிப்பட்ட கிழங்களெ யெல்லாம் ஒன்னுசேத்து ஜெயில்லே அடைச்சி, களியுங் கூழுங்கூட அரெ வயித்துக்குமேல் போடாமல் செக்கிழுக்கவும், கல் உடைக்கவும் சொல்லி வதைச்சாக்கா அப்போ தெரியும் தான் பட்ர கஷ்டமும், சின்ன பெண்கள் கிழவாளெ கட்டிண்டு பட்ர அவஸ்தையும், ஒன்னுதான்னு ஒடம்புலே ஒறைக்கும், புத்தி வரும்.

பாட்டீ! அந்த மாதிரி கிழங்கள் கல்யாணத்தோடெயா விட்ரதுகள். அதுகள் நாசமாப் போக! நல்ல குடும்பப் பெண்கள் கணவனோடு பாலும் தேனும்போல இருக்கும் அருமையான பெண்களின் மீதும் துராக்கிருதமான எண்ணத்தோடு கெடுக்கத் துணியரதுகள். என்ன அநியாயம் பாருங்கோ! (இந்த வார்த்தை கிழவருடைய இதயத்தில் சம்மட்டியால் அடித்து, கூட நெருப்பையும் அள்ளிப் போடு

வதுபோல் இருக்கிறது.) மைதிலி, அதோடு விடாமல் மேலும், "அதுமட்டுமா பாட்டி! அந்தத் திருட்டுக் கிழங்கள் கபட சந்நியாசி போன்ற கிழங்கள்—தாம் மணந்த இளம் மனைவி, மகா உத்தமியாக இருந்தாகூட சந்தேகப்பட்டு மிரட்டி, உருட்டி, அடிச்சு, ஈவிரக்கமில்லாமெ வதைக்கிறதுகள். அப்படிப்பட்ட கிழங்களுக்குத் தனியான நரகந்தானே பாட்டி பகவான் சிருஷ்டிச்சி வைச்சிருப்பார்?" என்றாள்.

இதைக் கூறும்போது கிழவருக்கு மயக்கம் போட்டு விடும்போல் ஒருபுறம் ஆகிவிட்டதெனினும், மைதிலியைக் கொலை செய்து விடலாமாவென்று ஒருபுறம் ஆத்திரம் பொங்குகிறது. அதே சமயம் மைதிலி வெகு துணிகரமாயும், சாதுர்யமாயும், "ஐயையோ? வேணீ! நல்ல பாம்புடீ! பாட்டி! ஏந்திருங்கோ! ஒங்க பொடவைப் பக்கம்தான் போச்சி பாட்டி!" என்று ஒரு பெருங்குரல் பாய்ச்சிக் கூறிக் கொண்டே சடக்கென எழுந்தாள்.

பாம்பென்றால் படையும் நடுங்கும் அல்லவா? கிழவர் மட்டும் அந்த விதிக்கு விலக்கானவரா? வாஸந்தி துள்ளிக் குதித்து எழுந்தாள், கிழவர் தன்னை மறந்து பத்து ஆனை பலத்துடன் தத்தளித்து எழுந்து, ஐயையோ! வேணி! மைதிலீ! எங்கேடீ! பாம்பு!' என்று கூறிக்கொண்டே புடவையை உதறியும், தலைப்பை அவிழ்த்தும் நர்த்தனம் செய்கிறார். மைதிலியும் சந்தர்ப்பத்தைக் கைவிடாமல், த்ரௌபதியைத் துச்சாதனன் ஆத்திரத்துடன் துயில் உரிந்ததுபோல், காளிகாதேவி போன்ற ஆத்திரத்துடன் பாட்டியின் குசவான் கட்டையை திருதிரு என்று இழுத்தவாறு, 'ஐயோ! அதோ பாம்பு! இதோ பாம்பு!" என்று கூறியபடியே உருவிவிட்டாள்.

இந்தக் குதிப்பிலும் ஆட்டத்திலும் மூக்கிலிருந்த நகைகளும், காதிலிருந்த கத்ரிபாவிலியும் கீழே விழுந்துவிட்டன. கிழவர் அரை நிஜார்; பனியனுடன் சாரண வீரன்போல் நின்றார். மைதிலி, அப்போதுதான் கிழவரைப் பார்த்தவள் போல் அபிநயித்து, 'ஐயையோ வேணி! குடி மூழுகி விட்டதுடீ! பாட்டியும் இல்லே; பத்தி எரிஞ்சதுமில்லெ! எங்க வீட்டு தாதாதாண்டீ! ஐயோ! வெக்கக்கேடே! வயித்தெரிச்சலெ!' என்று கூறிக்கொண்டே தலையில் அடித்துக் கொண்டாள்.

பாட்டி! தாத்தாவாயிட்டாங்களே. பாட்டி தாதா! பாட்டி தாதா!" என்று வாஸந்தியும் ராஜுவும் கையைக் கொட்டிக் குதிக்கிறார்கள். வேணி ஆத்திரம் தாங்காமல் பொங்கிவரும் ஆவேசத்துடன், 'ஆஹா! கண் அவிந்த குருடனுக்கும் கொடிய குருடனாகிய காமக்கள்வா? கபட சந்நியாசீ' என்னைக் கற்பழிக்க எண்ணியல்லவா என் புருஷனை ஊருக்கு அனுப்பினை! உன்னையெ மான பங்கம் பண்ணி, உனக்குப் புத்தி போதிக்கவே நான் இப்படி செய்தேன். இனிமே இந்த மாதிரி மானங்கெட்ட கொடிய எண்ணம் எண்ணமாட்டயே! அசல் பெண்களின் கற்பை விழுங்கி ஏப்பம்விடும் காமக் கள்ளனாகமாட்டயே! புத்தி வந்ததா? புத்தி வந்ததா?" என்று பல்லைக் கடித்துக் கொண்டே குடத்தோடு தண்ணீரை எடுத்துக் கிழவனின் தலையிலே தடதடவென்று கொட்டிவிட்டாள்.

மூளையே கலங்கிவிட்டதுபோல் அதுவரையில் தத்தளித்த கிழவரின் ஆத்திரம் உச்சஸ்தாயியைப் பூரணமாக எட்டிவிட்டது. கண்கள் நெருப்புப் பொறி பறந்தவாறு, அங்கிருந்த தடிக் கம்பை எடுத்து ராஜு உள்பட எல்லோரையும் அடித்து நகர்த்திவிட்டு, கொடியிலிருந்த மூர்த்தியின் வேஷ்டியை இழுத்துக் கட்டிக்கொண்டு, குங்குமத்தை அழித்துவிட்டு, ஒரே பாய்ச்சலாக அந்த இடத்தை விட்டு, தலை இடிப்பதுகூடத் தெரியாமல் ஓடி மறைந்தார்.

31

புத்திர வாத்ஸல்யம் சாமானியமானதா? அன்னையின் இடத்திலுள்ள பக்தியும் அன்புந்தான் கூறத் திறமுள்ளதா? மூர்த்தி தாயாரின் மீதுள்ள அலைமோதும் கரை காணாத அன்பின் வேகத்தால் இழுக்கப்பட்டு அதே நினைவுடன் ஊரையடைந்தான், தள்ளாத கிழவி ஒரு மூலையில் ஓலைப் பாயில் படுத்துக் கிடந்தாள். அவள் பக்கத்தில் ஒரு தடிக் கம்பும் ஒரு தீர்த்த டம்ளரும் இருந்தன. கிழவி படுத்திருக்கும் மாதிரியைப் பார்த்தால், அவளுக்குக் களைப்பு அதிகமாக இருப்பதாயும் சரிவரக் கவனிக்காமல் அலக்ஷியம் செய்து தள்ளி இருப்பதுபோல் தெரிந்தது. மூர்த்தி அணைகடந்த அன்புவெள்ளத்துடன் ஓடிப்போய், "அம்மா! அம்மா!" வென்று அழைத்தவாறு படுத்திருப்பவளைச் சேர்த்துக் கட்டிக்கொண்டான்.

மூர்த்தியின் தாயார் தாங்கமாட்டாத அபாரமான சந்தோஷத்தினுல் உள்ளம் பூரிக்க ஆனந்த பாஷ்பம் பெருகியவாறு, "அப்பா மூர்த்தி! வாடா! என் சாமி! ஒன் ஒடம்பு என்னடா இப்படி எளச்சு போச்சே! வேணி வரல்லயா! பசங்க வரல்லயா! என் கண்மணி ராஜூ நன்னு இருக்கானு!" என்று சந்தோஷப் பெருக்கினுல் கேட்டபடியே எழுந்து உட்கார்ந்து மகனை முதுகில் தடவியும், அணைத்துக் கொண்டும் புத்திரவாத்ஸல்யம் ததும்ப நோக்கினுள்.

மூர்த்தி:—அம்மா! எல்லோரும் சௌக்யமாயிருக்கா. அடுத்த தடவை வரச்சே அழைச்சிண்டு வரேன். நீ எப்படி இருக்கே! ஒடம்பு ஏன் இத்தனெ கேவலமாயிருக்கு? ஒன்னே முன்னே போலவே சரியா கவனிக்கிருளா! ஒன்னே பாத்தா பரிதாபமா இருக்கே! எலும்பும் தோலுமா இருக்கயே அம்மா!

கிழவி:—அப்பா! அதெத்தாண்டா சொல்லணும்னு ஒன் வரவே எதிர்பார்த்துண்டே இருந்தேன். இப்ப ஐந்து, ஆறு மாசமா சரியா பணம் நீ அனுப்பறதில்லேயோன்னே! அதனுலே இந்தக் கட்டெயெ கவனிக்கிறவாளே கடயாதுடாப்பா! பணத்துக்காக ஏதோ கொஞ்சம் ஆசெ காட்டினுளேயொழிய பணம் நின்னுது, அன்பும் வத்திப்போச்சு. ஒரு நாளக்கெல்லாம் நான் பட்டினி கடந்தாலும் கேக்கரதில்லே. பகல் 12 மணிக்கோ 1 மணிக்கோ இஷ்டமான போது அரை வயிறு சாப்பாடுதான் வெக்கரா! ராத்திரியிலே சில நாளக்குத் தண்ணி கூட குடுக்கரதில்லே. கேட்டா "ஒம் பிள்ளே அனுப்பறது தட்டுகெட்டு போச்சோ! எட்டு வேளெ கூட சாதம் போடலாம். ஒன்னெ கொண்டு எங்க கால்லெ கட்டி எழவெடுக்கரா. எத்தனெ நாளக்குத்தான் செய்ய முடியும்? அழைச்சிண்டு போரத்துக்கென்ன?!' என்று எப்பப் பாத்தாலும் சொல்ருடா! (கிழவிக்குத் துக்கம் தாங்காமல் தொண்டையை அடைக்கிறது; கண்ணீர் பெருகுகிறது. மூர்த்திக்கும் விசனம் தாங்கமாட்டாது கண்ணீர் வழிகிறது)

மூர்த்தி:—'அம்மா! போரும்; நிறுத்து. தெரிஞ்சுண்டேம்மா! இனுமே நான் ஒன்னெ இங்கே வெக்கமாட்

டேன். எந்தப் பாடானுலும் பட்டு ஒன்னெ அழச்சிண்டு போயிட்ரேம்மா! நீ வருத்தப்படாதே! பெத்த தாயெ காப்பாத்தரத்தெவிட பெரிய காரியம் எனக்கு வேறு என்ன இருக்கு? அம்மா! நானு ஊருக்குப் போயி தகுந்தாப்பலே எடத்தெ பாத்துவெச்சுட்டு ஒடனே வந்து ஒன்னெ அழெச்சிண்டு போரேன். இவா கண்ணுலே அப்புறம் காட்டவே மாட்டேன். மாத்ரு பரிபாலனத்துக்கும் கைங்கர்யத்துக்கும் நான் குடுத்து வேக்கணுமேம்மா! கண்ணீர் விடாதே! இந்தா! பழத்தெ சாப்பிடு"— என்று கூறிக்கொண்டே கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டு, பழத்தை உரித்து அவள் வாயிலே போட்டான். கிழவி பசியோடு ஆவலாகச் சாப்பிட்டாள்.

அச்சமயம் அவ்வீட்டுக்காரர் அங்கு வந்தார். "என்னடா மூர்த்தி! எப்ப வந்தே? என்னவோ! பணத்தெக் குடுக்காதெ இந்தப் பஞ்ச காலத்திலே இப்படி பண்ணுக்கா என்ன பண்றது? ரொம்ப கஷ்டமா இருக்கு" என்று முடிப்பதற்குள், மூர்த்தி இடை மறுந்து, "மாமா! இன்னும் 5, 6 நாள் பொறுத்துக்கங்கோ! எங்கம்மாவெ அழைச்சிண்டு போயிட்றேன். இனுமே இங்கே விட்டு வைக்கமாட்டேன். இதுவரைக்கும் காப்பாற்றினதற்கும் ரொம்ப வந்தனம்; இந்தாரும் 5 ரூபா' என்று கூறிவிட்டு, அவரிடம் ஒரு ஐந்து ரூபாய் நோட்டைக் கொடுத்தான்.

அவ்வளவுதானே வேண்டும். பணத்தைப் பார்த்ததும் பல்லிளித்துவிட்டது. 'ஏம்மா! காத்தாலே என்ன சாப்பிட்டெ? அடீ அம்மாளு! பாட்டிக்கி காப்பி குடுத்தையா?' என்று உபசரிக்கவாரம்பித்து விட்டார். மூர்த்திக்கு இந்த நாடகத்தின் வேஷம் நன்ருக தெரியுமாதலால், அதை அவன் லக்ஷ்யமே செய்யாமல், தாயாருக்குத் தேறுதல் கூறிவிட்டுத்தான் அப்போதே புறப்படுவதாகச் சொன்ஞன். ஆனல், கிழவி இன்னும் ஒருநாளாவது தன் கூட இருக்கவேணுமென்று ஆசைப்பட்டதால், அப்படியே இருக்க இசைந்தான்.

தாயின் பரிதாபமும், அன்பும் மூர்த்தியின் மனத்தில் நன்ருகப் பதிந்துவிட்டதால், உடனே அவளை அழைத்துச் செல்வதிலேயே நோக்கம் சென்றது. அவள் இஷ்டப்படியே மூர்த்தி ஒருநாள் கூட அங்கே இருந்துவிட்டுப் பின்னர் ஊருக்குக் கிளம்பிஞன்.

வேணி, வாஸந்தி, ராஜு மூவரும் அன்று மூர்த்தியின் வரவை எதிர் பார்த்துக்கொண்டே சந்தோஷமாக இருந்தார்கள். வேணி, மூர்த்தியின் தையல் மெஷினைத் துடைத்துக் கொண்டிருந்தாள். வாஸந்தி, தன் புத்தகங்களை அடுக்கிக் கொண்டிருந்தாள். அச்சமயம் ஒரு ஆள் வந்து, "அம்மா! அம்மா!" என்று கூப்பிட்டான். வேணி எழுந்து வந்து, "யாரப்பா" என்றாள்.

அம்மனிதன்:— தர்ஜி திருமூர்த்தி உங்க புருஷனும்மா! ஒங்க பேரு திருவேணியம்மாளாம்மா?

வேணி:— ஆமாம்! என்ன சமாசாரம்?

வந்தவன்:—அம்மா! திருமூர்த்தி ஊரிலிருந்து வரும் போது வழியிலெ யாரோ திருடர்கள் நன்னு அடிச்சு பல காயப்படுத்திட்டாளாம். அவருக்கு நெனவே இல்லாமெ நடு வழியிலே விழுந்து கிடந்ததெ யாரோ பாத்து ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு வந்து விட்டிருக்கா. ஆஸ்பத்திரியிலே விசாரிச்சத்துலே இவர் தர்ஜி திருமூர்த்தின்னு யாரோ சொல்லவே தெரிஞ்சுது. ஒங்களுக்குத் தகவல் சொல்லச் சொன்னுங்க.

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் நின்ற இடத்திலேயே வேணி 'ஹா' வென்று சாய்ந்துவிட்டாள். "அப்பாவையாம்மா அடிச்சுப்புட்டா? ஐயையோ! அப்பா! அப்பா!" என்று குழந்தைகள் பெரிதாகக் கத்தவாரம்பித்துவிட்டார்கள். வேணிக்கு ஆகாயமும் பூமியும் ஒன்ருகிவிட்டது. பேசவே முடியாமல் கல்லாய் சமைந்துவிட்டாள்.

வாஸந்தி வந்த மனிதனைநோக்கி, "ஐயோ! நாங்க வந்து எங்கப்பாவெ பாக்கலாமா? எங்கப்பா எப்படி இருக்கா? எங்களெ அழெச்சிண்டு போரயா?" என்ருள். வந்த மனிதன் குழந்தையின் பரிதாபம் தாங்காமல் மனம் உருகினன். "அம்மா! இப்போ யாரும் வரக்கூடாது. தினம் சாயங்காலம் 5 மணிக்கு யார் வேண்ணுலும் வரலாம். நீங்க அப்போ வந்து நாலாவது வார்டு எங்கேன்னு கேளுங்க. அங்கே கொண்டுபோய் விடுவா. பதினலாவது படுக்கையிலே ஒங்கப்பா படுத்திருக்கார். நான் போய் வரேன்"

என்று போய்விட்டான். வாஸந்தி 'அம்மா! அம்மா! என்னம்மா! பேசமாட்டெங்கரெ. "ஐயோ! அம்மா" என்று கதறியவாறு, வேணியின் முகத்தில் ஜலத்தைத் தெளித்தாள். வேணி அப்போதும் கண் விழிக்கவில்லை. ராஜு! அம்மாவெ பார்த்துக்கோடா! இதோ நொடிப்போதிலே மாமியை அழெச்சிண்டு வரேன்" என்று கூறிவிட்டு, ஓட்டமாக ஓடினுள்.

அடுத்த நிமிஷமே மைதிலியுடன் ஓடிவந்தாள். மைதிலி வாஸந்தி மூலம் விஷயமறிந்துகொண்டு, கண்ணீர் வடித்தபடியே வேணியைத் தூக்கித் தன் மடியில் போட்டுக்கொண்டு, மூர்ச்சை தெளியச் செய்து, பின்னர் "அம்மா! கடவுளைப் பிரார்த்தியுங்கோ! அழுதா என்ன பண்றது? கருப்பன் வண்டி கொண்டு வருவான். ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய் அவரெ பார்த்துட்டு வாங்கோ!" என்று தேறுதல் கூறினுள்.

யார் தேற்றினுல்தான் வேணியின் மனம் தேறுதலடையும்? பேசவும் முடியாது பதுமைபோலானுள். 4 மணிக்கெல்லாம் கருப்பன் வண்டியுடன் தயாராய் வந்தான். வேணியும் குழந்தைகளும் வண்டியில் ஏறிக்கொண்டார்கள். "கருப்பா! கூடவே போய் பாத்துட்டு ஜாக்கிரதையா அழைச்சிண்டு வந்து வீட்டிலே விட்டு விட்டு வா!" என்று மைதிலி உத்தரவு போட்டுவிட்டு தன் வீட்டிற்குச் சென்ருள். வண்டியும் நகர்ந்தது.

33

மைதிலிக்கு உண்டான துக்கத்திற்கு அளவே இல்லை.

"இம்மாதிரி படுகாயப்படுத்தி ஒரு குடும்பத்தையே பாழ்படுத்திய சண்டாளர்கள் யாராக இருக்கும்? அன்று அவமானப்படுத்தியதால், அதையே ஒரு க்ஷாத்திரமாக வைத்துக் கொண்டு, கிழவனே ஒருகால் இம்மாதிரி பழிக்குப்பழி வாங்கி இருப்பானு!" என்று அவள் நினைக்கும்போது அவள் தேகமே நெருப்புப் பிடித்து எரிவதுபோல் வேதனையுண்டாகியது. கூறத்திறமற்ற சங்கடம் அவளை வதைக்கின்றது. வேணியின் பரிதாபகரமான முகமும் அவள் கண் முன்பு தோன்றிப் பின்னும் நெஞ்சு பிளந்துவிடுவது போல் சங்கடம் செய்கிறது.

அச்சமயம் கிழவர் மாடி வராந்தாவில் தனக்குத்தானே "ஆமாம்; ஆமாம். இதுதான் சரியான பழிக்குப் பழி. பழிக்குப் பழி வாங்கிவிட்டேன். இனிமேல் பிண்டத்திற்குத் திண்டாடட்டும். என்னைப் பொம்மனாட்டி வேஷம் போட்டு, மானபங்கம் பண்ணின கொழுப்புப் புடிச்ச வேணி கம்ம னாட்டியாகி மூலேலெ ஒக்காண்டு அழட்டும். அதுதான் சரி யான வழி' என்று கூறிய வார்த்தைகள் மைதிலியின் காதில் கூரிய ஈட்டியைப் பழுக்கக் காய்ச்சி செருகுவது போல் இருந்தது.

"ஹா! ஐயோ! நான் நெனச்சதுபோலவே ஆயிடுத்தே. கடவுளே!" என்று தன்னை மீறிப் பொங்கிவரும் ஆத்திரத் துடன் தடதடவென்று மாடிக்குச் சென்று கிழவனின் தோள்களைப் பிடுத்து உலுக்கு உலுக்கு என்று உலுக்கிய படியே, 'ஐயோ! படுமோசம் போய்விட்டதே. உங்களுடைய அக்கிரமச் செய்கைக்கு நற்புத்தி வரப் பண்ணினதை அடியோடு மறந்துபோய் இப்படியா ஒரு உத்தமியின் வயி றெரியப் பண்றது? ஒரு குடும்பத்தைச் சிதற அடிக்கிறது. ஐயையோ! சகிக்கலேயே! நியாயம் அநியாயம் கிடையாதா? மான அவமானமில்லையா? இப்படியா கொலே செய்யறது என்னைக் கொலே செய்தது போதாதென்று இன்னொரு கொலேயும் செய்துவிட்டகளே!

ஆமாம்! நான் இதைக் கண்டிப்பாய்ப் போலீஸாருக் குச் சொல்லிவிட்ரேன். என் வயிறு எரியறது. நெஞ்சு பிளக்கிறது' என்று கண்ணீர் விட்டுக் கதறினாள். கிழவர் முட்டாள்தனமாக வாய்விட்டுக் கூறியதை எண்ணி வருந்தி மைதிலி கூறியதைக் கேட்டு பயந்தார். ஆனால், அதை வெளியில் காட்டிக்கொள்ளாமல், மைதிலியை விரைக்கப் பார்த்தபடியே, "ஓஹோ! சொல்லேண்டி! சொல்லித்தான் பாரேன்! நீ பட்ற பாடு தெரியறது" என்றார்.

மைதிலியின் ஆத்திரம் பொங்கியது. 'ஆமாம். இப்போ பட்ற அவஸ்தையைவிட—இம்சையைவிட—இனுமே என்ன இருக்கு? இதோ! சொல்லியே தீருகிறேன். வந்ததை அனுபவிக்கத் தயார்' என்று ஆவேசத்துடன் அழுத்த மான குரலில் கூறியபடியே, சடக்கென்று தன்னறைக்கு வந்து ஒரு காகிதத்தை எடுத்தாள். அப்போதிருந்த ஆத் திரத்தில் காட்டிக் கொடுத்துவிடவே துணிந்து, 'போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் சார்!' என்று தலையங்கத்தை எழுதினாள்.

அதே சமயம் வழக்கமாகக் கேட்கும் வானக்குயிலின் நாதம் கம்பீரத் தொனியுடன்,

(முன் தொடர்ச்சி—சரணம்)

அகந்தையே அழிக்கும் ஆத்திரம் பழிக்கும்
இகழ்ந்திடும் செய்கையை எரித்து நல்சாந்தியை
அகத்தில் கொள்வாய் மனமே!

என்று ஒலித்தது. வழக்கம்போல் அது அவள் மனத்தை உருக்கியது. நீர் வழிந்த கண்களுடன், அச்சங்கீத ஒலி கேட்கும்வரையில் பதுமையானுள். உடனே அவள் மனத்தில் ஓர் வேதனையும் துக்கமும் ஏற்பட்டு நெஞ்சைப் பிளந்தது. அவ்வறையில் மாட்டப்பட்டிருந்த நளாயினி, தமயந்தி, சந்திரமதி, ஸாவித்ரி, லக்ஷ்மி, ஸரஸ்வதி முதலிய படங்கள் அவள் கண்ணில் பட்டன. மனம் இடிந்துபோய், பேனு நழுவி நிலே புரண்டது. "பாரத நாரீமணிகள், ஹிந்து தர்மத்தின் தத்துவத்தை நிலே காட்டிய வீரமாமணிகள், பதிவிருதா சிரோமணிகள்! உங்கள் இனத்தில் பிறந்தும் உங்கள் வழியைப் பின்பற்ருது ஆத்திரப்பட்டுச் செய்ய எண்ணிய காரியத்தில், உயர்ந்த ஹிந்து தர்மத்திற்கே களங்கத்தைத்தேடும் மகா பாவியாவேன். கட்டிய கணவன் பெரிய வியாதிக்காரனுஞலும் நளாயினி சகிக்கவில்லேயா? தன்னே அடிமையாக விற்ருலும் சந்திரமதி பொறுக்கவில்லேயா? தன் கணவனுக்காக எமனுடன் வாதாடி பதிவிருதா தர்மத்தை ஸாவித்திரி நிலேநாட்டவில்லேயா? கட்டிய கணவனே காட்டிக் கொடுத்த மகா பாவி' என்று என்னே உலகம் தூற்றுமாயின் பாரத நாரீமணிகளுக்கும், ஹிந்து தருமத்திற்கும் களங்கம் வருமல்லவா? 'ஹா!' என்ன ஜென்மம் எடுத்தேன்?" என்று தனக்குள் பேசிக்கொண்டு அந்தக் காகிதத்தைக் கிழித்தெறிந்துவிட்டுச் சோபாவில் சாய்ந்தாள்.

கருப்பன் வந்தான். அவனேக் கண்ட மைதிலி "கருப்பா! எப்படி இருக்காரு; நீ பாத்தியா? அம்மா, குழந்தைங்க எல்லோரும் என்ன பண்ருே? நெனவு தெரியறதா! டாக்டர் என்ன சொன்ஞராம்?" என்று கேட்டாள்.

கருப்பனின் கண்ணில் கண்ணீர் வழிகிறது. வாய் பேச முடியவில்லே. திணறியவாறு, "அம்மா! என்னுத்தை சொல்லுவேங்க; வவுறு பத்தி எரியுதுங்க; சோத்துக்

கையிலே எல்லா வெரலையும் எந்தப் பாவிகளோ நல்லா கல்லாலே நசுக்கி, பஞ்சாக்கிப்புட்டாங்களாம். அதுக்காவ மணிக்கட்டு வரைக்கும் வெட்டிப்புட்டாங்களாம். மழக்கம்னு சொல்ல முடியாது. அம்மா உசிரே பூடும்போலேக்கீது. கொயந்தங்க கதறுதுங்க. அவருக்குத் தையல் தொழிலுக்கு, அந்த கைதானே முக்கியம். அது பூட்டுதுங்களாம்மே!" என்று கருப்பன் கூறும்போது மைதிலிக்குச் சகிக்க முடியாத துக்கமும் கிழவர்மீது ஆத்திரமும் பொங்கி விட்டன. பதில் பேசமாட்டாது குப்புறப்படுத்து தேகங் குலுங்கப் புலம்புகிருள்.

அவளது பரிதாபத்தைக் கருப்பனுல் கண்டு சகிக்க முடியவில்லை. "அம்மா! அவங்களுக்கு இன்னிக்குச் சோறு கூட பிடிக்காதும்மா! நீங்கதான் போயி ரவெ பலவந்தமா சாப்பிடச் சொல்லணும்மா! அந்தம்மா ரொம்ப இடிஞ்சி பூட்டாங்கம்மா! வண்டி தயாராக்கீது. ரவெ வாங்கம்மா!" என்று வெகு நயமாகக் கூப்பிட்டான்.

மைதிலி கண்ணைத் துடைத்துக்கொண்டு எழுந்து உள்ளே போய் டிப்பன் செட்டுகளில் சாப்பாட்டை எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டாள். இதைக் கிழவர் மெத்தையிலிருந்து கண்கள் தீப்பொறி பறக்கப் பார்த்தபடியே, 'கரப்பா! கரப்பா!' என்று கூவினர். ஆனல், அவர்கள் காதில் கேட்கவில்லை.

34

மத்தியில் சில மாதங்கள் உருண்டோடி விட்டன. மைதிலி அடிக்கடி வேணியின் வீட்டிற்குச் சென்று அவளுக்கு ஒத்தாசை செய்யும் செய்கை கிழவருக்குப் பிடிக்காததாலும் மைதிலி எங்கே ஒருவேளை தன்னைக் காட்டிக் கொடுத்து விடுவாளோவென்ற பயத்திலும் ஏதோ ஒரு சாக்கை வைத்துக்கொண்டு மைதிலியையும், மீனட்சியையும் அழைத்துக்கொண்டு, கிராமத்திற்குப் போய்விட்டார். தான் மட்டும் ஊருக்கு அவ்வப்போது வந்து போய்க் கொண்டிருந்தார்.

மைதிலிக்கு மனம் முறிந்துபோய் ஒருவிதமான சலிப்பும் வேதனையும் உண்டாகிவிட்டதால், 'நான் உயிருடன் இருந்தால் என்ன; இறந்தால் என்ன! எங்கு இருந்தால்

தான் என்ன? எமன் கோவிலில் கொண்டு வைத்தாலும் இருப்பதற்குப் பயம் என்ன? இங்கிருப்பதில் கிழவரின் சந்தேகம் அதிகரித்து இன்னும் ஆத்திரமும் அவமானமும் தானே வருகிறது. கண் மறைய எங்காவது சாவதே நலம்' என்று எண்ணிக் கிராமத்திலிருந்தாள். ஆனால், அவ்வப் போது வேணியையும் வாஸந்தியையும் அவளால் மறக்கவே முடியாமல் தவிப்பாள். 'தொழிலும் போய்விட்டதே, இனி எப்படிப் பிழைக்கிறார்களோ! என்ன கதியை அடைந் திருக்கிறார்களோ!' என்று விசனிப்பாள். 'நாம் மெய்ம் மறந்து அனுபவிக்கும் சங்கீதம்—வானக் குயிலின் இனிய கானம்—கேட்காமலிருக்கிறோமே' என்று மட்டும் வருந்து வாள். இவ்விதம் சில மாதங்களாகி விட்டன.

கிழவரின் புத்தியில் இந்தச் சிறைவாஸம் போதும் என்று தோன்றியதோ என்னவோ, மீண்டும் ஊருக்கு அழைத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டார். வந்த உடனே வேணி யின் வீட்டிற்குச் சென்று விசாரிக்கையில் வேணி அவ் வீட்டிலில்லை. வேறு எங்கேயோ மாற்றிக்கொண்டு போய் விட்டதாகத் தகவல் கிடைத்தது கேட்டு, மைதிலி மிகவும் வருத்தத்துடன் தன் வீட்டிற்குத் திரும்பி வந்துவிட்டாள்.

இதைக் கிழவர் பார்த்துக்கொண்டிருந்து, 'ஆரம்பிச் சுட்டாயா? ஒன் கொழுப்பை அடக்கறதுக்குத்தானே ஒன்னே நாட்டுப்புறத்திலே கொண்டுபோய் போட்டேன். இன்னும் திமிர் விடல்லெயே? அந்த வேணிக்கு பொழப்பே இல்லாததாலே தாசியாய் பூட்டாளாம். ஊரே சிரிக்கிற தாம். தெரியுமா? இனுமே இப்படி போனயோ, கொலே பண்ணிப்புடுவேன்" என்று கண்டித்தார். நொந்துபோய் விட்ட மைதிலி வாயைத் திறக்கவே இல்லை. வேணியைத் துச்சமாகச் சொல்லிய வார்த்தை தாங்காமல் உள்ளே போய்விட்டாள்.

35

மூர்த்தியின் தற்போதைய நிலைமையைப் பார்த்த எவர் மனம்தான் உருகாது? கண்ணீர் பெருகாது? அவன் யார் செய்த புண்ணியவசத்தினலோ உயிருக்கு ஆபத்தின் றிப் பிழைத்து வீடுவந்து சேர்ந்தானேயன்றி, அவனுடைய பிழைப்புக்கு ஆதாரமான தையல் வேலை செய்வதற்கு

முடியாமல் கை போய்விட்ட விசனத்தை அவனால் சகிக்கவே முடியவில்லை. "இத்தகைய ஊனத்தை யடைந்த பிறகு நான் பிழைத்ததைவிட என் உயிர் நீங்கி இருக்குமாயின், எவ்வளவு சந்தோஷப்பட்டிருப்பேன்? இப்போது நான் பிழைத்தும் பலனில்லாது போய்விட்டதே! ஆ! ஈசா! என்ன செய்வேன்?' என்று தனக்குள் சதா எண்ணி எண்ணி உருகுவான்.

தன் கையையும், தையல் மெஷினையும் மாறி மாறிப் பார்த்து பெருமூச்சு விடுவான். கண்ணீர் தாரை தாரையாகப் பெருகி ஓடும். சதா புலம்பிப் புலம்பி பின்னும் மெலிந்துவிட்டான். இவனுடைய சங்கடத்தைக் கண்டு சகிக்கமாட்டாத வேணியும் தவித்து உருகுவாள். குழந்தை வாஸந்தியோ தன் பிதாவின் வருத்தத்தை முற்றுமறிந்து, 'இனிமேல் என்ன செய்வது? பிதாவின் தொழில் போய்விட்டதே! எப்படிப் பிழைக்க வழி செய்வார்?' என்று விசனப்படுவாள்.

தன் வாழ்க்கையின் நாதமாகிய தையல் மெஷினைத் துடைத்துக்கொண்டே கண்ணீர் பெருகியவாறு மூர்த்தி, "ஹா! கடவுளே! இப்படியா என் கதியை முடித்தாய்? இந்த மெஷினின் இனிய ரீங்காரம்போன்ற சப்தமே என் வாழ்க்கையின் நாதமாக எண்ணி உள்ளம் பூரித்திருந்தேனே! அப்படிப்பட்ட மெஷினுக்கு இனிமே நான் லாயக்கில்லாதபடி செய்துட்டயே! இது ஒனக்கு தருமமா? இந்த மெஷினே எனக்குப் பெரும் புதையல்னு நெனச்சிண்டிருந்தேனே! என் எண்ணம் ஈடேறாது செய்துட்டயே! இந்த ஆனந்தமான சப்தத்தை நான் இனுமே எப்போ கேட்பேன்?" என்று மனம் வருந்திக்கொண்டிருக்கையில், வாஸந்தி வந்து பக்கத்தில் நின்றாள்.

தந்தையின் கஷ்டம் சகிக்க முடியவில்லை. சிறுமியாயினும் அவள் கண்ணிலும் ஜலம் மளமளவென்று வந்துவிட்டது. 'அப்பா! அப்பா! ஏம்பா அழறே! சாமி ஒன் கையெ வெட்டிட்டாரேன்னு அழறே! சாமிக்குக் கொஞ்சங்கூட புத்தியே இல்லேப்பா! சாமிக்கு நம்ப மேலே ஆசெயெ இல்லேப்பா! ஆசெ இருந்தா இப்படி செய்வாரா! இல்லாட்டா ஒன்னே அடிச்ச திருடனையாவது

புடிச்சி தரமாட்டாரா! நாம்ப இனுமே எப்படிப்பா பொழக்கிறது?" என்று அழுதாள்.

வேணி:—ஒங்களே போலீஸார் கேட்டபோது விரோதி களே இல்லேன்னு சொல்லிப்புட்டங்களே! ஏன் அப்படிச் சொன்னங்கோ! ஒங்களுக்குப் போட்டியா தையல் கடை களெ வெச்சு ஒங்க தொழிலே கெடுத்தவாளே ஏன் சொல் லக்கூடாது? அதோடு அந்த கட்டெடலெ போற கிழவன் அன்னிக்கி நடந்த ஆத்திரத்துலே, அவன்தான் செய்திருப் பான்னு ஏன் சொல்லக்கூடாது?

மூர்த்தி:—வேணீ! நீ புத்திசாலியாயிருந்தும் இப்படி புத்தி இல்லாமெ பேசறயே! நம்மாலேதான் காரியமெல் லாம் ஆறதுன்னு நெனைக்கிறயா! அநியாயமா அவா இருக் கும், இவா இருக்கும்னு சந்தேகத்தாலே ஒத்தர்மேலே பழி போட்றது நியாயமா? அதனுலே நமக்கு இன்னும் பாவமே யொழிய லாபமில்லே. எல்லாருக்கும் சரியான கூலியைக் கடவுள் குடுப்பான். நீ வீணு அவசரம்பட்டுப் பேசாதே! நான் செய்த பாபம் இப்படி அனுபவிக்கணும்னு இருந் தது. அனுபவிக்கிறேன்.

வாஸந்தி:—ஆமாம்பா! பாவம், பாவம்னு சொல்லிண் டிருந்தா ஒன்னெ அடிச்சப் படுபாவி ஆப்டுடுவானேப்பா! போலீஸாரிடம் நீ சொன்னுதானேப்பா தேடிப் புடிப்பா! ஏம்பா! ஒனக்கு இனுமே ஊசி கோர்க்கமுடியாது. தைக்க வும் முடியாது. பின்னே எப்படிப்பா சாப்பட்றது?

மூர்த்தி:—கண்ணு வாஸந்தீ! இத்தனை கோலங்காட்டின ஈசன் அதுக்கும் வழி செய்யாதெயா இருப்பான்? அவன் என்ன வழியிலே பொழப்பு கொடுக்கிறுனே அப்படி சாப் பட்றது.

வேணி:—ஏற்கெனவே மூணு நாலு மாசமா வீட்டு வாடகெ நின்னு போச்சுன்னு வீட்டுக்கார்ரா தொண தொணன்னு கேக்கரா! ஆ ஊன்னு, தையல் மெஷினைக் குடுத்துடு. எடுத்து வித்துப்புட்ரேன்னு பேசரா!

மூர்த்தி:—'ஹா! ஐயோ! முடியாது! முடியாது! அரிச்சந் திரனைப்போலே என்னையே அடிமையாக்கியாவது பணம் கொடுப்பேனேயொழிய, என் உயிருக்கும் உயர்வான மெஷினை நான் குடுக்கவே மாட்டேன். மெஷினைக் குடுத்

துட்டா என்னுயிர் போயிடும். வேணீ! வேணீ! கிழவி கால்லே விழுந்து பொறுத்துக்கும்படி வேண்டிக்கோ! நான் பிச்செ எடுத்தாவது பணத்தெ குடுத்துட்ரேன்” என்று கூறும்போது, அவ்வறை முற்றிலும், ‘மூர்த்தி பிச்சைக்காரன்! பிச்சைக்காரன்!’ என்று சப்தம் ஒலிப்பது போன்றும், அவனுடைய உருவம் பிச்சை எடுப்பது போன்று அவ்வறை முற்றிலும் தெரிவதுபோலும் தோன்றிய தோற்றத்தைக் கண்டதும், ‘ஹா!’ வென்று மூர்த்தி அலறிவிட்டான். அவனுடைய நிலைமைக் கலங்கிவிட்டது. மெஷின்மீது அப்படியே குப்புறச் சாய்ந்தான்.

வாஸந்தி:—அப்பா! அப்பா! அழாதேப்பா! நீ அழுதாக்கா எனக்கும் அழுகெ வரதுப்பா. நீ அழாதே. இதோ பாரு! என்னெ பார்த்து சிரிப்பா. இதோ பாரேன். எனக்கு ஒரு யோசனை வந்திருக்கப்பா—என்று அழுதுகொண்டே சிரித்தவாறு தந்தையின் தலையைத் தூக்கினாள்.

மூர்த்தியும், குழந்தையின் அன்பையும் விசனத்தையும் எண்ணிக் கலங்கியபடியே கண்ணீர் வழிய சோகமும், துக்கமும், வெறுப்பும், அன்பும், வாஞ்சையும் கலந்த ஒரு சிரிப்பு ‘கலகல’ வென்று சிரித்தவாறு, வாஸந்தியை இழுத்துக் கட்டிக்கொண்டான். வாஸந்தியும் குலுங்கக் குலுங்க அழுதபடியே சிரித்துக்கொண்டு, “அப்பா! அப்பா! நேத்திக்கி எதிர்த்த வீட்டுலே ஏதோ விசேஷம்னு அம்மாக்கும் எனக்கும் புது முறத்திலெ வெற்றிலெ பாக்கு, ஒரு படி கடலெ, ஒரு ரவிக்கை எல்லாம் குடுத்தாப்பா! அந்தக் கடலெயே அப்படியே சுண்டல் பண்ணித் தரச்சொல்லி, நம்ப ரெண்டு பேரும் சாயங்காலம் பீச்சுலெ கொண்டு போய் வித்துடலாம். அதுலே காசு வரும். நாம் கஞ்சியாவது குடிக்கலாம். என்னப்பா! என்ன சொல்றே?” என்று கொஞ்சிக் கொஞ்சி கேட்டாள்.

இது கேட்ட மூர்த்தியின் இருண்டு கிடந்த இதயத்தில் பளிச்சென்ற ஓர் ஜோதி உதயமானதுபோல் தோன்றியது. வாஸந்தியை ஆனந்தமும் ஆச்சரியமும் அன்பும் பொங்கிய உணர்ச்சியோடு சேர்த்துக் கட்டியணைத்து முத்தமிட்டான். அபாரமாகப் பொங்கும் ஆனந்தத்தில் வாய் திறந்து பேசமாட்டாது சிலைபோலானான். அவன் அந்த

யோசனைக்கு இசைந்து விட்டதை அவனது உணர்ச்சி நிறைந்த முகமே எடுத்துக் காட்டியதால், வேணி சந்தோஷத்துடன் அடுப்பில் காயும் ஜலத்தில் கடலையைப் போட்டாள்.

36

கடற்கரையில் மாலை நேரத்தின் ஆனந்தத்தை அனுபவித்துக்கொண்டே ஆயிரக்கணக்கான கூட்டங்கள் தம் தம் இஷ்ட சகாக்களுடனும், காதலிகளுடனும், குழந்தைகளுடனும் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அச்சமயம் வாஸந்தி வழக்கம்போல் சுண்டல் பாட்டுப் பாடிக் கொண்டே வருகிறாள். மூர்த்தி, கூடையை எடுத்துக் கொண்டு கூட வருகிறான். ஜனங்கள் வாஸந்தியின் பாட்டைக் கேட்பதற்காகவே அவளைப் பாடச் செய்து பின்னர் சுண்டல் வாங்குவது வழக்கம். அன்றும் அப்படியே பலர் அவளிடம் சுண்டல் வாங்கிக்கொண்டார்கள்.

வாஸந்தி, தன் கையில் சேர்ந்த சில்லறையை எண்ணிப் பார்த்தாள். நான்கு அணுதான் இருந்தது. தந்தையின் கையிலிருக்கும் சுண்டலை அவன் கையை இழுத்துப் பார்த்தாள். இன்னும் பாதி சுண்டல் அப்படியே இருந்தது கண்டு, "ஏம்பா இன்னிக்கி சீக்கிரம் வெலையாகலெயே பாதிக்கு மேலே அப்படியே இருக்கே. வீட்டுக்கார கெழவிக்கு இன்னிக்கு எப்படியானலும் ரெண்டு ரூபாய் குடுக்கரேன்னு அம்மா சொல்லி இருக்காளே; கையிலே ஒன்னே முக்கால் ரூபாதானேப்பா இருக்கு. இன்னும் அரைரூபா வந்தாதானேப்பா ரெண்டு ரூபா கெழவிக்கு குடுக்கலாம், கால் ரூபாய்க்கு நாம்ப அரிசி வாங்கிச் சாப்பிடலாம்" என்றாள்.

மூர்த்தி:—அம்மா! அதோ கூட்டமா சின்னப் பசங்கள் இருக்கே அங்கே போனக்கா நெரய வாங்குவா! வா போகலாம்—என்றான். வாஸந்தியும் அங்கே ஓடினாள். அப்போது வழியில் அடையாளமே தெரியாமல் மெலிந்துபோய் துரும்பிலும் துரும்பாய்ப் போய்விட்ட மைதிலி, மீனுவின் உபத்திரவத்திற்காக அன்று மெல்ல கடற்கரைக்கு வந்து மணலில் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

வாஸந்தி ஓடுவதைப் பார்த்துத் திடுக்கிட்டவளாய் எழுந்து ஆவேசத்துடன் ஓடிப்போய், ஹா! வாஸந்தீ! என் கண்ணே! இதென்ன இது? நீயா சுண்டல் விற்கறே? ஐயோ! வயிறு எரிகிறதே, வாஸந்தி! அம்மா, ராஜு எல்லோரும் சௌக்கியமா? கண்ணே! ஒன்னெ பாத்து எத்தனேயோ நாளாச்சே!" என்று கூறியபடியே மைதிலி மூர்த்தியின் கையின் மூளியைக் கவனித்தாள்.

அவள் வயிற்றிலும் மார்பிலும் செய்யும்சங்கடம் கூறத் திறமில்லை. 'தன் கணவன் செய்த சதியல்லவா இது' என்று நினைக்கும்போது, அவளுடைய வேதனை சகிக்கமுடியாது பயங்கரமாகத் தோன்றியது. வாஸந்தியும், மைதிலியைக் கண்டதும் சுண்டல்விற்கும் எண்ணமும் மறந்துபோய் ஆவலே வடிவமாய், 'மாமீ! மாமீ!' என்று சேர்த்துக்கட்டிக் கொண்டாள். "ஏம்மாமீ! இப்படி எளச்சி போயிட்டங்கோ? அம்மா கூட ஒங்களேபோலத்தான் ஆயிட்டா! சதா ஒங்க வார்த்தேதான். அங்கே வந்தா தாதா அடிக்கப் போருரேன்னு பயந்துண்டு வரதெயில்லே மாமீ!

எங்கப்பாக்கு கை போயிடுத்தோன்னே! அதனுலே இப்படி தினம் சுண்டல் வித்து நாங்க பொழைக்கிறோம். சரி, நான் போறேன்! பாதி சுண்டலுக்குமேலே அப்படியே இருக்கு மாமீ" என்ருள். மைதிலி மிகுந்த பொறுமையுடன், 'வாஸந்தி! எங்கே சுண்டலே காட்டு பார்ப்போம் என்ருள். வாஸந்தி மூர்த்தியின் கையிலிருந்த சுண்டல் கூடையை வாங்கிக் காட்டினுள்.

மைதிலி கூடையுடன் அப்படியே வாங்கி நிர்த்தாக்ஷிண்யமாகவும் யாரும் எதிர்பார்க்காவண்ணமும், அங்கு போகும் மீன் பிடிக்கும் ஒரு செம்படவனைக் கூப்பிட்டு, அவன் கையில் கூடையுடன் சுண்டலைக் கொடுத்துவிட்டுத் தன் கையிலிருந்த மணிபர்ஸை அப்படியே வாஸந்தியின் கையில் கொடுத்து, "கண்ணு! இதைத் தடுத்தால் எனக்குக் கெட்ட கோபம் வரும், அப்புறம் ஒன்னோடெ பேசவே மாட்டேன். இதை அப்படியே அம்மாவிடம் கொண்டுபோய் கொடு! முழிக்காதே; ஊம், பேசாதே போய்விடு!" என்ருள்.

அதே சமயம் மோட்டாருக்கு ரெட் லைட் வைத்தது போல் கண்கள் சிவக்க, கிழவன் இதைப் பார்த்துக்

கொண்டே எதிரில் வருவதைக் கவனித்துவிட்ட வாஸந்தி, "ஐயோ! மாமீ! தாதா வந்துவிட்டார். அப்பா! அப்பா! நீ வந்து விடு; போயிடலாம்" என்று தகப்பனாரின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு, பர்ஸுடன் ஓட்டமாக ஓடிப்போய் விட்டாள்.

37

இடையில் ஒரு மாதம் ஓடி மறைந்தது. ஒவ்வொரு நாளும் மாயக் கொள்ளையின் பேச்சே அந்த ஊர் முற்றும் பரவி விட்டது. வாஸனை திரவியம் விற்பதுமட்டுமல்ல. எண்ணெய், நெய், புஷ்பம் முதலிய மூகர்ந்து பார்க்கக் கூடிய ஒவ்வொரு வஸ்துவிலும் மயக்கம் கலந்து கொள்ளை யடிக்கிறார்கள் என்ற கம்பளேண்டுகள் போலீஸுக்கு வந்து குவிந்துகொண்டே இருக்கின்றன.

தினம் வீதியில் செல்லும் ஒவ்வொரு வியாபாரியையும் போலீஸார் சோதிக்க வாரம்பித்தார்கள். ஒன்றிலும் தக வல் கண்டுபிடிக்க முடியாத பெருங் குழப்பமும் கலவரமும் உண்டாகிவிட்டது. சில இடங்களில் இரண்டொருவர் இறந்துவிட்டதாகவும் அவ்வப்போது செய்தி கிடைப்ப தால், போலீஸ் டிபார்ட்மெண்டிலேயே அதிகமான பர பரப்பையும், ஊக்கத்தையும் அளித்ததால், ரிஸர்வ் போலீஸை நிறைய வரவழைத்து ஆங்காங்கே ரகசியப் போலீஸும், உடுப்புப் போலீஸும் பாராப் போட்டுவிட் டார்கள்.

இன்று ஏகாம்பரத்தின் முகத்தைப் பார்க்கவே முடிய வில்லை. அவருடைய உள்ளத்தில் தாங்கமுடியாத விசனம் பொங்கி வழிகிறது. பெருமூச்சுடன் தனது ஆசனத்தில் உட்கார்ந்தபடியே, "ஹா! என்ன கஷ்டம். என்ன பரி தாபம்! குழந்தை வாஸந்தியின் துடிப்பைச் சகிக்க முடிய லேயே! மூர்த்தியின் கதறல் என் உள்ளத்தைப் பிளக் கிறது. கோரக்காட்சி! கண்ணுவிக் காட்சி! உம் சவத்தைச் சின்ன பின்னமாக்காமல் கொடுக்க உதவி செய்யாதெ போன நான் பொதுஜன ஊழியன்றதுக்கு என்ன பலன்?" என்று வாய்விட்டுச் சொன்னார்.

எதிரில் நிற்கும் சப்-இன்ஸ்பெக்டர், "ஆமாம் சார்! ரொம்ப பரிதாபமாயிருக்கு சார்! அந்தம்மாள், நாளைக்கு

வெள்ளிக்கிழமையாச்சே, காத்தாலே பூஜைக்குப் புஷ்பம் ஒண்ணும்னு வாங்கினாள், அதோடே சண்பகப் பூவும் இருந்ததாம். வாஸந்திக்காக மூந்து பார்த்து வாங்கினாள்; அப்படியே பிராணன் போயிருக்கு. அவள் மடியிலிருந்த மணிபர்ஸு, கழுத்திலிருந்த தாலி உருவு, கையிலிருந்த பித்தளே வளையல் எல்லாம் போயிட்டது. ஐயோ பாவம்! குழந்தைகளின் பரிதாபந்தான் சகிக்கல்லே. சவத்தைக் கொண்டுபோகும்போது மூர்த்திக்கு மயக்கமே போட்டுவிட்டது" என்றார்.

என்ன அநியாயம்! இந்த மாயக் கொள்ளேயின் விஷம் வேணியை அரைக்கணத்தில் விழுங்கிவிட்டதென்றால், ஊரே ஏன் கதறிக் கண்ணீர் விடாது? சவத்தைப் போலீஸார் முறைப்படிக்குக் கொண்டுபோய்ப் பரீக்ஷித்தார்கள். சவமாவது வந்து தம் கையினுல் அடக்கஞ் செய்யவேண்டி மூர்த்தியும், வாஸந்தியும் இன்ஸ்பெக்டர் ஏகாம்பரத்தினிடம் கெஞ்சிக் கதறினர்கள்.

இயற்கையிலேயே நல்ல உத்தம குணமும் தயாளத்துவமும் பொருந்திய ஏகாம்பரம் மன முருகியதால், மேலதிகாரிகளின் உத்தரவு பெற்றுச் சவத்தைச் சீக்கிரமாக அவர்களிடம் கொடுத்து விட்டார். ஒரு உத்தமி, கற்பிற்கரசி, மங்கையர் மாணிக்கம் ஒரு விடிைப் பொழுதில் உலகை விட்டு மறைந்துவிட்டாள். என்னே மனிதவாழ்வு!

38

பிண மேளத்தின் பெரும் முழக்கத்தையும் பீறிக்கொண்டு, "அம்மா! அம்மா! எங்களேத் தனியே விட்டு எப்படியம்மா போனே! இனுமே எங்களுக்கு யாரம்மா திக்கு!" என்ற இரு குரல்களின் கதறலும், "வேணீ! வேணீ! இது உனக்குத் தகுமா? இருண்ட உலகத்திலே என்னேத் தவிக்கவிட்டுப் போகலாமா?" என்ற ஒரு குரலின் ஓலமும் 'ஐயோ பாவம்! மாயக்கொள்ளேயாலே நிமிஷத்துலெ செத்துட்டாளாமே! ஐயோ! கொழந்தைகளின் பரிதாபம் சகிக்கல்லயே! அந்த மனுஷன் உசிரும் பூடும்போல இருக்கே. வீட்டிலே ஒரு கிழவி கோட்டானுட்டமா இருக்காளே! அவ சாகக் கூடாதா? என்ன அநியாயச் சாவு? மகாலக்ஷ்மி போல போருளே!" என்ற பொது ஜனங்களின் அபிமான

வார்த்தைகளின் பேரொலியும் ஒன்றுகூடி தெருவெங்கும் ஒரே சப்தமாக ஒலித்தது.

வேணிக்கு மஞ்சள், புஷ்பம், குங்குமம் முதலிய அலங்காரங்கள் செய்து, அவளை அடக்கம் செய்யத் தூக்கிச்செல்லும் பரிதாபக் காட்சி வீதியிலுள்ள அத்தனை ஜனங்களின் மனத்தையும் உருக்கிக் கண்ணீர் பெருக்கச் செய்துவிட்டது. ஆனால், வேணியின் அந்தரங்க சிநேகிதையும் பரிசுத்தாத்மாவுமான மைதிலியை, அன்று வாஸந்திக்குப் பீச்சில் மணிபர்ஸு கொடுத்த நாள்முதல் கிழவர் தனிச் சிறையில் போட்டுவிட்டதுபோல் தனியறையில் போட்டுப் பூட்டிவிட்டதால், இக்கோர சம்பவத்தை—அந்த உத்தமி எப்படி அறியக்கூடும்? அறிந்தால் அவளது சரீரமும் ஆன்மாவும் சிறையிலடைபட்டு இருக்குமா?

கூடத்து உள்ளே அடைபட்டுக் கிடக்கும் மைதிலியின் காதில் ஏதோ சவத்தின் கொட்டு முழக்கு முதலில் கேட்டது. "எந்த புண்ணியாத்மாக்களோ இந்த பாப உலகத்தை விட்டுச் செல்கிறார்கள்! ஆணோ, பெண்ணோ! கிழமோ கட்டோ! யார் கண்டது? உம். அவர்கள் கஷ்டம் நீங்கி நிம்மதி உலகம் செல்லுகிறார்கள். அம்மாதிரி இப்பாவி செல்லும் காலம்வருமா? ஏது வரப்போறதே இல்லை" என்றெல்லாம் தனக்குள் எண்ணிப் படுத்திருக்கையில், "அம்மா! அம்மா!" என்று கதறும் குரல் கேட்டது.

அந்தச் சமயம் வீதிப் பக்கத்து ஜன்னல் பக்கமாக, "ஒணும்! ஒணும்! நன்னா ஒணும்! என்னை மானபங்கம் பண்ணின பாவம் வீணாகப் போகுமா! அதனால்தான் உன் பசங்களையும் புருஷனையும் விட்டுட்டு உலகத்தையே விட்டுப் போறே! வேணீ! போ! போ! நாலுபேர் தோள்மேலே சவாரி போ! கண்ணை மூடிண்டு போ!" என்று ஆத்திரத்துடன் கிழவர் சொல்லும் குரல் மைதிலியின் காதில் நெருப்புபோல் விழுந்தது. அதே சமயம், "ஹா! வேணீ! வேணீ!" என்ற குரலும், "அம்மா! அம்மா!" வென்ற கதறலும் மீண்டும் கேட்டது.

'ஐயோ! வேணியா செத்துப் போய் விட்டாள். ஐயையோ! இதென்ன அநியாயம்! கருப்பா! கருப்பா! அடே கருப்பா என்று ஒரே கர்ஜனை செய்தாள். கருப்பன் கண்ணீர் பெருக ஓடிவந்து, "அம்மா! அந்த வேணி

யம்மா செத்துபூட்டாங்களாம்மா! பொணம் எடுத்துகினு போராங்கம்மா. கொயங்தெங்க கண்ணுரவியும் அந்த ஐயா வோடே வவுத்தெரிச்சலும் பாக்க சகிக்கலேம்மா! என்று புலம்பியபடியே சொன்னான்.

மைதிலிக்கு ஏற்கெனவே அடைபட்டுக் கிடப்பதால் பயித்தியம் பிடித்ததுபோல் இருந்த நிலைமை பின்னும் அதி கரித்து, விசனமும் இந்த ஷாக்கும் சேர்ந்ததால், வெறி பிடித்தவள்போல், "ஐயோ! வேணியாடா போயிட்டா கருப்பா! கதவு பூட்டெ ஒடெ! ஒடெ! முன்னெ ஒடச்சு எறி. உம், யோசனே என்ன! பூட்டெ ஒடக்கரயா! நானும் வேணி பின்னாலேயே போரதுக்கு இதோ பொடவெயாலே கழுத்திலே சுருக்கு மாட்டிண்டு சாகட்டுமா! கிழவரெ எதிர் பார்க்காதே!" என்று பெருத்தக் கூச்சல் போட்டுக் கத்து கிருள். கண்ணீர் ஆருய் ஓடுகிறது. தேகம் முற்றும் எரி வதுபோல் தத்தளிக்கிறது. புழுவைப்போல் துடித்தவாறு கதவைத் தடதடவென்று தட்டிப் பிளந்துவிட்டாள்.

கருப்பன் கிழவருக்காக முதலில் சற்று நேரம் பயந் தான். எனினும், மைதிலி தற்கொலை செய்துக் கொள்வ தாகக் கூறிய உடனே ஒரு இரும்பு சுத்தியால் பூட்டின்மீது ஒரு அடி வைத்தான். அதே சமயம் கிழவரின் கைத்தடி யால் கருப்பனின் மண்டையில் ஓங்கி பலமான அடி யொன்று விழுந்ததும், "ஹா! அம்மா!" என்று கூவிக் கொண்டே தடாரென்று கருப்பன் கீழே விழுந்தான்.

39

மீனாட்சி பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து வரும்போது வீதியில் பிணம் செல்வதையும் வாஸந்தியும், மூர்த்தியும் கதறுவதை யும் பார்த்ததும், சிறுமியானாலும் அவள் மனசு தாங்காமல் கண்ணீர் முட்டுகிறது. தன் தாயார் இறந்துவிட்ட கதை கள் முற்றும் நினைவிற்கு வந்துவிட்டன. தன்னைப்போல் வாஸந்தியும் தாயற்ற பரதேசியாகிவிட்டாளே என்ற விச னமும் அனுதாபமும் மீனாவைக் கப்பிக் கொண்டன. இச் செய்தியை உடனே தன் சித்திக்குச் சொல்லும் பொருட்டு, ஓட்ட ஓட்டமாக ஓடி வரும்போதே, "சித்தீ! சித்தீ! வேணி மாமி செத்துப்பூட்டா! சித்தீ! பொணம் தூக்கிண்டு போரா!

வாஸந்தி ரொம்ப அழுரா சித்தி! ஐயோ பாவம்னு இருக்கு சித்தி!" என்று கூவிக்கொண்டே மைதிலியைப் பூட்டி இருக்கும் அறைப்பக்கம் ஓடிவந்தாள்.

அப்போதுதான் கிழவர் கருப்பன் மண்டையில் அடித்ததும், அவன் கீழே விழுந்ததும், உள்ளிருந்த மைதிலி கத்துவதும் மீனு நேரில் பார்த்து, நடு நடுங்கி சில விநாடி நேரம் அப்படியே ஸ்தம்பித்து விட்டாள். அங்கு நடக்கும் சம்பவத்தின் காரணத்தையும் ஒரு நொடிப் பொழுதில் அவள் யூகித்தறிந்து கொண்டாள். மைதிலி, 'ஐயோ! கதவைத் திற; திற' என்று கத்திக்கொண்டே இருப்பதையும் மீனு உணர்ந்தாள். பிறகு தன்னைச் சற்று ஒருவாறு சமாளித்துக்கொண்டு, தனக்குள் ஒரு யோசனை செய்து கொண்டாள்.

மெல்ல தகப்பனுரிருக்கும் இடத்திற்கு வந்து கண்ணீர் பெருகியவாறு, 'அப்பா! வேணி மாமி செத்துப்பூட்டாப்பா! வாஸந்தியும் என்னெப்போலெ தாயில்லாத பரதேசிப் பொண்ணுயிட்டாப்பா! நீ நெரய பணக்காரனு இருக்கரதாலே எனக்காவது ஒரு குறைவும் இல்லெ. வாஸந்தி ஏழெயாச்சேப்பா! அவா அம்மாவும் செத்துப்போயிட்டாளே! அவளுக்கு யார் சாதம் போடுவாப்பா?" என்று பெரிய குரல் பாய்ச்சி அழுதபடியே கிழவரைக் கட்டிக்கொண்டு, அவர் இடுப்பில் சொருகி இருந்த சாவிக் கொத்தை மெல்ல கழற்றித் தன் ஜோபியில் போட்டுக் கொண்டு கோ வென்று கதறினுள்.

கிழவருக்கிருந்த ஆத்திரத்தில் அவருக்கு ஒன்றுமே தோன்றவில்லே. "படுநீலி முண்டே! கருப்பனைக் கூட்டு கதவெ ஒடைக்கச் சொல்ல ஒனக்கு அத்தனெ தைரியமாடீ வந்துடுத்து?" என்று மைதிலியை வைவதிலிருந்ததால் மீனுவின் செய்கையை அவர் கவனிக்கவில்லே. மீனுவை இழுத்துத் தூர தள்ளிவிட்டு, "சீச்சீ! மூதேவி! யார் செத்தா யாருக்கென்னடி! தரித்திரமே! பெலாக்கணம் பாடி சித்தியோடெ நீயும் அழுடீ! பீடையே! எல்லாம் அஸமஞ்சமா வந்திருக்கு" என்று சீறி சிள்ளென்று விழுந்தார்.

மீனு கண்ணைத் துடைத்தபடியே சுற்றுமுற்றும் பார்த்துப் பின்னர் மெத்தையைப் பார்த்தாள். "அப்பா! அப்பா! அதோ மெத்தையிலே வேணு மாமா வந்திருக்

காப்பா! எதையாவது எடுத்துண்டு போயிடப் போரா ளெப்பா?" என்று தந்திரமாய்க் கூறியதுதான் தாமதம். "என்ன! என்ன! வேணு வந்திருக்கானு? கட்டெலெ போர வனெ! வா! வா! வாடா! இன்னிக்கு ஒங் காதலி ஒங்கண் ணுக்கு ஆப்படமாட்டா! ஒன்னெ இன்னியோடே தொலெச்சு தலெ முழுகிப்புட்றேன் வா!" என்று கைத்தடி யுடன் தடதடவென்று மெத்தையை நோக்கி ஓடினர்.

மீனு வெகு சுறுசுறுப்பாக அந்தக் கதவின் பூட்டைத் திறந்துவிட்டதும், மைதிலி தலைவிரி கோலமாக, "ஹா! வேணீ! வேணீ!" என்று கதறியபடியே வீதிப் பக்கம் ஓடி வந்தாள். அவள் வருவதற்கும் சவம் இவர்கள் வீட்டுப்பக் கம் வருவதற்கும் சரியாக இருந்தது. தூக்கிச் செல்லும் பிணத்தருகில் காளிகாதேவியின் ஆவேசம், உடன்பிறந்த சகோதரியின் ஒப்பற்ற வாஞ்சையும் ஒன்றுகூடி ஓடிவரும் மைதிலியைக் கண்டு எல்லோரும் வியப்புற்று அசைவற் றூர்கள்.

ஓடி வந்த மைதிலி, "ஐயோ! நில்லுங்களேன்! நில்லுங் களேன்! அந்தப் புண்ணியவதியின் அழகு முகத்தை— ஆசை முகத்தைக்—காட்டுங்களேன்! வேணி! வேணி!" என்று பதறித் துடிக்கும் துக்கத்துடன் பாடையைப் பிடித் திழுத்துக் கொண்டு கூடவே ஓடினள்.

பிணம் தூக்கிகளுக்கும் மனது கரைந்து விட்டதால், சவத்தைத் தாழ்த்திக் கையில் பிடித்தபடியே காட்டினர்கள் மைதிலி வேணியின் முகத்தோடு முகம் பதித்து, "வேணி! புண்ணியவதி! ஐயோ! உனக்கா சாவு வரணும்? மகா பாவி உலகத்திலேயே உதவாக் கட்டையான எனக்கு வரக் கூடாதா! ஐயோ! வேணி!" என்று கதறும் சமயம் வாஸந்தி தள்ளாடித் தடுமாறிக் கதறியபடியே ஓடி வந்து, "மாமீ! எங்கம்மா செத்துப்போய்ட்டாளே மாமீ! இனுமே நாங்க என்ன செய்வோம் மாமி! ஐயோ! மாமீ! எங்களெ உட்டுட் டுப் போய்ட்டாளே மாமீ!" என்று கூவியவாறு மைதிலி யைச் சேர்த்துக் கட்டிக் கொண்டாள். இக்காட்சி அங் குள்ள அத்தனை பெயர்களின் மனத்தையும் உருக்கியது. யாவரும் கண்ணீர் பெருக நின்றூர்கள்.

மைதிலி, "கண்ணூ! வாஸந்தி! என் செல்வமே!" என்று சேர்த்துக் கட்டிக் கொண்டு, தேகம் குலுங்கக் குலுங்கப் புலம்புகிருள். மெத்தைக்கு ஆத்திரத்துடன் சென்ற கிழ

வர் அங்கு வேணுசாமியை எங்கு தேடியும் இல்லாததால், ஏமாற்றத்துடன் திகைக்கையில், மைதிலி வீதியில் கதறும் குரல் கேட்டுக் குடுகுடுவென்று பால்கனிக்கு ஓடி வந்தார். வீதியிலுள்ள காட்சியைக் கண்டதும் தூக்கி வாரிப்போட்டது. பூட்டியடைத்து வைத்திருந்த பறவை எப்படி கூட்டை விட்டுப் பறந்துவிட்டது? '‚இதென்ன மோசம்! இதென்ன அநியாயம்!" என்று பின்னும் ஆயிரம் மடங்கு அதிகரித்த ஆத்திரத்துடன் செய்வதறியாது நின்றார்.

அதே சமயம் இத்தனை அமர்க்களத்திலும் வழக்கம் போன்று வாழ்க்கையின் நாதமான வானக்குயிலில் இனிய கீதம் கணீர் என்று சப்தித்தது.

(அதே மெட்டு--சரணம்)

இன்றிருப்பது மெய் ! நாளை இருப்பது பொய்
என்றறிந்துன் கடமை ஆற்றி இறைவனிடம்
சென்றிடுவாய் மனமே. (தூய்மை)

இந்தத் தேவகானத்தின் அதியற்புத அபார வசீகர சக்தியால் கவரப்பட்ட மைதிலி, தடைகட்டிய நாகம்போல் துவண்டு பிணத்தின்மீது விழுந்துவிட்டாள்.

40

சவச் சடங்குகளும், ஈமச் சடங்குகளும் முடிந்தன. மூர்த்தி ஏற்கெனவே அரைப் பயித்தியமாக இருந்தவன் முக்கால் பைத்தியம்போல் ஆய்விட்டான். ஊண் உறக்கம் துறந்து தேகம் மெலிந்து, "வேணி! வேணி!" என்று புலம்பித் தவிக்கிறான். மைதிலி அன்று சவ அடக்கம் ஆன உடனே வாஸந்தியையும், ராஜுவையும் தன் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றுவிட்டாள். வாஸந்திக்கும், ராஜுவுக்கும் பலவிதத்திலும் தேறுதல் சொல்லி, அவர்களைப் பராக்குக் காட்டி சமாதானம் செய்வதையே மைதிலி முக்கியமாகக் கொண்டாள்.

கிழவருக்கு இந்தச் செய்கை எரியும் உடம்பில் எண்ணெயும் வார்த்ததுபோல் தோன்றியது. ஆத்திரம் பின்னும் மூண்டது. சதா மைதிலியைத் திட்டியும் சில சமயம் அடித்தும், இழிவாகப் பேசியும், இம்சை செய்து வருவதை வாஸந்தி உணராமலில்லை. தங்கள் பொருட்டு மைதிலிக்கு

ஏற்படும் துன்பங்களை அவள் சின்ன பெண்ணாயினும் நன்ருக அறிந்து இதற்கென்ன வழி செய்வதென்று யோசிக்க ஆரம்பித்துவிட்டாள்.

மைதிலி, குழந்தைகளுக்காக காப்பி ஆற்றிக் கொண்டிருந்தாள். பக்கத்தில் வாஸந்தி, ராஜு, மீனு மூவரும் உட்கார்ந்தார்கள். பொங்கும் ஆத்திரத்துடன் அங்கு வந்த கிழவர் பதட்டத்துடன், சற்றும் யோசிக்காமல், "ஏண்டீ! இந்த மாதிரி சோம்பேறிக் கூட்டத்தைக் கூட்டி வைத்துக் கொண்டு, ஒன் குடியைத் தண்ட குடியாக்கவாடி இம்மாதிரி செய்றே! பவிஷு கெட்ட கழுதைகளுக்குக் காப்பியும் டிப்பனும் வேறெயா?" என்று கூறிக்கொண்டே ஆத்திக் கொண்டிருந்த காப்பியை வெடுக்கெனப் பிடுங்கிச் சற்றும் அஞ்சாமல் மைதிலியின் தலைமீது கொட்டிவிட்டார். இந்த விபரீதச் செய்கையைக் கண்டு குழந்தைகள் மிரண்டுபோய் "ஹா! மாமீ! மாமீ!" என்று வாய்விட்டுக் கூறியபடியே எழுந்தார்கள். கிழவர் தங்களையும் என்ன செய்து விடுவாரோ வென்ற பயத்தால் நடுநடுங்கினார்கள்.

அதுவரையில் தனது பொறுமையை இழக்காதிருந்த மைதிலிக்கு ஆவேசம் காளிகாதேவியைப்போல் வந்து விட்டது. காப்பி வழியும் தலையுடனும், ஆவேச முகத்துடனும் தலைப்பை இழுத்துக் கட்டிக்கொண்டு, "ஆஹ்ஹா! இவ்வளவு தூரமா மிதமிஞ்சிவிட்டது. நான் எனக்காகவும் உங்களுக்காகவும் பயப்படவில்லை. என்னைப் படைத்த, பெற்ற தாய்நாட்டின் பெருமைக்காக, நான் இதுவரையிலே பொறுத்திருந்து நீங்கள் செய்த அநியாயத்துக்கெல்லாம் ஆளாகி இருந்தேன்.

பாரத நாட்டு நாரீமணிகளின் வழியைப் பின்பற்றி நடக்கணும்; அவர்கள் காட்டிய வழிக்குப் பங்கம் செய்யக் கூடாது. ஹிந்து தர்மத்தின் மகிமையைக் கெடுக்கக் கூடாது என்றெல்லாம் நான் எண்ணி என்னைப் படுத்தும் சித்திரவதைகளை எல்லாம் சகித்தேன். அப்படி நான் இனுமே பொறுக்கமாட்டேன்.

அக்கிரமம் மிஞ்சிப்போனு அதையும் தடுக்கவேண்டியது என் கடமை. என் வாழ்வைப் பாழ்படுத்தி கொலை செய்ததுமில்லாமல், இன்னமும் விபரீதம் விளைவிக்கவா எண்ணி இருக்கிறீர்கள்? மகா உத்தமியான வேணியின்

குடும்பம் யாரால் சிதறி அழிந்தது? அந்த உத்தமியின் உயிருக்கு உயிரான புருஷனுக்கு யாரால் அங்கபங்கம் உண்டாச்சு? இந்த ரகஸ்யத்தை மூடிவைக்கணுமா, ஓடச்சி வெளியே இழுக்கட்டுமா?

பொறுக்கப் பொறுக்க போராட்டமே அதிகமாறது. இந்த வீட்டின் சகல சொத்தும் எங்க அப்பன் வீட்டுது என்றது ஞாபகமிருக்கட்டும். நான் இன்னமும் மைனர் நீங்காதவள். என் சொத்தை அபகரிக்க உங்களுக்கு என்னிக்கும் சுதந்திரங் கிடையாது. நான் முன்னொரு காலத்தில் எழுதிக்கொடுத்த கடிதாசி மைனரானதால், சட்டப்படி செல்லாதுன்றது ஞாபக மிருக்கட்டும்.

அதிகமா வாலாட்டினல் இனிமே நான் பயப்படப் போறதில்லே மன்மத பாண சஞ்சீவிக்கும் மற்ற மருந்துக்குமே கடன் பட்டிருக்கும் ரகஸியமும்....ஹா!....இன்னொரு கொடிய ரகஸியமும் கூட எனக்குத் தெரியும். அதிகமாகப் பேசினு எல்லாம் அம்பலமாயிடும்; ஜாக்கிரதை" என்று துர்க்கா தேவிபோல் கூறியவாறு குழந்தைகளைச் சேர்த்து அணைத்துக் கொண்டாள்.

இம்மாதிரி தைரியத்துடன் மைதிலி பேசுவாள் என்று கிழவர் கனவிலும் எதிர்பார்க்கவில்லை யாதலால், சிடுசிடுத்து விட்டது. முகத்தில் பிணக்களை சொட்டுகிறது. ஆத்திரம் ஒருபுறம், அவமானம் ஒருபுறம் மைதிலியை ஒரே வெட்டு இரண்டே துண்டு செய்து விடலாமாவென்ற, எண்ணமும் உண்டாகிவிட்டது. பேந்தப் பேந்த விழித்தவாறு நின்றூர்.

41

மைதிலியின் வீட்டில் ஒரு தனி இடத்தில் வாஸந்தி விக்கி விக்கி அழுது கொண்டிருந்தாள். ராஜு அவளைக் கட்டிக்கொண்டு, 'ஏங்கா அழறே! ஐயோ இதென்ன தழும்பு. தாதா அடிச்சுட்டாளா?" என்று கண்ணில் நீர் முட்டக் கேட்டான். வாஸந்தி அழுகையும் சிரிப்பும் கலந்த முகத்துடன், "இல்லே" என்று கூறினுள்; மேலே கூற முடியாது புலம்புகிறுள்.

ராஜு:—நீபோய் சொல்றே! இதோ பாரேன் தழும்பு. ஐயோ! அக்கா! நாம்ப ஆத்துக்கு அப்பாகிட்டெ பூட

லாம் வாடீ! இங்கே இந்தத் தாதாகிட்டே அடிபட வேண்டாண்டீ! என்னையும் தாதா அடிச்சிபுடுவார். வாக்கா! ஓடிப் பூடலாம்—என்று வாஸந்தியின் கையைப் பிடித்து இழுத்தான்.

வாஸந்திக்கும் அது சரியாகத் தோன்றியதாகையால், மெல்ல வந்து மைதிலியின் அறையில் எட்டிப்பார்த்தாள். மைதிலி படுத்துக் கண்ணை மூடிக்கொண்டிருந்தாள். அவள் தூங்குகிற சமயந்தான் சரி என்று எண்ணியவளாய் மைதிலியைச் சற்று நின்று பார்த்துவிட்டுக் கண்ணீர் வழிந்த படியே ராஜுவை இழுத்துக்கொண்டு ஒரே ஓட்டமாக வெளியே ஓடிவிட்டாள்.

வீதியில் இவர்கள் ஓடுவதை மெத்தையிலிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்த கிழவர் தலையையும் தொந்தியையும் தடவிய வாறு, 'சனிகள் தொலைந்தன. இனி திரும்பி வரட்டும் சொல்றேன்'' என்று கூறியபடியே, "போங்கோ! திரும்பி வந்தா ஒதை. பத்ரம்'' என்றார். வாஸந்தி திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டே செல்கையில் வலித்து அழகு காட்டி ஏளனம் செய்து கொண்டே போய் விட்டாள்.

42

மூர்த்தி துரும்பென மெலிந்து பித்தன் போல் வேணியின் படத்தினருகில் உட்கார்ந்துகொண்டு, கண்ணீர் விட்டுக் கதறிக்கொண்டே, "வேணீ! என்னை இப்படித் தனியே விட்டுப் போவேன்னு நான் கெனவில் கூட நினைக்கல்லெயே! என் கண்ணே! உத்தமப் பெண்ணே! எனக்கு வழி தெருயலையே! நான் இப்படிக் கஷ்டப்பட நீ செய்யலாமா! நீ இதைப் பார்த்துச் சகிக்கமுடியுமா! ஐயோ! நானொரு இடம்; நீயொருஇடம்! குழந்தைகள் ஒரு இடம்; நம் குடும்பம் இப்படியா சிதறிப்போகும்? என்னால் பொறுக்க முடியவில்லை! ஒன்னுக்கும் உதவாத நொண்டி. நான் இனிமே என்ன உபயோகம்? நீ போன எடத்துக்கு என்னையும் அழைச்சிண்டு போகக் கூடாதா?

வேணி! அழைக்கமாட்டே, என் கனவில் கூட வரமாட்டே! உன் பொறுமை நிறைந்த முகத்தைக் காட்ட

மாட்டே? ஒரு வார்த்தை உன் வாய் திறந்து சொல்ல மாட்டே! என்று புழுவாய்த் துடிக்கும் சமயம் அவ்விடம் குழந்தைகள் இரண்டும் ஓடி வந்து, "அப்பா!" என்று கட்டிக்கொண்டு கோவெனக் கதறி யழுதார்கள். துக்கத்தோடு துக்கம் ஒரே கையால் குழந்தைகளை வாரியணைத்துக் கொண்டு, "ஏண்டாப்பா! என்ன சமாச்சாரம்? என் கண்ணு! ஏம்மா அழறே?" என்று கேட்டான்.

வாஸந்தி :—(அழுதபடியே) அப்பா! நம்ப அம்மா ஏன் செத்துப்போனு! அவ செத்துப் போகவே தானே நமக்கிந்த கஷ்டம். அந்த மாமி எங்கமேலே ஆசையா இருக்கான்னு அவளை தாதா எப்பப் பார்த்தாலும் அடிக்கிறு திட்ரு. என்னையும் இதோ பாருப்பா, தழும்பு விழும்படி அடிசுப் பூட்டா! எங்களாலே மாமிக்குக் கஷ்டம். அதாலெ சொல்லாமே வந்துட்டேம்பா— என்று தேம்பி அழுதாள்.

இதற்கு மூர்த்தி என்ன பதில் சொல்வான்! கலங்கிய அவனுடைய உள்ளத்தில் இன்னும் சகிக்க முடியாத துக்கம் பொங்கி விட்டது. வாய் திறந்து பதில் பேசவே முடியவில்லை. கண்ணீர் ஆருய்ப் பெருகுகிறது. வேணியின் படத்தில் வைத்த விழியை வாங்காமல், அப்படியே குழந்தைகளை அணைத்தவாறு தம்பித்து விட்டான்.

அச்சமயம் மைதிலி அங்கு வந்து கதவினருகிலேயே நின்று, இந்தக் கோரக் காட்சியைக் கண்டு சகிக்காமல், கண்ணீர் விட்டபடியே உள்ளே சென்றுள். அவளாலும் பேச முடியவில்லை. ராஜு ஓட்டமாக ஓடிவந்து மைதிலியின் காலைக் கட்டிக்கொண்டு, "மாமீ! இனுமே நாங்க ஒங்காத்துக்கு வரமாட்டோம். எங்க ஒடம்பெல்லாம் வீங்கிடும்படி தாதா பெரம்பாலெ அடிச்சுபுட்டா! இனுமே வரவே மாட்டோம். எவ்வளவு கூட்டாலும் உங்காத்துக்கு வரவே மாட்டோம் மாமீ!" என்றுன்,

வாஸந்தி:—(ஓடி வந்து மைதிலியைக் கட்டிக் கொண்டு) மாமீ! எங்களை மன்னிக்கணும். நீங்க தூங்கினங்கோ! சொல்லாமெ வந்துட்டோம். தாதாக்கு ரொம்ப கோவம் வரது மாமீ! நாங்க இங்கெயே இருக்கோம் எங்களாலே ஒங்களுக்கு வசவு வேண்டாம் மாமி!—என்றுள். மைதிலிக்கு பதில் சொல்லமுடியாது கண்ணீர் பெருகி, துக்கம் தொண்டையை அடைக்கிறது. சோகப் பதுமைபோல் நின்றுள்.

மூர்த்தி:—(கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டு) அம்மா! ஒங்க உபசாரத்துக்கும் அன்புக்கும் பதில் ஒங்களுக்கு உபத்திரவமுண்டாகாமலிருந்தா போரும். அம்மணி! ஒங்க தயவு குழந்தைங்க மேலே இருக்கிறதே போரும். வீணுக கஷ்டம் படவேண்டாம். மன்னிக்கணும்—என்று வணக்கமாகக் கூறினன்.

மைதிலி:—(கண்ணீர் பெருகியபடியே) ஐயா! நான் பண்ண கருமத்தை நான் அனுபவிக்கிறேன். அதுக்கு குழந்தைகளென்ன பண்ணும்? கண்ணு! வாஸந்தீ! வர மாட்டே? ராஜு! வரமாட்டே.

ராஜு:—ஊஹூம் வரவே மாட்டேன்.

வாஸந்தி:—மாமீ! மன்னிக்கணும் மாமி! எங்கப்பா தனியா இருந்தா ரொம்ப கஷ்டப்படுவா மாமீ! அவருக்கு நான் இருந்தால் ஒத்தாசையா இருக்கும் மாமீ! பாட்டியும் துடிக்கிரு பாருங்கோ! அவளுக்கும் நான் ஏதாவது செய்ய லாமோன்னே. அதுக்காக வல்லே மாமி!—என்ருள். அதற்குமேல் மைதிலி ஒன்றும் சொல்லமுடியாமல், 10 ரூபாயைக் கொடுத்துவிட்டு வீட்டிற்குப் போய்விட்டாள்.

மூர்த்தி வேணியின் படத்தை நோக்கி, "வேணீ! நீ நிம்மதியாய் போயிட்டே. நான் நொண்டியாய் அலையறேன். இருந்தாலும் ஒன்னெ முழுங்கி ஏப்பம் விட்ட அந்த மாயக் கொள்ளைக்காராளெ புடிக்க நான் சத்ய சங்கல்பம் பண்ணுதே இருக்கமாட்டேன். அந்தச் சதிகாரக் கூட்டத்தைக் கண்டு பிடிக்க இப்பவே ஒம்மேலெ ஆணையா நான் கங்கணம் கட்டிக்கறேன். எந்தப் பாடு பட்டாவது நான் பிடிச்சே தீருவேன்" என்று அப்படத்தின் முன்பு சபதம் செய்துகொண்டு எழுந்தான்.

43

வீட்டில் பச்சிளங் குழந்தையான வாஸந்தியே, சமையல் செய்வது; கிழவி, ராஜு இருவருக்கும் போடுவது; தந்தைக்கும் தானே சில சமயம் கலந்து வாயில் ஊட்டுவது; ஓர் பெரிய குடும்பத்தைத் தாங்கும் தலைவி போலாய்விட்

டாள். ஆனல், சாப்பாட்டுக்குத்தான் வழி இல்லை. கையே இல்லாத மூர்த்தி எப்படி தையல் வேலை செய்யமுடியும்? மைதிலியின் உதவியால் ஜீவனம் செய்வதைத் தவிர அவர்களுக்கு வேறு வழியே இல்லை.

அன்று சபதம் செய்தது முதல் மூர்த்தி 'பைத்தியக் காரனைப்போல் தெருத் தெருவாய் அலைவதும், இந்தக் கொள்ளைக்கூட்டத்தாரை எப்படி பிடிக்கலாம் என்ற எண்ணத்தில் மூழ்குவதுமாக இருந்தான். யார் யார்மீது தனக்குச் சந்தேகமோ அவர்களை எல்லாம் பின் தொடர்ந்து கவனிப்பதும், சதா இரவும் பகலும் வீதியிலேயே அலைவதும், வேணியின் சமாதியருகில் சென்று புலம்புவதுமாக விருப்பதைக் கண்ட சிலருக்கு இவன் அலைவதன் உள் மர்மம் தெரியாதாகையினல், பித்தம் பிடித்துவிட்டது என்று எண்ணினர்கள்.

பின்னும் சிலர் "இவன் சம்சாரம் இறந்த பிறகு இரவு முற்றும் ஊர் சுற்றுவதால் புத்தியே கெட்டுவிட்டது. தீய காரியத்தில் பிரவேசித்து ஊர் சுற்றுகிருன். குடிக்கவும் ஆரம்பித்துவிட்டான்" என்று தாராளமாக பேசவாரம்பித்தார்கள். அநியாயமாகப் பேசும் அந்த வசைகள் மூர்த்தியின் காதில் விழாமலில்லை. தன்னுடைய கஷ்ட காலத்தின் கொடிய ஆட்சியில் எதையும் கேட்கும் விதி என்று பொறுமையுடன் நினைத்தானேயன்றிச் சற்றும் அவற்றைச் சட்டை செய்யவே இல்லை.

மூர்த்தியின் கவலை நிமிடத்திற்கு நிமிடம் அதிகரிக்கும் வேகத்தில் அடிக்கடி அவனுக்குப் புத்தி மாருட்டமும் தலை சுற்றலும், மயக்கமும், நடக்கும்போதே ஒருவிதமான சோர்வும் தடார் தடார் என்று தடைகட்டிய நாகம்போல் நின்று விழிப்பதுமான ஓர் நிலைமையும் உண்டாகிவிட்டன. தனக்குச் சரியான புத்தி இருக்கிறதா, அன்றிக் கலங்கிவிட்டதா வென்ற சந்தேகம் அடிக்கடி அவன் மனதிலேயே தோன்றிக் குழம்பிப் போவான். இத்தகைய தடுமாற்றங்கள் உண்டாகும் போது அவனை யறியாத ஓர் வித பீதியும் திகிலும், சகிக்க முடியாத துக்கமும் பொங்கி வரும். தன் பாழாய்ப்போன விதியினல் ஒருகால் மூளையும் சிதறிவிட்டால் என்ன செய்வது? பிறகு குழந்தைகளின் கதியும் கிழவியின் விதியும் எப்படி முடியும் என்று நினைக்கும்

போது அவன் நிற்கவும் சாத்தியமற்றுத் துவண்டு கீழே விழுந்து விடுவான்.

இம்மாதிரி நிலைமையுடன் ஒரு தினம் பகல், பித்தன் போல் வெகுதூரம் நடந்து செல்கையில், மேற்குறித்த எண்ணங்கள் அவனை முற்றிலும் கப்பிக்கொண்டுவிட்டன. தன் மொண்டிக் கையைப் பார்க்கிறான். சகிக்க முடியாத வேதனையுடன் கண்களை மூடிக் கொண்டு, 'ஹா!' வென்று ஒரு பெருமூச்சுடன் தடுமாற்றமடைந்து, நடுவழியிலேயே விழுந்தான்.

அங்கு சிறிது தூரத்தில் இரண்டு மூன்று பேர்கள் பேசிக்கொண்டே ஏதோ பச்சிலைகளைப் பறித்துக் கொண்டே இருந்தார்கள். மூர்த்தி கீழே விழுந்தவன் சிறிது நேரங்கழித்துச் சற்றுத் தெளிவு பெற்றுத் தலையைத் தூக்கிப் பார்க்கும்போது, "இந்தப் பச்சிலை தாண்ணே! இதுதான் மூந்து பாத்தவுடனே ஆளெ மயக்கிப்புடும். கத்தெ கத்தெயா இதெத்தாண்ணே கொண்டு வந்து மருந்து செய்யணும்" என்று ஒரு குரல் கேட்டது.

மூர்த்தி இதைக் கேட்டதும் ஏதோ புதையல் கண்ட தரித்திரன்போலச் சந்தோஷத்தை யடைந்து எழுந்து உட்கார்ந்து நாற்புறமும் சுற்றிப் பார்த்தான். சிறிது தூரத்தில் இரண்டு முரட்டு ஆள்கள் ஏதோ பூண்டுகள், பச்சிலைகள் இவைகளைப் பறித்துக்கொண்டு செல்வதைக் கண்டான். மெல்ல எழுந்து அவர்கள் செல்லும் திசையாகவே சென்று பார்த்தான். அதற்குள் அவர்கள் வெகு தூரம் போய்விட்டார்கள். அவர்கள் பறித்தது எந்த பச்சிலையாக விருக்கும் என்று அவன் கீழேயுள்ளவற்றையெல்லாம் பார்த்தான். அங்ஙனம் பார்த்தும் ஒன்றும் தெரியவில்லை. ஏதாவதொரு இலையை முகந்து பார்க்கவும் பயப்பட்டவாறு சில இலைகளை மட்டும் பறித்துக்கொண்டு, "வேணீ! உன்னைக் கொன்ற விஷம் இதுவாயிருந்தால், நீ எங்கேயோ தெய்வமாயிருந்து இதைக் காட்டிக்குடுத்து பழிக்குப்பழி வாங்கி என் ஆத்திரத்தைத் தீர்த்துச் சாந்தியை உண்டாக்கு" என்று வெறிபிடித்தவன்போல் கூறிக்கொண்டே "ஆம்! இந்தப் பச்சிலைகளை நாம் முதலில் இன்ஸ்பெக்டருக்குக் காட்டலாம்' என்று எண்ணியவாறு நடந்தான்.

இன்ஸ்பெக்டர் ஏகாம்பரத்தின் வீட்டில் அவர், இந்த மாயக்கொள்ளையின் மர்மத்தைப் பற்றியே தீவிரமாக யோசித்துக் கொண்டிருந்தார். அச்சமயம் வேதாசலம் வெகு அவசரமாக இன்ஸ்பெக்டரின் வீட்டிற்கு ஓட்டமாக ஓடிவந்தார். இவர் வரும் அலங்கோலத்தைக்கண்ட இன்ஸ்பெக்டர் சற்று வியப்புடன் "என்ன சார் விசேஷம்?" என்றார்.

வேதா:—விசேஷமா! ரொம்ப ரொம்ப விசேஷம்! மாயக் கொள்ளைக்காரர்களில் சில பேர் பிடிப்பட்டுவிட்டார்கள். நான் என்னன்னு சொல்வேன் போங்கோ! என் கண்ணையே, என் மனசையே நான் நம்பல்லெ. அக்கிரமம்! அநியாயம் சார்!

"என்ன! என்ன சமாச்சாரம்? சீக்கிரம் சொல்லுங்கோ! எங்கே பிடிபட்டிருக்கா! யார் புடிச்சா! எழுந்திரும் ஓடனே போகலாம்" என்று கூறிக்கொண்டே ஏகாம்பரம் எழுந்திருக்க முயன்றார். வேதாசலம் அவரைத் தடுத்து உட்கார வைத்து, "சார்! அவசரப்படாதேங்கோ! இருங்கோ! நான் தக்க போலீஸாரிடம் புடிச்சி குடுத்துட்டு தான் வந்திருக்கேன். அந்த மாயக் கொள்ளையிலே அந்த நொண்டி மூர்த்தியும் சம்பந்தப்பட்டிருக்கான்னுக்கா அதை விட ஆச்சரியம் வேறே வேணுமா சார்!" என்றார்.

இதைக் கேட்டதும் ஏகாம்பரத்திற்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. "என்ன! என்ன! மூர்த்தி சம்பந்தப்பட்டிருக்கானு! இதென்ன வேடிக்கையாயிருக்கு? அவன் மனைவியெ கொலை பண்ணிப்புட்ட கொள்ளைக்கூட்டத்துலேயா அவன் சேருவான்? பழிக்குப் பழி வாங்கப்போறேன் என்றுதானே அவன் சொல்லிண்டிருந்தான்.

கிழவர்:—சார்! இது யாரும் நம்பவே முடியாத காரியம் சார்! மொதல்லே ஆசாமி பழிக்குப்பழி வாங்கத்தான் நெனைச்சிண்டிருந்தான். அதனலே அவாளே கண்டுபிடிக்கத்தான் அலைஞ்சான். அதுலே ஒத்தனெ புடிச்சு போலீஸ்காரன் கிட்டே காட்டிப்புட்ரதாகப் பயமுறுத்தினனும். அப்பறம் விஷயம் என்னச்சு தெரியுமோன்னே? செத்தவள் எப்படியும் செத்துப்பூட்டா! அவ இனுமே திரும்பி வரப்போவதில்லை. தானே மொண்டி. சம்பாதிக்க

வழியில்லே. வீட்டிலேயோ நாலுபேர் சாப்பிட்டுப் பொழைக்கணும்.

இதெல்லாம் உத்தேசித்து, அவளெ கொன்னத்துக்காகக் காட்டிக் குடுத்துட்டாக்கா இவனுக்கு லாபமென்ன இருக்கு? பிழைக்க ஏதாவது வழி வேண்டாமோ! "நீ இதை வெளியிலே சொல்லாதே. ஒனக்கு வேண்டிய பணம் த்ரேன். நீயும் எங்களோடே சேர்ந்துடு"ன்னு அவன் சொல்லி மூர்த்திக்குக் கடுதாசியும் எழுதினனும். பணம்னு யார் சார் சும்மா இருப்பா! ஏன்? கஷ்டப்படாமெ சாப்பிடலாமெ; செத்தவ செத்தா! இனுமே ஏன் அலையணும்னு இந்த வழிலே சேந்துட்டான்னு எனக்கு நேத்திக்கிதான் சமாசாரம் தெரிஞ்சுது.

உடனே இங்கே வந்து சொல்லிப்புடணும்னு நெனச்சேன். இன்னும் கொஞ்சம் உண்மை எல்லாம் தெரிஞ்சிண்டு வரலாம்னு வந்தேன், தெற்குப் பேட்டையிலே இருக்கற ஒரு பாகவதர் வீட்டுலே மாயக் கொள்ளைக்காரர் ரெண்டுபேர் வந்தாளாம். அந்த வீட்டுப் பெரியவர் மயங்கிப்போனபோது வேலைக்காரன் ஓடிவந்து வீதியிலே அடிச்சிண்டானும். நான் தற்செயலா அங்கே போனேன். அப்போ மூர்த்தியும் வேறொரு ஆளும் நிக்கறத்தே கண்ணுலே பாத்துட்டு ஒடனே டெலிபோன் செய்து போலீஸாரே வரவழச்சு அவாளெ புடிச்சுக் குடுத்துட்டேன்.

மூர்த்தி என்ன சொல்ரான் தெரியுமா? நானும் இவாளெ புடிக்கத்தான் துப்பறிபவன் போலே கூட வந்தேன்னு ஒரேயடியா அளக்கரான். கூட இருக்கர மனுஷன், இவனும் தன் மனுஷன்தான்னு சொல்லிப்புட்டான். இது எப்படி இருக்கு பாருங்கோ" என்ருர். ஏகாம்பரத்திற்கு இதை நம்பவே முடியவில்லை. "ஏன் சார்! இது உண்மையானதா? நிச்சயமாவா சார்!" என்று பலதரம் கேட்டார்.

கிழவர் :—சார்! ஏன் இத்தனெ சந்தேகம்? நீங்க ஒடனே வந்து பாருங்களேன். மூர்த்தியின் விட்டேயுந்தான் சோதனைபோட்டு பாத்துட்டா தெரிஞ்சுபோறது— என்ருர். உடனே ஏகாம்பரம் தன் உடுப்புகளை எடுத்து மாட்டிக்கொண்டு, போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குக் கிழவருடன் மோட்டாரில் கிளம்பினர்.

போலீஸ் ஸ்டேஷன் வாசலில் கூட்டம் சொல்லத்திறமில்லாது கூடி இருக்கிறது. 'மாயக்கொள்ளைக்காரன் புடிப்பட்டு விட்டானும், அவன் நாசமாப்போக. அவன் எழ வெடுக்க, எத்தனைபேரே அவன் அக்கிரமமாகக் கொள்ளை யடிச்சான்! எத்தனெ பேரைக் கொன்னுன். அவனும் புடிபடுவானுவென்று எல்லோரும் எதிர்பாத்ததுக்குப் புடிபட்டு விட்டான்; 'இனுமே என்ன பயம்?' என்று பொது ஜனங்கள் தங்கள் தங்கள் மனம்போனவாறு பேசிக் கொள்கிறார்கள்.

அவர்களில் சிலர், "ஐயையோ! இந்த தர்ஜி மூர்த்தியும் கொள்ளைக் கூட்டத்துலே சேந்துட்டானுமே! அவனெயும் புடிச்சுட்டாளாமே. அவனுக்குக் கையும் ஒடெஞ்சுது. பொண்டாட்டியும் செத்தா. இனுமே பொழைக்க வழியில்லேன்று திருடவும் ஆரம்பிச்சுட்டானுமே. இதென்ன அக்கிரமம்! கை வரண்டால், கையே கன்னக்கோலாகும். வறுமை வந்தால் சிறுமை புத்திதானே உண்டாகும் என்பது மெய்யாகி விட்டதே. அட பாவமே! வீட்டுலெ ரெண்டு பசங்க, ஒரு கிழவி எல்லாரையும் விட்டு இந்த மனுஷன் ஆப்ட்டுண்டானே" என்று கூறுகிறார்கள். சிலர், "சீச்சீ! அவன் மகா யோக்யமாச்சே இப்படி செய்வானு? அவன் மனைவி செத்த பிறகே அவனுக்குப் பயித்தியம் பிடித்துவிட்டது. பயித்தியத்தில் என்ன செய்தானே?" என்கிறார்கள்.

வீதியில் தன்னைப்பற்றி இவ்விதமெல்லாம் கூறும் வார்த்தைகளை, இடிந்துபோன மனத்துடன் உள்ளே வயிறெரிய இதயத் துடிப்புடன் உட்கார்ந்திருக்கும் மூர்த்தி எங்ஙனம் அறிவான் பாவம்!

அதிகமான சந்தோஷம் வந்தாலும் அதிகமான துக்கம் வந்தாலும் மனிதர்களுக்கு நிலை புரண்டு வெறி பிடிப்பது சகஜம். அந்த நிலைமையில் மூர்த்தியின் தாங்க மாட்டாத துயரத்தில் மூளையே சுழன்று சித்தம் கலங்கி விட்டதுபோலாகி விட்டது.

நாம் ஒன்று நினைக்க தெய்வம் ஒன்று நினைப்பது என்பது மூர்த்தியின் விஷயத்தில் சரியாகிவிட்டது. அவன் பழிக்குப்பழி வாங்கிவிட எண்ணியதற்குப் பதில், அவன் தலைமீதே பழியும் அபாண்டமும் விழுந்து விட்டதும் அவன்

ஆத்திரத்தில் ரணவீரபத்திரனைப்போல் கண்கள் சிவக்க, "ஐயோ! அநியாயம், அநியாயம். நான் நிரபராதி. நான் நிரபராதி, கடவுளே! நான் நிரபராதி," என்று கத்துவதைத் தவிர, மற்றபடி ஒன்றும் தெரியவில்லை.

இவனைக் கைது செய்துகொண்டு வந்த சப்-இன்ஸ்பெக்டர் "ச்ச்ச் கத்தாதே! நீ நிரபராதின்றது ஒன் செய்கையே காட்டிவிட்டதே! ஏன் கூச்சல் போட்றே? பேசாமலிரு" என்று ஒரு அதட்டு அதட்டினான். அப்போது அங்கு வந்த ஹெட்கான்ஸ்டேபிள் ஒருவிதமாக பல்லைக் கடித்துக்கொண்டே மூர்த்தியை நோக்கி, "ஊஹூம்! அய்யா ஆட்டுக்கிறாரா?" என்றான். சப்-இன்ஸ்பெக்டரை நோக்கி, "சார்! இவன் மேலே எனக்கு சில நாளாகவே ஒரு சந்தேகம் இருந்தது. அதனால் இவனைப் பிடிக்க சமயம் பாத்துண்டே இருந்தேன். இன்னிக்கு அது ஒங்க கையாலெ முடிஞ்சுது. இவனை லேசில் விடாதெங்கோ! இவன் பயித்தியம் போல் நடிக்க கொஞ்ச நாளாகவேபழகிவரான். இந்தக் கூச்சலுக்கெல்லாம் இந்தப் போலீஸ் புலிகளா பயப்படும்? பேசாமலிருங்கோ" என்று முறைப்பாகக் கூறினான்.

மூர்த்தியின் மார்பு வெடித்துவிடும் போலிருக்கிறது. "ஐயையோ! என் மேலே பழி சொல்றது அநியாயம்! அக்கிரமம். நான் நிரபராதி! நான் நிரபராதி! கடவுளே! ஆண்டவனே! நான் நிரபராதி" என்று மீண்டும் கண்ணீர் வழிய பெரிய குரல் பாய்ச்சிக் கதறினான். அதே சமயம் வேதாசலமும் ஏகாம்பரமும் அங்கு வந்தார்கள். உண்மையில் மூர்த்தியைப் பார்த்தவுடனே ஏகாம்பரத்திற்கு ஆச்சரியமும் பரிதாபமும் பொங்கின. ஏகாம்பரத்தைப் பார்த்தவுடன் மூர்த்தியின் துக்கமும் வயிற்றெரிச்சலும் பீறிக்கொண்டு வந்துவிட்டன.

ஆவேசத்துடன் தன் ஒரு கையால், மொண்டி கையைச் சேர்த்துக் கும்பிடுவதுபோல் தலைமீது தூக்கி வைத்துக்கொண்டு உடனே ஏகாம்பரத்தின் காலில் விழுந்து, "ஐயா! ஒங்க அதிகாரத் தடபுடலில் நியாய அநியாயமில்லையா? என் உயிரினும் இனிய வேணியைப் பலி வாங்கிய அந்தக் கூட்டத்தில் நான் சேர்வேனா! இது ஒரு குழந்தைக்குக் கூடத் தெரியுமே! நான் நிரபராதி! நான்

நிரபராதி! என்னைக் காப்பாத்தணும்" என்று கண்ணீர் பெருகக் கதறினன்,

கிழவர் முகத்தில் ஆத்திரக்கனல் ஜ்வலிக்க மேல் வேஷ்டியை உருகி இழுத்துப் போர்த்திக்கொண்டு, "இன்ஸ்பெக்டர் சார்! முதல்லே இவனை ரொம்ப நிரபராதின்னு தான் நெனச்சேன். பின்னலே விசாரிச்சாதானே வள்ளல் வெளிப்பட்டது. இவன் இந்த வேஷமெல்லாம் போட்டா இனுமே பிரயோஜனம் என்ன?" என்று தானே முந்திக்கொண்டு, முந்திரிக் கொட்டைப்போல் கூறினர்.

ஏகாம்பரம், மூர்த்தியை எழுந்திருக்கும்படிக் கூறி, தானே தூக்கியும் விட்டுப் பின்னர், "ஐயா! கத்தாதேயும். இது போலீஸ் ஸ்டேஷன்; வீடல்ல. நீர் நிரபராதியானல் தானே விடுதலையாகி விடுகிறீர். இதற்கு ஏன் வருந்த வேணும்? உண்மையிலே உம்மைப் பார்த்தால், பரிதாபமாகத் தான் இருக்கு. ஆனல் விஷயம் விபரீதமாயிருக்கே! நான் என்ன செய்வேன்? இதில் நீர் சம்பந்தப்பட்டிருப்பது கையும் மெய்யுமாக ஏற்படுகிறது.

இதற்குள் சப்-இன்ஸ்பெக்டர், "சார்! ஜோபியில் பாருங்கோ இன்னும் பச்சிலைக் கொத்து இருக்கு. இது தான் அந்த மாயக் கொள்ளைக்காரர் மயக்கும் மருந்து. இதை இவன் அவர்களுக்குக் கொஞ்ச நாளாகச் சப்ளை செய்யராணம். இதோ கூட இருக்கிறவன் சொல்ரான். இந்தப் பச்சிலையே பரிசோதிக்க வேண்டி ஒரு கான்ஸ்டேபிளை முகரச் சொன்னேன். மயக்கமாகிவிட்டான். ஆனல், பத்து நிமிஷத்தில் தெளிஞ்சுபோயிடுத்து. இதை விட வேறென்ன சாக்ஷி வேணும்? இவன் விட்டே சோதனை போடும்படி மேல் அதிகாரி உத்தரவு பிறப்பித்து விட்டார்" என்றார்.

இந்த வார்த்தையைக் கேட்டவுடன், மூர்த்தியின் சர்வாங்கமும் தீப் பிடித்து எரிவதுபோலாய்விட்டது. அவன் ஒரு கையினல் தலையிலடித்துக் கொண்டு, "ஐயையோ! இந்த படுமோசத்தைக் கடவுள் எப்படி சகிப்பார்?........ கடவுளே! நீ என்ன கல்லா! மண்ணு! வெறும் செம்பா! ஐயோ! என்னல் பொறுக்க முடியல்லேயே! இந்தப் பச்சிலையால்தான் அவா கொள்ளையடிக்கின்றதே கண்டு பிடிச்சி போலீஸில் நானே தகவல் கொடுத்து இவாளே

பிடிக்கிறதற்காக வேலை செய்து வந்தேனேயொழிய நானு இதை இவாளுக்குச் சப்ளை செய்தேன்? இது அக்கிரமம். இது வெறும் முழுமோசம், ஐயா! இன்ஸ்பெக்டர் சார்; இது சுத்த பொய். இதை நம்பாதெங்கோ!" என்று கதறினான்.

ஏகாம்பரம் ஒன்றுமே பதில் சொல்ல முடியவில்லை. இதற்குள் மூர்த்தியுடன்கூட கைதியாகி இருக்கும் ஒரு முரட்டுமனிதன், மூர்த்தியைப்பார்த்து, "ஒகோ! நீ பலே பேர்வழியா இருக்கயே நீ இந்த பச்செலே எங்களுக்கு சப்ளை பண்றதில்லே! நீயா எங்களே பிடிக்கப்போறே சும்மாகதெ அளக்காதே. பேரய்யா! இதுக்காவ பணத்தெ வாங்கி ஊட்டே பொதச்சு வச்சிகினு அளக்கரயே" என்றான்.

இந்த வார்த்தையை மூர்த்தியால் சகிக்கவே முடியாது உச்சஸ்தாயியை எட்டிவிட்டதால்! உலகமே முழுமோசம். அநியாயக் குப்பை. பழிகாரப் பாண்டம். கடவுளாம் கடவுள், கடவுளுமில்லை, மண்ணுமில்லை. கடவுள், கடவுள் என்பதெல்லாம் சுத்தப் பொய்! சுத்த ஹம்பக்கு. கடவுள் இருந்தால் நான் நிரபராதி என்றது அவன் கண்ணுக்குத் தெரியாமலா போய்விடும்? இத்தகைய கல்நெஞ்சக் கடவுள் உலகில் இருந்தால் என்ன? ஓடிப்போய் விட்டால் என்ன?" என்ற விரக்தியும் ஆத்திரமும் மேலிட்டதால் ஆவேசத் துடன் கூறிக்கொண்டே அந்த அதிர்ச்சி தாங்காமல் கீழே விழுந்துவிட்டான்.

திக்கற்றவர்களுக்குத் தெய்வமே துணை என்பார்கள். அத் தெய்வம் துணை செய்யுமோ! அன்றி வினைதான் வெல்லு மோ? யார் கண்டது? மூர்த்தியின் கண்றாவியைக் கண்ட யாருடைய மனந்தான் சகிக்கும்? அவன் விடும் ஒவ்வொரு சுவாசமும், 'நான் நிரபராதி. நான் நிரபராதி. அம்மா வாஸந்தி! ராஜு! அம்மா!' என்ற புலம்பலையே சப்திக் கின்றன. இரு கான்ஸ்டேபிள்கள் அவனைத் தாங்கிக் கொண்டார்கள், ஏகாம்பரம் முதலியோர் மூர்த்தியின் வீட்டைச் சோதனை செய்யும் பொருட்டுப் புறப்பட்டுச் சென்றார்கள்.

மைதிலி தன் விதியை நினைத்துக்கொண்டு வேணியின் படத்தைப் பார்த்துப் பெருமூச்சுவிட்டுக் கண்ணீர் உதிர்த்தபடியே, 'வேணீ! நீ உபகாரப் பிராணியாயிருந்ததாலேதான் சீக்கிரம் போய்ட்டே. என்னைப்போல் உதவாக்கட்டெயா யிருந்தால், நீ செத்துப்போயே இருக்கமாட்டெ. ரத்தினங்கள் போல் குழந்தைகள், மனத்திற்குகந்த மணாளன், வருவாய்க்குத் தக்க திருப்தியுடன் குடும்பம் நடத்தும் பெருமை, எல்லாம் ஒன்ரு யடைந்ததால்தான், நீ அபாக்கியவதியாய்ப் போயிட்டே. என் பாபாத்மா போகும் வழியாவது இருக்கா பாத்தியா! ஊம். இன்னும் என்னென்ன கஷ்டங்கள் அனுபவிக்கணுமோ! எப்படி ஆடல் படணுமோ! அதெல்லாம் விட்டுச் சாவு வருமான்னு?" என்று சொல்லிக்கொண்டே இருக்கையில், விம்மி விம்மி யழுங்குரல் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு எழுந்து பார்த்தாள்.

வாஸந்தி தலைவிரிகோலமாய்க் கதறியபடியே, "மாமீ! மாயக் கொள்ளெலே எங்கப்பா சம்பந்தப்பட்டிருக்கான்னு அவரெ புடிச்சு ஜெயில்லே வெச்சுட்டா மாமீ ஐயையோ! இனுமே என்ன பண்ணுவோம் மாமீ! எங்க வீட்டெ போலீஸார் சோதனைபோட்டு பெருச்சாளி அறுத்திருக்கற பாழியிலேந்து ஏதோ பணம், நகை, எல்லாம் எடுத்திண்டுபோனு அதெல்லாம் எங்கப்பா திருடினராம் மாமி! எங்கப்பா ஒருநாளும் செய்திருக்கவேமாட்டார்! கோயில்லே கூட சாமி செத்தாபோயிடுத்து மாமீ! நாங்க என்ன பண்ணுவோம் மாமீ!" என்று கல்லும் கரையும்படிக் கதறினள்.

மைதிலிக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை. "என்ன! வாஸந்தி! மாயக்கொள்ளேலே ஒங்கப்பா சம்பந்தப்பட்டான்னு புடிச்சுண்டு போயிட்டாளா! இதென்ன அக்கிரமம்! இதென்ன அநியாயம்! ஒங்கப்பா ஜெயில்லேயா இருக்கா?" என்று வாஸந்தியைக் கட்டியணைத்தவாறு கண்ணீர் பெருகக் கேட்டாள். அவள் வயிறும் மனமும் பத்தி எரிந்து சித்திரவதை செய்கிறது. வேணியின் குடும்பம் சிதறிப்போனதற்குத் தன் புருஷனல்லவா காரணம் என்று நினைக்கும்போது பூமியே வெடித்து அவளை விழுங்கி விட்டதுபோல் தோன்றியது.

வாஸந்தி விக்கிவிக்கிப் புலம்பிக்கொண்டே, "மாமீ மாமீ! எங்கப்பாவே நானும் பாக்கணும் மாமீ! எங்களெ யார் அழைச்சிண்டு போவா மாமீ! எங்க பாட்டி புழுவாட்டம் துடிக்கிரு மாமீ! அவளும் செத்துப்போயிடுவா பொழைக்க மாட்டான்னு பாக்கரவா சொல்ரு மாமீ! இங்கே வந்தா தாதா அடிக்கப் போராளேன்னு பயந்துண்டே வந்தேன் மாமீ! எங்களுக்கு ஒங்களே தவிர, வேறே திக்கில்லே மாமீ! எங்கப்பாவுண்டே அழச்சிண்டு போரகளா மாமீ!" என்று கதறும் வயிற்றெரிச்சல் மைதிலியின் வயிற்றிலிருந்து துக்கம் பீறிக்கொண்டு வந்தது.

அவளுடைய கண்கள் சிவக்க, தேகம் பதைக்க மைதிலி எழுந்தாள். "வாஸந்தி! என் கண்ணே! அழாதே இதோ நான் உன்னே ஸ்டேஷனுக்கு அழைச்சுண்டு போறேன். இதனுலே இனுமே என்னெ கெழவர் கொலே பண்ணுலும் சம்மதந்தான். நான் பயப்படப் போறதில்லே, ஒரு நிர பாரதியின் குடும்பத்தைச் சிதறப் பதற வடித்த ஒரு மனு ஷனுக்கு நான் இனியும் உடந்தையா யிருக்கணுமா? இதானு ஹிந்து பெண்மணிகளின் உயர்ந்த தருமம்? இல்லே; இல்லே. இனுமே என்னுலே இந்த அநியாயத் தைச் சகிக்க முடியாது. ஆனது ஆகட்டும். ஒரு அனு தைக்கு ஆபத்துக் காலத்தில்கூட உதவி பண்ணுத ஜென் மம் இருந்தாலென்ன? இறந்தாலென்ன? வாஸந்தீ! வாம்மா! போகலாம். கருப்பா! கருப்பா! வண்டியெ கட்டுடா" என்று கூறிக்கொண்டே ரணவீர சண்டிபோல் வாஸந்தியுடன் வெளியில் வந்தாள்.

கதவின் வெளியில் ஆட்டுக் கிடாவைப்போல் தலையை யாட்டிக்கொண்டே நின்றிருந்த கிழவர், பொக்கி வரும் ஆத்திரத்துடன் "ஆஹா! அத்தனெ தைரியமா வந்து டுத்து? எதோ பார்க்கலாம். எங்கே? எங்கே? திமிர்பிடிச்ச கழுதெ! அந்த மூர்த்தி வலேலே நீ விழுந்துட்டயா? அந்த மாயக் கொள்ளெக்காரன் ஒன்னெ மயக்கிட்டானு? ஓகோ! தெரிஞ்சுதுடீ தெரிஞ்சுது. சீச்சீ அடிமெ நாயே! உள்ளே போ!" என்று கூறிக் கொண்டே, மைதிலியின் தலே மயிரைப் பிடித்துத் தடதடவென்று இழுத்து உள்ளே தாறுமாருய்த் தடாரென்று தள்ளிக் கதவைப் பூட்டிவிட்டு வாஸந்தியை நோக்கினர்.

ஏற்கெனவே சிம்மத்தைக் கண்ட மான்போல் நடுங்கும் வாஸந்தி, கிழவரின் இந்த ஆத்திரப் பேச்சையும், செய்கையையும் பார்த்த உடனே, தன்னையும் அவர் கொலை செய்து விடுவார் என்ற திகில் பிடித்துக் கொண்டதால், பயந்து நடுங்கியபடியே, மாமீ! நீங்க வரவேண்டாம். நாங்கல்லாம் சமுத்திரத்திலெ விழுந்து செத்துப் போயிட்ரோம். இனுமே நாங்க பூமியிலெ இருக்கவே வாண்டாம்'' என்று கத்திக்கொண்டே ஓடிவிட்டாள்.

உள்ளே தாறுமாருகத் தள்ளப்பட்ட மைதிலியின் காதில் இந்தப் பச்சைக் குழந்தையின் சொல் விழுந்த உடனே, மூளையே கலங்கிவிட்டது. உடனே சமுத்திரமும் அதில் வாஸந்தி, ராஜு, கிழவி மூவரும் விழுந்து விட்டது போன்ற ஓர் பயங்கரத் தோற்றமும் கண்முன்பு தோன்றியதால், "ஹா!" வென்ற ஒரே அலறல், பெருஞ் சத்தம் நெஞ்சைப் பிளந்து கொண்டு வந்தது. அடுத்த நிமிடம் மூர்ச்சையாகிவிட்டாள். வெளிப் பூட்டு போட்ட கிழவர், வாஸந்தி கூறியதைக் கேட்டதும் ஆத்திரத்துடன் அவளைப் பின் தொடர்ந்து, "சமுத்திரத்திலேயா விழுந்து சாகப் போறே! போ! போ! இப்பவே செத்துப்போ! கொள்ளைக்காரன் பொண்ணு யிருப்பதைக் காட்டிலும், சமத்தா செத்துப்போ'' என்ருர். மீனுக்ஷிக்கு கண்ணீர் துளிர்த்தது.

47

போலீஸாருக்கு இம்மாயக் கொள்ளைக் கூட்டத்தில் ஒருவரையாவது பிடித்துவிட்ட பெருமை கூறத் திறமில்லை. ஏதோ பெரிய மலையையே புரட்டி விட்டது போல ஆனந்தமடைந்து விட்டார்கள். இன்னும் இதன் முழுக் கூட்டத்தையும் பிடித்துவிட்டால், கட்டாயம் இந்த ஊர் போலீஸ் உத்யோகஸ்தர்களுக்கு உண்டாகப் போகும் மதிப்புக்கு எல்லையே இல்லை. குறைந்தது இதில் சம்பந்தப்பட்ட சிலருக்காவது பட்டங்களும் பதக்கங்களும் உத்தியோக உயர்வும் கிடைக்கும் என்ற எதிர்பார்ப்பும் சந்தோஷமும் ஒருவிதமான மனவேகமும் உண்டாகிவிட்டன.

ஆனுல், ஏகாம்பரத்திற்கு மட்டும் தாம் வெற்றி பெற்று விட்டதாக எண்ணும் சந்தோஷமும் திருப்தியும் உண்டா

கவே இல்லை. "தன் மனைவியைக் கொலை செய்துவிட்ட கூட்டத்தில் இம்மனிதன் எவ்விதம் சம்பந்தப்பட்டிருப் பான்! அம்மாதிரி செய்ய மனம் வருமா?....ஒரு வேளை வயிற்றுக்கில்லாத கொடுமையால், இவ்விதம் செய்திருப் பானு! பிழைக்க வழியுந்தான் வேணுமோன்னே? ஆனுல், அவன் தான் நிரபராதி என்று கதறுவதைப் பார்த்தால் பரிதாபகரமாக விருக்கிறது. வீட்டில் சோதனை செய்த திலோ அவன் அதில் கட்டாயம் சம்பந்தப்பட்டவன்தான் என்பதற்கு ஆதாரம் கிடைத்திருக்கிறது எது உண்மை? எதை நம்புவது? என்ன மாய உலகம்?" என்றெல்லாம் தனக்குள் எண்ணமிட்ட வண்ணம்ஸ்டேஷனில் உட்கார்ந் திருந்தார்.

அவர் மனத்தில்போராடும் எண்ணமெல்லாம் தங்கள் டிவிஷன் போலீஸார் கையாலாகாதவர்கள், எதையும் திற மையுடன் செய்யும் சாமர்த்தியம் இல்லாதவர்கள் என்று மற்ற போலீஸார் சொல்லிவிடப் போகிருர்களே! அந்த இழிவான பேர் இன்றி தங்கள் ஜில்லாவில், தான் உத்தி யோகம் பார்க்கும் டிவிஷனிலேயே தங்களுக்கு நல்ல பேர் கிடைத்துவிட வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பும் ஆவலும் நிறைந்திருந்தது.

மூர்த்தியுடன் கூட கைதியாக்கிய மனிதனை எத்தனை உதைத்தாலும், சித்திரவதை செய்தாலும் அவன் சாவதற் கும் தயாராக விருக்கிருனே யன்றி, ஒரு விஷயத்தையும் சொல்ல முன்வரவில்லை. தங்கள் கூட்டத்தைக் காட்டிக் கொடுக்கும் நோக்கம் அவனிடம் ஒரு சிறிதுமில்லை. அடித்து அடித்து ஆள் பிரக்ஞையற்று விட்டான். மூர்த் திக்கோ பயித்தியமே பிடித்துவிட்ட மாதிரியாகி விட்டது. இவ்விருவர்களின் மூலம் எவ்விதம் இந்தப் பெரிய கூட்டத் தின் மர்மத்தையறிவது?

"இந்தப் பச்சிலை எங்கெந்தக் காட்டிலிருக்கிறதோ அங்கெல்லாம் ரகசிய போலீஸாரை நியமித்து, அதை யார் யார் பறிக்க வருகிருர்களோ அவர்களை அப்படியப்படியே ஓடவிடாமல் காலில் சுட்டுத் தடுத்துப் பிடித்துவிட வேண் டும். மலைகள், காடுகள் எங்கும் ரிஸர்வ் போலீஸ் ரகஸிய மாகப் பதுங்கிக் கிடக்கவேண்டும். உயிருக்குப் பயப்படக் கூடாது; துணிந்துதான் செல்லவேண்டும்" என்று ஓர்

யோசனை செய்து, மேலதிகாரிகளின் உத்தரவு பெற்று, மேற்குறித்தவாறு செய்ய ஏற்பாடு செய்து விட்டார்கள்.

எங்கு பார்த்தாலும் போலீஸார் ரகஸியமாகப் பதுங்கி இருந்து வலை போட்டுத் தேடவாரம்பித்து விட்டார்கள். ஒரு தினம் ஏகாம்பரம் இதர விஷயமாக யோசித்துக் கொண்டே ஸ்டேஷனில் தன் தனியறையில் உட்கார்ந்திருக்கையில், அவருடைய வேலைக்காரன் அலறியடித்துக் கொண்டு ஓடி வந்தான். "எஜமான்! எஜமான்! நம்ப ஊட்டுலே மாயக் கொள்ளைக்காரங்க வந்து அம்மாளெ மழக்கமா தள்ளிபுட்டு, நகைகளே கழட்டிகிணு பூட்டாங்க. அம்மாளுக்கு இன்னும் நன்னு தெளியில்லேங்க. அக்குறும்பாக இருக்குங்க!" என்று பயத்தோடு தெரிவித்தான்.

இந்த வார்த்தை ஏகாம்பரத்தின் காதில் முற்றிலும் விழுவதற்குள்ளேயே அவர் தலைமீது எரிமலையே புரண்டு விட்டது போலான சங்கடமும் தவிப்பும், வியப்பும் உண்டாகிவிட்டன. உட்கார்ந்த இடத்திலிருந்து அலறியடித்துக் கொண்டு எழுந்து, "ஹா!....என்ன! மாயக் கொள்ளையா! நம்ப வீட்டிலேயா? நம்ப அம்மாவுக்கு மயக்கமா? நம்ப அம்மா நகை திருடு போயிட்டதா? என்ன அக்கிரம் இது? என்ன அவமானம்! ஏண்டா திம்மி! நீங்கள்ளாம் அப்போ எங்கேடா செத்துப் போனங்கோ? சேவகர் எல்லாம் எங்கேடா தொலைஞ்சாங்க?" என்றார்.

திம்மன்—"எஜமான்! நானு தோட்டவேலே செஞ்சிகினு இருந்தேன். சேவகனே எங்கேயோ அம்மா வெளியே வேலையா அனுப்பினுங்க. சப்பு இஞ்சிபட்டரு ஊட்டேருந்து புஸ்ப்பம் குடுத்துட்டு வரச்சொன்னுங்கன்னு ஒரு வேலெக்காரி வந்து அம்மாகிட்டே குடுத்தா. அம்மா அதை வாங்கி மூந்து பாத்தாங்க, ஒடனே உயிந்துட்டாங்க. நகைங்கல்லாம் பூட்டுது. நானு உள்ளரே போனபோதுதான் அம்மா இந்த சங்கதியெ சொல்லி ஐயாவெ இட்டுகிணு வான்னுங்க. ஓடியாந்தேன். எஜமான்! சீக்கிரம் வாங்க" என்றான்.

ஏகாம்பரத்தின் நிலைமையைக் கூற வேண்டுமா? கொள்ளைக் கூட்டத்தைப் பிடிக்க, தானே முயற்சி செய்து விபரீத ஏற்பாடுகள் எல்லாம் செய்து கொண்டிருக்கையில், தன்னுடைய வீட்டிலேயே இந்தக் கொள்ளை நடந்துவிட்ட

றென்றல், இதைவிட அவமானமும், ஆத்திரமும் வேறு என்ன தான் வேண்டும்? "இது வெளியில் தெரிந்தால், கை கொட்டிச் சிரிப்பார்களே! ஐயோ என்ன செய்வது?" என்ற அபாரமான மன அதிர்ச்சியும் அவமானமும் அவரை வதைக்கின்றன. உடனே வாயைத் திறக்காமல் வீட்டுக்குக் கிளம்பி வந்தார்.

48

முகத்தில் பலவித உணர்ச்சிகள் ஜொலித்தபடியே ஏகாம்பரம் ஸ்டேஷன் வாசலில் வந்தார். அவர் மனத்தில் ஏற்கெனவேயுள்ள கவலையுடனும் புதிதாகக் கொந்தளிக்கும் பலவிதமான கலக்கத்துடனும் இவர் வீதியில் வந்ததும் அங்குள்ள அதிகோரமான காட்சியைக் கண்டதும், தன் கொதிப்பையும் மறந்து திடுக்கிட்டு, கண் கலங்கியவாறு சில வினாடி நேரம் அப்படியே தம்பித்து நின்றார்.

அத்தகைய மனத்தை யுருக்கும் காட்சி யாதாகவிருக்கும்? குழந்தை வாஸந்தியும் ராஜுவும் ஸ்டேஷனின் வாசலில் நிற்கும் போலீஸ் கான்ஸ்டேபிளை நோக்கி, 'ஐயா! எங்களே உள்ளே விடுங்கோ! எங்கப்பாவே கண்ணுலே பாத்துட்டுப் போயிட்ரோம். எங்க உயிர் தவிக்கிறது. அவரே பாக்காட்டா எங்க பிராணனே போயிடும். எங்கப்பா ஒருநாளும் தப்பே செய்யல்லே.' எங்களே உள்ளே விடுங்கோ" என்று கண்ணீர் பெருக வாஸந்தி கெஞ்சினாள்; ராஜுவும் விம்மி விம்மி அழுகிறான்.

நெஞ்சில் ஈவிரக்கமற்ற சேவகன், "சீச்சீ! போ! கொள்ளைக்காரன் பொண்ணுன்னு அந்த சாமர்த்தியத்தெ அப்படியே காட்றயே! உள்ளே விடவே முடியாது, ஓடிப் போ" என்று நிர்த்தாக்ஷிண்யமாகப் பிடித்துத் தள்ளும் காக்ஷியை ஏகாம்பரம் கண்டதும் மனம் தத்தளித்துப் போய், "அடேய் 130! நில்லு. இவாளெ குழந்தெகன்னு நெனச்சியா, பெரியவான்னு பாத்தியா! என்று கூறிக் கொண்டேபோய் குழந்தைகளைத் தட்டிக் கொடுத்து அணைத்துக் கொண்டார்.

அனாதைப் பக்ஷிகள்போல் நிராதரவாய்த் தெருவில் நின்றுவிட்ட இப்பரதேசிகளுக்கு ஒரு பெரிய உத்தியோகஸ்தர் ஆதரவு காட்ட கடவுள் திருவுள்ளமிருந்ததை யறிந்த

வாஸந்திக்குச் சந்தோஷமும் துக்கமும் கலந்து பீறிக் கொண்டு வந்துவிட்டன. "மாமா! எங்கப்பாவே பாக்க விடமாட்டேங்கரா? தினம் இங்கு வந்து வந்து அழுது கெஞ்சிக் கேட்டும் விடமாட்டேங்கரா மாமா! நாங்கள் அனாதைகள் மாமா! எங்களுக்குத் தெரிஞ்ச மைதிலி மாமி எங்களை அன்னிக்கே அழச்சிண்டு வரேன்னு. அந்தத் தாதா அந்த மாமியெ அடி அடின்னு அடிச்சு உள்ளே போட்டுப் பூட்டிட்டார். அதனாலே அந்த மாமிக்கு மூளை கலங்கிப் பயித்தியம் பிடிச்சு போச்சாம். சதா கத்தராளாம். அழராளாம். சிரிக்கிராராளாம். வேலெக்கார கருப்பன் சொன்னுன். அவளுக்கும் அப்படியாயிட்டதால் எங்களுக்கு வேறே கதியே இல்லே மாமா! எங்கப்பாவெ ஒரு நிமிஷம் கண்ணுலெ பாக்கக் காட்டுங்கோ போரும் மாமா!" என்று கோவெனக் கதறியழுதாள்.

மகா கடின இதயத்துடன் செய்ய வேண்டிய உத்யோகத்தை வகித்தவராயினும் இவ்வார்த்தைகள் ஏகாம்பரத்தின் இயற்கையான தயாள குணத்தை மேலோங்கச் செய்து அவர் மனதை உருக்கிவிட்டது. தற்போது அவருக்குள்ள மிகவும் நெருக்கடியான சமயத்தில் இக்குழந்தைகளுக்காக நேரத்தைச் செலவு செய்ய அவகாசமில்லையாதலால், வாஸந்தியைத் தடவிக் கொடுத்து, "அம்மா! நான் ரொம்ப அவசரமும் ஆபத்துமான காரியமாக வெளியில் செல்கிறேன். நீங்களும் சமத்தாக வீட்டுக்குப் போங்கள். ஒங்கப்பா சௌக்கியமா இருக்கிறூர். நான் நாளைக்கு உன்னெ அழைச்சிண்டு போறேன். போம்மா" என்று சமாதானம் செய்து அனுப்பிவிட்டுத் தன் வீட்டிற்குச் சென்றூர். வாஸந்தியும் அழுதவாறு ராஜுவை அழைத்துக் கொண்டு சென்றுவிட்டாள்.

ஏகாம்பரம் அலையக்குலைய வீட்டிற்கு வரும்போது அக்கம் பக்கம் கும்பு கூடிவிட்டதைக் காண அவர் மனம் புழுங்கியது. "போலீஸ்காரன் வூட்டேகூட கொள்ளையடிச்சுப்புட்டான்னுக்கா வேறே யாரு ஊட்டேதான் வரமாட்டாங்க? அநியாயக் கொள்ளையாயிருக்கே!" என்று பொது ஜனங்கள் கூறும் வார்த்தைகள் ஏகாம்பரத்தின் வேதனையை இன்னும் அதிகப்படுத்தியது. அவர் வீதியிலிருந்த கும்பல்களை விலக்கிவிட்டு வீட்டினுள்ளே சென்றூர்.

அவர் மனைவி கற்பகாம்பாள் அப்போதுதான் மயக்கம் தெளியப் பெற்றவளாய் வாடிய முகத்துடன் உட்கார்ந்திருந்தாள் அந்தம்மாளுக்குத் தன் முகத்தைப் பார்க்கவும் மிகவும் கஷ்டமாயிருந்தது. ஏகாம்பரம் அவளுடைய வேதனையை உணர்ந்தவராய் "என்ன நடந்தது கற்பகம்?" என்றார்.

கற்பகம்:—சப்-இன்ஸ்பெக்டர் வீட்டிலிருந்து புஷ்பம் கொடுக்கச் சொன்னதாக ஒரு வேலைக்காரி கொண்டு வந்தாள். சப்-இன்ஸ்பெக்டர் வீட்டில் அடிக்கடி அனுப்புகிற வழக்கமுண்டு. அதனால் வாங்கி மோந்து பார்த்தவுடனே மயக்கமா வந்தது. விழித்துப் பார்க்கும்போது நகைகளைக் காணவில்லை. ஓடனே ஒங்களுக்கு ஆள் அனுப்பினேன். பிறகு எனக்குக் கொஞ்சம் நன்றாகத் தெளிந்த அப்புறம் சப்-இன்ஸ்பெக்டர் வீட்டிலே விசாரித்ததிலே அவா ஒன்றுமே இன்னிக்கு அனுப்பல்லெ. இது மோசமானது என்று சொல்லிட்டா. என்ன செய்யறது? எனக்கு ஒன்னுமே தோணலயே! இதோ பாருங்கோ இந்தத் துண்டு கடுதாசியே என் மடியிலேயே சொருகி இருந்தது. இதை விட வெக்கக்கேடு வேறே என்ன வேணும்?

ஏகாம்பரம்:—'என்ன! கடுதாசியா!" என்று கூறிக் கொண்டே அதை வாங்கிப் படித்தார். "போலீஸ் புலியே! எங்களையா நீ பிடிக்கப் போகிறாய்! இதோ யாருடைய சாமர்த்தியம் முதலில் ஜனங்களுக்குத் தெரிந்தது பாரு. இனிமே எங்களைப் பிடிக்கும் நோக்கத்தை விட்டுவிட்டு சிவனே என்று இரு. இன்னும் ஆபத்துக்கு ஆளாகாதே. ஜாக்கிரதை" என்று எழுதியிருந்ததைப் படித்ததும் அவர் இதயம் துடித்தது.

கற்பகம்:-(எழுந்து அவர் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு) இந்தக் கடிதாசியைப் பார்த்தா எனக்கு ரொம்ப பயமா இருக்கு. வேறே ஏதாவது ஆபத்து வந்துட்டா என்ன செய்றது? நீங்க வெளியிலே போயி வீட்டுக்குத் திரும்பி வரவரைக்கும் என் மனது தவிக்கிறது. இன்னும் இது வேறே பயமுறுத்தி இருக்கிறது. நீங்க ரெண்டு மாசத்துக்கு லீவு வாங்கிண்டு ஊருக்குப் போயிடலாமே!—என்று விசனமும் பயமும் கலந்த உணர்ச்சியுடன் கூறினாள்.

ஏகாம்பரம்:—(பெரிதாகச் சிரித்துக் கொண்டே) கற்பகம்! நீ கூடவா இத்தனை அசட்டுத்தனமாகப் பேசறெ? ஏற்கெனவே போலீஸ்காரன் வீட்டிலேயே திருட்டுப் போயிட்டதைப் பத்தி ஜனங்கள் சிரிப்பார்களேன்னு நான் பயந்து சாகிறேன். இன்னும் ஊரையும் விட்டுப்போயிட்டா உத்தியோகத்தை ராஜீநாமா கொடுத்துவிட்டே போக வேண்டியதுதான். னுமே மனுஷா மூஞ்சிலெ முழிக்க யோக்கியதையே இல்லே. அந்த மாதிரி ஆபத்து வரணும்னு இருந்தா அதைத் தடுக்க முடியுமா என்ன? வரது வந்து தான் தீரும். இதுக்கெல்லாம் பயப்படாதே! கடவுளைப் பஜனை பண்ணு. அவன் காப்பாத்துவான்—என்று அவளுக்குத் தைரியங் கூறிவிட்டுப் போனார்.

49

வந்தே மாதரம்! மகாத்மா காந்திக்கு ஜே! பாரத மாதாவுக்கு ஜே! ராஷ்டிரபதிக்கு ஜே! சுபாஷ் பாபுகி ஜே! வந்தே மாதரம்.

வந்தேமாதரமே மங்களகோஷமே
நந்தேயம் வாழ்ந்திட வந்தனை செய்குவோம் (வ)

சாந்தமாமுனி காந்தியின்வழி
மாந்தர் ஒன்ருய்ச் சேர்ந்திடில்
இன்னல்கள் நிற்குமோ ஏழ்மை நிலைக்குமோ (வ)

வேற்றுமையை அகற்றி யாவரும்
ஒற்றுமையாய் உழைத்திடில்
க்ஷேமம் நிறைந்திடும் க்ஷாமம் மறைந்திடும் (வ)

அன்னை நாட்டினில் அன்புகொள்ளா
கன்னெஞ்சரைக் கண்டிருகுவோம்
காந்திக்கதரை கட்டுமென்று நாம்
சாந்தமாகவே மொழிகுவோம்
அஹிம்சையை மறந்திடாத தன் வழி செல்லுவோம் (வ)

அன்பர்களே! உலகம்போற்றும் உத்தம தியாகமூர்த்தியான காந்தியடிகளின் பிறந்த தினக் கொண்டாட்டத்தை இன்று எல்லோரும் கொண்டாடி அவரவர் தொழும் தெய்வங்களை வேண்டி,—மகாத்மா காந்தி; சென்

றதுபோக இன்னும் மார்க்கண்டேயனைப்போல் சிரஞ்சீவியாக வாழும்படிக்கு அருள் செய்யுமாறு—பிரார்த்தனை செய்யுங்கள். ஏழை மக்களின் இடர் தீர்த்த அவதரித்த வள்ளல். அவர் தாய்நாட்டின் சிறப்பிற்கும்—பண்டைய பெருமைக்கும்— புத்துயிர் அளிக்கத் தோன்றிய பெருமான். அடிமையை அகற்ற வந்த அழியாச்சுடர். அறியாமையின் அந்தகாரத்தைப் போக்கி, சுதந்தர ஒளியை விளக்க வந்த அவதார புருடரான மகாத்மா காந்தியடிகள் நமக்கு அழியாப் பொருளாய் அவனியில் இருந்து அனேக அரிய தொண்டுகளை ஆற்றி உதவும் சக்தியை அவருக்குக் கொடுக்கும்படி எல்லோரும் இன்று ஆண்டவனை வேண்டிக் கொள்ளுங்கள். இது ஓர் பெரிய கஷ்டமில்லை. மனமுண்டாயின் மார்க்கமுண்டு. மகாத்மா காந்திக்கு ஜே! பாரத மாதாவுக்கு ஜே ! வந்தேமாதரம்."

என்று கூறிக்கொண்டே காந்திக் குல்லாய் தரித்து, கதரணிந்து தேசியக் கொடி தாங்கிய தொண்டர்களும் தேச சேவகிகளும் அடங்கிய அதியற்புதமும் ஆனந்தமும் கூடிய ஊர்வலம் வீதியில் வந்தது. எத்தகைய அடிமை புத்தியும், சுதந்தர உணர்ச்சியற்றத் தன்மையும் இருப்பவர்கள் கூடத் தேசிய ஊர்வலத்தைப் பார்க்க மனங்கூசி கண்ணை மூடிக்கொள்பவர் உலகில் அனேகமாக இல்லை என்றே சொல்லலாம்.

தேச பக்தியில்லாதவர்களுக்குக்கூட தேச பக்தி ஊற்றுச் சுரக்கு மன்றோ ! இந்த அற்புத ஊர்வலத்தின் காந்தம் இழுக்கப்பட்டு அதில் வந்து கலந்துகொண்ட ஆண் பெண்கள் எத்தனையோ பேர்கள், தம்மை மறந்து உற்சாகத்துடன் மக்களின் இதயம் அந்த மகாத்மாவை வாழ்த்தி ஆசி கூறிற்று. "வாழ்க மகாத்மா! வாழ்க நம் பாரதநாடு !" என்ற ஆர்வத்துடன் கூடிய கோஷம் வாயிலிருந்து வெளிப்பட்டது. உலக விவகாரமே தெரியாத தெள்ளிய மனதுடைய குழந்தைகள் எல்லாரும் தம்மையறியாத ஆனந்தத்துடன், "மகாத்மா காந்திக்கு ஜே! பாரத மாதா கி ஜே !" என்று கத்திக்கொண்டு, இந்தப் பஜனையில் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

இத்தகைய அதிமனோகரமான பஜனை, வீதியில் வரும்போது—நமது பச்சிளங் குழந்தைகளாகிய வாஸந்தியும் ராஜுவும் போலீஸ் ஸ்டேஷனிலிருந்து திரும்பி வருகையில்

இளந்தளிர்களா கையால் சோகமும் பசியும் தாங்காமல் களைப்பு மேலிட்டு உடைந்த மனத்துடன், நடக்க மாட்டாது நடு வீதியில் விழுந்துவிட்டார்கள்.

ஏழைகளுக்கும், எளியவர்களுக்கும் உழைப்பதற்கென்றே கங்கணங் கட்டிக்கொண்டிருக்கும் இந்தத் தொண்டர் படையினர் இந்தக் குழந்தைகளின் பரிதாபத்தைக் கண்டு சகிக்காமல், ஓட்டமாக ஓடிவந்து, இரு குழந்தைகளையும் தூக்கி மடியில் போட்டுக்கொண்டு, ஜலம் விட்டு முகத்தைக் கழுவினார்கள். அப்படியும் தெளியவில்லை.

உடனே தொண்டர் படையின் தலைவன், "நான் இவர்களை நமது ஆச்ரமத்திற்குக் கொண்டுபோய் தெளியச் செய்து வீட்டிற்கனுப்புகிறேன். நீங்கள் பஜனையை முடித்துக்கொண்டு வாருங்கள்" என்று கூறி, குழந்தைகளைத் தோளில் தாங்கிக்கொண்டு சென்றான். 'ஜே! வந்தே மாதரம். பாரதமாதாவுக்கு ஜே!' என்ற கோஷத்துடன் ஊர்வலம் சென்றது.

50

காந்தி ஆசிரமம் என்ற பெயருடன் விளங்கும் ஓர் சாதாரணமான பெரிய வீட்டில் எங்கு பார்த்தாலும் தேசியத் தலைவர்களின் படங்களும், கடவுளின் படங்களும், தேசீயக் கொடியும் ராட்டினங்களும் பஞ்சுக் சுருள்களும் நூற்ற நூல்களும் நெய்வதற்குத் தயாராகச் சுற்றி வைத்திருக்கும் நூல்களுமாக நிறைந்திருக்கின்றன.

அன்று மகாத்மா காந்தியின் பிறந்த தினமாகையால், மாவிலை முதலிய தோரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. பின்புறத்தில் பெரிய அண்டாக்களில் சுமார் 500 பேர்களுக்கு ஆகக்கூடிய சமையல் தயாராகிக் கொண்டிருக்கிறது. அதற்கான காய் கறிகளை ஒருபுறம் சிலர் நறுக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். இவைகளை எல்லாம் சில தேச சேவிகைகள் மேல் பார்வை பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

இத்தகைய ஆரவாரமான இடத்தில் தொண்டர் படையின் தலைவன் குழந்தைகளைக் கொண்டு வந்து, அவர்களுக்கு ஒரு டம்ளர் பாலை வார்த்துக் குடிக்கச் செய்து

களைப்பை தெளிவித்தான். வாஸந்தி முதலில் தெளிவுபெற்றுக் கண்ணைத் திறந்து பார்க்கையில், "அப்பா!....இல்லெ ....மாமா....இல்லெ....மாமீ! ஊஹூம்....பாட்டீ...." என்று விவரமில்லாது கேட்டபடியே நாற்புறமும் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

அந்தக் கூடத்தில் மகாத்மா காந்தியின் பெரிய உருவப் படத்திற்குப் புஷ்ப மாலைகள் போட்டு அலங்காரம் செய்திருப்பதைப் பார்த்ததும் அவளை யறியாமல் அவள் முகத்தில் ஒரு புதிய உணர்ச்சியும், தேஜஸும், புன்சிரிப்பும் தவழ்ந்தன. "ஹா! மகாத்மா காந்தி! காந்தி! ராஜு! காந்தி பாருடா!" என்று ஒரு நிமிடத்தில் தன் விசனத்தையும், மனக் கலக்கத்தையும் மறந்துபோய், படத்தின் முன்பு ஓடினாள்.

தொண்டர் படைத் தலைவனும் 'அவள் போகிறவழியே விட்டுப் பிடிப்போம்' என்ற நோக்கத்துடன் ஆனந்தமாகப் பார்த்துக்கொண்டே நின்றான். ராஜுவும் எழுந்து வாஸந்தி பின்னோடு சென்றான். வாஸந்திக்கு அங்குள்ள படங்களையும் ராட்டினங்களையும் பார்த்ததும் பிரமித்துவிட்டது. ஒன்றுமே தோன்றவில்லை. மகாத்மா காந்தி படத்தை உற்று உற்றுப் பார்த்தாள். மகாத்மா காந்தீ தாதா! நீங்க ரொம்ப நல்லவராச்சே! எங்கப்பாவே விட்டுவிடுவாளா! எங்கப்பா குத்தமே பண்ணலேயே! அதெ போலீஸாருக்கு நீங்க சொல்லுவங்களா!" என்று வாய்விட்டுக் கூறும்போது அவளுக்குப் பழைய உணர்ச்சிகளும் துக்கமும் பொங்கி வந்துவிட்டன. குலுங்கக் குலுங்க அழத் தொடங்கிவிட்டாள்.

உடனே தொண்டர் படைத்தலைவன் ஓடிவந்து, வாஸந்தியைத் தூக்கிக் கட்டிக் கொண்டு, "அம்மா! குழந்தாய்! ஏம்மா அழறே! ஒங்கப்பா எங்கே இருக்கா! சொல்லும்மா!' என்று நயமாகக் கேட்டுக் கண்ணைத் துடைத்துச் சமாதானம் செய்தான்.

வாஸந்தி:—மாமா! நீங்க யாரு? இது எந்த எடம்?

தலைவன்:—நான் காந்தியின் தொண்டன். இது காந்தியின் ஆசிரமம். நீ பயப்படாதெ சொல்லும்மா!

வாஸந்தி:—"மாமா! மாயக் கொள்ளெக்காராளாலே எங்கம்மா செத்துப் போயிட்டா! எங்கப்பாவேயும் அதெ

கொள்ளெலெ சேந்துருக்கான்னு போலீஸார் புடிச்சிண்டு போயிட்டா. எங்க மாமிக்கும் பயித்தியம் புடிச்சுடுத்து. எங்க பாட்டி தள்ளாதவ. நாங்க எங்கப்பாவே பாக்கக் கூட போலீஸார் விட மாட்டேன்னூட்டா மாமா! எங்கப் பாவெ பாத்து எத்தனையோ நாளாச்சு மாமா! எங்கப்பாக் குக் கையும் நொண்டி மாமா! நாங்க பரதேசியாப் பூட்டோம் மாமா! நாங்க சாப்பிட்டு ரெண்டு நாளாச்சு மாமா! எங் கப்பாவெ பாக்கணுமே....மாமா....மாமா!" என்று கண்ணீர் பெருகத் தாங்கமாட்டாது விக்கி விக்கி அழுதுவிட்டாள்.

தலைவன்:—அம்மா! அழாதே. நீங்க பரதேசி இல்லெ. இதோ இந்த மகாத்மா காந்தி உங்களுக்கு ஆதரவு இருக் கார். பயப்படாதே கண்ணூ! இதோ பாரு அழாதெ. ஒங் கப்பாவிண்டே நானே அழைச்சுண்டு போறேன். நீ பயப் படாதே! நீ இந்த ஆசிரமத்திலேயே இரு. நாங்கள்ளாம் ஒங்க மனுஷாதான். கடவுள் இருக்கும்போது உனக்கு குறைவு ஒண்ணுமே இல்லை. அழாதேம்மா!—என்று வெகு வாஞ்சையோடு சொல்லி, அவள் புத்தியை மாற்றுவதற்கு ராட்டினத்தை எல்லாம் சுற்றிக் காட்டினான்.

வாஸந்தி:—மாமா! நாங்க இங்கேயே இருக்கலாமா! எங்க பாட்டீ...

தலைவன்:—அவா கூட தாம்மா!

வாஸந்தி:—மாமா! நீங்க எவ்வளவு நல்லவா மாமா!—என்று அவன் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு ஆனந்த நர்த் தனம் செய்தாள்... மாமா! எங்கப்பாவெ பாக்க அழச் சிண்டு போறங்களா!

தலைவன்:—ஆகட்டும். இன்னிக்கு மகாத்மா காந்திக்கு பிறந்த நாள். பஜனை ஊர்வலம் வெளியிலே போயிருக்கு. அவா வந்ததும் இங்கே பஜனை நடக்கும். 500 பேர் ஏழை களுக்குச் சாப்பாடு நடக்கும். அப்புறம் சாயங்காலம் மீட் டிங்கு; இன்னிக்கு திருநாள் மாதிரிதான்.

வாஸந்தி:—(அடங்காத சந்தோஷத்துடன் தலைவனின் இடுப்பில் கையைப் போட்டு வளைத்துக்கொண்டு) "ஆ! மாமா! நானும் பஜனையிலேயே வரேனே! எனக்கும் காந்தி பாட்டுத் தெரியுமே! ஆனா கதர் பாவாடெ இல்லேயே மாமா!—என்று முகத்தைச் சிணுக்கிக் கொண்டாள்.

உடனே தலைவன் உள்ளே போய் கதர்ப் பாவாடை, சொக்காய், ராஜுவுக்குக் கதர் நிஜார், சொக்காய் இரண்டும் எடுத்துக்கொண்டு வந்து கொடுத்து "சரிதானு? இப்போ நீயும் காந்திக்காரியாயிட்டே. இல்லையா?" என்ருன். வாஸந்தி தாங்கமாட்டாத ஆனந்தத்துடன் உள்ளே ஓடிப்போய் தூய்மையான கதராடை யணிந்துகொண்டு ஆனந்த பிம்பமாய் வெளியில் ஓடிவந்து, "ராஜு! பாருடா நன்னு இருக்காடா! மகாத்மாவே நமஸ்காரம் செய்வோம்டா!" என்று கூறி இருவரும் நமஸ்கரித்தார்கள்.

இதற்குள் ஊர்வலம் அத் தெருவில் வரும் சப்தம் வந்தேமாதரம் என்ற கோஷத்துடன் கேட்டதும் வாஸந்தி, "மாமா! வாங்கோ மாமா! வாங்கோ!" என்று அவன் கையைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு வாசலில் சென்று பஜனையில் கலந்துகொண்டாள். வாஸந்திக்கும் ராஜுவுக்கும் உண்டான ஆனந்தத்திற்கு எல்லையே இல்லை. தங்களையே மறந்துவிட்டார்களென்றும் கூறலாம்.

அன்று நடந்த சகல வைபவங்களிலும் இவர்கள் கலந்து கொண்டதோடு ஏழைகளுக்கு அன்னமளிக்கையில், அவர்களுக்கு வாஸந்தி தீர்த்தங் கொடுத்து மகிழும் கைங்கர்யத்திலும் ஈடுபட்டாள். அன்றே தொண்டர் தலைவன் வாஸந்தியுடன் அவள் வீட்டிற்குச் சென்று கிழவியையும், சாமான்களையும் தையல் மெஷினையும் தங்களுடைய ஆசிரமத்திற்குக் கொண்டு வந்துவிட்டான். கிழவியின் நிலைமை இருக்குமோ, போய்விடுமோ என்ற கதியில் இருப்பதை குழந்தை வாஸந்தி எப்படி அறிவாள்? சதா தன் பிதாவின் விடுதலையையே கோரி அங்குள்ள கடவுளின் முன்பும், மகாத்மா காந்தியின் படத்திற்கு முன்பும் வாஸந்தி தன் பிதாவைச் சீக்கிரம் விடுதலை செய்யும்படி வேண்டித் தொழுவாள்.

51

பொன்னை உருக்கி வார்த்ததுபோல சூரியன் உலகத்தை பொன் மயமாக்கி விட்டான், வெளியில் எங்கு பார்த்தாலும் ஒரே பொன் வர்ணமாய் ஜகஜ்ஜோதியாய் மின்னும் காக்ஷி மக்களைப் பரவசமுறச் செய்கிறது. ஆனல் வெளிச்சமும் இருளும் ஒன்ருகவே ஆய்விட்ட மைதிலிக்கு

எதுதான் தெரியப் போகிறது. சுதந்தரத்துடன் சுயேச்சையாயும் ஆனந்தமாயும் பறக்கக்கூடிய கிளியைக் கூண்டிலேயே அடைத்து வைத்துக் கொல்வதுபோல் மைதிலி இளம்பிராயத்தின் சுகபோக பாக்கியங்களை யொன்றுமே யறியாது, சதா விசனமும், கவலையும், விரக்தியும் கொண்டு ஒரு தனி அறையிலும் போட்டு அடைப்பட்டுவிட்டதால், அவளுக்குப் பயித்தியம் பிடிப்பது இயற்கை யல்லவா?

தலைவிரி கோலமும் சதா பெருங் கூக்குரலும் ஓலமும் சிரிப்பும் அழுகையும் அவளுடைய பரிதாபமும் கருப்பனுல் கண்டு சகிக்கவே முடியவில்லை. அவன் மனம் உருகியோடுகிறது. மைதிலி இம்மாதிரி ஒரு நிலைமையை அடைவாளென்று அவன் கனவுகூடக் காணவில்லையாகையால் அவளுக்கு ஏற்பட்ட இக்கதியை எண்ண எண்ண தாங்க முடியாத துக்கம் மேலிட்டுவிட்டது. இம்மாதிரி இந்த இளந்தளிர் அல்லல் படுவதைக் காட்டிலும் இவள் இறந்துவிட்டாலும் தேவலையே என்ற எண்ணம் அன்பின் ஆழத்தின் வேகத்தால் கருப்பனின் இதயத்தில் தோன்றி வதைக்க ஆரம்பித்தது.

மைதிலிக்குப் பயித்தியம் பிடித்ததை யறிந்த பிறகு கிழவர் அவளைப் புறக்கடைப் பக்கம் உள்ள தனியறையில் போட்டுப் பூட்டி விட்டார். கருப்பனைத் தவிர மற்ற எவருக்கும் மைதிலி அடங்கிச் சாப்பிடுவது கிடையாது. சதா தலையணைகளை நோக்கி "வேணீ! பேசேன். ஒரு வார்த்தை சொல்லேன். வாஸந்தி! அழாதே கண்ணா! ஹி ஹி ஹி ஹி" என்று பெரிதாகச் சிரிப்பதும்... "ஐயோ! மூர்த்தி! என் கை நொண்டியாயிடுத்தே. அடாடா!" என்று அழுவதும், "வேணுசாமீ! வராதே. கெழவன் ஒன்னெ கொன்னுப்புடுவான். போயிடு, போயிடு!" என்று முகத்தைச் சிணுப்பதுமாக ஆய்விட்டாள்.

தன் மனைவிக்குப் பயித்தியம் பிடித்துவிட்டதென்று வெளியில் சொல்லிக்கொள்ள கிழவருக்குப் பெரிய அவமானம். ஆனல் 'அவள் அடங்கி ஒடுங்கி இருப்பதற்காகவும் பிறர் அவளைப் பார்த்துக் கண்ணைப் போடாமலிருப்பதற்காகவும் வீட்டை விட்டு வெளிவராதபடி கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருக்கிறேன்' என்று ஜம்பம் சொல்லிக் கொள்ளும் அல்ப புத்தி, பயித்தியம் என்று கூறுவதைவிடக் கேவலமானது என்று அவர் எண்ணவே இல்லை. இம்மாதிரி

சொல்வதில் மகா உத்தம சிகாமணியாகிய மைதிலியின் கற்புக்குப் பங்கமாக முடியுமே என்று அந்தப் படுபாவிக் கிழம் நினைக்கவே இல்லை.

வீட்டின் அலங்கோலம் இம்மாதிரியாகி விட்டதால், மீனுவும் முத்துச்சாமியும் வேதனை யொருபுறமும், சரியாக கவனிப்பாரற்ற பரதேசித்தன மொருபுறமும் ஒன்று கூடி அவர்கள் துரும்பெனு மெலிந்துவிட்டார்கள். கிழவர் ஆத்திரத்தில் எத்தனை திட்டியபோதிலும் வேணுசாமியின் மனம் தாங்காமல் ஒரு தகுந்த ஆளையனுப்பி, அவ்விருவர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு போய்விட்டான். கிழவரும் இச்சமயம் அவர்கள் வெளியூருக்குச் சென்றிருப்பதே நல மென்று கருதிப் பேசாதிருந்துவிட்டார்.

கருப்பன் தான் வீட்டில் காவல் காப்பதற்கும் மைதிலியைக் கவனிப்பதற்கும் பொறுப்பாளியாகி விட்டான். வேளா வேளைக்கு மைதிலிக்கு நல்ல வார்த்தைகள் சொல்வதுடன் வேணி உயிருடனிருப்பதாகவே கதைகளைச் சொல்லி, அவளை ஒரு நாளைக்கு ஒரு வேளையாவது சாப்பிடச் செய்வான். மனம் திரும்பியபோது கடவுளே வந்தாலும் தொட்டுப் பார்க்கமாட்டாள். மைதிலிக்காக உண்மையில் மனம் உருகி பரிதாபத்துடன் கண்ணீர் பெருக்கக் கூடிய பாசமுள்ள மனிதன் கருப்பன் ஒருவன்தான்; ஆகையால் அவன் அவளைக் குழந்தை முதல் தூக்கி வளர்த்த பேரன்பின் வேகத்தினுல் நாம் முன்கூறியபடி கண்றாவியைக் கண்டு சகிக்காமல் அவளது மரணத்தையே கோரவும் துணிந்தான்.

மைதிலி தலைவிரி கோலமாய் கட்டிலில் உட்கார்ந்து கடகடவென்று சிரித்துக் கொண்டும், தலையையும், முகத்தையும் பிச்சிக் கொண்டும் இருக்கையில் கருப்பன் ஆகாரத்துடன் உள்ளே வந்தான். அவன் மனைவியும் கூட வந்தாள். இருவருடைய கண்களிலும் கண்ணீர் பெருகுகிறது.

கருப்பன்:—(கெஞ்சிய குரலில்) சின்னம்மா! இதைச் சாப்பிட்டுடும்மா கட்டாயம் ஒன்னெ பாக்க வாராங்களாம். சீக்கிரம் துண்ணுபுடு பாக்கலாம். காத்தாயிகிட்டே தலை சீவிக்கோ பார்க்கலாம்.

மைதிலி:-அஃ ஹ ஹ்ஹா...போடா போ! மன்மதபாண சஞ்சீவிசாப்ட்றவாளுக்குக் குடுடா எனக்கு வேண்டாண்டா! வாஸந்தி! நீயுமா செத்துபூட்டே.....ராஜு! ஐயையோ! நீயும் செத்துபூட்டயா—வேணீ! நீ ஏன் செத்துப் போனே? மூர்த்தி! நீ ஏன் செத்துப்போகல்லே,........ நீ அசடு. நீயும் செத்துப் போ....ஹி ஹி ஹி— என்று சம்பந்த மில்லாது பிதற்றிய படியே சாப்பாட்டை எட்டி உதைத்துத் தள்ளினள். கருப்பனும் காத்தாயியும் கண்ணீர் விட்டார்கள்.

கருப்பன்:—அம்மா! நீ அவங்களே எல்லாம் இதோ பாக்கரயா? இதோ பாரேன் அவங்களே—என்று கூறிக்கொண்டே மூர்த்தி, வேணி, குழந்தைகள் ஆகியோரடங்கிய புகைப்படத்தை அவளுக்குக் காட்டினன். அதைக் கண்டவுடன் மைதிலியின் ஆவேசமும் நிலைமையும் கரை புரண்டன. 'ஹா! வேணீ! வேணீ! நீ செத்துப் போகல்லையே....என் கண்மணிகளே! மூர்த்தி!....அதோ! அதோ! கை ஒடயலேயே. நன்னு இருக்கே. வாஸந்தியெ கட்டிண்டிருக்கயே. அப்பாடா! இப்பதான் சரியாச்சு....கரப்பா! இவாளுக்கெல்லாம் சாப்பாடு போட்ரா! பசிக்கிறதான்னு அழராடா! ஊம்....போடு. போடுடா!" என்று அந்தப் படத்துடன் குலாவிச் சிரிப்பதும் அழுவதுமாக வாரம்பித்தாள்.

இதை வெளியிலிருந்து பார்த்துக் கொண்டே வந்த கிழவர் தலையில் இரண்டு கையாலும் அடித்துக்கொண்டு, 'உம்....கிரகச்சாரம்; தலையெழுத்து, ஊர்லே தினம் தினம் எத்தனையோ பேர் செத்துப் போராளே, இந்தச் சனியனுக்குச் சாவு வரக்கூடாது! என் மானத்தே வாங்க இன்னும் சாகாதே இருக்கே பீடை' என்ற குரல் கருப்பனின் காதில் விழுந்ததும் அவன் இதயமே பிளந்துவிடும் போலாகிவிட்டது.

அவன் மனத்தைப் பிறிக்கொண்டு வரும் ஆத்திரத்திலும் அனுபவத்தாலும் எஜமான் என்ற மரியாதையும் மறந்து "எஜமான்! நீங்க சொல்றது ரொம்ப உளுமெங்க. எங்காச்சும் ஒரு விஷம் அம்பிட்டுதிண்ணு ஒங்களுக்குப் பலியான இந்தம்மாளுக்குக் குடுத்து நானும் துண்ணுப்புடுவேன். சாகாத பொணமா இருக்கரத்துலே செத்த பொணமாயிட்டா ரொம்ப நல்லா இருக்கும்" என்று மனம் கொதிக்கக் கூறினன். அதே சமயம் எதிர்வீட்டுக் கிழவர்

வேதாசலத்தைக் கூப்பிட்ட குரல் கேட்டதும் அவர் கருப் பனே ஒருதரம் முறைத்துப் பார்த்துவிட்டு ஓட்டமாக ஓடினர்.

52

கிழவர், தன் அந்தரங்க தோழருடன் தமது தனியறைக் குச் சென்ருர். வேதாசலத்தின் தோளில் தட்டிக்கொடுத்து, "அடேய் வேதாசலம்! நமக்கு நல்ல காலம் பிறக்கும் நாள் வந்துடுத்துடா! நேத்திக்கி ஒரு பைராகி வந்தான் பாரு. அவன் யாரோ ஒரு பெரிய மகா தபசிகிட்டெ ஏதேதோ மந்திரம் தந்திரம் மருந்து வகை எல்லாம் கத்துண்டு பெரிய நிபுணனுயிட்டானும். தங்கம் பண்ணத் தெரியுமாம். வெள்ளி பண்ணத் தெரியுமாம். அதெல்லாங் கடக்கட்டும். நம்மைப்போல கிழவன்களே—

கிழவர்:—(குறுக்கே விழுந்து) டேய்! நீ நாசமாப்போக. பாக்கறவாள்ளாம் கிழவன்னு சொல்ரபோதே என் உசிரு போராப்பலெ இருக்கு. இன்னும் நீயும் சொல்லி எழ வெடுக்கறயே! இனுமே இப்படிச் சொல்லாதேடா!

ஏ. கி. :—இல்லே! இல்லே.... அப்படிப்பட்டவாளுக்கு மருந்து குடுத்தாக்கா ஒடனே சின்ன பிள்ளே மாதிரி பல மும், சுறுசுறுப்பும், வாலிபமும், தேகக்கட்டும் வந்துட்ற தாண்டா! அந்த மாதிரி எத்தனேயோ பேர் சாப்பிட்டு வாலிபமா இருக்கறவாளே நேரில் அழைச்சிண்டு போய் காட்டினன். எனக்கு ஆச்சரியமாயிருந்தது. அந்தப் பைராகியெ இப்போ இங்கே வரச்சொல்லி இருக்கேன். அதெ ஒன்னிடம் முன்னதாகத் தெரிவிக்கவே வந்தேன். அதோ பைராகி வரான் பாத்தியா எப்படி இருக்கான்? "வாங்கோ பைராகிவாள்! ஆயியெ இதர் பைட்டியே!" என் ருர். பைராகியும் உட்கார்ந்தார். "ஜே ஸீதாராம்"! என்று கூறியபடியே மருந்துப் பெட்டியை அவிழ்த்தார்.

வேதாசலம்:—(சந்தோஷத்துடன்) ஏன் ஐயா! இதெல் லாம் நன்ன பலிச்சிருக்கா?

பைராகி:—பேஷா பலிச்சிருக்கு; இவாளேதான் நேத் திக்கு யழைச்சிண்டு போய் காட்டினேனே, அவ்வளவு என்னத்துக்கு? எனக்கே முதல்லே சந்தேகமாயிருந்தது.

என் தமையனுக்கே கொடுத்துப் பரீக்ஷித்த பிறகே பொது மக்களுக்குக் குடுக்க வாரம்பிச்சேன். இதோ! இது மன் மதபாண லேகியம். இது மதனபாண சூரணம். இது மார லீலா ஷர்பத்து. மூணு மாதிரி செய்திருக்குது. எல்லாம் ஒரே சத்துள்ளதுதான். ரூபாதான் வேறு. இதோ ஒரு உருண்டெ சாப்பிட்டுப் பாருமே. இப்பவே நல்ல தெம்பு உண்டாகும்—என்று லேகியத்தில் ஒரு உருண்டை கொடுத் தார்.

கிழவர் கைகளை நன்ருகத் துடைத்துக் கொண்டு மன் மதனை நினைத்தபடியே லேகியத்தை வாங்கிச் சாப்பிட்டார். "அடாடாடா! என்ன ருசியா இருக்கு? நீ சாப்பிட்டுப் பாருடா!" என்ருர். மற்ெருரு கிழவரும் வாங்கி சாப்பிட் டார். இருவருக்கும் சந்தோஷம் சொல்லத் திறமில்லை. "சரி இந்த லேகியத்தை அப்படியே எனக்குக் குடுத்துடும். அவருக்கு நாளைக்கு பண்ணித் தரலாம்" என்று கிழவர் டப்பியுடன் வாங்கிக் கொண்டு "பணம் எவ்வளவு?" என்று கேட்டார்.

பைராகி சற்றுத் தயங்கியபடியே "கடவுள் சாக்ஷியாக 15 ரூபாய் செலவாச்சு. ஐயா அதுக்குமேலே என்ன குடுத் தாலும் சரி" என்ருர். கிழவர் இரண்டு பத்து ரூபாய் கொடுத்தார். அவ்வறையின் ஜன்னலுக்கு வெளியே நின்ற கருப்பன் ஜன்னலால் இவைகளைப் பார்த்துக் கொண்டே "ஐயோ! தலைவிதியே! இவன் யாரோ இந்தக் கிழவனின் பைத்தியத்தைத் தெரிஞ்சுகிணு பணம் அடிச்சு கிணு போக வந்திருக்கான். இப்படி ஏமாறதே! ஊம். விதி! விதி! கிளியாட்டும் பெண்ணே கொன்னுபுட்டு இதுக்கு மருந்து வேறயா" என்று முணுமுணுத்தான்.

53

கல்லுக்குள்ளிருக்கும் தேரைக்கும், கருப்பைக்குள்ளிருக் கும் சிசுவுக்கும், காட்டிலிருக்கும் மரங்களுக்கும் கட வுள் தம் பொறுப்பாக உணவளித்துக் காக்கவில்லையோ? அதுபோல் அவரால் ஆக்கப்பட்ட, உலகத்தில் அவரால் படைக்கப்பட்ட ஒரு குடும்பத்தைக் காக்காது கைவிடுவாரா! விடமாட்டார். யார் மூலமேனும் தம் காத்தலான தொழிலை

நடத்தியே தீருவார். நமது குழந்தைகளுக்கு இத்தேசீயத் தொண்டர்களை ஏவி உதவி புரியச் செய்தார் போலும்.

கிழவி ஆசிரமத்திற்கு வந்ததும், சற்று தேறினாள். குழந்தைகள் ஆசிரமத்தின் ஆனந்தக் கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டு நூல் நூற்கவும் பஞ்சு பதம் செய்யவும், வீடு வீடாகச் சென்று, "காங்கிரஸில் அங்கத்தினர்களாகச் சேருங்கள் தேசீயக் கக்ஷியைப் பலப்படுத்துங்கள். பாரத தேசத்தின் கௌரவத்தைக் காக்க முன்னால் வாருங்கள். கதரணியும் விரதம் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். சுதேசி சாமான்களே வாங்குங்கள். பகவத் கீதையைப் பாராயணம் செய்யுங்கள்" என்றெல்லாம் காங்கிரஸ்காரர்களின் கொள்கைகளைப் பரப்பவும் பழகிவிட்டார்கள்.

இந்த ஆனந்தகரமான வேலையிலீடுபட்டுக் கவலை இன்றிச் சந்தோஷமாகக் காலங்கழிக்கும் மார்க்கம் ஏற்பட்டிருப்பினும் வாஸந்தியின் மனத்தில் தன் பிதாவின் கதி, பளிச் பளிச் என்று தோன்றிக் கவலையையும், அபாரமான துக்கத்தையும் உண்டாக்கி வருந்தாமலில்லை. 'அப்பாவும் இங்குக் கூடவிருந்தால் எத்தனை ஆனந்தமாகவிருக்கும்?' என்று சதா எண்ணுவாள். அவ்வாறு எண்ணும் போதெல்லாம் கண்ணீர் தானாகப் பெருகி வழியும். அந்தச் சமயங்களிளெல்லாம் ஆசிரமவாஸிகளும் தொண்டர் தலைவனும் இவளுக்குத் தேறுதல் கூறுவார்கள். தொண்டர் தலைவன் அதிகாரிகளின் உத்திரவு பெற்று இரண்டு மூன்று தரம் குழந்தைகளை அழைத்துச் சென்று மூர்த்திக்குக் காட்டிவந்தான். தன் கதி இவ்விதமாயினும் குழந்தைகளின் பாதுகாப்பிற்கு உண்மையாக உழைக்கும் தேசத் தொண்டர்கள் கிடைத்தது பற்றி மூர்த்தியின் உள்ளம் ஆனந்தத்தினால் பரவச முற்றது.

வாஸந்தி கையில் ஒரு சிறு கதர்க் கொடியும் புத்தகமும் எடுத்துக் கொண்டு தலைவனுடனும் மற்றும் சில தேச ஸேவிகைகளுடனும் வழக்கம் போல் காங்கிரஸ் அங்கத்தினர்களைச் சேர்க்கக் கிளம்பினாள். சுறுசுறுப்பும் வேலையில் உத்ஸாகமும் கொண்ட வாஸந்தி ஒவ்வொரு வீடு வீடாக ஏறி இறங்கி, தக்காருக்குத் தக்கபடி பேசி "ஐயா! நாலணா ஒரு வருஷத்திற்கெல்லாம் உங்கள் தேசத்திற்காக உபயோகப்பட்றதெ நீங்க தடுக்கலாமா? நம்ப பாரத நாடு க்ஷேமமடைய வாண்டாமா? நமக்கெல்லாம் சுதந்தரம்

வாண்டாமா? நாலணு கட்டிக் கையெழுத்துப் போடுங்க சார்!'' என்று ஆடவர்களிடம் கூறுவாள்.

ஸ்திரீகளிடம், "மாமீ! ஒரு நாளைக்கு மார்க்கட்டிலே காய்கறி வாங்கின எட்டணு செலவாறது. இரண்டு அல்லது மூணு நாள்ளே ஜீரணமாயிட்றது. ஒரு வாயல் ரவிக்கே வாங்கினு அடுத்த மாசம் கிழிஞ்சிப் போறது. தேசத்தின் பெருமையை நிலைநாட்ட ஒரு நாலணு கொடுக்கக் கூடாதா? அது முடியர்தா? குடுத்து காங்கிரஸ் மெம்பராகச் சேருங்கோ மாமீ!'' என்பாள்.

சிறுவர் சிறுமியரிடம் பேசும்போது, 'இதோ பாருங்க' ஒங்கப்பாவெயும் அம்மாவெயும் காங்கிரஸில் மெம்பரா சேரச் சொல்லுங்க. கதர் வாங்கிக் கட்டுங்க. நீங்களும் இங்கே: வந்து சேந்துடுங்கோ! நாம்பல்லாம் ரொம்ப தமாஷா வேலே செய்யலாம். காந்தி தாதா வரப்போரூராம் அப்பொ நாம்பளே தொண்டரா இருந்து அவருக்கு வேலே செய்யலாம்!'' என்று தூண்டி விடுவாள்.

இம்மாதிரியே காங்கிரஸ் அங்கத்தினர்களைச் சேர்ப்பதில் வெகு சாமர்த்தியசாலியாகி விட்டாள். அவ்வாறு சேர்க்கப்போகும் இடங்களில் இவளுடைய சமத்காரத்திற்கு மெச்சியும் குழந்தை இத்தனை பேசுகிறதே என்று சந்தோஷப்பட்டும், அங்கத்தினர்கள் சேர்ந்தார்கள். அவ்வாறு கேட்கும் இடங்களில் சில கொழுப்புப் பிடித்தவர்கள் 'இந்தப் பெண் யாரு? மாயக் கொள்ளையிலே சம்பந்தப்பட்டிருக்கும் மூர்த்தியின் பெண்ணல்லவா?' என்று கேட்கும்போது, வாஸந்தியின் உற்சாகமெல்லாம் பறந்து போய் முகத்தில் விசனமும் கோபமும் ஜொலிக்கும்.

அப்போதும், சேர்ந்த இடத்து சகவாஸத்தின் மணத்தால் சாந்தத்தை இழக்காமல், "ஐயா! அநியாயமாக எங்கப்பாவெ பழிக்காதேங்கொ! இந்த அநியாய அபாண்டத்தையும் கடவுள் ஒரு நாளைக்கி நிரூபிப்பார். இப்படியே குத்தவாளியா இருக்கமாட்டார் எங்கப்பா'' என்று கண்ணீர் பெருகக் கூறிக் கொண்டே வந்துவிடுவாள்.

ஒரு தினம் அங்கத்தினர்கள் சேர்த்துக்கொண்டு வருகையில் மைதிலியின் வீட்டுப் பக்கம் வரும்போது வாஸந்தி தடை கட்டிய நாகம்போல் நின்ருள். தன் தாயாரின் சவத்தை எடுத்துச் செல்கையில் நடந்த சம்பவமும், மைதிலி

யின் அன்பும், அவளுக்குப் பயித்தியம் பிடித்திருக்கும் கண்ருவியும் சிறிய பெண்ணையினும் ஞாபகம் வந்து, அவளால் தாங்க முடியாத வேதனை யுண்டாகிவிட்டது. மைதிலியைப் பார்க்கவேண்டுமென்று தடுக்கமுடியாத ஆசையும் மனத்தில் போராடுகிறது. போனல் கிழவன் என்ன செய்வானே என்ற பயமும் கூடவே நெஞ்சை அள்ளுகிறது. இத்தனை பேர்கள் இருப்பதால் தைரியமாக உள்ளே சென்று பார்த்துவிட்டே வருவது என்று தைரியங்கொண்டாள்.

தலைவனை நோக்கி, "மாமா! இந்த வீட்டில் எங்களுக்கு மிகவும் வேண்டிய மாமி இருக்கா! அவளே பாத்துட்டு வரேன். நீங்களும் கூடவே வாங்கோ மாமா! அங்கே ஒரு தாதா இருக்கு. அது மகா பொல்லாத கெழம். அடிச்சுடும். அதுக்காக நீங்க வாங்கோ மாமா!" என்று கையைப் பிடித்து இழுத்தாள். மற்ற தொண்டர்கள், வந்தே மாதரம்! அல்லாஹு அக்பர்! பாரதமாதாக்கு ஜே! மகாத்மா காந்திக்கு ஜே! பாரதநாட்டின் பெருமையை நிலைநாட்ட எல்லோரும் காங்கிரஸில் அங்கத்தினராகச் சேருங்கள். தேசத்திற்கு ஒத்துழையுங்கள். நாட்டின் சுதந்திரத்திற்காக நாலணு கொடுத்து அங்கத்தினராகுங்கள்'! என்று கோஷித்தார்கள்.

வாஸந்தி தலைவனை அழைத்துக் கொண்டு, மைதிலியின் வீட்டிற்குள் தைரியத்துடன் ஏறினுள். கிழவர் இருக்கிருரோ வென்று நாற்புறமும் சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டே மெல்ல நடந்தாள். அப்போதுதான் கருப்பன் சோப்பாக்களை எல்லாம் தட்டிக் கொண்டிருந்தான். வாஸந்தி மெல்ல அவனருகில் சென்று கையைப் பிடித்து அசைத்தபடியே, "கருப்பா! அம்மா எங்கே? அம்மாக்கு எப்படி இருக்கு? அம்மாளே பாக்கணும்னு ஆசெ அடிச்சுண்டுது. அதுக்காக வந்தேன். அந்தக் கெழம் இருக்கோ?" என்று வாஞ்சை ததும்பக் கேட்டாள்.

கருப்பனுக்கு வாஸந்தியைப் பார்த்த சந்தோஷம் ஒரு பெரிய காட்டு வெள்ளம்போல் பொங்கிவிட்டது. அவளை ஒரு சிறுமியாக எண்ணுமல் பெரிய தேவதையைப் பார்ப்பதுபோல் எண்ணி, வாஸந்தியைக் கட்டி யணைத்துத் தடவியபடியே "கொயந்தே....சவுக்யமா இருக்கியாம்மா! எங் கண்ணு! என் ராசாத்தின்னு அம்மா சதா ஒன்னேயே

நெனச்சுகிட்டு இருக்காங்கோ! ஓடியாம்மா!" என்று கையைப் பிடித்துக்கொண்டு ஓடி மைதிலி இருக்கும் அறைக்கு அழைத்துச் சென்று "அம்மா! சின்னம்மா! இதோ பாருங்க. ஒங்க ராசாத்தியம்மா வந்திருக்குதுங்க" என்று காட்டினுள்.

மைதிலியின் தலைவிரிகோலமும், முக விகாரமும், பரிதாபமும் வாஸந்தியை ஒரே கலக்கு கலக்கிவிட்டன. அவள் தாங்க முடியாத விசனத்துடனும் பயத்துடனும் மைதிலியை உற்றுப் பார்த்தபடியே, ',மாமீ! என்னை தெரியறதா மாமீ!" என்று கோவெனக் கதறிவிட்டாள். அத்தகைய நிலைமையிலும் மைதிலி வாஸந்தியைப் பார்த்த உடனே இரு கைகளையும் விரித்துக் கொண்டு பயங்கரமாகக் கண்களை விழித்துப் பார்த்தபடியே ஓடி வந்து, "வாஸந்தீ! வாஸந்தீ! நீ செத்துப் போகல்லே? ஒம் பொணத்தே எடுத்துண்டு போகல்லே....கண்ணு! நீ செத்துப் போக வேண்டாம். அழாதேடா ராஜா! என் கண்ணல்ல" என்று ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தமில்லாது கூறி, வாஸந்தியைக் கட்டியணைத்து, கண்ணில் கொட்டிய ஜலத்தினுல் வாஸந்தியின் தலையை நனைத்துவிட்டாள்.

வாஸந்திக்குக் கரை காணுத அன்பு ஒரு புறமிருப்பினும் சிறுமியானதால் பயமும் கூடவே நடுக்குகிறது. மைதிலியின் முகத்தைப் பார்க்கிருள்; பயந்து தலை குனிகிருள். மைதிலி கடகடவென்று சிரிப்பதும் கண்ணீர் விடுவதும் வாஸந்தியின் முகத்தைத் தன் முகத்தோடு முகம் பதித்துக் கொண்டு அழுவதுமாக விருந்தாள்.

இந்தப் பரிதாபத்தைக் கண்ட தொண்டர் தலைவன் "ஐயோ! என்ன கண்ருவிக் காட்சி! ஏம்பா! எதனுலே இந்தம்மா இப்படி இருக்காங்கோ?" என்று கருப்பனைக் கேட்டான். கருப்பன் கண்ணீர் பெருக சகல சரிதையையும் கூறிப் பின்னர் "சாமீ! இனுமே இந்தம்மாளும் பழய மாதிரி தெளிஞ்சு வருவாங்களா! இதுக்கு ஏதாச்சும் வழி சொல்லுங்களேன். எம் பெத்த பொண்ணு மாதிரி வளத்துப்புட்டேஞ் சாமி! வவுறு பத்தி எரியுது சாமி! இப்படி பாக்கரதெவிட இந்தம்மா செத்துட்டாக்கூட தேவலென்னு தோணுது சாமி!" என்று அழுதான்.

தலைவனுக்கும் மனம் தாங்காமல் கண்ணீர் துளிர்த்து விட்டது. கருப்பனை நோக்கி, "அப்பா! இந்தம்மாளின் உடம்பு வாசியாகலாம். ஒரே எடத்துலே போட்டு அடச் சுட்டதாலே இப்படி யாயிடுத்துன்னு நெனக்கிறேன். நீ இவாளே மெல்ல வெளியிலே அழைச்சிண்டு போயி பலாக்குக் காட்டு. புத்தி தெளியலாம். எங்க ஆசிரமத்துக்கு அழைச்சுண்டு வா! அங்கே வந்து பாத்தாலே மனம் சாந்தி யடையும்" என்றான்.

கருப்பன்:—ஐயையோ! இந்த ஊட்லே பெரும் பூதம் ஒன்று இருக்கே, அது சும்மா இருக்குமா?........(சற்று யோசித்து) சரி சாமீ! ஆவுட்டங்க. அப்படியே பண்ரேன். கடவுள் எந்த கதி குடுக்கராருன்னு பாக்கலாம்.

தலைவன்:—வாஸந்தீ! மாமியெ நம்ப ஆசிரமத்துக்கு வரா ளான்னு கேளும்மா.

வாஸந்தி:—மாமீ! என்னோடெ காந்தி ஆசிரமத்துக்கு வரங்களா மாமீ!

மைதிலி:—ஹி ஹி ஹி! காந்தீ! காந்தீ! மகாத்மா காந்தீ! மகாத்மா காந்திக்கு ஜே!....ஜே!....ஜே!....வந்தேமாதரம்!....

வாஸந்தி:—(கண்ணீர் பெருக) ஆமாம் மாமீ! வந்தே மாதரம்தான். வரயா மாமீ!

மைதிலி:—வேணி இருக்காளா?... வேணி கிட்டயா போகலாம். சரி. எனக்கும் பாடெ கொண்டு வா. அதுலே வரேன் ஹி ஹி ஹி!

வாஸந்தி:—கருப்பா! எங்க மாமா சொன்னப்பலே எப்படியாவது அழெச்சிண்டு வரயா. நானு போறேன். மாமீ! நானு போகட்டுமா?—என்றாள்.

மைதிலி அவளை இறுகத் தழுவி முகத்தோடு முகம் வைத்து முத்தமிட்டு 'போம்மா! போ! செத்துப் போ! நானும் செத்துப் போறேன். வேணியும் செத்துப் போயிட்டா. மூர்த்தியும் செத்துப் போயிட்டான். எல்லாரும் செத்துப் போயிட்டா. தாதா மாத்திரம் செத்துப் போகல்லே—ஹி ஹீ" என்றாள். கண்ணீர் பெருக வாஸந்தி கருப்பனிடம் சொல்லிக்கொண்டு, வந்து கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டாள்.

"காத்தாயி! அல்லாஞ் செஞ்சுபுட்டாயா?" என்று கருப்பன் கேட்டான். காத்தாயி சந்தோஷத்துடன் 'தலெ சீவினேன். பொட்டு வெச்சேன். வேறெ சீலெ கட்டினேன். அல்லாம் செஞ்சுப்புட்டேன்' என்றாள்.

கருப்பன்:—ரொம்ப சந்தோஷண்டீ! சரி நீ போயி அம்மா பொடவெயெ கட்டிண்டு தலெ விரிச்சிண்டு அம்மாளெ போலயே அழு, சிரி, பேசு. அல்லாம் பண்ணிக்கிட்டு இரு. கெழவன் வந்தாக்கா கதவெ தொறக்காதே. இடிச்சிட்டு போவட்டும். நானும் நம்ப வீரம்மாளே இட்டுக்கிணு சின்னம்மாளெ அழச்சிட்டு பேறேன். சங்கதி வெளியிலே தெரிஞ்சுதோ ஒண்ணே கொன்னுபுடுவேன். போயி நீ சிங்காரம் பண்ணிக்கோ"— என்று சந்தோஷத்தால் தட்டிக் கொடுத்தான். காத்தாயியும் எழுந்து உட்புறம் ஓடினாள்.

பின்னும் 5 நிமிஷத்துக்கெல்லாம் கருப்பன் வீரம்மாள் என்ற ஒரு கிழவியை உதவிக்குக் கொண்டு மைதிலியை மெல்ல அவ்வறையிலிருந்து வெளியே அழைத்து வந்தான். "சின்னம்மா நீங்க வாங்க. வேணியம்மா உங்களெ பாக்கணுமாம். இட்டாரச் சொன்னாங்க. பேசாதே வாங்க" என்றான். வீரம்மாள் மைதிலியின் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டாள். கருப்பன் முன்னே சென்றான். மைதிலி பைத்தியக்காரப் பார்வையும் சிரிப்பும் அழுகையும் முகக் கோணலுமாக மெல்ல நடந்தாள். தயாராக நிற்கும் வண்டியில் ஏற்றிவிட்டு, கருப்பன் வண்டியை ஓட்ட வாரம்பித்தான். வீரம்மா மைதிலியைப் பிடித்துக் கொண்டாள். பிரமிப்புடன் மைதிலி உட்கார்ந்திருந்தாள்.

இவர்கள் சென்ற 5 நிமிடத்திற்கெல்லாம் கிழவர் ஒய்யார நடையுடன் அந்தப் பக்கம் வந்து, "கருப்பா! கருப்பா"! என்றார். சந்தடி இல்லை "காத்தாயி" என்றார். அதற்கும் பதிலில்லை. "எங்கே தொலைந்தது சனிகள்?" என்று கூறியபடியே மைதிலியின் அறையில் ஜன்னலால் எட்டிப்பார்த்தார். காத்தாயி சிரிப்பும் அழுகையுமாக ஜன்னல் பக்கம் முதுகு காட்டியவாறு "மன்மத பாண சஞ்சீவி....ஹி....ஹி....ஹி....மன்மத பாண சஞ்சீவி ஈ-ஈ-ஈ-ஈ" என்ற வார்த்தையைப் பாட்டாக இழுத்துப் பெரிய நடனம் செய்ய வாரம்பித்தாள்.

வெளியிலிருந்து பார்க்கும் கிழவர் தலையிலடித்துக் கொண்டு. "கிரக சாரம்!....தலை யெழுத்து, ஏ மூதேவி! ஏய் இதென்னக் கூத்து? மானம் போறதுடீ" சனியனே! நிக் கறையா, வந்து பெரம்பு முறியும்படி அடிச்சுப்புடட்டுமா?" என்று கத்தினர். அதே சமயம் காத்தாயி தலை மயிரால் முகத்தை நன்ருக மூடிக்கொண்டு ஜன்னல் பக்கம் வந்து திடீரென்று 'ஹி ஹி ஹி! தாதா! மன்மதனுட்டமே இருக் கீங்களே....மன்மதனே....கிழ மன்மதனே!' என்று அபி நயம் பிடிக்க வாரம்பித்தாள். கிழவர் முதலில் திடுக்கிட்டு நடுங்கிவிட்டார். பின்னர் கோபத்துடன் தலையிலடித்துக் கொண்டே "பாவி முண்டே. ஒனக்கேண்டி சாவு வரல் லே?" என்று கூறிக்கொண்டே போய்விட்டார். அதே சமயம் காத்தாயி, "சனி! தொலேஞ்சு போ" என்ருள்.

55

மூர்த்தி மாயக்கொள்ளைக் கூட்டத்தில் சேர்ந்தவன் தான் என்று தீர்மானித்து அவனுக்கு அதிகாரிகள், இரண்டு வருட காலம் தண்டனை விதித்துவிட்டார்கள். இதைக் கேட்ட வாஸந்தியும் கிழவியும் மூர்ச்சையேயாகி விட்டார் கள் என்றே கூறலாம். தொண்டர் தலைவனின் பேரன் பினுல் சற்று தேறுதலடைந்த வாஸந்தி' கிழவியைத் தேற்றிவந்தாள்.

கையுமில்லாமல் சிறைச்சாலையில் தவிக்கும் மூர்த்தி யின் கதி எப்படித்தானிருக்கும்? அவன் மனது என்ன பாடுதான் பட்டுத் தத்தளிக்கும்? சதா கண்ணீர் சிந்திய படியே இருக்கிருன். மற்ற கைதிகளைப்போல் இவன் வேலை செய்யவும் கை இல்லாததால் இடக் கையினுல் இவன் என்னதான் செய்யமுடியும்? வேலை செய்யவும் வக்கில்லாத நொண்டி என்று கைதிகளே ஏசி ஏளனம் செய்யும்போது அவன் உயிரே போய்விட்டது போலாகி விடும். தலையில் கையை வைத்துக்கொண்டு பயித்தியம் போல் புலம்பித் துடிப்பான்.

அங்கு காவலிருக்கும் வார்டர் உண்மையில் உத்தம மான குணமும் நல்லொழுக்கமும் தயாளத்தனமும் கொண் வனுகையினுல் மூர்த்தியின் ஆதிமுதலான சரிதையைக் கேட்டுப் பரிதாபப்பட்டு, அவ்வப்போது அவனுக்குத்

தேறுதல் கூறுவதும், வைராக்யமான கதைகளைப் போதிப்பதுமாக சமாதானம் செய்வான். அவன் அடிக்கடி வெளியில் சென்று வரும்போது வாஸந்தி, ராஜு, கிழவி முதலியவர்களைப்பற்றிய தகவலைத் தொண்டர் தலைவன் மூலமாக விசாரித்துக்கொண்டு வந்து மூர்த்தியிடம் ரகஸியமாகக் கூறுவான்.

மூர்த்தி, தன் குழந்தைகளை விடத் தனது அந்திய காலத்தில் அவதிப்படும் தாயை நினைத்துக் கதறித் தேகம் மெலிந்து குச்சி போலாகிவிட்டான். சதா அம்மா! நான் மகா பாவி. ஒரு நாளாவது ஒன்னேவெச்சி நான் காப்பாத்தல்லேயே. நீ கிராமத்துலே அழுதபோது உன்னை இனிமே யாரிடமும் விடமாட்டேன். நானே காப்பேன்னு சொன்னேனே! அந்த மாத்ரு கைங்கர்யம் செய்யாத பாவியாய் நொண்டியாயிட்டேனே! என்று வருத்தப்பட்டேன், இப்போ அடியோடு படுபாவியாய் பழியோடெ ஜெயிலில் தவிக்க விதியாச்சே. ஈசா! என்னெ ஒன் திருவடியிலே சேர்க்கக்கூடாதா?'' என்று கதறுவான்.

மூர்த்தி :—ஐயா! வார்டர்! இன்னிக்காவது அந்தப் பக்கம் போனங்களா! எங்கம்மா எப்படி இருக்கா! சமாசாரம் தெரியுமா? குழந்தைகள் என்ன பண்ரா! அழாமே இருக்காளா! கொஞ்சம் சொல்லுங்களேன்.

வார்டர் :—மூர்த்தி! நான் என்னத்தெச் சொல்வேன்! கிழவிக்கு ஸ்வாசம் வாங்கறதாம். ஆனா அப்பவும் நெனவு மட்டும் தெரியறதாம். மூர்த்தி! மூர்த்தின்னு கத்தறுளாம்.

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் மூர்த்தி வெட்டிச் சாய்த்த மரம் போல் “அம்மா! அம்மா!” வென்று கர்ஜித்தபடியே விழுந்தான். “ஐயோ! நான் ஏன் சொன்னேன்? பெரிய ஆபத்தாயிடுத்தே!” என்று வார்டர் கூறிக்கொண்டே ‘'மூர்த்தி! மூர்த்தி! எழுந்திரு; எழுந்திரு. ஐயோ! அதோ தொரெ வந்துட்டாரு! நீ இப்படி விழுந்து கடந்தா ஒன்னெ ஆஸ்பத்திரி வார்டுலே போட்டுடுவா! கண்ணே தெற!'' என்றான்.

எத்தகைய கடின சித்தமும் கொடிய மிருகத்தன்மையும் படைத்தவர்களானாலும் சரி, முற்றுந் துறந்த முனிவர்களானாலும் சரி, பெற்ற அன்னையின் பாசத்தை அகற்ற முடியுமா? பட்டினத்து அடிகள் அத்தனை பெருந் துறவி

யாயினும் தன் அன்னையின்பால் கொண்ட பேரன்பை மாற்ற முடிந்ததா? அங்ஙனமிருக்க இந்த ஏழையின் மன நிலையைப்பற்றிக் கூறவேண்டுமா?

சில நிமிடங்கள் பிரக்ஞையற்றுச் சவம்போலக் கிடந்தான். பிறகு சற்றுத்தெளிவு பெற்று, "அம்மா! அம்மா! ஒன்னெ நான் கடைசீ தரம் பார்க்கக்கூட குடுத்துவைக்காத பாபியாயிட்டேன்! அம்மா! என்னாலே சகிக்க முடியல்லயே! ஒன்னே நான் பார்க்காமல் பறிகுடுத்துடுவேன்னு கனவிலேகூட நெனைக்கல்லயே! பெத்த தாயின் அந்திம காலத்தில் பக்கத்திலிருந்து பஞ்சினாலே பால் வாத்து அனுப்பாத பிள்ளை இருந்தென்ன? இறந்தென்ன ரெண்டும் ஒண்ணுதானேன்னு உன் உள்ளம் நினைக்காதா? ஊர் ஏசாதா? ஐயோ! மகாபாவி எனக்கு இத்தனை சங்கடப்படுவதற்கு விதி இருக்கும்போது என் பிராணன்தான் எப்படிப் போகும்? சண்டாளன்! பாவி! நான் பாவி. அம்மா! அம்மா!" என்று பயித்தியம் பிடித்தவன்போலத் தன் ஒரு கையால் தலையைப் பிச்சிக்கொண்டும், மென்னியை இறுக்கிக்கொண்டும், தலையைக் கதவிலும் சுவரிலும் போட்டு மோதிக் கொண்டும் துடித்தான். தன் தாயின் உயிர் ஊசலாடுவதுபோலும் அவள் பக்கத்தில் குழந்தைகள் கண்ணீருடன் உட்கார்ந்திருப்பதுபோலும் தாயார், 'மூர்த்தி! மூர்த்தி! உன் முகத்தைக் காட்டமாட்டாயா? என் பிராணன் போகப்போகிறதே!" என்று கூறிக் கண்ணீர் பெருக்குவது போலும், பெற்ற தாயைச் சம்ரக்ஷிக்க கையாலாகாத பாவி என்று பொது மக்கள் வசை கூறுவது போலும் உருவெளித் தோற்றமும் மூர்த்திக்குத் தோன்றியதால் உடனே அவன் எழுந்து அச்சிறை முற்றும் சுவறெல்லாம் தடவிப் பார்த்தபடியே சுற்றிச் சுற்றி வந்து மீண்டும் தடாரென்று கீழே விழுந்துவிட்டான்.

56

கருப்பனும் வீரம்மாளும் மைதிலியை மெல்ல நடத்தி ஆசிரமத்திற்குள் அழைத்து வந்தார்கள். மைதிலி ஆசிரமத்தையும் அங்குள்ளோர்களையும் மிரள மிரளப் பார்க்கிறாள். முகத்தை ஏதோ விகாரப்படுத்துகிறாள். கையைப் பிசைகிறாள். கடகடவென்று சிரிக்கிறாள். இம்மாதிரி செய்தபடியே

ஆசிரமத்திலுள்ள சர்க்காகளையும், தேசியக் கொடிகளை யும் தலைவர்களின் படங்களையும் வெறிபிடித்ததுபோல் பார்த்துக்கொண்டே வந்தாள்.

இதற்குள் வாஸந்திக்கு இச்செய்தி தெரிந்து ஓட்டமாக ஓடி வந்து, "மாமீ! மாமீ! எங்க பாட்டிக்கு ஒடம்பு ரொம்ப அதிகமாயிருக்கு மாமீ! செத்துப் போயிடுவா போலிருக்கு மாமீ!" என்று மைதிலியைக் கட்டிக் கொண்டு அழுதாள். மைதிலியும் வாஸந்தியை ஆவலுடன் இழுத்துக் கட்டிக் கொண்டு, "வாஸந்தி! நீ செத்துப் போகல்லெ! நீ! நீ! நீ! செத்துப் போகப் போறயா?....என்ருள். ஆனால் கண்ணீர் மட்டும் கொட்டுகிறது.

வாஸந்தி:—மாமீ! நான் செத்துப்போகல்லெ. அதோ பாருங்கோ பாரதமாதா படம். இதோ பாருங்கோ சரோ ஜினி தேவி. கமலாநேரு. ஜவஹர்லால் நேரு. மாமீ! இப்படி வாங்கோ! பால கங்காதர திலகர், அன்னி பெஸண்டு, மகாத்மாவின் மனைவி கஸ்தூரிபாய் காந்தி....... மாமீ! இதோ பாத்தங்களா மகாத்மா காந்தி—என்று மைதிலிக்குப் பலாக்குக் காட்டும்பொருட்டு இழுத்துக் கொண்டுபோய் ஒவ்வொன்ருகக் காட்டினுள்.

மைதிலியும் பிரமை பிடித்தவாறே எல்லாவற்றையும் பார்த்துக்கொண்டே எந்திரம்போல் நடந்து வந்தாள். மகாத்மாவைப் பார்த்ததும் தன்னை அறியாமல், "மகாத்மா காந்திக்கு ஜே! மகாத்மா காந்திக்கு ஜே!" என்று கூச்ச லிட்டாள். மைதிலியின் மனத்தில் ஒரு மின்சாரம் தாக்கு வதுபோல் இந்த ஜே! கோஷம் தாக்கியது. ஒரு முறை முற்றிலும் மானைப்போல் மிரள:மிரளப் பார்த்தாள்.

சர்க்காவை எல்லாம் தானே கிரு கிரு என்று சுத்திப் பார்த்தாள். முகத்தில் களை கொஞ்சங் கொஞ்சமாகமாறிக் கொண்டே வருவதைப் பார்த்த கருப்பனின் உள்ளம் பூரித்தது. வாஸந்தியின் மனமும் மலர்ந்தது. மைதிலியே அங்கிருந்த தேசியக்கொடியைப் பிடித்துக்கொண்டு, அவ் விடத்திலே ஒய்யாரமாக நடந்தபடியே, "வந்தேமாதரம், பாரத மாதவுக்கு ஜே" என்று தானே கத்தியவாறு இரண்டு மூன்று முறை உலாவினுள். பிறகு அந்தக் கொடியையும் பாரதமாவின் படத்தையும் உத்து உத்துப் பார்த்தாள். ஒன்றும் பேசத் தெரியாது கண்ணீர் பெருக

விழிந்தாள். கருப்பன் "அம்மா நீங்க வாங்கோ! நம்ப வீட்டுக்குப் போகலாம்" என்றான். மைதிலி, "இந்தக் கொடி எனக்குத்தான்" என்றாள். "ஊம். எடுத்துக் கோங்கோ' என்றான். மைதிலி மற்றொரு முறை எல்லாவற்றையும் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு வந்தாள்.

இவ்வாறே கருப்பன் தினம் தன் மனைவியை அவ்வறையில் போட்டுப் பூட்டிவிட்டு மைதிலியை ஆசிரமத்துக்கு அழைத்து வருவதும், சினிமாவுக்கு அழைத்துச் செல்வதும் பீபிள்ஸ் பார்க்கு முதலிய சில கண் காக்ஷிகளுக்கு அழைத்துச் செல்வதுமாக இருந்தான்.

அம்மாதிரி செய்ததில் மைதிலிக்கு அவைகளை எல்லாம் விட ஆசிரமமே நன்கு பிடித்தது. கிழவர் இரண்டுநாள் ஊருக்குப் போயிருந்ததால், மைதிலியை ஆசிரமத்திலேயே இரண்டு நாளும் வைத்திருந்தான். ஆசிரமத்தில் விடியற் காலம் பிரார்த்தனை, பிறகு தேகப்பயிற்சி, அதன் பிறகு நூல் நூற்றல் முதலிய முறைப்படி நடக்கும் வேலைகளைப் பார்க்கப் பார்க்க பஜனையில் அவள் மனம் லயித்தது.

இம்மாதிரி மாறுதலைக் கண்ட கருப்பன் பாரதமாதாவின் முன்பு நின்று மைதிலிக்குச் சீக்கிரம் தெளிவுகொடுக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தனை செய்து வேண்டுவான். வேணியின் படத்திற்குமுன் சென்று, "தாயே! நீ எங்காச்சிலும் தெய்வமா இருந்து காப்பாத்து, ஒனக்குப் பூவாடை கும்பிட்ரேன்; இந்தம்மாளுக்கு தெளிஞ்சாக்கா ஒம் பசங்களுக்குத்தான் சொகம். தாயே வேணியம்மா! காப்பாத்து" என்று இறைஞ்சுவான்.

எந்தத் தெய்வங்களின் சக்தியாலோ மைதிலிக்குத் தெளிவு உண்டாகி "பாரதமாதா, மகாத்மா காந்தி" என்ற உச்சரிப்பும் பழய ஞாபகங்களும் சிறிது சிறிதாக உண்டாகியது. தனக்கு இத்தனை நாளாக புத்தியே தடுமாறி இருந்ததை எண்ணி, சிந்திக்கவும் தலைப்பட்டாள். ஆனால், ஆசிரமத்தின் வாழ்க்கைகளும் செய்கைகளும் அவளுக்கு மிகவும் பிடித்துவிட்டதால், இனிமேல் தான் வீட்டிற்கே வர முடியாதென்று கண்டிப்பாய்த் தீர்மானித்து விட்டாள்.

மைதிலி ஆசிரமத்திலிருப்பது தெரியாதிருக்கும் பொருட்டு, கருப்பன் தன் மனைவியை மைதிலிபோல நடிக்கும்படிச் செய்திருந்தான். இதனால் கிழவர் கிணற்றில் கல் போட்டதுபோல் பேசாதிருந்தார். வழக்கம்போல் ஆசிரமத்துக்காரர்கள் சுதேசி சாமான்கள் வாங்கும்படியும், காங்கிரஸ் அங்கத்தினர்களைச் சேர்க்கும் பொருட்டும் புறப்பட்ட ஊர்வலத்தில் மைதிலியும் தைரியமாக கையில் ஒரு கொடியைத் தாங்கிக் கதர் சேலையுடன் கிளம்பினாள். "ஜே! வந்தேமாதரம்! பாரத்மாதாக்கி ஜே! மகாத்மா காந்திக்கு ஜே!" என்று கூவிய பின்பு மைதிலி பாடவாரம்பித்தாள்.

("மயிலே உன் சாயல் கொண்ட" மெட்டு)

நம் தேயப் பொருள்கள் கொள்வோம்
நம் தேய உடை யணிவோம்
சிந்தைக் களிப்புடனே
வந்தே மாதரம் என்று சொல்வோம்
நம் நாட்டு விளை—பருத்தி
நம் நாட்டிலே—இருத்தி
நம் நேயர் மனம்—இருத்தி
நம் நாட்டு கதர்—தரித்து (நம்)

தொகையரா

வருடந்தோறும் நம் நாட்டினின்று
அறுபது கோடி பணம் சென்று
வறுமைப் பிணியை நம் நாட்டிற்கு
வருவித்தல் நன்றோ! புகல்வீர்.

மாறா மனமுவந்து
தீரமாய் கதரணிந்து
யாரும் அறிய மொழிந்து
பாரில் புகழ் சீர்மிகுந்த (நம்)

கூட்டம் கூடிவிட்டது. ஆசிரமத்திற்கு அரிசியும் பருப்பும் நிறைய சேர்வதோடு நான்கணா மெம்பர்களும் சேர்ந்தார்கள். எல்லாவற்றையும் விட அதிசயம் வீட்டைவிட்டு வெளியில் வராதிருந்த அனேக பெண் பிள்ளைகளும், பாட்டிமார்களும்கூட மைதிலி வீராவேசத்துடன் கொடி

தாங்கி பஜனை செய்துகொண்டு செல்லும் அழகிலீடுபட்டு அவளே பாரதமாதாவென்று எண்ணிப் பஜனையில் வந்து கலந்து கொண்டார்கள் என்றால் வேறு கூறவேண்டுமா?

பெருங் கூட்டமாக பஜனை வருவதைக் கண்ட கிழவர் மன்மதபாண சஞ்சீவியை வாங்கிக்கொண்டு போகையில், கூட்டத்தைப் பார்த்தார். எப்போதும் காங்கிரஸ் கூட்டம் கதர் என்றாலே பிடிக்காத கிழவர் பெருங்கூட்டத்தில், தன் மனைவியின் குரல்போல் கேட்டதால், அப்படியே நின்று கூட்டத்தை விலக்கி, யார் என்று பார்த்தார்.

அவ்வளவுதான். ஆத்திரம் பொங்கும் வெகத்தில் "ஐயையோ!" என்று கூவிக்கொண்டே இரு கைகளையும் விரித்து வயிற்றில் அடித்துக் கொண்டார். இந்தச் செய் கையில் மன்மதபாண சஞ்சீவி தடாரென்று கீழே விழுந்து உடைந்தது. கிழவர் ஆவேசத்துடன் உள்ளே வந்து, "மைதிலிதான். சந்தேஹம் இல்லே. சத்தெ முன்னே நான் வீட்டுக்குள்ளே பாத்தேனே. இதுக்குள்ளே எப்படி இம்மாதிரி வந்துட்டா!" என்று சொல்லிக்கொண்டே ஓட்ட ஓட்டமாக ஓடி, தன் வீட்டில் மைதிலி இருக்கும் அறையைத் திறந்து பார்த்தார்.

காத்தாயி தூங்கிக்கொண்டிருந்தாள். கிழவர் ஆத் திரத்துடன் "இதோ தூங்கராளே"... ஜன்னல் கதவுகளை எல்லாம் திறந்து வெளிச்சம் செய்துகொண்டு உற்றுப் பார்த்தார். முகத்தில் தலைமயிர் மறைத்துக் கொண்டிருந் ததால், அவர் "அடீ மைதிலி!" என்று தலைமயிரைப் பிடித்து உலுக்கியபோது, காத்தாயி விழித்துக்கொண்டு அலறியவாறு எழுந்து கிழவனைப் பார்த்ததும் திடுக்கிட் டாள்.

கிழவர் அவளை நன்றாக உற்றுப் பார்த்துவிட்டு, "அடி தடிப் பிணமே! ஐயையோ! மோசம்! காத்தாயி முண்டே யாடீ நீ? நீயாடி இந்த வேஷம் போட்டுண்டு அந்த முண் டெயெ வெளிலே அனுப்பிச்சுட்டே....அட ராமா! ஐயோ! வெக்கக்கேடே? ஏண்டீ இப்படி வேஷம் போட்டுண்டு ஆட்ரே? எங்கேடீ அந்தக் கட்டேத் தடியன் கருப்பன்! அந்தச் சிறுக்கி மைதிலி எப்படி அந்த சோம்பேறிக் கூட் டத்துலே சேந்தா? உண்மெயே சொல்றயா கொண்ணு

புடட்டுமா'' என்று அவள் தலைமயிரைப் பிடித்து உலுக்கினர்.

காத்தாயியா பயப்பட்ரவ! "ஊம். பச்சே கிளியே புடிச்சி கூண்டிலே வச்சி அடச்சாக்கா அது ஒரு காக்காயே அடெச்சு ஒன்னே ஏச்சுப்புட்டு பறந்து பூட்டுச்சு. அது தெரியல்லேயா" என்று ஏளனமாகக் கூறி விலகி நின்ருள். கிழவரின் ஆத்திரம் உச்ச நிலைமைக்கு எட்டி விட்டது. அவர் துணியை இழுத்து கட்டிக் கொண்டு, வீட்டையே பூட்டிவிட்டு ஓட்டமாக பஜனை வரும் இடத்திற்கு ஓடி வந்தார்.

அப்போது மைதிலி, தன் குயிலினும் இனிய குரலால் "தாய்மார்களே! நம் பாரத நாட்டின் க்ஷேமத்தைக்கோரி, நம் ஏழை சகோதர சகோதரிகளின் பஞ்சப் பிணியை-பசிப் பிணியை-கண்ணீரைப் போக்குவதற்காக நீங்கள் எல்லோரும் சுதேசி சாமான்களையே வாங்குங்கள். நாலணு கொடுத்து காங்கிரஸில் சேர்ந்து தேச சேவையில் ஈடுபடுங்கள். தேசம் சுதந்தரமடைந்தால்தான் நமக்குச் சுகமுண்டாகும். பாரதத் தாய் கண்ணீர் விட்டுக் கதறும்படி. நாம் பார்த்திருத்தல் தருமமா? முறையா? இது தகுமா? தகாது; தகாது. ஒரு நாளும் தகாது. பாரத அன்னையின் வயிறெரிந்த சாபத்திற்கு ஆளாவோம். அவள் விடும் ஒவ்வொரு சொட்டுக் கண்ணீரும் நம்மை அழித்துவிடும். சகோதரிகளே! அன்னையின் துயர் தீர்க்க இன்னமும் தாமதமா? நாலணு கொடுத்துக் காங்கிரஸில் அங்கத்தினராகச் சேருங்கள்" என்று பிரஸங்கம் செய்வதுபோல் கூறுகையில், கண்கள் சிவக்க, தேகமே படபடக்க ஓட்டமாக கிழவர் அங்கு ஓடிவந்தார்.

"ஆஹ்ஹா! அடீ சண்டாளீ! இத்தனை நாள் பயித்தியம் போல வேஷம் போட்டு நடிச்சு, கடைசீலே இப்படியா ஆய்பூட்டே! இத்தனை தைரியமா ஒனக்கு வந்தூட்டுது. ஹா!....இரு இரு" என்று கூறிக்கொண்டே கையிலிருந்த கொடியைப் பிடுங்க வந்தார். மைதிலி கொடியைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டு, 'தாதா! இனுமே நான் பழைய மைதிலி இல்லே. நான் புனர்ஜென்மம் எடுத்த புது மைதிலி. எனக்கும் உமக்கும் இனி யாதொரு சம்பந்தமும் இல்லை. அனுவசியமாகப் பேசினல் ஒமக்குத்தான் ஆபத்து. நான் இனி மனிதருக்கு அடிமை இல்லை. பாரதமாதா

வுக்கு அடிமை. மரியாதையாகப் போய்விடும். உமது கைவரிசைகளை ஆரம்பித்தால், உமது ஊழல்கள் சந்தியில் பறக்கும் என்பது ஞாபகமிருக்கட்டும். போய் வாரும். பாரத நாட்டின் நாரீமணிகளின் கௌரவத்திற்கு இழிவு உண்டாக்கும் செய்கையை நான் செய்யக்கூடாதென்ற கட்டுப்பாட்டுக்கு அஞ்சி, உம்மை இம்மட்டும் விடுகிறேன். பொறுமையைப் சோதிக்கவும் ஒரு எல்லையுண்டு. இனி ஆசிரமத்தை விட்டு நான் வரமாட்டேன். தேசத் தொண்டே தெய்வத் தொண்டாகும். ஏழைகளுக் குழைப்பதே எனக்குச் சொர்க்கப் பதவியாகும். போய் வாரும்" என்று அத்தனை பெயரும் வியக்கும்படிக் கூறினாள். மேற்கொண்டு கூட்டத்தினர் வந்தேமாதரம் என்று கோஷித்தபடி நடந்தார்கள்.

வாஸந்தி மைதிலியின் இடுப்பைச் சுற்றிக் கட்டிக் கொண்டிருந்ததை விடாமல் பிடித்தபடியே, "தாதா! தாதா! இனுமே ஒங்க ஜபம் சாயாது. ஒணம்னு நீங்களும் ஆசிரமத்துக்கு வாங்கோ பஜனை பண்ணலாம். காந்தி தாதாவைப் போல் ஆகணும்னு வேண்டுங்கோ" என்று முகத்தை நங்கு காட்டியபடியே கூறியவாறு சென்றாள்.

கிழவர் என்ன செய்வார் பாவம்! கூட்டமோ ஏராளமாயிருக்கிறது. ஏற்கெனவே கிழவரின் செய்கையை எல்லோரும் வெறுத்துத் திட்டுவது அவருக்குத்தெரியாமலில்லை. இப்போது தான் வாலையாட்டினால், வேணி விஷயத்தில் அவமானப்பட்டது, மூர்த்தியின் கையை உடைத்தது, மன்மத பாண சஞ்சீவி முதலிய ரகசியங்கள் அம்பலமாகி விட்டால் என்ன செய்வதென்ற பயத்தினால், கிழவர் பேசாமல் பெட்டிப் பாம்புபோலக் கூட்டத்தில் மெல்ல நழுவி மறைந்துவிட்டார்.

58

சிறைச்சாலையில் ஒரே கலாட்டா; ஊரில் எங்கே பார்த்தாலும் கூக்குரலாகவே இருக்கிறது, எப்படித்தான் அந்தக் கைதி தப்பித்துக்கொண்டு ஓடிப்போயிருக்கக்கூடும்? இது நம்பமுடியாத ஆச்சரியமா யிருக்கிறதே! ராத்திரி லாக்கப் செய்த பிறகும் கைதிகள் அவரவர் உள்ளே இருக்கிறதை எல்லோரும் பார்த்தார்களாமே! அதிலும் அந்தக்

ஸ்கைதி ஒரு கை இல்லாத நொண்டி எப்படித்தான் இந்தச் சிறைச்சாலையை விட்டுத் தப்பித்துக் கொண்டிருக்க முடியும்? இதில் ஏதோ சூதோ, வாதோ, மந்திரமோ, தந்திரமோதான் நடந்திருக்க வேண்டும்" என்று அதிகாரிகளும், வார்டர்களும் மற்ற கைதிகளும் தனித்தனியே கூறுகிறார்கள்.

இந்த விஷயம் தந்தியிலும், டெலிபோனிலும் போலீஸ் ஸ்டேஷன்களுக்கெல்லாம் பறக்கிறது. எங்கு பார்த்தாலும் ஒரே பரபரப்பு. மூர்த்தியின் புகைப் படத்தைப் பல முக்கியமான பத்திரிகைகளில் பிரசுரித்துக் கொட்டை எழுத்தில்.

தர்ஜி மூர்த்தி,—ஒரு கை இல்லாத நொண்டி, மாயக் கொள்ளையில் சம்பந்தபட்டவன்-சிறைச் சாலையிலிருந்து தப்பித்துக்கொண்டு ஓடிவிட்டான். அவனது புகைப்படம் இதோடு இருக்கிறது. அவனை யார் பார்த்தாலும் உடனே பிடித்துக் கொடுப்பவர்களுக்குச் சர்க்காரில் தகுந்த இனும் கொடுக்கப்படும்."

என்று எழுதி இருந்தது. பிரபல பத்திரிகாலயங்களில் எல்லாம் பத்திரிகைகள் ஆயிரக் கணக்கில் மெஷினில் போய்க்கொண்டிருக்கின்றன.

சிறு பையன்கள் உற்சாகத்துடன் கூவியபடியேபத்திரிகையைத் தெருவில் விற்கிறார்கள். எந்த மனிதரின் கையில் பார்த்தாலும் ஒரு பத்திரிகையும் அதைப்பற்றிய பேச்சுமாகவே விருக்கிறது. சிலர், அக் குற்றவாளியைப் பிடித்துக் கொடுத்தால் நல்ல வெகுமானம் கிடைக்குமென்றதால், எங்கு பார்த்தாலும் மூர்த்தியைத் தேட ஆரம்பித்து விட்டார்கள்.

இந்தப் பத்திரிகையை வேதாசலமும் பார்த்து வியப்பும் திகைப்பும் அடைந்து, "அட அநியாயமே! ஜெயில் லேந்து அந்த மாயக் கொள்ளைக்கார மூர்த்தி தப்பிச்சுண்டு ஓடி பூட்டானமே! அட எழவே!" என்று ஆச்சரியத்துடன் மேல் உத்திரியத்தை இழுத்துப் போட்டுக்கொண்டு, போலீஸ் ஸ்டேஷனையே நோக்கி ஓட்டமாக ஓடினர்.

மைதிலிக்கு நன்ருகப் புத்தித்தெளிந்த பிறகுதான்மூர்த்தி தண்டனையடைந்து ஜெயிலிலிருப்பது தெரிந்த தாகையால், அந்த அனுதாபத்துடன் கிழவியையும் குழந்தைகளையும் ஆசிரமத்திலேயே இருந்து கவனித்து வந்தாள். கிழவிக்கு உடம்பு அதிகமாகிவிட்டது. ஸ்வாசம் இழுக்கிறது. அப்போதும், "மூர்த்தி! மூர்த்தி!" என்று கூப்பிட்டுக் கண்ணீர் வடிக்கும் கிழவியைப் பார்த்தால் யாருடைய மனந்தான் கொதிக்காது?

மைதிலி, கிழவியின் அருகிலேயே உட்கார்ந்து பால் வார்ப்பதும், ஈ எறும்பு வராது ஓட்டுவதும் குழந்தைகளைக் தேற்றுவதுமாக விருக்கிருள். ஆசிரமத்துத் தலைவனுக்கு "சாகப்போகும் கிழவியை எப்படி திருப்தி செய்ய முடியும்? ஈசா! இப்படியும் சோதிக்கலாமா?" என்ற விசனம் பொங்கி வருகிறது.

இரவு ஏற ஏற நோயாளியின் பாதையும் அதிகரித்துக் கூட இருப்பவர்களின் திகிலும் அதிகரிப்பது சகஜமல்லவா? கிழவியின் இழுப்பின் ஒசையும், 'மூர்த்தி ! மூர்த்தி!" என்று கூப்பிடும் சப்தமும் அந்த நிசப்தமான வேளையில் மிகவும் பயங்கரமாக விருந்தது. ஐயோ! இந்த அவஸ்தை இல்லாமல் கிழவியின் பிராணனுவது சீக்கிரம் போய்விடக் கூடாதா!" என்று மைதிலி எண்ணிக் கண்ணீர்விடுகிருள்.

விடியற்காலை நாலு மணி சுமார் இருக்கும். இந்தப் பயங்கர வேளையில் "ஆ! அம்மா! என்னருமை அம்மா! என்னுருயிர் அம்மா!" என்று கதறிக்கொண்டே மூர்த்தி' தன் தாயின் முகத்தோடு முகம் வைத்துப் புலம்பினுன். சிறைச்சாலையில் அடைப்பட்டுக் கிடக்கும் மூர்த்தி இங்கு எப்படி திடீரென்று வந்தான் என்ற ஆச்சரியம் எல்லோரையும் பிரமித்துத் திடுக்கிடச் செய்தது. "ஹா! மூர்த்தியா! சிறையிலிருந்து எப்படி வந்தே?" என்று கேட்பதற்குள் மூர்த்தி "ஆம்! நான் கைதி என்ற பேர்வையிலிருப்பவன்தான்' தாயைப் பார்க்கும் மனுேவேகத்தினுல் தப்பித்துக் கொண்டுவந்தேன்" என்ருன்.

'அப்பா! அப்பா!' என்று கதறிக்கொண்டே வாஸந்தியும் ராஜுவும் ஓடிப்போய்க் கட்டிக்கொண்டார்கள். ச்வாஸம் வாங்கும் கிழவி தன்னருமை மகனின் குரலைக்

கேட்டதும் ஏதோ ஒரு புத்துயிரும் சக்தியும் அடையப் பெற்றவளாய்க் கண்களை மலர விழித்துப் பார்த்தாள். "மூர்த்தி மூர்த்தி!" என்று கூப்பிட்டாள்.

'அம்மா! மகா பாவி நான் இதோ வந்திருக்கிறேன். என் தாயே! நீ ஒருவிதமான குறையுமின்றி இறைவனடி சேரப்போகிறுய். மகா கொடிய சண்டாளனுகிய நான் தவிக்கிறேன். தாயைக் காக்கச் சக்தி இல்லாத கட்டை, அன்னையின் அந்திம காலத்தில் அனுதரவாய்விட்ட கட்டை இதோ இருக்கிறது. அம்மா! அம்மா! நான் உனக்குப் பிள்ளை இல்லை. உனக்குப் பிள்ளை சாக்ஷாத் நாராயண மூர்த்தி. பரமேச்வர மூர்த்தி, என்னை நம்பாதே. என்னை நினைக்காதே!" என்று கதறினுன்.

கிழவி, "மூர்த்தி! மூர்த்தி! மூர்த்தி!" என்று மூன்று முறை கூப்பிட்டாள். அவள் கண்களில் ஒரு தேஜஸ் பளிச்சென்று பிரகாசித்தது. அடுத்த வினுடியே கிழவியின் ஆவி நீங்கியது மூர்த்தி "அம்மா! அம்மா!" என்று கதறித் தாயின்மீது விழுந்தான்.

மைதிலி குழந்தைகளைக் கட்டியணைத்து, தூர அழைத்துக்கொண்டு போய்விட்டாள். பொழுதும் விடிந்துவிட்டது.

வாஸந்தி :—"அப்பா! பாட்டிகூட செத்துப்போயிட்டா! இனுமே எங்களே விட்டுப்போக மாட்டயேப்பா!" என்று கூறிக்கொண்டே தகப்பனுரைக் கட்டிக்கொண்டாள்.

மூர்த்தி :....கண்மணீ! வாஸந்தி! நான் ஒங்கப்பா இல்லே. ஒங்கப்பா கோவில்லே இருக்கர பெருமாள்தான். நான் கைதி. இத்தனெ நாளா ஒரு பாவத்தையும் அறியாமல் அபாண்ட பழியால் கைதியாயிருந்தேன். தப்பு பண்ணுத கைதியாயிருப்பதைவிட தப்பு பண்ணியே கைதியாகலாம்னு தான் இப்படித் துணிஞ்சேன்.

வாஸந்தி ,—ஐயையோ! நீ கைதியாப்பா! திரும்பி ஜெயிலுக்குப் போயிடுவையா!

மைதிலி :—ஐயா! நீங்க எப்படி வந்தங்கோ! ஒங்களே போலீஸார் தேடிண்டு வந்துவிடுவாளே!

மூர்த்தி :—அம்மணீ! போலீஸார் என்னைத் தேடிண்டு வரத்துக்கு முன்னே நானே போலீஸாரிடம் போய்விடு

வேன். என் அன்னையைப் பார்க்காமல் பறிகொடுக்க மனசு சகிக்கல்லெ. தெய்வத்துக்கு என் வரையில் கண் இல்லேன்னுதான் சொல்லணும். ஒரு பாவமும் செய்யா திருந்த என்னை ஒங்க புருஷ...

மைதிலி :—(இடை மறுத்து) ஹா....என்ன! என்ன ! என் புருஷர்காட்டிக் குடுத்தாரா! சொல்லுங்கோ ! விவரத்தைச் சொல்லுங்கோ.

மூர்த்தி :—அம்மணீ! அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லெ. என் தலைவிதி என்னைப் பழி சுமக்கச் செய்தது. குத்தம் செய்யாமல் சிறையிலடைபட்டுச் சாவதைவிட பெத்த தாயைப் பார்த்துவிட்டுக் குத்தத்தோடு தான் ஜெயிலில் சந்தோஷமாக இருந்தால் போறதுன்னுதான் தப்பித்துக்கொண்டு இரவோடிரவா வந்துட்டேன். என் தாயாரை இப்போது நான் பார்க்காதிருந்தா இனுமே எந்த ஜென்மத்துலெ பார்ப்பேன். அதனுல்தான் இங்கு ஓடிவந்தேன்.

தலைவன் :—(தயங்கியபடியே) ஐயா ! நீங்க கோவிச்சுக் கக்கூடாது. நீங்க தாயின் அளப்பரிய அன்பினுல் தப்பித்துக்கொண்டு வந்ததை உலகம் அறியாது. அதோடு ஏற்கெனவே எங்கள்மேல் கண் பார்வையுடனிருக்கும் போலீஸ்காரர்கள் நீங்கள் தப்பித்ததற்கு நாங்கள்தான் உடந்தை என்று கற்பனை செய்து ஆசிரமத்தையும் அதிலுள்ளோரையும் துன்புறுத்துவார்கள். தயவுசெய்து........

மூர்த்தி :—“ஐயா ! நீங்கள் சொல்லாமலேயே எனக்குத் தெரியும், அதோ வாசலில் பையன்கள் பேப்பர் விற்கிறூர்கள் கேட்டீர்களா? (“மாயக் கொள்ளையில் சம்பந்தப்பட்டுச் சிறைச்சாலையிலிருந்த கைதி மூர்த்தி தப்பித்துவிட்டான். அவனைப் பிடித்துத் தருகிறவர்களுக்கு ஆயிரம் ரூபாய் இனும். காலணு பேப்பர். காலணு!'' என்று விற்கும் சப்தம் கேட்டது) ஐயா! என்னை நீங்களே காட்டிக் கொடுத்து அந்தப் பரிசுத் தொகையைப்பெற்று ஆசிரமத்திற்கு உதவி செய்யுங்கள். நான் இந்த ஊர்க்கோடியிலிருக்கும் பாழும் சத்திரத்திலிருக்கிறேன். நீங்க அங்கே வந்து என்னைப் பிடித்துக் கொடுங்கள். ஆசிரமத்திற்காவது உதவி கிடைக்கட்டும். நான் இங்கு வந்தது, போனது ஒன்றும் தெரிய வேண்டாம்....நான் போறேன்....அம்மணீ! இந்தப் பரிதேசிகள் உங்களுடையது. கண்ணு வாஸந்தி !

ராஜு! என்னெ மறந்துடுங்கோ! என்னெ மறந்துடுங்கோ" என்று கண்ணீர் பெருகக் கூறியவாறே தாயாரைப் பிரதக்ஷணம் செய்து நமஸ்கரித்துவிட்டுப் பதிலுக்கும் எதிர் பார்க்காமல் சடக்கென்று சென்று மறைந்தான். இதைக்கண்டு எல்லோரும் திகைத்துப் போய்விட்டார்கள்.

60

"என்ன ஆச்சரியம்! தங்கள் ஆசிரமத்திலிருக்கும் குழந்தைகளின் தகப்பனுர் என்றதுகூட கவனிக்காமல் ஆசிரமத்துத் தலைவன் மூர்த்தியைப் பிடிச்சுக் குடுத்துட்டு 1000 ரூபாயெ சொளச்சொளயா வாங்கிட்டு பூட்டானுமே!" என்று பொது ஜனங்கள் எங்கு பார்த்தாலும் இதே பேச்சாகப் பேசுகிருர்கள். இதனுல் அந்தத் தொண்டனின் மதிப்பும் கவுரமும் அதிகரித்தது. இவ்விஷயத்தில் ஆசிரமத்திலுள்ள எல்லோரும் கட்டுப்பாடாக இருந்தது மிகவும் மெச்சத் தகுந்ததேயாகும்.

இன்ஸ்பெக்டர் ஏகாம்பரம் தன் வீட்டில் இந்த மாயக் கொள்ளை நடந்துவிட்ட பின்னர் எப்பாடுபட்டேனும் அந்தக் கூட்டத்தைத் தான் கண்டு பிடிக்காது விடுவதில்லை என்ற தீர வைராக்கிய கங்கணங் கட்டிக் கொண்டார். இவர் கீழிருக்கும் சப்-இன்ஸ்பெக்டர் அங்கு வந்து "எஜமான்! நீங்கள் சொன்னபடியே 28 நம்பர் வீட்டை வாச் செய்ததில் சந்தேகமாத்தான் இருக்கு: அவர்களில் சிலரைப் பார்த்தால், காட்டுமிருண்டிகள் போலிருக்கிருர்கள். அங்கு நான் ஒட்டுக் கேட்டதில் 'மலைக் குகை' என்ற வார்த்தை மட்டும் காதில் விழுந்தது. அது ஊர்க் கோடியிலிருப்பதாகத் தெரிகிறது. 'ச.ம.கு.' என்று ஏதோ சொல்கிருர்கள். அது எனக்குப் புரியவில்லை" என்ருன்.

ஏகாம்பரம்:—"என்ன ச. ம. கு. என்ரு சொல்கிருர்கள்? சங்கரபுரம் மலைக் குகை என்ற அர்த்தமிருக்கலாமோ! சரி! நீ போய் வறகு சுள்ளி ஒரு சொமை உடைத்துக் கட்டி தோட்டத்துப் பக்கம் வை. நான் வரேன்" என்று அனுப்பி விட்டுத் தான் தோட்டத்திற்குச் சென்ருர்.

தோட்டத்திலுள்ள ஒரு குடிசையிலிருந்து ஏகாம்பரம் வெளி வரும்போது அவரை யாரும் ஏகாம்பரமென்று

சொல்லவே முடியாது, அசல் பட்டிக்காட்டு மனிதன்போல் முழங்காலுக்குமேல் வரிந்து கீழ்ப்பாய்ச்சி கட்டிக்கொண்டு, பெரிய மீசை வீரபத்திர சாமியைப்போல் வைத்துக்கொண்டார். பெரிய துணியைத் தலைக்கு முண்டாசாகக் கட்டிக்கொண்டு நெற்றியில் பட்டையாக நாமத்தைப் போட்டுக்கொண்டு விறகு சுமையைத் தலையில் தாங்கியபடியே இவர்களுக்கு ஏதேதோ குறிப்புகள் கூறிவிட்டு வேகமாக நடக்க ஆரம்பித்தார்.

61

ஜாமீ! ஓ! ஜாமீ இருவத்தெட்டாம் நம்பரு பங்காளா இதுங்களா! ஜாமீ! யாரு உள்ளாரகீரது—என்று விறகு சுமையுடன் கத்தினுர். உள்ளிருந்து ஒரு வாலிபன் எட்டிப் பார்த்தான். 'யாருடாது கூச்சப் போட்ரது?" என்ருன்.

நாட்டுப்புறத்தான்:—'இப்பிடி வாங்க ஜாமீ! ஒரு ஜமாஜாரம். நானு காட்டுலே கட்டெ, சுள்ளி, அல்லாம் பொறுக்கி பொழக்கரவனுங்க. இன்னிக்குச் சுள்ளி பொறுக்கச்செலெ யாரோ ஒரு ஆளு அந்த காட்லே ஏதோ பச்செலெ கிள்ளிகினு இருந்தான். அவனுக்கு திடீன்னு மாரடச்சி மழக்கமா வந்திடுச்சாம். நான் சுள்ளி பொறுக்கிகினு இருக்கச் செல 'இங்கே வாய்யா! ஐயா!' இண்ணு பலவீனமா கூட்டானுங்க. ஆபத்துன்னுக்கா அல்லாருக்கும் ஒன்னுதானே ஜாமீ! ஓடியாந்தேன். அவன் இந்தத் தெரு அடையாளத்தெ சொல்லி, "28-வது நம்பரு ஊட்டெ விசாரிச்சிகினு போடா! போயி, ச.ம.கு. ஆளு காட்லே மழக்கமாகிறான்; சீக்கிரம் அங்கே வரச் சொன்னுங்கன்னு சொல்லிட்டுப் பூட்ரா" இண்ணு சொன்னுன்.

ஜாமீ! சொல்லிப்பூட்டேன். எங்க ஊட்டே எம் பொண்ணுக்குக் கொயந்தே பொறக்கப்போவுது. அவளே ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போகணும். பாடுபட்டுகிணுக்கிரா! எம்பெண்டாட்டி செத்துப் பூட்டா. ஏதாச்சும் இந்த ஏயெக்கி உபகாரம் பண்ணுக்கா ரொம்ப நல்லதுங்க' என்று தான் கூறும்போதே அந்த ஆளின் முகத்தின்

போக்கை கவனித்து மனதிற்குள் பதிய வைத்துக் கொண்டார்.

இதைக் கேட்டதும் அந்த ஆள் சற்றுப் பதறிப்போய், 'என்ன! என்ன! மயக்கமா விழுந்துட்டானா? நீ பாத்தையா?' என்று ஆத்திரத்துடன் கேட்டான்.

ஏகாம்:—ஆமாங்க மாரடைக்கராப்போலெக் கீதுன்னு சொன்னானுங்க. ஆள் நல்ல வாட்டசாட்டமாக் கீரானுங்க. சீக்கிரம் போங்க—என்றதும் முகத்தில் பலவித களைகள் வந்து அம்மனிதனை மூடிக் கொண்டன. "சரி! போடா! இந்தா!" என்று ஒரு ரூபாயை ஏகாம்பரத்தினிடம் வீசி எறிந்துவிட்டு அவசரமாக உள்ளே போனான். ஏகாம்பரமும் ரூபாயை வாங்கிக் கொண்டு நமஸ்காரம் செய்துவிட்டுப் பின்னர் நகர்ந்தார். கால் இடறித் தடுக்கி விழுந்தவன்போல் பாவனை செய்து சுள்ளிகளைக் கீழே கொட்டிவிட்டு, அதைப் பொறுக்கும் நடிப்புடன் உள்ளே என்ன பேச்சு வருகிறதென்று கவனித்தார்.

உள்ளே சென்றவன் குசு முசுவென்ற குரலில் "மாயாண்டீ! உடனே காரைப் போட்டுக் கொண்டு பச்சிலைக் காட்டுக்குப் போ. அங்கு யாரோ நம்ப ஆள் மயக்கமா விழுந்துவிட்டானும், ஒரு விறகுதலையனிடம் அவன் சொல்லியனுப்பினான். ஏற்கனவே போலீஸ் பருந்து வட்டமிட்டுக் கொண்டே இருக்கு, அந்த ஆள் மயக்கமா விழுந்து கடக்கச்சே பச்சிலையுடன் கையும் மெய்யுமா புடிப்பட்டாக்கா கஷ்டம். அவனண்டே நம்ப போராத காலத்துக்கு ஏதாவது அடையாளம் அகப்பட்டுவிட்டால், அதோ கதிதான். ஓடு சீக்கிரம் ஓடு, உயிருடன் இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் வண்டியிலே போட்டுண்டு வா" என்று கூறினான்.

இதை வீதிப்பக்கம் உள்ள ஜன்னலுக்குச் சமீபத்தில் நின்று பாம்பு சுழி போன்ற செவியில் வாங்கிக்கொண்ட ஏகாம்பரத்தின் சந்தேகம் நன்றாக நிவர்த்தியாகிவிட்டது. உடனே அவர் மனத்தில் எங்குமில்லாத ஓர் புதிய சக்தியும் தெம்பும் குபீரென்று கிளம்பின. தான் இந்த நிமிடமே இவர்களைக் கைது செய்து விடலாமாவென்று எண்ணினர். ஆனல் அடுத்த நிமிடம் யோசனை மாறிவிட்டது. ச. ம. கு. எங்கிருக்கிறது என்பதைத் தெரிந்து கொள்வது முக்கியமல்லவா? பிடிபட்டவர்கள் உயிருக்கும் துணிந்தவர்கள்

தானே. அதைச் சொல்ல மறுத்துவிட்டால் பிறகு வேலை முற்றுப்புள்ளி விழாதுபோய்விடும்' என்று தீர்மானித்துக் கொண்டு சுள்ளியுடன் வெளியில் வந்தார். அங்கு தயாரா யிருந்த சப்-இன்ஸ்பெக்டரை நோக்கி, "இப்போது இங் கிருந்து புறப்படும் காரை பின்னாலேயே தொடர்ந்து சென்று நடு வழியில் காரோடு ஆளைப்பிடித்து கைதியாக்கி விடு. மிகுதியை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்" என்று கூறிவிட்டுச் சென்றார்.

62

வேதாசலத்திற்கு மைதிலி ஊர்வலத்தில் கூறிய வார்த்தை களால் நெஞ்சு கொதிக்கின்றது. வீட்டை விட்டு வெளி யில் வராத பெண்பிள்ளைகளெல்லாம் இவளைக்கண்டு பெரிய மதிப்பும், பக்தியும் வைத்துத் தாமும் வெளியில் வந்து பஜனையில் கலந்து கொள்ளும் ஆச்சரியத்தைக் காண அவருடைய ஆத்திரத்தை இன்னும் தூண்டி எரிய விடுவது போலவிருக்கிறது. தன்னை அத்தனை பெயர்களின் முன் னிலையில் அவமானப்படுத்திய மைதிலியைக் கொலை செய் தாலும் தீராது என்ற துணிவும் கடுங்கோபமும் அவருக்கு மூண்டுவிட்டது.

காங்கிரஸ் என்றாலே விஷமாக எண்ணும் கிழவருக்குத் தன் மனைவியே அதில் சேர்ந்ததுடன் நில்லாமல் தன்னையும் அவமானப்படுத்திப் பேசியதை அவர் எப்படிச் சகிப்பார்? இதற்கு என்ன யுக்தி செய்து அவளை இங்கு இழுத்துக் கொண்டு வரலாம்? என்று பலமாக யோசனை செய்து கொண்டே உட்கார்ந்திருந்தார். அவருடைய யோசனை பலமான வழியில் சென்று முடிவைக் கட்டியது. உடனே எழுந்து தடதடவென்று ஆசிரமத்தை நோக்கிச் சென்றார்.

அப்போது அந்த ஆசிரமத்தில் அந்திவேளை பூஜை நேரமாக இருந்ததால், எல்லோரும் கடவுள் படத்திற்கு முன்னால் உட்கார்ந்து பக்தி சிரத்தையுடன் பகவத்கீதை ச்லோகமும் தேசீயப் பாடல்களும் பாடி, பஜனை செய்து கொண்டிருக்கும் கீத ஒலி, நாத ஒலி, கிழவர் வீதியில் வரும் போதே அவர் காதில் நாராசம்போல் விழுந்தது. முகத் தைச் சுளித்தும், செவியைப் பொத்திக் கொண்டும், தொப் பையையும் தலையையும் தடவிக் கொண்டும், கையை நீட்டி

மடித்தும் பலவிதமான அங்க சேஷ்டைகளினுல் தன் வெறுப்பைத் தெரிவித்தார்.

இந்த பஜனை சமயத்தில்தான், தான் சென்று அட்டகாஸம் செய்யவேண்டுமென்று எண்ணியவராய், கிழவர் தடதடவென்று விசையாகக் கைகால்களை ஆட்டிக்கொண்டே உள்ளே சென்ருர். அப்போது கவிச் சக்ரவர்த்தி பாரதியார் பாடியுள்ள, "என்று தணியும் எங்கள் சுதந்திர தாகம்" என்ற பாட்டை மைதிலியும், வாஸந்தியும் சேர்ந்து யாழும் குழலும், தேனும் பாலும் இனிப்பதுபோல் இனிமையாய், கர்ணாம்ருதமாகப் பாடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அச் சமயம் ஊசி போட்டாலும் ஓசை கேட்கும்படியான நிசப்தம் குடிகொண்டிருந்தது. அத்தகைய மனோகரமான சமயத்தில், 'சிவ பூஜை வேளையில் கரடி பாய்ந்தது' என்பது போலக் கிழவர் தன் பீரங்கி போன்ற தொண்டையால் ஒரு பெருங் கனைப்பு கனைத்துக்கொண்டே வந்து சேர்ந்தார். எல்லோரும் அசந்துபோய்த் திரும்பிப் பார்த்தார்கள். வாஸந்தியும், மைதிலியும் பாட்டைச் சடக்கென்று நிறுத்திவிட்டு, இந்தப் பக்கமே பார்த்தார்கள். வாஸந்திக்குக் கிழவரிடம் உள்ளூறப் பயமாதலால் அவர் முகத்தைப் பார்த்ததும் பயந்துகொண்டே, மைதிலியை இழுத்துக் கட்டிக் கொண்டாள்.

மைதிலி மகா சாந்த சொரூபியாய் வாஸந்தியை விட்டுவிட்டுத் தடதடவென்று உள்ளே சென்று, ஒரு கதர்க் குல்லாய், சால்வையோடு வெளியில் திரும்பி வந்து "தாதா! வாங்கோ! வாங்கோ! ஏதேது நல்ல காலம் பிறந்து விட்டது போலிருக்கே! பாரத மாதாவின் அருள் கிடைத்துவிட்டதா?" என்று கூறிக்கொண்டே கிழவரின் தலையில் குல்லாயை மாட்டி, சால்வையை மேலே போட்டுவிட்டு, "பேஷ்! பேஷ்! தாதா! தாதா! வெகு அழகாயிருக்கு. அசல் நம் தேசத் தலைவர்போலிருக்கிறது" என்று கூறினுள். எல்லோரும் சிரித்தார்கள்.

வாஸந்தியும், ராஜுவும் "தாதா! தாதா! காந்திக்கார தாதாவாயிட்டீர்களே! பேஷ்! தாதா!" என்று சிரித்தார்கள். இந்தச் செய்கைகளெல்லாம் தன்னை அவமானப்படுத்தி ஏளனம் செய்வதாகக் கிழவருக்குத் தோன்றிவிட்டன. தேகம் படபடக்கக் கண்கள் சிவந்து நாலாபக்கமும்

உருள, அடித் தொண்டையால் கர்ஜித்தபடியே குல்லா யையும் சால்வையையும் கழற்றி வீசி எறிந்தபடியே, "தூத்தூ! தரித்திர மூதேவித் துணிக்குப் படிகிறவன் நானு? உங்கள் எல்லோருடைய வேஷமும் தெரியும்டீ; தெரியும். அடேய் வேஷக்காரா! தலைவனும் தலைவன்! காந்தியாம் காந்தி! காராபூந்தி! உங்க காந்தி இப்படித் தான் ஊரான் பெண்டாட்டியை இழுத்துண்டு வந்து கூத் தடிக்கச் சொல்லி இருக்கானே! ஒங்க காங்கிரஸின் சத் திய சேவை இதுதானே? இருடா! இப்பவே ஒம்மேலே பெரிய போலீஸ் கம்ப்ளேண்டு குடுத்து ஒன்னே என்ன பாடு படுத்தப்போறேன் பாருடா! என் பெண்டாட்டியெ எப்பிடிடா நீ இங்கு இழுத்துண்டு வருவே?" என்று அடாத வார்த்தைகளாகிய பாணத்தை மகா சாதுவாயும் சத்திய சந்தனுயும் இருக்கும் தலைவன்மீது பிரயோகித்ததைக் கேட்ட உடனே ஆசிரமமே பூகம்பத்தினுல் ஆடுவதுபோல் ஒரு ஆட்டம் ஆடியது.

மைதிலியின் தலையில் பெரிய இடி விழுந்திருந்தால் கூட இத்தனை அதிர்ச்சியும் தத்தளிப்பும் ஏற்பட்டிருக்காது. தலைவன் ஒன்றுமே சொல்லத் தெரியாது செயலற்றுத் துவண்டு சுவருடன் சாய்ந்துவிட்டான். ஒரு சில விணுடிகள் எல்லோருடைய ரத்தமும் கொதித்தது. நிசப்தம் குடி கொண்டது.

பிறகு, சற்றுத் தெளிவு பெற்ற தலைவன், தடதட வென்று வந்து கிழவரின் இரு கால்களையும் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டு, சாஷ்டாங்கமாய் கீழே விழுந்து வணங் கியவாறு, "ஐயா! நீர் எத்தனையோ பெரியவர்; உலகானு பவங்களை அறிந்தவர். அப்படி இருக்க, இந்த ஏழையின் மேல் இப்படிப்பட்ட அபவாதத்தைச் சொல்ல எப்படித் தான் துணிந்தீர்? இந்தப் பாரதமாதா சாக்ஷியாக நான் ஒரு பாபமும் செய்யல்லே! அவரவர்களுக்கு இருக்கும் சுதந்தரத்துடன் அந்தம்மாளே இங்கு வந்து தேச கைங் கரியம் செய்கிறுர்களேயன்றி, அவர் மிதித்த மண்ணும் நீர் நினைக்கிறபடிச் செய்யாது. இது கடவுளறிய உண்மை. அநியாயமாய் இனிமேல் இப்படி பேசாதெங்கோ! இது தெய்வத்துக்குப் பொறுக்காது" என்று முடிப்பதற்குள்,

ஆமாண்டா! திருட்டுப்பயலே! செய்யறதையும் செய்து புட்டு தெய்வமாம் தேவாதியாம். நீ தெய்வத்தெ கரை

கண்டவன்டா! கண்டவன்! அந்தத் தெய்வம் இருக்கறது உண்மையானு வந்து நேரே சொல்லட்டுண்டா! வேஷக் காரப் பரதேசிப் பயலே! பிச்சைக்காரப் பயலே!" என்று கிழவர் ஆத்திரத்துடன் பேசுகையில்,

மைதிலி ரணபத்திர காளியைப்போல் இழுத்துக் கட்டிக்கொண்டு, கிழவரின் முன்பு வந்து, "தாதா! நீங்க மனுஷத்தனமா நடக்கப் போறங்களா அல்லது வேறே விதமா பேசப்போறங்களா? நானும் பொறுமையையும் பெருமையையும் இழக்கக்கூடாதுன்னு பாத்துப் பாத்து தான் இதுவரை என் விதியைக் கடத்திண்டு வந்தேன். இன்னமும் வரேன்.

தாதா! உலகத்தில் ஒரு ஜென்மம் இருந்ததுன்னு அதனுல் பிறருக்காவது சுகமிருக்கணும்; நன்மை இருக்க ணும் அல்லது தன்னலத்துக்காவது உபயோகப்படணும். ரெண்டுங்கெட்டு, இருக்கற பாவத்துக்கெல்லாம் உடந்தை யாயிருப்பதோடு, பயித்தியம் பிடித்துப் பாழாப்போக இனிமேல் உடன்பட மாட்டேன். என் ஜென்மத்திற்கும் சாபல்யமாக ஒரு வழியைக் கடவுள் காட்டினுர். அதை நான் இனுமே விடமாட்டேன். அனுவசியமாக வாயை விடாதேங்கோ! உத்தமர்களின் வயிற்றை எரியச் செய்யா தேங்கோ! ஒரு குடும்பத்தெக் கொலே பண்ணி சின்னு பின்னமா சிதறவடிப்பதெவிடக் கேவலமானது வேறே ஒண்ணுமே இல்லெ.

தாதா! என் வயிதெரிச்சலெ களப்பாதேங்கோ! நான் இப்பவும் என் சாந்தத்தை இழக்காமல் அதன் எல்லேயிலி ருந்துதான் பேசறேன். ஒங்க நெஞ்சிலே நீங்க கையை வைத்துக்கொண்டு பாருங்கோ. அப்போ தெரியும் குற்ற வாளி நீங்களா, நானு அல்லது அந்தத் தலேவரா என்பது. இப்பக்கூட ஒண்ணும் முழுகிப் போகவில்லே. நடந்ததெல் லாம் போகட்டும். இந்தப் பாரதமாதவுக்கு அடிபணிந்து தேசத்தொண்டில் ஈடுபட்டு தேசத்துக்கும் தேசமக்க ளுக்கும் ஒழெச்சி ஒங்க பாவத்தைப் போக்கிக்கிங்கோ. தேசம் யாரையும் ஏத்துக்கொள்ளும். தேசப்பணியே தெய்வப்பணி என்ற மகாத்மா வாக்கியத்தை விருதமாக எடுத்துக்கொண்டு நடவுங்கள். வேணியின் சாபம் இதனுல் தீரட்டும், மூர்த்தியின் மனக் கொதிப்பும் இதயத் துடிப்பும் இதனுல் குறையட்டும்" என்று சரமாரியாகப் பொழிந்த

படியே மறுபடியும் காந்திக் குல்லாயையும், கதர்ச் சால்வை யையும் எடுத்துக் கிழவருக்கு மாட்டினாள்.

கிழவரா இதற்கு மசிகிறவர்? "ஆஹ்ஹா! ஒங்களைப் போல என்னையும் சோம்பேறிக் கூட்டத்துலேயா சேரச் சொல்றே! இரு! இரு! இந்தத் திமிரெல்லாம் அஞ்சு நிமி ஷத்துலே அடக்கிப் புட்றேன். நீ இப்போ வீட்டுக்கு வரப் போறையா, இல்லையா? ஒங்கமேலே கம்பளண்டு குடுத்து சந்தி சிரிக்க அடிச்சுடட்டுமா!" என்று கூறி முடிப்பதற் குள், மைதிலி" ஹா! ஹா!....அப்படியா செய்யப் போறங் கோ! பேஷா செய்யுங்கள். சந்தி மட்டுமல்ல உலகமே சிரிக்கும்படி என் தலைவிதி இருந்தால், அதைக் தடுக்க யாரால் முடியும்? கடவுள் என் பங்கிலிருந்தால், எது சந்தி சிரிக்குமோ அவர் காட்டிவிடட்டும். நான் வீட்டிற்கு வந்தால், வீடும் இதேபோல் ஒரு ஆசிரமமாகத்தான் ஆகும். அதற்குச் சம் மதமானல், இதோ இப்போதே வறேன்.

கிழவர் இடைமறுத்து, "என்ன! என்ன! ஆசிரமமா! ஆசிரமம்! ஒஹோ! இந்த வேதாசலமா இதற்கு இடங் கொடுப்பான்? சீச்சீ! மூதேவியே இரு; இரு உன்னே வெக்கவேண்டிய எடத்துலே வெக்கறேன்" என்று கூறிக் கொண்டே வெகு விசையாய் போய்விட்டார்.

ஆசிரமத்துத் தலைவன் மைதிலியின் காலில் விழுந்து வணங்கி, "அம்மணி! தாயே! ஒங்க புருஷன் இருக்கர வேகத்தெ பார்த்தால் ஆசிரமத்துக்கும், ஆசிரம வாசிகளுக் கும், எனக்கும்—நம் காங்கிரஸின் கௌரவத்திற்குமே— பெருத்த ஹானியையும், அபவாதத்தையும் உண்டாக்கி வீணாக உபத்திரவம் செய்வார்போலிருக்கு. நீங்கள் இந்த ஏழைத் தொண்டன்மேல் ஆயாசப்படாமல், கோபிக்காமல் தயவுசெய்து உங்கள் வீட்டிற்குப் போய் விடுங்கள். உங் களுக்குக் கெட்ட பெயரும் எங்களுக்கு ஆபத்தும் ஒன்றும் இல்லாமல் போய்விடும்.

தாயே! ஏற்கெனவே சில போலி காங்கிரஸ்காரா மேலே இருக்கும் ஊழல்கள் ஒன்னொன்ன வெளியில் வரத் தெ நாம்ப பார்க்கிறோம். நாம் அநியாயமா ஒரு பாவமும் இல்லாமெ கெட்ட பெயர் வாங்கவாண்டாம். தயவு செய்து போயிடுங்கோ. அவருக்கும் புத்தி திரும்பி, நல்ல காலம் பிறந்தால், ரெண்டுபேருமா ஆசிரமத்துக்கு வாங்கோ" என்று கண்ணீர் பெருகக் கூறினன்.

மைதிலியின் செவியில் இவ்வார்த்தைகள் விழுந்ததும் நின்ற இடத்திலேயே நின்றுவிட்டாள். அவள் இதய மாகிய உலகத்திற்குள் எண்ணங்களாகிய புயற்காற்றடித் துப் பெரிய பூகம்பத்தை உண்டாக்கி விட்டது. அந்த உலகமே தலைகீழாகச் சுற்றுவதுபோல் தோன்றியது. ":ஆம்; வாஸ்தவம்! உலகம் நன்மை தீமை யறியாது. தலை வனுக்கும் ஆசிரமத்திற்கும் இழிவுவரும் என்பது உண்மை தான். நெருப்புக்குச் சமமாக இதுகாறும் இருந்த நமக்கும் கேவலமான பழியாகிய போர்வை வந்து சேரும், என்னால் இந்த ஜென்மத்தில் ஒரு சிறு துரும்புக்கும் உபகாரமில்லை எனின் உபத்திரமாவது இல்லாதிருக்க வேண்டுமல்ல வா?"....

'ஏ பாவி! உனக்கு எங்கும் இடம் கிடையாது, எங்கும் நிம்மதிகிடையாது. என்றும் சுகங்கிடையாது இன்னும் என் னென்ன கஷ்டங்களை அனுபவித்துச் சாகவேண்டுமோ அதற்குத் தயாராக விரு. உடனே இந்தப் புனிதமான இடத்தைவிட்டுப் போய்விடு. நிற்காதே உன்னால் புனித மான ஆசிரமத்தைப் பாழ்படச் செய்யாதே" என்று அவள் மனத்திற்குள் ஏதோ ஒரு அந்தராத்மா கூறியது.

வாய் திறக்கவில்லை. கண்ணில் நீர் தாரை தாரை யாகப் பெருகுகிறது. பாரதமாதாவின்முன் விழுந்து வணங்கி எழுந்தாள். புலம்பும் வேகத்தினால் நாக்கு நடுங்கு கிறது. கைகுவித்தபடியே எல்லோரையும் நீர்வழியும் கண்ணால் ஒரு சுற்றுப் பார்த்தாள். வாஸந்தியையும் ராஜூவையும் இறுகக் கட்டியணைத்துக் கொண்டு, ஒரு முத்தமிட்டாள், தலை குனிந்தபடியே சொர்ண விக்ரகம் போல் நடந்து சென்று விட்டாள்.

ஆசிரமத்திலுள்ள அத்தனை பெயர்களின் கண்களும் தாமரையிலையின் நீர்போல் தண்ணீர் துளிகளைச் சிந்து கின்றன. வாஸந்தியும், ராஜூவும் மட்டும் "மாமீ! "மாமீ!" என்று வீறிட்டுக் கத்தினார்கள். அத்தனை பெயர்களின் இதயத்திலும் கோடாரிகொண்டு பிளப்பதுபோல் படபடக் கின்றது. அச்சமயம் வானத்தில் பிரகாசித்துக்கொண்டி ருந்த சந்திரனும் மேகத்திற்குள் மறைந்தான். ஆசிரமத்தி லிருந்த எல்லோருடைய மனத்தையும்போல் ஆகாயமும் இருண்டது.

"ஆஹா! இந்த உதவாக் கட்டைக்குகூட தினந்தோறும் கோவிலின் ஆனந்தமான பூஜை நேர மணியோசை கேட்டு அதனால் கொஞ்சம் சந்தோஷத்தை உண்டாக்கு கிறான் என்னப்பன். இப்பாழும் ஜென்மத்துக்கு முடிவு காலமும் இல்லைபோலிருக்கு. சிறைவாஸம் செய்ய விதி இருக்கும்னு யாராவது சொப்பனமாவது கண்டிருப் பாளா! என் வேணி மகா லக்ஷ்மிபோலக் கிளம்பிவிட்ட அப்பறமே என் வாழ்வு முற்றும் தாழ்வாய்விட்டது.

ஐயோ! அது எப்படி இருந்தாலும் நான் ஒரு குத்த மும் செய்யாமல் அபாண்டப் பழியை ஏந்தி ஜெயில்லெ இருக்கேன்றது மட்டுமாவது கடவுள் விளக்குவாரா? என் நிரபராதித் தன்மையை உலகம் அறியுமா? ஊம் ஏது! அறிவது ஏது? உண்மைக்கு இந்த உலகத்தில் மதிப்பில்லை சத்தி யத்திற்குச் செல்வாக்கில்லை. நிரபராதிக்கு நியாயமில்லை.

அநியாயக்காரனுக்குத்தான் நீதி கிடைக்கிறது. அசத் தியத்தைத்தான் ஜனங்கள் நம்புகிறார்கள். அதுக்குத் தான் மதிப்பும் கிடைக்கின்றன. ஹா! விதியே! நீ செய்யும் கூத்து இப்படியா தலைகீழா இருக்கணும்? உண்மைக்கு மதிப்பில்லை. நியாயத்திற்கு ஆதாரமில்லை" என்று மூர்த்தி சிறைச்சாலைக் குள்ளேயே உட்கார்ந்து கண்ணீர் விட்டுக் கலங்கியவாறு சிந்திக்கையில், வானக்குயிலின் அபூர்வ கானம் பின்வருமாறு அவனுக்குக்கேட்டது!

(முன் தொடர்ச்சி)

வத்திடாக் கடல்போல் மதி, ரவி, வானம்போல்
சத்தியம் அழியா; அசத்தியம் வீழ்ந்திடும்
தத்துவங் காண் மனமே! (தூய்மை)

என்ற தீங்குயிலினும் இனிய கானத்தின் ஒலியைக் கேட்ட மூர்த்தியின் மனம் அப்படியே ஆனந்தப் பரவசமுற்று, மதியைக் கண்டு ஆம்பல் மலருவதுபோல் மலந்தது. ஹா! இறைவா! பகவானே! இந்தத் தேவகானம் எங்கிருந்து வருகிறதோ! அல்லது நீதான் பாடுகிறாயோ? உண்மை! கடலுக்கு வற்றுதலில்லை. வானத்திற்கும், சூர்யன் சந்தி ரன் முதலிய கிரகங்களுக்கும் அழிவே இல்லை. அதுபோல

சத்தியத்திற்கும் நீதிக்கும் அழிவில்லை என்ற அற்புதமான வாக்கியம் என்ன பிரம்மானந்தமாயிருக்கிறது. ஹா! அப்படியும் ஒரு காலம் வருமா?" என்று மயங்கி அப்படியே சாய்ந்தான்.

அச்சமயம் மூர்த்திக்கு வேண்டிய வார்டர் அங்கு வந்து 'மூர்த்தி! ஒரு ரகசிய விசேஷம் கேட்டாயா? அந்த மாயக் கொள்ளேலெ சேர்ந்த பலபேரைப் போலீஸ்காரா ரொம்ப சிரமப்பட்டுக் கண்டு பிடிச்சுட்டாளாம். எத்தனையோ ரகசியமான துப்பெல்லாம் கிடைச்சிருக்காம். போலீஸ் காரா ரொம்ப சந்தோஷமாயும் குசாலாயும் வேலை செய்யராளாம். ஒரு வேளெ ஒன்னுடைய நிரபராதித் தன்மைகூட கடவுள் கிருபையால் வெளிப்பட்டாலும், படலாம் அல்லவா?'' என்று அன்போடு கூறினன்.

மூர்த்தி, "ஹா! அப்படியும் ஒரு காலம் வருமா? என் கண்மணிகளெ நான் கட்டித்தழுவி முத்தமிட்டு, அவாளொடெ கூடவே இருந்து மகிழும் பாக்கியம் கிடைக்குமா?.... மகா பாவி நான், எனக்காவது, கிடைப்பதாவது?'' என்று சலிப்புடன் சொல்லிக் கண்ணீர் விட்டபடியே பசங்கள் மீது கவனம் பாய, பிரமித்துப்போய் விட்டான்:

64

ஆத்திரத்துடன் வீடு சென்ற கிழவர் சற்றும் முன்பின் யோசிக்காமல் பேனவைப் பிடித்து ஆசிரமத்துத் தலைவன்மீது, தன் மனைவியை இழுத்துக்கொண்டு போய் விட்டதாகக் குற்றச்சாட்டு கை கூசாமல் தட தட வென்று எழுதவாரம்பித்து விட்டார். அதில் பெரும் பாகமும் காங்கிரஸையும், ஆசிரமத்தையும் தாறுமாருகத் திட்டுவதற்கே சரியாயிருந்தது, அச்சமயம் தேவகானத்திற்கு ஒப்பான மதுரகானம் வழக்கம்போல் கேட்டது.

(மூன் தொடர்ச்சி மெட்டு)

பொய்யும் புரட்டலும் பிழைகளும் பாபமும்
மெய்ப்பொருளாவியை எரித்து நாகில் வீழ்த்தும்
தத்துவங் காண் மனமே! (தூய்மை)

என்ற பாடல் கிழவரின் காதில் கேட்டதும் முகம் சுணங்கியது. பேனு ஓட்டம் சற்றுத் தடைப்பட்டு நின்றது. கோபம் கண்களில் ஜ்வலித்தது. ஒரு வினுடி நேரம் பிரமை கொண்டு நின்ருர். பிறகு தன்னையே தான் தேற்றிக் கொண்டு, ஒரு ஏளனமான சிரிப்புச் சிரித்துவிட்டுப் பின்னர், "தரித்திர மூதேவி! இவன் மகா யோக்கியன். சாபங் குடுக்க வந்துட்டான்; சோம்பேறித் தடியன். இந்தக் கழுதைகளையெல்லாம் பிடிச்சு கம்பத்தில் கட்டியடிக்கணும். அந்த மூதேவி மைதிலி இந்தப் பீடை பாட்டில் மயங்கரா. எனக்கு வயித்தெ எரியறது. இவன் கடக்கரான் தடியன்" என்று மனத்தை முற்றிலும் தேற்றிக் கொண்டு, மீண்டும் எழுதவாரம்பித்தார். அவருக்கிருந்த ஆத்திரத்தில் அந்தச் சந்நியாசியை அப்படியே கொன்றுவிடலாமாவென்ற எண்ணம் பரிபூரணமாக உண்டாயிற்று. திட்டிக்கொண்டே வெகு மும்முரமாகவும் ஸ்வாரஸ்யமாகவும் எழுதிக் கொண்டிருக்கையில், முன்பு மன்மதபாண லேகியம் கொடுத்த பைராகி மீண்டும் பலவித மருந்தோடு அங்கு வந்து, "ஜே ஸீதாராம் நமஸ்தே! பாபூ!" என்ருன். கிழவருக்கு இவன் வருகை தற்சமயம் இடைஞ்சலாகவே தோன்றியது. எனினும் தன்னைத் தேடி மருந்துகொண்டு வந்திருப்பதனுல் மருந்தின் ஆசைக்காக வரவேற்று உட்கார வைத்தார்.

பைராகி:—ஓ! நான் என்னவோ தடங்கலா வந்துட்டாப்பிலெ இருக்கு. அவசரமாக என்னமோ எழுதுரங்களே! நான் போயிட்டு அப்ரம் வரட்டுமா?

கிழவர்:—ஆ! ஆ! பரவா இல்லேன்னு. ஒக்காருங்கோ! இது என்னமோ சொந்த வேலெ. அப்ரம் பாத்துண்டா போறது. என்னென்ன கொண்டு வந்திருக்கங்கோ?

பைராகி:—நீங்க கேட்ட லேகியம் மட்டும் ஸ்பெஷ்லா பண்ணிண்டு வந்திருக்கிறேன். அதிருக்கட்டும். ஒரு சந்தேகம்; ஒங்களுக்குத் தைலங் குடுக்கரானே சாயப்பு அவன் எப்போ இங்கே வந்தான்?

கிழவர்:—(சற்று ஆச்சரியத்துடனும், ஒரு விதமான பரபரப்புடனும்) ஏன்! வாரா வாரந்தான் வர வழக்கம். போன வாரம் வந்தான். இந்த வாரம் நாளைக்கு வருவான். ஏன்! எதுக்கு கேக்கரங்கோ?

பைராகி:—ஒங்களுக்குச் சமாச்சாரமெ தெரியாதுங்களா! ஐயையோ! அந்த சாயப்புவெ அரெஸ்டு பண்ணிப் பூட்டாங் களே.

கிழவர்:—என்ன! என்ன! அரெஸ்டு பண்ணிப் புட்டாங் களா! எதுக்காக?

பைராகி:—அரே ஸீதாராம்! ஒங்களுக்கு ஊருலெ நடக் கர சமாச்சாரமே தெரியாதா! என்னமோ மாயக்கொள்ளை யாம். அந்தக் கொள்ளைலே சம்பந்தப் பட்டவங்களெல்லாம் போலீஸார் புடிச்சுட்டாங்களாம். அதிலெ சாயப்புவும் ஆப்பட்டுகிளுனும். ஐயா பேருகூட....என்னமோ அடி பட் ராப்புலெ....

கிழவரின் தேகம் நடுங்குகிறது. முகத்தில் பலவித மான விகாரத் தோற்றங்கள் வந்து சூழ்ந்து கொண்டன. அவருடைய தேகமே தீப்பிடித்து எரிவதுபோன்ற வேத னையினல் விழிகள் சுழலமிடுகின்றன. மெல்ல அவைகளைச் சமாளித்துக்கொண்டு, “என்னய்யா! ஏதேதோ ஒளறு கிறீர்? என் பேரு எதுக்கய்யா வரது? என்ன பேச்சு தாறுமாறுமா இருக்கே?” என்ருர்.

இவருடைய மாறுதலை முற்றிலுமறிந்த பைராகி வியப் புடன் மீண்டும் பேசத் தோடங்கி, “ஏன் சாமீ! எனக்கு என்ன தெரியுங்க? நீங்க மாயக் கொள்ளெக் காராளுக்குச் சாயபூ மூலமா நைலங்கள் சப்ளை செய்ரத்தை பக்காப் பேர் வழிகளான போலீஸாரு கண்டுபிடிச்சுட்டாளாம். சாயப் புவே ஒங்களெப்பத்தி சொல்லிட்டாரு. அதோடு ஒங்க வீட்டிலேயே நகைங்க திருடுபோனபோது நீங்க தடபுடல் செஞ்சவங்க அப்புறம் அத்தெப்பத்தி ஒன்னுமே பேசாமெ இருந்துட்டங்களாம்.

அதுவே போலீஸாருக்குப் பெரிய சந்தேகமாகி, அது விஷயத்தைக் கவனிச்சாங்களாம். நீங்க நகெ போனப் பறம் அவங்களெ புடிச்சிகுடுக்காமெ அவங்களோடெ சேந் துண்டு நகெயெ ரகஸ்யமா வாங்கிகிட்டு வித்து பணமாக் கிப் புட்டங்களாம். அந்த நகெ வாங்கின மார்வாடியும் ஆப்பட்டுகிளுன். ஒங்களுக்குக் கடன் ஏறிப்போச்சுன்னு வரும்படிக்காவ அவங்களோடெ சேந்துட்டீங்களாம். இதெல்லாம் வெட்ட வெளியாப் பூட்டுதுங்களாம். ஐயாவெ கூட அரெஸ்டு பண்ணப் போராங்களாமே!

இந்த வார்த்தையைக் கேட்கும்போதே கிழவரின் உயிர் பெரும் பாகமும் நீங்கிப் போய்விட்டது எனலாம். அகத்தில் செய்யும் சித்திரவதை முகத்தில் பளிச்சென்று மின்னுகிறது. பைராகி பின்னும் விடாமல் பேசத் தொடங்கி, "ஒங்க மேலெ அந்தத் தப்புமட்டுமில்லையே. மூர்த்தியெ நீங்கதான் கையெ ஒடச்சுட்டங்களாம். அதோடெ அவனெ ஒண்ணும்னு மாயக் கொள்ளெலெ சம்பந் தப்படுத்தி கைதியாக்கித் தண்டனையும் அடையும்படிச் செய்து விட்டீராம். இத்தனைக்கும் காரணம் வேணி மேலெ கொண்ட த்வேஷந்தானும். வேணியெ கொலை செய்ததும் மாயக் கொள்ளையை ஏவினதுங்கூட நீர்தானும். என்ன அநியாயம் சார்" என்று பைராகி சொல்லும்போது கிழவருக்கு மூளையே கலங்கிக்கொண்டு வந்துவிட்டது என்ருல் மிகையாகாது. கிழவர் உட்கார்ந்திருக்கும் இடத்திலேயே கிறு கிறு என்று சுற்றுவதுபோல் வேதனைப்பட்டுச் சாகிருர். எனினும் அவைகளைச் சற்றுச் சமாளித்துக்கொண்டு, 'ஏ பைராகி! ஒனக்கு என்னமோ கேடுகாலந்தான் வந்துடுத்து. எந்தக் கழுதை என்னைப் பத்தி அப்படி எல்லாம் ஒளற்றது. நாக்கெ அறுத்துப்புட்ரேன் பாரு" என்று கையையும் முகத்தையும் ஆட்டிக்கொண்டே ஆத்திரமாகக் கூறினுர்.

பைராகி சிரித்துக்கொண்டே, "சார்! கழுதையைப் போல் உபகாரப் பிராணியும், தன் இனிய சங்கீதத்தால் நல்ல சகுனத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதுமான பிராணி வேறே இல்லே. ஐயா ! நீர் மனிதனுக இருந்தும் கழுதையைவிடக் கேவலமான ஜந்துவைப் போல் நீர் செய்த காரியத்தால் ஊரே சிரிக்கிறது சார் ! எதோ நாக்கை அறுத்துவிடும் பார்க்கலாம் !" என்று கூறிக்கொண்டே, தன் பைராகி வேஷத்தைக் களைந்து விட்டு, பரோபகார சிந்தையும், பரிசுத்த இதயமும் உடைய ஏகாம்பரம் சேவை சாதிப்பதைக் கண்ட கிழவர், தன்னை மீறிய பீதியுடன் அலறியடித்துக் கொண்டு, "ஐயோ ! இன்ஸ்பெக்டர் ஏகாம்பரமா!" என்று வாய்விட்டுக் கூவியபடியே சுவரில் சாய்ந்துவிட்டார்.

அதே சமயம் எதிர் வீட்டுக் கிழவர், தன் தொந்தியைத் தடவிக் கொண்டே, 'ஏண்டா வேதாசலம்! இங்கே பைராகி வந்தானே! லேகியம் குடுத்தானு ? எனக்கும் வாங்கினயா?'

என்று ஆனந்தமாய்க் கேட்டுக் கொண்டே வந்தார். சுவரில் சாய்ந்து கிடக்கும் கிழவரையும், ஏகாம்பரம் மந்தகாஸமாக நிற்பதையும் பார்த்துத் திடுக்கிட்டு, நடுங்கிய கிழவர், "என்னடா சமாச்சாரம்? என்ன! என்ன!" என்று பதறப் பதறக் கேட்டார்.

சற்றுத் தெளிவு கொண்ட வேதாசலம் தாங்கமாட்டாத ஆத்திரத்துடன் எதிர்வீட்டுக் கிழவரைப் பார்த்து, 'நீ நாசமாய் போக. ஒன் எழவெடுக்க. பைராகியாடா! பைராகி! இந்த ஆசாமிதாண்டா பைராகின்னு, ஒன்னெ ஏமாத்திப்புட்டான். நீ என் தலெக்கி கொள்ளி வெச்சுட்டே. குடி முழுகிப் போச்சுடா முழுகிப் போச்சு" என்று அபரிமிதமான ஆத்திரத்துடன் எதிர் வீட்டுக் கிழவரின் முதுகில் தடால் புடால் என்று நகர்த்திவிட்டார். இதற்குள் ஏகாம்பரம் தடுத்து விலக்கிவிட்டு, 'பெரியவரே! உமக்குமட்டும் சர்க்காரின் அருமையான அன்பான அழைப்பு வரலேன்னு நினைக்க வேண்டாம். உமக்குக் கூடத்தான் தாம்பூலம் வெச்சு அழைப்பு வந்திருக்கு. இருவரும் புறப்படுங்கள்" என்று ·தமது அதிகாரத் தொனியுடன் கூறினர்.

இரண்டு கிழங்களும் மன்மத பாண சஞ்சீவிக்கு போட்டிப் போட்டது தமாஷாக விருந்ததுபோல் இப்போதும் இருக்கும்படி கடவுள் அருள் செய்துவிட்டார் போலும். இரு கிழங்களும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டு வயிற்றிலும் தலையிலும் அடித்துக்கொண்டு பிரலாபித்தார்கள். இரு சிறு பிள்ளைகள் 'உன்னல் நான் கெட்டேன்; என்னலே நீ கெட்டாய்' என்று ஆடுவதுபோலிருந்தது அத்தோற்றம். கருப்பன் இக் கோரக் காக்ஷியைப் பார்த்துக் கொண்டே வந்து பிரமித்துப்போய், "ஐயையோ! எஜமான்! இப்பிடி ஒரு காலம் வரும்னு நெனச்சிருந்தா இந்தக் கதி வந்திருக்காதுங்களே! சின்னம்மா வவுத்தெரிச்சல், வேணியம்மா சாபம், மூர்த்தி ஐயாவின் மனக் கொதிப்பு சும்மா போவுமா? ஊம். என்னிக்கோ இப்பிடி வந்துடும்னு எதிர்பார்த்தேனுங்க. நெசமாப் பூட்டுதுங்களே!" என்று வருந்தினன்.

அந்த ஆசிரமத்தை விட்டு வெளியே வந்த மைதிலியின் நெஞ்சு நெருப்பின்மீது புழுவெனத் துடிக்கின்றது. அவளுடைய பரிதாப நிலைமையைக் காண்போரின் மனம் கனலாய் எரியும் எனலாம். ஆனால், அந்த அனாதைக்கு அம்மாதிரி உள்ளன்புடன் அனுதாபப்பட இந்த ஜென்மத்தில் மனித வர்க்கத்தில் யார் இருக்கிறார்கள்? ஒருவருமில்லாப் பரதேசி, ஒண்டிப் பறவை நடக்கவும் மாட்டாது கண்ணீர் வழியக் கால்கள் பின்னலிட்டவாறு ஏதோ ஒரு எந்திரம்போல் நடந்து செல்ல வாரம்பித்தாள். அவள் மார்பு படபடவென்று அடித்துக் கொள்கிறது. மூச்சும் தடுமாறுகிறது. இந்நிலைமையில் அவள் மனத்தில் செய்யும் வேதனைகளின் போராட்டமோ ஒரு அபலைப் பக்ஷி சகிக்கக்கூடியதா?

"பாழும் பிறவியே! நீ ஏன் இம்மண்ணுலகில் வெட்கமின்றி வந்து பிறந்தாய்? அப்போதே நாய், நரி முதலிய ஜந்துக்களுக்கு இறையாகி இருக்கலாகாதா! உலகத்தில் பிறந்த யாராவது உன்போல் துரதிருஷ்டப் பாவிகளாயிருப்பார்களா! பிறந்தாய்! துயரக் கடலில் துளைந்தாய், கவலைக் கவசத்திற்குள் மறைந்தாய், சாகாப் பிணமாய் இருந்தாய், ஊம். ஆய்விட்டதா! நீ பிறந்ததற்கு உன்னால் உனக்காவது அன்றிப் பிறருக்காவது லவலேசமாவது நன்மை, உதவி, பயன் ஏதாவது உண்டா? இல்லை. இல்லை. ஒரு சிறு உபகாரமும் இல்லை.

நீ சென்ற இடமெல்லாம் விபரீத பயங்கரத்தையும் உபத்திரவத்தையுமே உண்டாக்குகிறாய். உனக்கு இவ்வுலகில் எவ்வித சுகமும் சந்தோஷமும் இல்லை எனினும் மண்ணில் மடியும் வரையில் நிற்க இடமும் யோக்கியதையுங்கூட இல்லாத ஜென்மமாகிவிட்டாய். இனி இம்மாதிரி இருக்க வேண்டாம். தொலைந்து போ! உலகை விட்டு மறைந்து போ! மகாலக்ஷ்மி போல் வேணி சென்ற திக்கை நோக்கி நீ சென்றுவிடு. உனக்கு இனி தற்கொலைதான் பிராப்தி! இனி யார் முகத்திலும் விழிக்கவேண்டாம் எத்தகைய அபவாதத்தையும் கேட்கவேண்டாம். உன் முடிவும் சமீபித்து விட்டது" என்று தனக்குள் எண்ணமிட்ட வண்ணம் வெகு தூரம் கால் சென்ற திக்கில் திசை தெரியாது நடந்து சென்றாள்.

இடையிடையே உட்காருவதும், பின்னும் எழுந்து நடப்பதும் தலைவிரி கோலமாகச் செல்கையில், வீதியில் ஒரு மோட்டார் இவளைக் கடந்து சென்றது. அது செல்லும்போது அதற்குள்ளிருந்து, "ஹா! மைதிலீ! மைதிலீ!" என்ற பெரிய குரல் கேட்டதும், மைதிலி திடுக்கிட்டு நடு நடுங்கித் திரும்பிப் பார்ப்பதற்குள் கார் ஓடி மறைந்துவிட்டது. ஆனால், காருக்குப் பின்னால் வீதியில் கும்பல் தனித் தனியே பேசும் குரல் மட்டும் மைதிலியின் காதைத் துளைத்துக் கொண்டு உள்ளே சென்று, அவளை ஒரு ஆட்டு ஆட்டிப் பேரிடி விழுந்தவள் போலச் செய்துவிட்டது.

அதாவது, ''அடாடா! ரெண்டு கிழங்களும் மாயக் கொள்ளைலே சம்பந்தப்பட்டிருக்கான்னு ரெண்டு பேரையும் போலீஸ்காரன் புடிச்சிண்டு பூட்டானமே! அதோ காரிலே கொண்டுபோராளே! என்ன அக்கிரமம். அந்தக் கெழவன் போட்ட வேஷமென்ன? நடிச்ச நடிப்பென்ன? இப்போ நடந்த நடப்பென்ன? ஐயையோ! அக்கிரமமே! அந்தப் பாவி கிழவன் பெண்டாட்டியே படுத்தின பாடென்ன? அவன் சந்தி சிரிக்கிற சிரிப்பென்ன? ஒரு கெழத்துக்குப் பதில் ரெண்டு கெழமும் ஆப்ட்டுண்டுடுத்தாமே!' 'என்று பேசிய பொது ஜனங்களின் பேச்சேயாகும்.

அதற்குமேல் மைதிலியின் நிலைமையை விவரிக்க வேண்டுமா? "ஹா!" வென்று வாய்விட்டுக் கத்தி விட்டாள். தன்னிரு கைகளாலும் தலையைப் பிடித்துக்கொண்டு நின்ற இடத்திலேயே கல்லாய் சமைந்து விட்டாள். மோட்டாரில் கேட்ட குரல் தன் புருஷனுடையதுதான் என்றது நன்கு விளங்கிவிட்டது. ஆகாயமும் பூமியும் பம்பரம்போல் சுழல்வதாகத் தோன்றுகிறது. பித்துப் பிடித்தவள்போல் "தாதா!" வென்று ஒரு கூச்சலிட்டவாறு திடீரென்று கீழே விழுந்தாள். வீதியில் கூட்டமும் கூடி விட்டது.

அதே சமயம் தலைவிரி கோலமாய் ஓடி வரும் கருப்பனும் காத்தாயியும், "ஐயையோ! இந்தக் குடும்பத்துக்கு இப்படியொரு கெதி வருமா!" வென்று உள்ளூற வயிற்றெரிச்சலுடன் சொல்லிக்கொண்டு வந்தார்கள். இந்தக் கும்பலைப் பார்த்த உடனே அங்கு எட்டிப் பார்த்ததும் தாங்கள் ஆசிரமத்திற்குத் தேடிச் செல்லும் மைதிலியே

விழுந்து கிடப்பதைக் கண்டு, அலறி யடித்துக்கொண்டு, "ஹா! காத்தாயி! நம்ப எஜமானி இதோ உயிந்து கெடக்கராங்கோ! ஐயோ! கன்றுவியே!" என்று பெரிய சத்தமிட்டுக் கத்தியபடியே கும்பலில் தம்பதிகளிருவரும் புகுந்து, காத்தாயி மைதிலியைத் தூக்கி மேலே சாத்திக்கொண்டு, "அம்மா! அம்மா! சின்னம்மா! இதோ பாருங்க. காத்தாயி வந்திருக்கேன்" என்று அன்போடு கூப்பிட்டாள். காத்தாயியின் கண்கள் நீரைக் கக்குகின்றன.

மைதிலி கண்ணைத் திறந்து பார்க்கையில், அவள் சொப்பன உலகத்திலிருந்து இறங்கி வருபவள்போல் தோன்றியது, அவளை யறியாது அவள் வாய் முன்பு வானக்குயில் பாடிய இரண்டடிகளை முணுமுணுத்தது. கண்ணீர் ஆறாய் ஓடுகிறது.

> **"பாலைவனந் தன்னில் பதறித் துடிக்கினும்**
> **காலக் கூத்தனின் கொடுமையால் கதறினும்**
> **மாலின் பதம் மறவேல்"** (தூய்மை)

இப்பாடலைப் பாடும்போது கருப்பனுக்கும், காத்தாயிக்கும் வயிறு பத்தி எரிகிறது. விசனம் தாங்காமல் பொங்கிப் பொங்கி வருகிறது. "அம்மா! சின்னம்மா! என்ன பாட்டு வேண்டிருக்கும்மா? இதோ பாருங்களேன். தாதா சமாசாரம் தெரியுங்களா!" என்றான்.

மைதிலி:—கருப்பா! எல்லா சமாசாரமும் தெரியும். இப்படியொரு நாள் வந்துடுமோன்று நான் பயந்துண்டே இருந்தேன். கழுத்துமட்டும் ஜலத்தில் இருக்கறவனுயிருந்தா நீந்தி யடிச்சு பொழைக்கலாம். தலைக்கு மேலே ஒரு முழம் போனப்பறம் பொழைக்கிற வழி ஏது?....மகா பாவி என்னை கடவுள் படச்சதின் வேலை முடிஞ்சு போச்சு... ஹா....அதோ.... வானக்குயில் பாடுகிறது. இனிமே இந்தப் பறவெ கூண்டுக்குள்ளே அடைப்பட்டுச் சாகவேண்டாம். பறந்துபோய் அந்த ஸ்வரூபத்தைப் பார்க்கிறேன்' என்று எழுந்து ஓடவாரம்பித்தாள்.

காத்தாயி தடுத்து, "அம்மா! அம்மா எங்கே ஓட்றங்கோ! வீட்டுக்கு வாங்கம்மா!" என்று கூறினாள். மைதிலி சிரிக்கொண்டு, 'ஹா! இனுமே வீடா! வாசலா! வாழ்வா! ஊஹூம். ஒன்றுமில்லே எல்லாம் போச்சு. என்னைத்

தடுக்காதே. காத்தாயி! கருப்பா! உட்டுடுங்கோ! நான் நிக்கமாட்டேன். என்னாலே சகிக்க முடியாது. என் வாழ்க்கைக்கு நாதமாயமைந்த, பலமுறை என்னைத் துன்பத்திலிருந்து காத்து மனச்சாந்தியைக் கொடுத்த அற்புத கானம், வசீகர சக்தி பொருந்திய மகிமையான கானம், அதோ கேட்கிறது. அதோடு நான் ஐக்யமாயிட்றேன். போங்கே! போங்கோ!'' என்று விழுந்தடித்துக்கொண்டு ஓடுகிறாள்.

66

இரு கிழவர்களும் போலீஸ் ஸ்டேஷனில் பெஞ்சியின் மீது 'ஆந்தை விழிக்குமாம் போலே போலே என்பதுபோல, விழித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள். போலீஸ்காரர் பலமாக பாரா நிற்கிறார்கள்.

(முன் தொடர்ச்சி)

''ஆண்டவன் ஆணையை அகந்தையால் மறந்து
தாண்டவ மாடித் துன் மார்க்கத்தில் திளைத்து
மூண்டது தீவினையே'' (தூய்மை)

இச் சமயத்தில் தேனினும் இனிய கானத்தில் இன்னொலிகிழங்களின் காதில் விழுந்ததும் ஒருவரையொருவர் பார்ப்பதும் விழிப்பதும், தலையையும் தொந்தியையும் தடவுவதும் உதட்டைப் பிதுக்கிக்கொண்டு அழுவதும் 'நாசமாப் போனவனே! ஒன்னால்தானே எனக்கு இந்தக் கதி வந்தது' என்று ஒருவரையொருவர் குறை கூறிக்கொள்ளும் காட்சி, போலீஸ் சேவகனுக்கு நகைப்பாயிருந்தது. இது பரியந்தம் காதில் விழுந்தாலும் வெறுப்புற்றுக் கவனிக்காது அலக்ஷியமாகச் சென்ற கிழவருக்கு இச் சமயத்தில் தனக்கென்றே பாடுவதுபோல் தோன்றி இதுகாறும் காணாத ஒருவிதமான உணர்ச்சியும் மனக் கவர்ச்சியும் துக்கமும் பொங்கின. மைதிலி அடிக்கடி இக் கானத்தைக் கேட்டு மயங்கி நின்ற ரகஸியத்தை இப்போதுதான் அறிந்தார். இனி என்ன செய்து, என்ன உணர்ந்து பலன் என்ன.

ஃ ஃ ஃ ஃ

அதே சமயந்தான் மைதிலி அந்த அற்புத தேவகானம் வரும் திசையை நோக்கி ஓடினாள். கால் தடுக்கி விழுந்தும்

எழுந்தும் வீராவேசத்துடன் ஏரிக் கரைப் பக்கம் ஓடினுள், அப்போது,

> "ஆவதும் அவனுல் அழிவதும் அவனுல்
> எவவின்படியே இன்பத் தொண்டாற்றி நின்
> பாவங்கள் போக்கிடுவாய்!" (தூய்மை)

என்ற பாடலைப் பாடிக்கொண்டு ஓர் சந்யாசி—கையில் ஜபமாலையும், காஷாய உடையும், நீண்டு வளர்ந்துள்ள தாடி மீசையும் ஜடைகள் நிறைந்த பயங்கரப் புதர்போன்ற தலையும். சாந்தமும் கருணையும் பரிபூரணமாக நிறைந்து ஒளி வீசும் கண்களுடனும் பழுத்த பழமாய் தள்ளாத கிழவர் மெல்ல நடந்துவருவதைப் பார்த்த மைதிலி, ஓட்டமாக ஓடி, அந்தச் சாதுவின் காலில் விழுந்து, காலைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டு, "ஸ்வாமீ! மகா புனிதமான யோகீச்வரரே! இவ்வடியாளை ஆட்கொள்ள வேண்டும். இப் பாவியைப் பரமன் இப் பாழும் உலகில் படைத்தான். படாத பாட்டிற்கும் இலக்காக்கினுன். சந்தோஷமென்றும், சுகமென்றும் கூறும் பதங்களை எனக்கு அடியோடு பகையாளிகளாக்கி விலக்கினுன்.

கருத்து இருண்டு நீரைக் கக்கும் மேகத்தையுடைய பயங்கரமான வானத்திலும் ஒரு பளிச்சென்ற மின்னல் தோன்றி வெளிச்சங் கொடுப்பதுபோல், இருண்டு அந்தகாரமாகிவிட்ட என் வாழ்க்கையிலும் இனியசுகம் ஒன்று உண்டு என்றுல், அது தங்களுடைய அருமையான இனிய கானமே யாகும்.

முனிபுங்கவா! அந்தக் கானந்தான் என் வாழ்க்கைக்கு நாதமாயிருந்தது. அந்தக் கானமே என்னைக் களிக்கச் செய்யும் தேவாம்ருதமாயிருந்தது. என்னைப் பலகாலும் காத்து ரக்ஷித்தது. நீதி தவறி நடக்கவிருந்த தருணமெல்லாம் தங்கள் கானம்ருதமே என்னை உணர்வு பெற்று உய்யச் செய்தது. இப் பாவியின் சரிதம் முடிவு பெற்றுவிட்டது. இனி ஒன்று தற்கொலை, அன்றித் தங்களுடைய சித்தமிரங்கினுல் தங்கள் பாத சேவை செய்து பிழைக்கும் வழி. இவைகளைத் தவிர வேறில்லை. என்னை ஆட்கொள்ள வேண்டும்" என்று கண்ணீர் பெருகக் கல்லும் கரையும் படிக் கூறியழுதாள்.

பாடிக் கொண்டே வந்த சந்யாசி, ஆகாயத்தை நோக்கியபடியே, "கடவுள் காப்பாளுக! பெண்ணே! எழுந்திரு. நானு உன்னைக் காக்கவேண்டும்? முடியாது. முடியாது; நானும் உன்னைப் போன்ற ஒரு மாமிசப் பிண்டந்தான். உண்டு உலவித் திரியும் ஜந்து; ஊனைச் சுமந்து நிற்கும் சுமைதாங்கி. கேவலம் நசித்துப் போகக்கூடிய அற்ப ஜந்து. என் காலை விடு. இக்கால், அசேதனமான முள், கல் முதலிய பொத்தினுலும் தாங்காது சீழ்வழியும் கால்.

எந்தக் கால் இப் பூவுலகை மூவடியா லளந்ததோ—எந்தக்கால் கல்லைப் பெண்ணுக்கியதோ—அந்தக் காலால் உன் உள்ளத்தை அளக்கும்படி வேண்டு எந்த ஒரு அபாரமான குணத்தினல் மங்கையின் மானத்தை மாபெருஞ் சபையில் காத்துத் துகில் கொடுத்தானே அந்தக் குணத்தினனை வேண்டி உன்னையும் காக்கச் சொல். ஆதியந்த மில்லாது, எங்கும் நிறைந்த பொருளாய், அணுக்குள் அணுவாய், மலைக்குள் மலையாய், சிலைக்குள் உருவாய், ஜோதிக்குள் சுடராய், மணிக்குள் ஒளியாய், மலருக்குள் மணமாய், கனிக்குள் இனிப்பாய், கண்டுபிடிக்க முடியாத பரஞ்ஜோதியாய் விளங்கும் ஆனந்த மூர்த்தியை, அற்புத வடிவை அடைய வேண்டிக் கொள்" என்று கருணை நிறைந்த கனிந்த தொனியில் கூறினர்.

இதைக் கேட்டதும், மைதிலியின் தேகம் சிலிர்த்தது. ஒருவிதமான பக்தி பரவசத்தினல் வெயர்வை வெள்ளம் பொங்கியது. கண்கள் மடை திறந்தது போலகிவிட்டன. 'நாம் எங்கிருக்கிறேம்; என்ன பேசுகிறேம்' என்ற தன் நிலையையே மறந்து சந்யாசியின் வாக்கிலிருந்து வரும் அம்ருத தாரையைப் பருகிக் கொண்டிருந்தாள். கருப்பணுக்கும் காத்தாயிக்குங் கூட மனம் கலங்கி ஒருவித உணர்ச்சி உண்டாகியது.

மைதிலி:—எதீச்வரரே! தாங்கள் தெரிவித்த அந்தப் பரம்பொருளைக் கேவலம் அந்தகாரத்தில் உழலும் நான் எங்ஙனம் அடையமுடியும்? என் அந்தகாரத்தைப் போக்க குருவென்ற வெளிச்சம் வேண்டாமா? தங்கள் அடி பணிந்து அடிமையாயிருந்து நான் அந்த உயர்ந்த நிலைமையை அடையலாமன்றே!

சந்நியாசி:— பெண்ணே! நீசொல்வதும் வாஸ்தவம். குருவின் துணையில்லாது சாணித்ய பதவியை யாரும்

அடையமுடியாது. இது நம் மூத்தோர்களின் சித்தாந்தம். இருப்பினும் நீயோ பால்மணம் மாருத பச்சைக் குழந்தை போல் காணப்படுகிருய். உன் மனமோ பரம விரக்தியை அடைந்திருக்கிறதாகத் தெரிகிறது. இத்தனை சிறுவயதில் இம்மாதிரியான மனப்பான்மை உண்டாவதே கடினம்.

பெண்ணே! நானே நாடோடி. இன்றிருக்கும் ஊரில் நாளை இல்லாதவன். கல்லும், முள்ளும், காடும், புதரும் துஷ்ட மிருகங்களின் கர்ஜனையும், பசி தாகம் முதலியவை யும் எனக்கு சர்வ சகஜம். என் மடியில் நானே தீயைக் கட்டிக் கொள்வதுபோல் உன்னைச் சேர்த்துக் கொள்வது உனக்கும் எனக்கும் எமனாக முடியும் ஆகையால், உன்னை நான் ஏற்றுக் கொள்ள ஒருபோதும் முடியாது.

மைதிலி:—(அலறியபடியே) ஹா! மகாபாவி நான் தற்கொலைக்குத்தான் லாயக்குள்ளவளா! ஸ்வாமி! எனக்கு என்னதான் விமோசனம்? அதையாவது உப தேசம் செய்யலாகாதா? திக்கற்றவர்களுக்குத் துணை யார்?

சந்நியாசி:—தெய்வம் ஒன்று. அவரவர்களின் ஒழுக்கம் சீலம், மன உறுதி, வைராக்கியம், தயாள குணம், கருணை இவைகளும் இவை போன்றவைகளுக்குந்தான் மற் ருென்று.

மைதிலி:—ஸ்வாமீ! அவைகள் இருப்பினும் அபவாதம், பழி, பாவம் இவைகள் பாணம்போல் தாக்காமலிருக்குமா?

சந்நியாசி:—பெண்ணே! நீ மகா விவேகி! இச் சிறு பிராயத்தில் இத்தனை ஆழமான விசாரணைகளில் உன் மனம் சென்றிருப்பது மிகவும் போற்றத் தக்கதாகும். ஒரு சுத்த வீரன் யுத்தகளத்திலிறங்கி யுத்தம் செய்து ஜெயிக் கிருன். அவன் தேகத்தில் எத்தனையோ பாணங்களின் துளைப்பு இருக்கத்தான் இருக்கும். அவைகளை சகித்துக் கொண்டு ஜெயக்கொடி நாட்டியபின், ஜெயபேரிகையின் ஒலி அவன் காதில் விழும்போது அவன் தேகத்திலுள்ள ரணங்களும், தழும்புகளும் தான் பெற்ற வெற்றியின் பரிசாகவன்ருே தோன்றின என்று மகிழ்வான்: அது போல் இம்மாய உலகத்தில் பாவப் பிறவி எடுத்தப்பின் இவைகளை ஜெயிப்பதுதான் வீரம். உன்னழகும் உன் யௌவன

மும் உனக்குச் சத்ருவாகவே இருக்கும். ஆனால், அதை ஜெயித்து நீ வெற்றி பெறுவாய்.

மைதிலி :—ஸ்வாமீ! நான் எந்த வழியில் என் காலத்தை கடத்துவேன்? எனக்கு ஏதாவது உபதேசம் செய்யக் கூடாதா! நான் அதற்கும் அருகதையற்ற மகா பாவியா?

சந்நியாசி :—பெண்ணே! அன்ன சத்திரங் கட்டு; வஸ்திர தானம் செய்; எல்லோரையும் சோம்பேறிகளாக்கி சோம்பேறி மடத்தில் உட்காரவை என்று நான் சொல்ல வரவில்லை. நீ செய்யும் வேலை மக்களது ஆத்மாவின் விருப்பை உண்டாக்கவேண்டும். ஞானக் கண்ணைத் திறக்க செய்து அவர்களையும், "நாம் மிருகமல்ல, மனிதர்கள் தான்" என்று உணரும்படிச் செய்யும் புனிதமான சேவை செய்து பயனடைய வேண்டும். பரந்த ஹிந்து சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களே, அதன் ஒரு பகுதியான ஹரிஜன சமூகத்தைக் கேவலப்படுத்தி இருக்கிறார்களே அந்தச் சமூகித்தினருக்கே சேவை செய்து, அவர்களுக்கு அறிவை ஊட்டி, மனத்தூய்மையை முதலில் உண்டாக்கி விடு. பிறகு எம்பெருமான் நடக்கும் வழியைக் காட்டு வான். தயங்காதே! சளைக்காதே! பயப்படாதே! எதிர்ப் புக்கு அஞ்சாதே! அவர்களும் நம்மைப்போன்ற மனிதர் கள் என்ற உறுதியுடன் செய்து வா....நான் போகிறேன்.

மைதிலி :—(மீண்டும் காலில் விழுந்து வணங்கி) ஸ்வாமி! என் ஜென்மம் சாபல்யமாயிற்று. அடிமைமீது கிருபை இருக்கட்டும். எப்போதாவது இங்கு வந்தால் இப்பாவிக்குத் தரிசனங்கொடுத்து ஆதரியுங்கள் — என்று வேண்டினள். சந்நியாசி அவளை எழுந்திருக்கச் சொல்லி, கையை உயர்த்தி ஆசீர்வதித்துப் பின்,

(முன் தொடர்ச்சி மெட்டு)

சரண் புகுந்தோர்க்குத் தாசானு தாசனாய்
கருணை புரிந்திடும் கண்ணனை யனுதினம்
ஸ்மரணை செய்வாய் மனமே! (**தூய்மை**)

என்ற பாடலைப் பாடிக்கொண்டே போய்விட்டார்.

மைதிலிக்கு மனம் ஒரே நிலையான வைராக்யத்தில் நின்று ஒருவித வீராவேசத்தை யுண்டாக்கி விட்டது.

சந்நியாசி சென்ற திக்கையே நோக்கிப் பிரமித்து நின்று விட்டாள். கருப்பனும் மாத்தாயியும் அவளைப் பார்த்துக் கொண்டே தம்பித்து விட்டார்கள்.

67

அபாரமான புகழ் மாலைகள் இன்ஸ்பெக்டர் ஏகாம்பரத்திற்கும், அவர் கோஷ்டியினருக்கும் அதற்குள் வந்து குவியவாரம்பித்தன. ஏகாம்பரம் அதை விரும்ப வில்லை. ஏனெனில் இன்னும் ச. ம. கு. என்ற பதத்திற்குப் பொருள் கண்டு பிடிக்கப்படவில்லை யாதலால் இந்த 28-ம் நம்பர் வீட்டில் கிடைத்த ஒரு மேப்பை வைத்துக் கொண்டு "அந்த இடம் எங்கிருக்கலாம் எதுவா இருக்கலாம்" என்று ஆராச்சி செய்து மூளையும் கலங்கிவிடும் போலாய்விட்டது.

அதனுல் ஒன்றுமே புலப்படவில்லை. எனினும் பூதக் கண்ணுடிகளின் உதவியால் பார்த்ததில் இது ஒரு மலைக் குகையின் ரகசியமாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்ற தீர்மானத்துடன் தனக்கு சந்தேகமான இடத்திலெல்லாம் மோட்டாரிலும், சைக்கிலிலும், கால்நடையாகவும் சென்று தேடினுர். ஒரு விதமான அடையாளமும் தெரியவில்லை. தான் பிடித்து கைதியாக்கியுள்ளவர்களை எத்தனை மிரட்டி, உருட்டி, அதட்டி, அடித்தும் இந்த ச. ம. கு வின் ரகசியத்தைச் சொல்ல அவர்கள் மறுத்துவிட்டார்கள்.

அதில் சம்பந்தப்பட்டிருக்கும் பெண்கள் சிலருங் கூட அதற்கு ஒப்பாது பிடிவாதமே செய்து சாகவும் துணிந்தார்கள். எல்லாவற்றையும் விட அதிசயம் இம்மாயக் கொள்ளைக்காரர்களில் சிலரைப் பிடித்த பிறகு போலீஸ் காரர்களே திடீர் திடீர் என்று காணுமல், போய்விட வாரம்பித்த வெட்கக்கேடும், வயிற்றெரிச்சலும் அதிகாரிகளால் சகிக்க முடியவில்லை. போலீஸ்காரர்களையே காணுமல் ஆளையே கொள்ளை யடிப்பதென்ருல் இந்த அதிசயத்தைக் கண்டு யார்தான் வியக்கவும் பயப்படவும் மாட்டார்கள்.

காணுது போய்விட்ட போலீஸ்காரர்களின் பிரேதச் சின்னம் ஒன்றும் காணப்படவில்லை. அவர்கள் வீட்டு மக்கள் மனிதர்களெல்லாம் அதிகாரிகளிடம் வந்து கூக்குரல் போடவாரம்பித்தார்கள். சில்லரை போலீஸ்காரர்

கள் இந்த ஆள் கொள்ளைக்குப் பயந்து கொண்டு நுணிந்து வெளியே போகவும் தேடவும் முடியாது, சிலர் உடம்பு அசௌகரியம் என்று லீவு போடவும், சிலர் இந்தப் பீதியால் உண்மையில் சீக்காகவே விழவும், சிலர் 'எங்களுக்கு வேலையே வேண்டாம், ரஜீநாமாச் செய்து விட்டு எங்காவது பிச்சை எடுத்துப் பிழைக்கிறோம்; எங்களுக்கு இந்த வேலை உயிருக்கே பயமாயிருக்கிறது' என்று கூறவும் தொடங்கினர்கள்.

இத்தகைய ஓர் விபரீத சம்பவம் இந்த ஊர் போலீஸில் ஏகாம்பரம் உத்தியோகத்திற்கு வந்த நாள் முதல் இது வரை ஒருநாளும் ஏற்பட்டதில்லை. அதற்கு முன்னும் இம்மாதிரி நடந்தது கிடையாது. ஆகையால் ஏகாம்பரத்திற்கு தன் வீட்டிலேயே கொள்ளையடித்தபோது உண்டான கஷ்டத்தைவிட அதிகமான விசனமும், அவமானமும், மனத்தில் ஒரு விதமான ஏக்கமும் உண்டாகிவிட்டன.

இதே கவலையுடன் யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில், இவருக்கு மேலதிகாரியிடமிருந்து சுடுசரம் போன்ற கடிதம் ஒன்று வந்து, இவரை இன்னும் வாட்டியது. உடனே தன் மனதிற்குள் ஒரு தீர்மானத்தைச் செய்து கொண்டார். தனக்கு வேண்டிய முக்யமான சமான்களை எல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு தன் மனைவியிடம் சென்றார்.

அந்தம்மாள் அப்போதுதான் கடவுளுக்கு நிறைய விளக்கேற்றிப் பூஜை செய்து கற்பூர ஹாரத்தி எடுத்துப் பின் "என்னப்பனே! சர்வலோக சரண்ய! தயாபரனே! அம்பிகே! ஜகதோத்தாரகீ! என் கணவருக்கு ஒருவிதமான ஆபத்துமில்லாது காப்பாற்றி எனக்கு மாங்கல்ய பிச்சையைக் கொடுத்து ரக்ஷிப்பாய். அருள் ஜோதியே! எனது கணவரின் மனக்குறையைத் தீர்த்து அவருக்கு இது பரியந்தம் ஜெயமளித்ததுபோல் இம்முறையும் ஜெயமளித்துக் காப்பாற்றவேண்டும். தாயே! இப்பாலை நீ பருகி என் வயிற்றில் பாலை வார்க்கவேண்டும்" என்று மெய்மறந்த தெய்வ பக்தியும், பதிபக்தியும் ஒருங்கே பொங்கியவாறு கற்பகாம்பாள் பிரார்த்தனை செய்வதைப் பார்த்த ஏகாம்பரத்தின் கண்களில் ஆனந்த பாஷ்பம் உதிர்ந்தது. அவர் இதயத்தில் உண்டாகிய சந்தோஷத்திற்கு எல்லையே இல்லை. 'இந்த உத்தமியின் பிரார்த்தனைக்கு இரங்கி எனக்கு இம்முறை ஜெயத்தை அளிக்க

வேண்டும்' என்று தனக்குள் கடவுளை வேண்டியபடியே "கற்பகம்! உன் பிரார்த்தனைதான் ஜெயம் பெறவேண்டும். நான் போய் வறேன். பகவான்தான் நமக்குத் துணை. ஜெயம் பெற்றுத் திரும்பினால் உன் அதிர்ஷ்டம். இல்லையேல்........"

கற்பகம் இடைமறுத்து பரபரப்புடன் 'ஹா! இதென்ன வார்த்தை! இம்மாதிரி சொல்லிவிட்டுப்போனால் என்மனசு எப்படி நிம்மதியாயிருக்கும்? அம்பிகையின்பாதமே கதி என இருக்கும் நம்மை கைவிடமாட்டாள். நாதா! தாங்கள் இப்போது போய்த்தான் ஆகவேண்டுமோ?"

ஏகாம்பரம்:—இதென்னக் கேள்வி? கற்பகம்! போய்த் தான் ஆகணும். ஜெயம் உண்டா, இல்லையா? அது இவர்களுடையது, ஜெயம் பேற்றே வருவேன் என்று எனக்கு ஏதோ ஒன்று மனதில் சொல்கிறது. ஆகையால் பயப்படாமலிரு; நான் வருகிறேன்.

கற்பகம்:—நாதா! ஸ்வாமியின் பிரசாதம் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்—என்று கூறி நிவேத்யம் செய்த பாலைக் கொடுத்தாள். ஏகாம்பரம் அதைப் பருகிவிட்டு, கற்பகத்தினிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு கடவுளை வேண்டியபடியே வெளியே போய்விட்டார்.

68

அந்தகாரமானகாட்டில் மோட்டார் வெகு வேகமாகப் பறக்கின்றது. எங்கு பார்த்தாலும் காற்றில் மரங்கள் அலையும் பேரொலியும் சில பக்ஷிகள் சப்திக்கும் குரலும் சிறிது தூரத்தில் சில துஷ்ட மிருகங்களின் பயங்கரமான சப்தமும் ஒன்றுகூடிக் கேட்கும்போது எத்தகைய கல் நெஞ்சர்களையும் கலங்கவடித்து விடுமல்லவா!

ஏகாம்பரம் தன்னுயிரைப்பற்றிச் சற்றும் பயமே கொள்ளவில்லை. அவர், தான் எடுத்த காரியம் வெற்றி பெறும் முன்பு தான் இறந்துபோவதில் மட்டும் சற்றும் இஷ்டப்படவில்லை. அதோடு தன்னருமை மனைவியின் பரிதாபம் அவரைப் பலமாகத் தாக்கியது. இவ்விரண்டு

போராட்டத்தைத் தவிர வேறு எதையுமே லக்ஷியம் செய்ய வில்லை. அவருடன் கூடவிருக்கும் போலீஸ்காரர்கள் பலமான காற்றடிக்கும் சப்தத்தைக் கேட்டு குடல் நடுக்கமும் படபடப்பும் கொண்டு தவித்து, ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டார்கள்.

ஏகாம்பரம் :—ஏண்டா 103! இந்தக் காட்டிலா மோட்டார் போச்சு? நீ நன்னு கவனிச்சியா?

103 :—ஆமாம் எஜமான்! நன்னு பாத்தேன். நான் கள்ளு எறக்கரவன்போலே மரத்துலே ஏறிகிணு இருந்தேன், மான் வேகமா ஒரு காரு போச்சு. அது போன வேகத்துலே எங்கே உருண்டு போவுதோன்னுகூட பார்த்தேன்.

ஏகாம்பரம் :—எவ்வளவு தூரம் போறவரைக்கும் பாத்தே?

103 :—மாயமா மறைஞ்சு போச்சுங்க. என்னலே கண்டுபுடிக்கவே முடியலேங்க.

ஏகாம்பரம் :—டேய்! காரை நிறுத்து. அதென்ன அந்த மலைப்பாறையிலே ஒரே காக்கையும் கழுகும் சுத்தி வட்டமிட்றது?—என்றார்.

உடனே காரும் நின்றது. எல்லோரும் கைத்துப்பாக்கியுடன் தைரியமாக இறங்கினர்கள். ஏகாம்பரமே துணிந்து சென்று அங்கு ஏறிப் பார்க்கையில், ஒரு பிரேதத்தைப் பருந்து, கழுகு முதலிய பக்ஷிகள் கொத்தித் தின்று கொண்டிருந்த கண்றாவியைப் பார்க்கவே முடியவில்லை. உடன் வந்த சேவகர்களில் ஒருவன், "எஜமான்! இவன் சந்திக்கடேட் பீட் சேவகன் சாமிநாதனுங்க. ஐயையோ! இவனெ கொணந்து கொண்ணுப் புட்டாங்களே. நேத்திக்கிகூட எஜமாங்கிட்டே இவன் ஊட்லேந்து வந்து அயுதாங்களே சாமீ! ஐயோ! என்ன அநீதிங்க?" என்று கூறும்போது எல்லோருடைய மனமும் துடித்தது. ஏற்கெனவே இவர்களுக்கிருந்த பயம் பின்னும் அதிகரித்து விட்டது.

ஏகாம்பரம் பக்ஷிகளை விரட்டிவிட்டு அந்தச் சவத்தை நன்றாக உற்றுக் கவனித்துப் பார்த்தார். கண்ணில் இரு சொட்டு ஜலமும் வடிந்துவிட்டது. ஒரு துணியால் அந்தச்

சவத்தை மூடி ஒருவனைக் காவல் போட்டுவிட்டுக் கடவுளை எல்லாம் வேண்டியபடியே தைரியமாக மலைமீது ஏறி உற்றுக் கவனித்துக்கொண்டே சென்றார்.

அந்த மலைமீது கொளுத்திய வத்திக் குச்சிகளும், துண்டுப் பீடிகளும் சில கிடந்ததை எடுத்துப் பார்த்தார். அதிலிருந்து அங்கு கட்டாயம் ஆட்கள் நடமாடியே இருக்க வேண்டும் என்று ஊகித்துக்கொண்டு, மீண்டும் செல்கையில் படிகள்போல் செறிவான கல்கள் கீழே இறங்குவதைக் கண்டார். தைரியத்தைக் கைவிடாமல் மெல்ல இறங்கிப் பார்க்கையில், கொஞ்ச தூரம் சென்றதும் குகை போல் வழி தெரிந்தது.

அதன் முகத்துவாரத்தில் திருப்பிக்கொண்டு நிற்பது போல் புலியொன்று தெரிந்ததும் ஏகாம்பரம் இது புலிக் குகை என்று பயந்து திடுக்கிட்டார். பின்னும் தைரியத்தை இழக்காமல், தன் கண்ணாடியினால் அந்தப் புலியை உற்றுப் பார்த்தார். இதற்குள் கூட வந்த கான்ஸ்டேபிள்கள் இன்று இந்தப் புலியின் வாய்க்குத் தாங்கள் இரைதான் என்று தீர்மானித்துக் குடல் நடுக்கத்துடன் கால்கள் பின்னால் இழுக்கும் நிலைமைக்கு வந்துவிட்டார்கள்.

ஏகாம்பரம் அதை உற்றுப் பார்த்தது ஒரு பெரிய சிரிப்பு சிரித்தார். "பயப்படாதங்கோ! இது உயிருள்ள புலியல்ல. யாராவது இந்தப் பக்கம் வந்தா புலி இருக்கிறதைப் பார்த்து பயந்துகொண்டு போய்விடுவதற்கு தந்திரம் செய்துள்ள புலி இது. புலி மனிதன் வரும்வரையில் நிற்குமா? உடனே பாயாதா? அது அசங்கறதா பாருங்கோ!" என்றார். அதற்குப் பிறகுதான் மற்றவர்களுக்குச் சரியாக மூச்சு வந்தது.

தைரியமாய் ஏகாம்பரம் சென்று புலியை அலக்காகத் தூக்கி அப்புறம் தள்ளினார். என்ன ஆச்சரியம்! புலி இருந்த இடத்தில் கீழே பெரிய வழி தெரிந்தது. அஞ்சாத மனத்துடன் உள்ளே சென்று பார்த்ததில், பெரிய வீடு போல் கல் பாறைகளையே செதுக்கி அறை அறையாய் செய்திருந்தது தெரிய வந்தது.

ஒரு இடத்தில் பச்சிலைகளும், மூலிகைகளும் மலைபோல் குவிந்திருந்தன. மற்றோர் இடத்தில் அடுப்பில் பெரிய பெரிய கடாய்களில் ஏதோ காய்ந்துகொண்டிருந்தது. ஒரு

அறையில் காணுதுபோன போலீஸ்காரர்களை எல்லாம் பின் கட்டும் முன் கட்டுமாகக் கட்டி உருட்டி இருக்கிறது. சில தடியர்கள் சவுக்கைக் கொண்டு அவர்களை அடித்த படியே, "போருமாடா இன்னும் ஒணமா! எங்களையா பிடிக்கப் போறங்கோ! எங்களை யாடா பிடித்துவிட்டு உத்தியோகம் ஒஸ்திக்கப்போரங்கோ! பட்டமும் பதக்க மும் வாங்கப்போரங்கோ? ஏகாம்பரத்துக்கும் சீக்கிரம் இந்தக் கதியாயிடும். இருங்கோ" என்று சொல்லும்போது ஏகாம்பரத்தின் ஆத்திரம் தலைக்கேறியது.

சற்றும் தாமதிக்காமல் நிர்தாக்ஷிண்யமாய் அங்குள்ள அத்தனை பெயரையும் காலிலும், கைகளிலும் 'டப் டப்' என்று சுட்டு வீழ்த்தியபடியே, "கிராதகப் பதர்களே! அகம்பாவம் பிடித்த அரக்கர்களான ராவணனும், ஹிரண் யனும், சிசுபாலனும், கம்ஸனும், ஜராஸந்தனும், நரகா சுரனும் அதிக நாள் வாழவில்லை. எத்தனையோ வரம் பெற்றவர்களின் கதியே அப்படியிருக்க, நீங்கள் எந்த மூலேடா? ஏகாம்பரத்தையா கொல்லப்போகிறீர்கள்? இதோ ஏகாம்பரம் உங்களையே பிடித்து விட்டான்!" என்று கூறிக்கொண்டே அவ்விடத்திலுள்ள ஒருவரைக் கூட நகரவிடாமல் சுட்டு வீழ்த்திக் குவித்துவிட்டார்.

இந்த மாதிரி இடத்திலும் தமக்கு ஆபத்து வரும் என்று நினையாது இருமாப்புடனிருந்ததால், அவர்கள் சற்று அஜாக்ரதையாக இருந்து விட்டார்கள். இரண் டொருவர் எழுந்து வந்து சண்டைக்குத் தயாரானர்கள். ஆனல் அந்த மொண்டிசண்டைக்கு ஏகாம்பரம் விடாது பின்னும் சில இடங்களில் சுட்டு வீழ்த்தினர்.

கட்டுண்டு கிடந்த போலீஸ்காரர்களை எல்லாம் கட்டை அவிழ்த்துவிட்டுக் காப்பாற்றித் தேற்றினர். அதற்குள் ஒரு போலீஸ்காரனை ஓட்டமாக ஊருக்குள் செல்வதற்காக தாம் வந்த காரையே கொடுத்து, மற்றும் சில ஆட்களையும் அதிகாரிகளையும், லாரிகளையும் கொண்டுவரும்படி ஏகாம் பரம் ஆக்ஞாபித்தார்; அவன் உடனே புறப்பட்டுச் சென்றான்.

கட்டிலிருந்து விடுபட்ட அத்தனை போலீஸ்காரர்களும் ஏகாம்பரத்தின் காலில் விழுந்து வணங்கி, கண்ணீர் பெருக தங்களைச் சமயத்தில் காப்பாற்றியதற்கு நன்றியறி தலும், உபசாரமும் கூறினர்கள். இதற்குள் ஏகாம்பரம்

அந்தக் குகையை முற்றும் சோதனை செய்து, நகைகள் நாணயங்கள் முதலிய சகலத்தையும் ஒன்று திரட்டினர்.

சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் மேலதிகாரியும் மற்றை யோரும் வந்தார்கள். லாரியும் வந்தது. கமிஷனர், ஏகாம்பரத்துடன் கைகுலுக்கி, புகழ் வார்த்தைகள் பல கூறி, தட்டிக்கொடுத்து, "வெரிகுட் ஏகாம்பரம்! ரொம்ப திறமையுடன் கண்டுபிடித்ததற்காக உமக்கு அரசாங்கத் தார் தகுந்த மரியாதை கொடுப்பார்கள். போலீஸின் சார்பில் உங்களை நான் மிக மிகப் பாராட்டுகிறேன்" என்று அபாரமான சந்தோஷத்துடன் பலமாகப் புகழ்ந் தார்.

ஏகாம்பரம் :—சார்! எல்லாம் கடவுளின் செயல்: எனக்கு அரசாங்கத்தார் உயரிய பதவியோ, பட்டமோ கொடுப்பதை எதிர்பார்த்து இந்தக் காரியத்தை நான் செய்யவில்லை. பொது ஜனங்களின் ஊழியன் நான். அவர்களின் நன்மைக்காகப் பாடுபட்டேன். அவர்களுக்கு அமைதியும் சந்தோஷமும் கிடைத்ததே போதுமானது— என்று பெருந்தன்மையுடன் கூறினர்.

அடுத்த நிமிடமே அங்குள்ள அத்தனை பேரும் சங்கிலி யால் பிணைத்து லாரியில் ஏற்றப்பட்டனர். பொருள்களு டன் எல்லோரும் கிளம்பினர்கள். சேவகனின் சவத்தைக் கொண்டு வந்து போலீஸ் மரியாதையுடன் அடக்கம் செய் தார்கள். அவன் குடும்பத்திற்கு உபகாரம் செய்யும்படி கவர்ன்மெண்டிற்கு ஏகாம்பரமே எழுதினர்.

69

மாயக் கொள்ளை நடக்கும்போது ஊர் எவ்விதம் நடுங் கியதோ அதற்கு நேர்மாருக இப்போது ஊரில் ஒரே குதூ கலமும், பரபரப்பும், சந்தோஷமும் இன்ஸ்பெக்டரின் தீர வீரத்தைப்பற்றிப் புகழ்ந்து பேசுவதுமாக ஆகி விட்டது.

கிழவர் கைதியான பிறகு தன் குற்றம் பூராவும் அறிந்து விசனப்பட்டு, அழுது அழுது துடித்தார். மைதிலியைத் தான் அடக்கி அநியாயம் செய்ததெல்லாம் அப்போதுதான் அவருக்குக் கண்ணாடியின் முன்பு தெரி

வதுபோல் தோன்றியது. அதனால் அவளைப் பார்க்கவும் அவர் விரும்பாது தன்னையே தான் நொந்துகொண்டு உருக வாரம்பித்தார். எங்கோ கேட்கும் அற்புதமான கானத்தின் மகிமையையும் பிறகே உணர்ந்தார். கையிலிருந்த பால் கீழே கொட்டிய பிறகு இனி ஜாக்கிரதையைப் பற்றி நினைத்து என்ன பலன்?

"ஐயோ! மைதிலி என்ற தளிரைத் தீயில் போட்டுப் பொசுக்கி விட்டேனே! அவள் வயதில் சிறுமியாயிருந்த போதிலும் மகாஉத்தமியாயும், அறிவாளியாயும், நெருப்பைபோல் கற்பில் சிறந்தவளாயும் இருந்த மகிமை இப்பாவிக்கு அப்போது தெரியாமல் போய், அவளைப் பலவிதத்திலும் சந்தேகித்துச் செய்யாத இம்சையும் செய்து, படுத்தாத பாடும் படுத்திய சண்டாளன் அல்லவா நான்? மூளையே கலங்கிவிடும்படிச் சிதறவடித்த பாவம் என்னை விட்டுப் போகுமா?

மகா உத்தமியான வேணியின் வதை என்னைத் தாக்காமலிருக்குமா? என் காம புத்தி எனக்குத் தெரியாது, மூர்த்திக்குத் துரோகம் செய்த சதி என்னைச் சுட்டுப் பொசுக்காமலிருக்குமா? ஐயையோ! மகா மானியாயும், பாரதநாட்டு நாரீமணிகளின் சிறந்த ஒழுக்கத்தை உடையவளாயுமிருந்ததாலன்றோ மைதிலி இது பரியந்தம் என்னைக் காட்டிக்கொடுக்காமலிருந்தாள். உபயோகமற்ற இப்பாவி, அவள் வாழ்க்கையைக் குலைக்கும் எமனாக ஏற்பட்டிருந்தும் புருஷன் என்ற பதத்திற்கு மதிப்பும் கௌரமும் கொடுத்து என்னைக் காட்டிக்கொடாதிருந்த மகிமையைச் சற்றும் அறியாது, 'அவள் உயிருடனிருந்தால் ஆபத்து வந்துவிடும். அவளையும் ஒழித்து விடவேண்டும்' என்றல்லவா மகா பாவியும், சண்டாளனுமான நான் நினைத்தேன்.

கொலைக்கும் அஞ்சாக் கொலைபாதகனைக் காத்த உத்தமி என்ற மகிமையைச் சிறிது அறிந்திருப்பின் இந்தக் கதி வந்திருக்குமா? ஐயோ! இனி அந்தப் பரதேசியின் கதி என்னவாகும்? நெருப்பை ஈ மொய்ப்பதாக எண்ணி பலர் முன்பு தாறுமாறாகத் திட்டிவிட்டேனே! வழியில் அவள் சென்ற கண்றாவியைக் கண்டால், தற்கொலை புரிந்துகொண்டு விடுவாள் போலிருக்கிறதே. ஹா! இனி மேல் என்ன கதறி என்ன பயன்? அந்த உத்தமி இந்தப் பாவியைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறாளோ!

ஐயோ! இப்போதுதான் அவளுடைய தாயார், குழந்தை மைதிலியை, என் தாயின் கையில் கொடுத்து, காப்பாற்று என்று கூறிப் பிராணனை விட்டதுபோலிருக்கிறது. அந்தக் காலத்தின் வாக்கை அடியோடு மறந்து அந்த உத்தமிக்குத் துரோகம் நினைத்த சண்டாளத்தனம் என்னைச் சும்மா விடுமா? இதுதான் அவைகளுக்குப் பலன். நம்பி ஒப்புவித்த குழந்தையை நாசம் செய்தால் அது தெய்வத்திற்குப் பொறுக்குமா?

ஐயோ! மகா தேசோத்தாரணஞ் செய்யும் புனிதமான காங்கிரஸ்காரர்களைத் தூஷித்தும் அவமதித்தும் பாழானேனே! அவர்களைப்போல் நான் கவுரவமான பேரால் சிறைக்கு வந்தேனு! திருடன், கொலைக்காரன், மோசக்காரன் என்ற அவமான கவசத்திற்குள் அல்லவா நான் கிடக்கிறேன். ஐயோ! இந்த உணர்ச்சி சற்றுமுன்பு வரைக்கும் இல்லாது போய்விட்டதே!" என்று பலவிதமாக எண்ணி மனங் குழப்பிப் போனர்.

அதே சமயம் ஏகாம்பரம் அங்கு வந்தார். கிழவரின் முகத்தைப் பார்த்ததும் வெறுப்பும் அதிருப்தியுமே உண்டாகியது. "என்ன யோசிக்கிறீர் தாதா! மன்மதபாண சஞ்சீவியும் லேகியமும் ஒணுமா?" என்றூர். கிழவரின் மானம் சிந்திப்போயிற்று. பரிதாபமாகக் கண்ணீர் பெருகியவாறு, "ஐயா! எரிகிற அடுப்பிலே எண்ணெயே வார்க்காதெங்கோ! எல்லா பாணமும் ஒண்ணு சேந்துதான் என்னை வதைக்கறது. தயவு செய்து ஒரு காகிதம் பேனு வேணும். ஒரு கடுதாசி எழுதித் தரேன்; அதை மைதிலிகிட்டே குடுத்துடுங்கோ" என்றூர்.

உடனே காகிதம் பேனு கொடுக்கப்பட்டதும் விருவிருவென்று கிழவர் ஒரு கடிதம் எழுதி, ஏகாம்பரத்தினிடம் கொடுத்தார். ஏகாம்பரம் அதைப் பார்த்துவிட்டு மைதிலிக்கு அனுப்பினர்.

70

"ஏற்கெனவே துர்ப்பிணி, மேலும் கர்ப்பிணி" என்பது போல் மைதிலிக்கு ஏற்கெனவே இருந்த கஷ்டத்திற்கெல்லாம் சிகரம் வைத்ததுபோல் கிழவரின் குட்டு வெளியாகிக் கைதியாயும் விட்டதானது அவளால் தாங்கமுடி

யாத பெரும் வேதனையை யுண்டாக்கிவிட்டது. சாதுவின் உபதேசமாகிய அமிருத வசனங்களின் சக்திதான் அவளு டைய உயிரையாவது போக்காது நிலைக்கச் செய்தது. சாது விடமிருந்து நேரே வீட்டிற்கு வந்து விழுந்தவள் கண்ணையே திறக்கவில்லை.

ஆயிரம் வாள் கொண்டு அவள் நெஞ்சை அறுக்கிறது. இச்சமயம் தன்னைத் துக்கம் விசாரிக்க வருவதுபோல் வந்துவிடும் மனிதர்களுக்குத் தான் என்ன பதில் சொல் வது என்ற விசனம் அவளைப் பெரிதும் பாதித்து வாட்டி யது. கலங்கிப்போய் புரண்டுகொண்டே கருப்பனையும் காத்தாயியையும் கூப்பிட்டாள்.

மைதிலி:—கருப்பா! தாதா போகும்போது என்னவா வது சொன்னாரா!

கருப்பன்:—ஒன்னுமே இல்லேம்மா! இதோ பாருங்கோ! ஏதோ கடுதாசி எழுதினுங்க, அதுக்குள்ளற அந்தப் போலீஸ்காரன் வந்துட்டானுங்க—என்று கிழவர் எழுதிய கடிதத்தைக் கொணர்ந்து காட்டினன். மைதிலி அதைப் படித்ததும் முன்னிலும் அதிகரித்த விசனத்துடன் துடித் தாள். "ஹா! தீன சரண்யா! இந்த ஓர் பெரிய அபாண் டப் பழியிலிருந்தும், அவமானத்திலிருந்தும் காத்த உன் கருணையை என்னென்று சொல்வது? நிரபராதியான தலைவனையும் ஆசிரமத்தையும் இப்பாவியால் சிதற அடிக் காமல் காப்பாற்றினையே" என்று கடவுளை நோக்கித் தொழுதாள். "கருப்பா! நாம் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போயி, தாதாவைப் பார்த்துட்டு வரலாமா! எது எப்படி இருந்தாலும் பார்க்கவேண்டியது என் கடமை இல்லையா!' என்றுள்.

அதே சமயம் ஒரு போலீஸ் ஜவான் கடிதம் ஒன்றைக் கொணர்ந்து, "அம்மா! மைதிலியம்மா நீங்கதானே! வேதாசலம் இந்தக் கடிதத்தைக் குடுக்கச் சொன்னுர்" என்று கொடுத்துவிட்டுப் போய்விட்டான். மைதிலி பர பரப்புடன் கடிதத்தைப் படிக்கவாரம்பித்தாள்.

"என் பிரிய மைதிலீ!

நான் மகாபாவி! கொடும் பாதகன், சண்டாளன் இளந் தளிராகிய உன்னைத் தீயிலிட்டுப் பொசுக்கிவிட் டேன். நான் துரோகம் செய்தவை எல்லாம் ஒன்றுகூடி

என்னைத் தாக்கிவிட்டன. உன்னுடைய அரிய புத்திமதிகளை ஏற்காமலும் உயர்ந்த தூய உள்ளத்தை யறியாமலும் பாதகனுகிவிட்டேன். இனி சொல்வதில் உபயோகமில்லை. என் கர்மத்தை நான் அனுபவித்தே தீரவேண்டும். சத்தியம் உண்டு, கடவுள் ஒருவன் உண்மையான சட்டம் விதிக்கும் கர்த்தன். அவன் சட்டம் ஜெயிக்கும் என்பதை இப்போதே உணர்ந்தேன்.

மைதிலீ! நீ மகா பதிவிருதை; உத்தமி. பாரத நாட்டின் புகழுக்கு மெருகு கொடுக்கவந்த மாணிக்கம். ஆகையால் உன்னை இப்பாவி பார்க்க இனி சகியேன். இந்தக் கசடன் உன் முகத்தில் விழிக்க அருகதை இல்லை. ஆகையால், நீ இங்கு வராதே! என்னைப் பார்க்காதே. என்னைப் பற்றி இனி நீ நினைக்காதே. ஆனால் ஒன்றுமட்டும் செய்ய வேண்டுகிறேன். இப்பாவியின் பாவங்களை க்ஷமிக்கும்படி, இறைவனைப் பிரார்த்தனை செய்து எனக்காக வேண்டு. அதொன்றுதான் எனக்காக நீ செய்யவேண்டியது.

மைதிலீ! 'நான் வீட்டிற்கு வந்தால் வீடும் ஆசிரமமாகிவிடும்' என்று நீ கூறியதின் மகிமையை இப்போதுதான் என்னுள்ளம் அறிகிறது. உன்னிஷ்டப்படியே அந்த வீட்டை நீ ஆசிரமமாகச் செய்து தேச சேவையை மனப்பூர்வமாக நடத்து. பாவி நான் துவம்ஸம் செய்து மிஞ்சிய செல்வத்தைப் பரோபகாரத்திற்கே அர்ப்பணம் செய்துவிடு. இதுதான் என் வேண்டுகோள். இந்தப் புத்தி முன்பே இருந்தால், நானும் அந்த ஆனந்தமான கைங்கர்யத்தைச் செய்து மகிழ்ந்து அதன் மூலம் கம்பீரமாகச் சிறைக்குச் சென்றிருப்பேன். மகா பாவி யாகையால், எனக்கு இதுதான் கதி. என்னை மறந்துவிடு. இங்கு வராதே. கடவுள் உன்னைக் காப்பாராக. இனியாவது நீ மனச்சாந்தியுடன் இரு.

இங்ஙனம்,
வேதாசலம்"

இதைப் படித்த உடனே மைதிலியின் தலை சுழன்றது. உலகமே இருண்டுபோய் அந்தகாரமாகிவிட்டது. "ஹா! பகவானே! கடவுளே!" என்று ஒரு சத்தமிட்டாள்.

அதே சமயம் வாஸந்தி, ராஜு, தலைவன் மூவரும் "மாமீ! மாமீ! தாதாவை புடிச்சிண்டு போயிட்டாளாமே. தாதாவும் மாயக் கொள்ளெலெ சேந்துட்டாராமே. ஐயோ! என்ன செய்யறது மாமீ!" என்று வாஸந்தி மைதிலியைக் கட்டிக்கொண்டு கண்ணீர் விட்டாள்.

தலைவன்:—(தலை குனிந்தபடியே கண்ணீர் பெருக) அம்மணீ! என்னை மன்னிக்கணும். இப்படி யொரு சோதனை வந்தது பற்றி என் மனம் துடிக்கிறது. எல்லாம் வேளையின் கூத்து.

மைதிலி:—ஐயா! சோதனைக்கென்றே கடவுள் இந்தப் பாவியைப் பிறப்பித்தான். நீர் மகா உத்தமர். உம்மேல் என்ன குற்றம்? எல்லாம் என் தலைவிதியினால்தான்— என்றாள். அதற்குமேல் அவளால் பேச முடியாமல் சோர்ந்து துவண்டு போய்விட்டாள்.

71

கமிஷனர் ஆபீஸிலேயே உட்கார்ந்திருந்த கிழங்களைக் கமிஷனரிடம் முறைப்படி கொண்டு போய்ப் பரிசோதித்து விட்டுப் பிறகு லாக்கப்பிற்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். இவர்களை ஜாக்கிரதையாய்க் கொண்டுபோய் லாக்கப்பில் போடும்படி ஏகாம்பரம், சப்-இன்ஸ்பெக்டருக்கு உத்தர விட்டுத் தன் ஆபீஸ் ரூமில் வேலை செய்துகொண்டிருந்தார்.

சப்-இன்ஸ்பெக்டர் இரு கிழங்களை கமிஷனர் ஆபீஸிலேயே பின்புறமாயுள்ள லாக்கப்பிற்குப் பாராவுடன் அழைத்துச் சென்றார். அம்மன் கோவிலுக்குச் செல்லும் ஆட்டுக் கிடாக்களைப்போல் இரு கிழங்களும் தலையை தொங்கப் போட்டுக்கொண்டே சென்றார்கள்.

தீய வழியில் எத்தனை பலமாகக் கிழவரின் மூளை வேலை செய்ததோ அது இப்போது மட்டும் ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளுமா? அவருடைய கண்கள் சப்-இன்ஸ்பெக்டரின் மீதே ஆழ்ந்திருந்தன. இன்ஸ்பெக்டர் பின்னால் வருகிறார். முன்னால் இரண்டு ஜவான்கள் சென்று, பூட்டைத் திறந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

யாரும் சற்றும் எதிர்பாராத விதமாய் வேதாசலம் முன் சென்றவர் திடீரென்று பின்னல் ஒரு சுழன்று திரும்பி சப்-இன்ஸ்பெக்டரின் ஜோபியிலிருந்த ரிவால்வரை இமைப்பொழுதில் வெடுக்கென்று எடுத்துக் கொண்டு, அதைக் கையில் பிடித்தபடியே சப்-இன்ஸ்பெக்டரின் முன்பே நீட்டிப் பயமுறுத்தினர்.

சப்-இன்ஸ்பெக்டரும், சேவகர்களும், நடுநடுங்கிப் பயந்துபோய், குய்யோ முறையோவென்று கத்திக் கொண்டே கிழவரைப் பிடிக்க வருவதற்குள், கிழவர் துப்பாக்கியை அவர்கள் பக்கமாகவே காட்டிப் பயமுறுத்திய படியே, இமைகொட்டும் நேரத்தில் தன் மார்புக்கு நேரே பிடித்து சுட்டுக்கொண்டு, வெட்டிச் சாய்த்த மரம்போல் தடாரென்று விழுந்தார்.

விநாடிப் பொழுதில் நடந்துவிட்ட இந்த அதிபயங்கர சம்பவத்தினுல் எல்லோரும் நடுநடுங்கிப் போய்விட்டார்கள். தன்னறையில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த ஏகாம்பரம் டபீர் என்று துப்பாக்கி வெடி சத்தம் கேட்டதும், அலறி யடித்துக்கொண்டு எழுந்து, உள்பக்கம் ஓடி வந்து கிழவர் ரத்தத்தில் மிதக்கும் காக்ஷியும், மற்றவர்கள் நடுங்கும் பரிதாபமும் கண்டதும், அவர் கண்கள் சிவக்க "என்ன! என்ன!" என்றார்.

சப்-இன்ஸ்பெக்டர் நடந்த விஷயங்களைக் கூறுவதற்குள் தவித்துக் கொண்டிருக்கும் வேதாசலம், "ஹா! கடவுளே! கடவுளே! என் பாபங்களை மன்னித்து விடு. மிஸ்டர் ஏகாம்பரம்! மூர்த்தி நிரபராதி. நானே என்னைக் கொன்றுகொண்டேன். ஒருவர்மேலும் தப்பில்லை. ஈசா! நான் செய்த சதிதான்" என்று முணுமுணுத்துக் கூறினர். பின்னும் சில நிமிடத்திற்கெல்லாம் கிழவர் மறு உலகத்திற்குப் போய்விட்டார். சப்-இன்ஸ்பெக்டரின் குலை நடுக்கலைக் கூறவேண்டுமா? அவர் அஜாக்ரதையாய்த் துப்பாக்கியை வெளியில் தெரியும்படி வைத்திருந்தது குற்றமல்லவா என்று ஏகாம்பரம் அவரைத் திட்டினர். இச்செய்தி அந்தப் போலீஸ் ஸ்டேஷன் பூராவும் காற்றுபோல் பரவி விட்டது.

சமயம் ஊரில் ஜனங்களுக்கு வேறு பேச்சே இல்லை.

கல்யாண வீடு முதல் கச்சேரி வரையில் சகல இடங்களிலும் மாயக் கொள்ளைக் கூட்டம் பிடிபட்ட அதிசயமும், அவரவர்களின் சொத்துக்களைக் கூடுமான வரையில் திருப்பிக் கொடுத்துவிட்ட ஆச்சரியமும், எல்லாவற்றையும் விட தர்ஜி மூர்த்தியை நிரபராதி என்று கவர்ன்மெண்டாரே தீர்ப்பளித்து விட்டுவிட்ட சந்தோஷமும், கிழவரின் முடிவும் பற்றியேதான் எப்போதும் பேச்சு.

மூர்த்தி நிரபராதி என்று கூறி விடுதலை செய்த சமயம் அவன் இருதயம் சந்தோஷத்தால் பொங்கியதைக் கூற வேண்டுமா! ஆசிரமவாசிகளே அவனை வரவேற்று ஆசிரமத்திற்கே அழைத்துக் கொண்டு வந்தார்கள். மூர்த்தி, குழந்தைகளைச் சேர்த்தணைத்துக்கொண்டு ஆனந்தப் பரவசனாகிவிட்டான். குழந்தைகளும் தகப்பனாரைக் கட்டிக் இன்பக் கண்ணீர் பெருகியவாறு, "அப்பா! அப்பா! இனுமே எங்களை விட்டுப் போகவேமாட்டயே?" என்று கேட்டார்கள்.

மூர்த்தி:—கண்ணு! போகவேமாட்டேன்—என்று கூறிக்கொண்டே, தன் தையல் மெஷின் அங்கு வைத்திருப்பதைப் பார்த்து அதனிடம் ஓடினன். குழந்தையை விட அருமையாக எண்ணும் அந்த மெஷினைப் பார்த்த உடனே பழைய கதைகள் எல்லாம் அவனுக்கு ஞாபகத்திற்கு வந்துவிட்டன. அவன் கண்கள் நீரைச் சொரிந்தபடியே அதற்கு நேரே மாட்டப்பட்டிருந்த வேணியின் படத்தின் மீது பாய்ந்தன. அதிலேயே லயித்துப்போய் சற்று நேரம் நின்றான். பின்னர்தான், சிறிது தெளிவு கொண்டு குழந்தைகளைப் பார்த்தான்.

வாஸந்தி:—அப்பா! அம்மா படத்துக்குத் தினம் நாங்க ரெண்டுபேரும் நமஸ்காரம் பண்றோம்பா! அப்பா! மாமிய பாக்கலாம் வாப்பா—என்றாள். மூர்த்தியும் மைதிலியைப் பார்க்க அவாகொண்டிருந்ததால், குழந்தைகள், தலைவன் எல்லோருடனும் அவள் வீட்டிற்கு சென்றான்.

அப்போது மைதிலி, கருப்பன், காத்தாயி மூவரும் ராட்டினங்களில் நூல் நூற்றுக்கொண்டே இருந்த காட்சியை கண்டு மூர்த்தியின் உள்ளம் உருகியது. வாஸந்தி, "மாமீ!

மாமீ! எங்கப்பாவே ஜெயில்லேந்து விட்டுட்டா மாமீ! இதோ ஒங்களே பாக்க வந்திருக்கா" என்று சந்தோஷத்துடன் கூறினள்.

மைதிலியின் முன்பிருந்த தோற்றமும் இப்போதிருக்கும் தோற்றமும் கண்ட யாருடைய மனந்தான் கொதிக்காது. பற்றி எறியாது, பால் மணம் மாருத பச்சைக் குழந்தை என்ருல் அவளுக்கே தகும். அத்தகைய செல்வச் சிறுமி இந்தப் பாழும் கிழத்தின் வஞ்சனையால் விதவை என்ற கொடிய பயங்கரப் போர்வைக்குள் அமுங்கிப்போய் மங்களகரமற்ற தோற்றத்துடன் காட்சியளிப்பதை மூர்த்தியால் கண்டு சகிக்க முடியவில்லை.

சில விஞடிகள் அப்படியே தம்பித்துக் கண்ணீர் பெருக நின்று விட்டான். பேச முடியவில்லை. இதற்குள் மைதிலி ஒரு விதமான சோகச் சிரிப்பு சிரித்தபடியே "ஐயா! ஏன் இத்தனை துக்கம்? கள்ளனின் பெண்டாட்டி எனனிக்கும் கைம்பெண்தான். அதோடு கிழவனின் பெண்டாட்டியும் என்றும் கைம்பெண்தான்—இரண்டும் ஒன்ஞ சேர்ந்த இடத்திலே அதிசயமொன்றுமில்லையே! அண்ணு! உங்களுக்கு அவர் செய்த தீங்குகளுக்கெல்லாம் நான் மன்னிப்பு வேண்டுகிறேன். பொறுமைக்கே இருப்பிடமான நீங்கள் அவர் ஆத்மா சாந்தியடையும்படி மன்னித்து, இந்த ஏழைச் சகோதரிக்கு ஒரு ஆதரவாயிருந்து காப்பாத்தவேணும். வேணுவும், குழந்தைகளும் கூட இங்கேயே இருக்கும்படி சொல்லி விட்டேன். எல்லோரும் ஒன்ருக தேச சேவை செய்து காலத்தை ஓட்டுவோம். இதைத்தவிர இனி இன்பமளிக்கக் கூடியது என்ன இருக்கிறது?" என்ருள்.

மூர்த்தியின் துக்கம் வெகு நேரம் அடக்கமாட்டாது பொங்கி விம்மி வந்தது. "சகோதரி! எங்களுக்காகச் செய்த பேருபகாரத்திற்கு நான் எந்த வழியில்தான் ருணத்தைத் தீர்ப்பேன்? நான் மன்னிப்பதாவது? அவரவர் செய்த பாபத்திற்குக் கடவுள் தண்டிப்பார். எல்லாவற்றையும் அவனே மன்னிக்கும் கர்த்தனுயிருக்கையில் நாம் என்ன செய்யக்கிடக்கிறது? அவன் விட்ட வழியே செல்வோம்.

கார்த்திகைப் பண்டிகை. எங்கு பார்த்தாலும் குதூகலமான இன்பம் தாண்டவமாடுகிறது. பட்டாசின் இனிய ஒலியும், பாணங்களின் இன்ப ஒளியும் பசங்களைக் கவர்ந்து ஆனந்தத்தை ஊட்டுகின்றன. மேலே குறிப்பிட்ட சம்பவம் நிகழ்ந்து இரண்டு வருடங்கள் ஓடி மறைந்து விட்டன. மைதிலியின் வீடு ஓர் குட்டி ஆசிரமமாக மாறிவிட்டது. பல ராட்டினங்களின் இன்ப ஒலியானது மதுவையருந்தியபின் ரீங்காரம் செய்யும் வண்டின் இனிய நாதம்போல் சப்திக்கின்ற சப்தத்தைக் கேட்டதே தன் துக்கமெல்லாம் மறந்து தன் வாழ்க்கையின் இன்ப நாதம் இதுதான் என்று ஆனந்தகரமாய் ஐக்யமாகி விட்டான்.

கார்த்திகைப் பண்டிகை யன்று யாருடைய மனம் இன்ப மயமா யிருந்தபோதிலும் மைதிலியின் மனமும், மூர்த்தியின் மனமும் சில வருடங்களுக்கு முன்பு நடந்த கார்த்திகையின் ஞாபகத்தை மறக்கமாட்டாது எண்ணிக் கண்ணீர் சிந்தும்படிச் செய்துவிட்டது. ஒரு பட்டாசுக்காக அன்று பதறித் தவித்த வாஸந்தியும், ராஜூவும் தங்கள் கையினுல் இன்று சுதேசி மத்தாப்புக்களையும், வாணங்களையும் ஏழைக் குழந்தைகளுக்கு ஏராளமாக வாரிக் கொடுத்தார்கள். ஆனுல் அந்த இறந்த காலத்தின் உணர்ச்சி அவர்களைப் பாதிக்காமலிருந்ததா? தம் தாயாரை நினைக்காமலிருக்க முடிந்ததா! தந்தை அடிபட்டதை எண்ணுமலிருக்கச் சாத்தியமா? அவைகளை நினைந்து உருகியபடியே இன்று ஆனந்தத்தையும் அனுபவித்தார்கள்.

மாலை நேரம் எங்கு பார்த்தாலும், தீபாலங்காரமும் கோலமும் பிரகாசிக்கின்றன. ஆசிரமத்திலிருந்து மைதிலி, வாஸந்தி, மீனுக்ஷி உள்பட எல்லோரும் வழக்கம் போல் மாலை ஊர்வலம் கிளம்பினுர்கள். இனிமையான தேசீய கீதத்தை மைதிலி பாடவும் அவளுடன் எல்லோரும் பின்பற்றிப் பாடவும் ஆனந்தமாக ஊர்வலம் செல்வதைக் கண்ட ஏகாம்பரமும், கற்பகமும் உள்ளம் பூரித்துப் பரவசமுற்றுத் தம்மை யறியாது, 'வந்தேமாதரம்' என்று கூறினுர்கள். 'மகாத்மா காந்திக்கு ஜே! பாரதமாதாவுக்கு ஜே!' என்ற கோஷம் வானையளாவியது.

"கடவுள் ஒருவனே காத்திடும் கர்த்தனும்
இடமுட னறிந்தவன் சேவடி போற்றிடில்
இடர்க்கடல் நீங்கிடுவோம்." (தூய்மை)

அதே சமயம் முன்பு தெரிவித்த சந்நியாசி வழக்கம் போல் பாடும் கானத்தைக் கேட்டதும் மைதிலி முதலிய எல்லோரும் மெய்மறந்து அப்படியே ஆனந்தப் பரவசம் அடைந்தவர்களாய் அசைவற்று நின்றுவிட்டார்கள். மைதிலி தன் உள்ளத்தை ஆதி முதல் கொள்ளை கொண்டு அவளுடைய வாழ்க்கையை நடத்திச் செல்லும் ஓர் கருவிபோன்றமைந்த அதே நாதத்தினிடம்—கானத்தினிடம்—லயித்துக் காதல் கொண்டாள் என்றால் மிகையாகாது. அத்தகைய கானத்தைக் கேட்டு இன்புறுவதற்கே அவளுடைய ஆத்மா அலைந்துகொண்டிருந்தது. மைதிலியின் வாழ்நாளில் அவள் என்றாவது ஆனந்தம் என்ற ஒன்றை அனுபவித்திருக்கிறாள் என்றால், அது இந்த அற்புதமான சக்தி வாய்ந்த கானத்தை இன்றி வேறில்லை. துன்பத்தை யோட்டும் துணைக் கருவியாயும், இன்பத்தை யூட்டும் இணையிலா நேசனும், அறிவை விளக்கும் குருவாயும், அக்ஞான இருளைப் போக்கும் ஒளியாயும் அமைந்திருந்த கானச் சுடரமுதை உண்பதற்கே சதா காலமும் காத்திருந்தாள். அநித்தியமான பொருள்களின் மீதும் அல்ப சுகத்தை யளிக்கும் சிற்றின்பத்தின்மீதும் அவளது சிறிய மனம் நாடாதது வியப்பிலும் வியப்பலல்வா! அவளுடைய காதல் தெய்வீகமான காதல்; கரைகாணாத பேரின்பக் களஞ்சியத்தில் புகும் காதல்; கானம்ருதத்தில் மிதக்கும் கண்ணியக் காதலில் மூழ்கிப் பரவசமானாள். ஆதலால், அந்த கான மழையினால் மைதிலியின் வாடிப்போன பயிர்க்கொப்பான மனம் துளிர்த்தது. ஆனந்தத்தால் அவ்விளந்தளிர் காற்றில் அசைவதுபோல் அவள் மனம் இன்ப எழுச்சியில் ஆடியது. வானம் மப்பு மந்தாரமில்லாமல் துல்யமாக இருந்தது. பூர்ண சந்திரன் பிரம்மானந்தமான தோற்றத்துடன் கீழ்த் திசையில் நகை முகத்துடன் தோன்றினான்.

பொங்கும் மங்களம் எங்கும் தங்குக

ஜகன்மோகினி பிரஸ், திருவல்லிக்கேணி (சென்னை)

அநாதைப் பெண்

டாக்கி நாவலின் புதிய பதிப்பு

